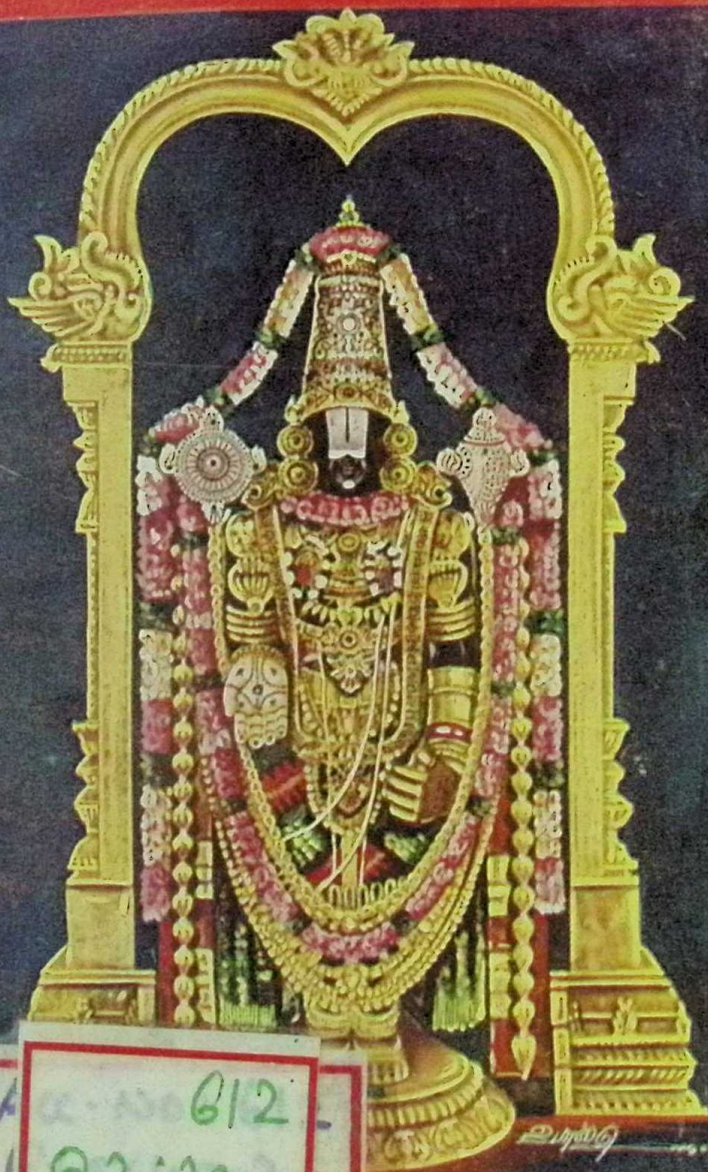
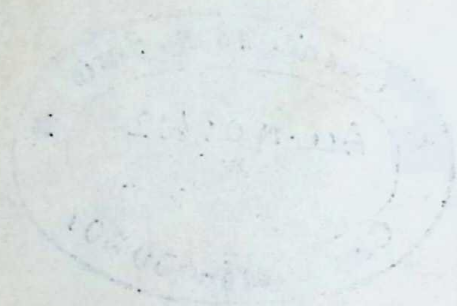

ஸ்ரீ வேங்கடேசர் புராணம்

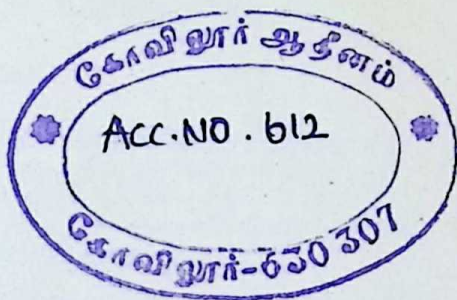
-கார்த்திகேயன்-

ஸ்ரீ வேங்கடேச புராணம்

4-1

எழுதியவர் :

“ கார்த்திகேயன் ”

(எஸ். ராமநாதன்)

வாசு பிரசுரம்

38, லாயிட்ஸ் ரோடு, ராயப்பேட்டை

சென்னை-14.

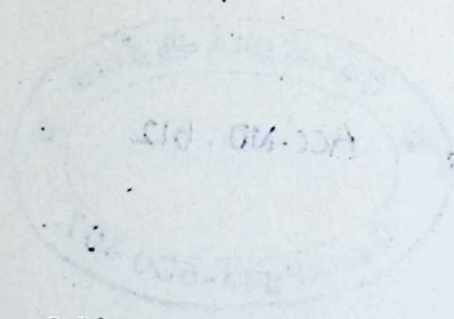
போன் : 88630

த. பெ. எண் : 659

முதற்பதிப்பு : மே, 1966

வெளியீடு எண் : 70

சகல உரிமைகளும் பெற்றது.

விலை ரூ. 3.00

செந்தமிழ் அச்சகம்
(சென்னை-14)

பதிப்புரை

வாசகப் பெருமக்களே!

எங்கள் முதல் வெளியீடாக முழுமுதற் கடவுள் ஸ்ரீ விநாயகர் புராணத்தை வாசகர்களுக்குப் பரிசாகப் படைத்தோம். அந்தவகையில் ஸ்ரீ வேங்கடேசப் பெருமானின் புராணத்தை இரண்டாம் வெளியீடாகப் படைப்பதில் பெருமையடைகின்றோம்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் திரு. கார்த்திகேயன் அவர்கள், இறைவனின் சேவையாகவே கருதி, இறைவனது புராண மகிமைகளைத் தெள்ளுதமிழில், சிறந்த நடையில், எளிய முறையில் இனிய கதைகளாகக் கூறி, இன்சுவை பாடல்களையும் தொகுத்து எழுதியிருக்கிறார் என்பதை நீங்கள் படிக்கும் பொழுது அறிந்து கொள்வீர்கள். மேலும், ஸ்ரீ வேங்கடேசரின் துதிப்பாடல்கள், ஸ்தோத்திரங்கள், அர்ச்சனை மந்திரங்கள், ஆழ்வார்களின் பக்திப்ரவாகம் முதலியன வற்றையும் இணைத்திருக்கிறார் இதன்கண்.

இதன் ஆசிரியர் திரு. கார்த்திகேயன் அவர்களின், நூலை விரும்பிப் படிக்கும் அன்பர்களுக்கும், ஆஸ்திகர்களுக்கும் இந்நூல், இன்னுமொரு இன்னமுது என்றால் மிகையாகாது.

வாசக அன்பர்கள் எங்கள் பிரசுராலயத்திற்குப் பேராதரவு நல்கி, மென்மேலும், இம்முயற்சியில் நாங்கள் ஈடுபட்டு, புராண வரிசையில் பல நூல்கள் வெளியிடுமளவிற்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளிப்பீர்கள் என நம்புகிறோம்.

சகல மதத்தினரும், மொழியினரும் வணங்கும் கண்கண்ட தெய்வமாக வழிபடும் ஸ்ரீ வேங்கடேசப் பெருமானுக்கு இந்நூலைக் காணிக்கையாக்குகிறோம்.

சென்னை-14, }
5-5-66 }

தங்கள்,

வாசு பிரசுரத்தார்.

முகவுரை

கலியுக வரதனென்றும் பிரத்தியக்ஷத் தெய்வமென்றும் போற்றப்படும் பகவான் ஸ்ரீநிவாசன் பக்தர்களின் இடர்களை நீக்கியது பற்றி எத்தனையெத்தனையோ சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் பிரசித்தமானது கோர்ட்டிலே வந்து சாட்சி சொன்னது ஆகும். அதேபோலத் தமக்குச் சேர வேண்டியதை வட்டி போட்டு வசூலிப்பவர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். ஒருவர் தாம் எண்ணிய காரியம் நிறைவேறி விட்டால் தம் உடலில் அணிந்திருக்கும் நகைகளைப் பகவானின் உண்டியில் சேர்ப்பிப்பதாக வேண்டிக் கொண்டாராம். அவ்விதமே காரியம் நிறைவேறப் பெற்றதும் பிரார்த்தனையைப் பூர்த்தி செய்ய திருமலைக்குச் சென்றார். அவர் கைவிரலில் வைரமோதிரம் ஒன்று அணிந்திருந்தாராம். அதைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாத அவர், அதற்குப் பதிலாக அதன் மதிப்புக்கேற்ற தொகையை உண்டியலில் சேர்ப்பித்துவிட எண்ணம் கொண்டு, தாம் அணிந்திருந்த சங்கிலி, கடுக்கன், அரைஞாண் முதலியவற்றைக் கழற்றி, வைரமோதிரத்திற்கானத் தொகையோடு உண்டியலில் போட்டாராம். கையை வெளியே எடுத்தபோது அவருக்குப் பகீரென்றது. எந்த மோதிரத்தை இழக்க விரும்பாது அதற்குப் பணத்தைச் சேர்ப்பித்தாரோ, அந்த மோதிரம் தானே கழன்று உண்டியலில் விழுந்து விட்டிருந்தது. பகவான் தமக்குச் சேர வேண்டியதை வாங்கிக் கொண்டு விட்டார்.

அதேபோன்று இன்னொரு சம்பவம். வெகுநாட்களாகப் புத்திர பாக்கியம் இல்லாதிருந்த ஒரு தம்பதி, தமக்குப் பிள்ளை பிறந்தால், சகல ஆபரணங்களோடு குழந்தையைப் பகவானின் பாதத்தில் சமர்ப்பித்து எடுத்து வருவதாக வேண்டிக் கொண்டனர். அவர்கள் கோரிக்கை நிறைவேறி அழகிய ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு மலைக்குச் சென்றனர். ஆலயத்தில் நுழைந்தபோது குழந்தையை பகவானின் பாதத்தில் கிடத்துவதாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதை மறந்து விட்டனர். குழந்தையின் நகைகளைக் கழற்றி ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி அதன் கையில் கொடுத்துத் தூக்கிப் பிடித்தபடி மூட்டையை

உண்டியலில் போடச் சொன்னார்களாம். மூட்டையோடு குழந்தையும் உண்டியலில் நழுவி விழுந்து விட்டதாம். அதன் பின்னரே அவர்களுக்குத் தாங்கள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டது நினைவுக்கு வந்ததாம். உண்டியைப் பிரித்தபோது குழந்தை காயம் ஏதுமின்றி படுத்திருக்கக் கண்டனர்.

புரட்டாசி மாதத்தில் சனிக்கிழமை அன்று தீபம் வைத்துப் பூஜை செய்யும் வழக்கம் அனேக குடும்பங்களில் உண்டு. என் தந்தைக்குப் பன்னிரண்டு வயதிலே திருமணம் நடந்தது. திருமணம் நடந்த வருஷம் தீபம் வைக்க ஏற்பாடுகள் நடந்தன. என் தாய்க்கு ஏழு வயது. பூஜைக்கு முன்பாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபமுள்ள பாத்திரத்தை தம்பதிகள் இருவரும் எடுத்து வந்து மூன்று முறை மணையைச் சுற்றி வந்து வைக்க வேண்டும். அவ்வமயம் அந்தப் பாத்திரம் கைதவறிக் கீழே விழுந்து விடக்கூடாது. அப்படி விழுந்து விட்டால் அது எதிர்காலத்தில் அவர்கள் குடும்பத்துக்குள்ள அவலநிலையைக் குறிப்பதாகும். என் பாட்டியார் மிகுந்த பயத்தோடு சிறுபிராயத்தினரான அவர்கள் எவ்விதம் குடு பொறுத்துப் பாத்திரத்தை எடுத்துச் சுற்றி வந்து மணையில் வைக்கப் போகிறார்களோ என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்களாம். முதல் நாள் மாலை யில் திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கும்போது அஸ்தமன சமயத்தில் பட்டை பட்டையாக நாமம் போட்டுக் கொண்டு முதியவர் ஒருவர் வந்தாராம். 'ஏனம்மா கவலைப்படுகிறாய்? நான் பார்த்துக் கொள்ள மாட்டேனா?' என்று தெரிவித்தாராம். அடுத்த வினாடி அவரைக் காணவில்லை. தெருவில் இறங்கிப் பார்த்தபோது தெரு வெறிச்சோடியிருந்ததாம். மறுநாள் பூஜை எவ்வித அசம்பாவிதமும் இல்லாது மிகவும் சிறப்பான முறையில் நிறைவேற்றும்.

இதுபோல் எத்தனையோ சொல்லலாம். பிரத்தியக்ஷ தெய்வம் என்று புகழப்படுவதற்கு ஏற்ப எத்தனையோ பேர் ஸ்ரீநிவாசனைக் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீநிவாச புராணம் என்று தனியாகப் புராணம் ஏதும் கிடையாது. பதினெட்டுப் புராணங்களில் பன்னிரண்டு புராணங்களில் வேங்கடத்தில் வாசம் கொண்டுள்ள பகவானின் லீலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவற்றையெல்லாம் திருவேங்கட மஹாத்மயம் என்ற பெயரில் ஒன்று சேர்த்துள்ளார்கள்.

திருமலையில் கிடைத்த கல்வெட்டு ஒன்றிலிருந்து ஜீயர் ராமாநுஜய்யன் என்று அழைக்கப்பட்ட பாஸிந்தி வேங்கடத்துறைவர் என்பவரால் திருவேங்கட மஹாத்மயம் என்ற தொகுப்பு சேர்க்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சகவருஷம் 1413, அதாவது கி. பி. 1491-ம் ஆண்டு கல்வெட்டான அது, அவ்வருடம் ஜூன் மாதம் 27-ம் தேதி, பாஸிந்தி வேங்கடத்துறைவர் தாம் தொகுத்த திருவேங்கட மஹாத்மயத்தைத் 'திருவேங்கடமுடையான்' திருவொலக்கம் கண்டருளுகிறபோது விண்ணப்பஞ் செய்த தாகக் (படித்ததாக) கூறுகிறது.

இது 1884-ம் ஆண்டு தெலுங்கு எழுத்திலே புத்தகமாக தேவஸ்தானத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் 1896-ல் சம்பந்தமற்ற பகுதிகளை நீக்கி மறுபதிப்பு வெளியிடப்பட்டதாம். மூன்றாவது பதிப்பு 1928-ல் வெளி வந்தது. இதனிடையில் இரண்டு ஸம்ஸ்கிருத பதிப்புகள் வெளிவந்தனவாம். இதற்கொரு ஹிந்தி பதிப்பு 1930-ல் வெளிவந்திருக்கிறது. இதன் பின்னர் தமிழிலும், செய்யுள் வடிவில், ஒரு பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது.

ஸ்ரீநிவாசனின் பெருமைகளை எழுதுவோரும், எழுதச் செய்வோரும், படிப்போரும், பிரசாரம் செய்வோரும் அவருடைய அருட்கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரமாவார் என்று சூத புராணிகர் சொல்வது போல் இப்புத்தகத்தைப் படிக்கும் அன்பர்களின் இடர்களைப் போக்கி அவர்களுக்குச் சகல நன்மைகளையும் அளிக்கப் பகவானே முழுமனத்தோடு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

எனது முதல் புத்தகமான ஸ்ரீ விநாயகப் புராணத்துக்குக் கிடைத்த மகத்தான வரவேற்பைக் கண்டு, என்னை இப் புத்தகம் எழுதத் தூண்டிய வாசு பிரசுரத்தாருக்கும், மற்றும் பலவகைகளில் எனக்கு உதவிய நண்பர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மதராஸ் - 24, }
2-5-1966 }

எஸ். ராமநாதன்
("கார்த்திகேயன்")

திருப்பதியும் இதர ஸ்தலங்களும்

திருமலை

ஆதிசேஷனே மலையாக உருக்கொண்டுள்ளதாகக் கருதப்படும் திருப்பதி மலை, கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையின் பகுதியாக ஏறக்குறைய நூறு சதுரமைல் பரப்பு கொண்டுள்ளது. அதன் ஏழு சிகரங்களும் சேஷாசலம், வேதாசலம், கருடாசலம், அஞ்சனாசலம், விருஷபாசலம், நாராயணாசலம், வேங்கடாசலம் என வழங்கப்படுகின்றன. பகவான் ஸ்ரீநிவாஸன் ஏழாவது சிகரமான வேங்கடாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அடிவாரத்திலிருந்து மலைக்குச் செல்ல படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சந்திரகிரி பக்கமாக இன்னொரு பாதையும் இருக்கிறது. அவ்வழியே வருவது மிகவும் சிரமம் கொடுக்கக் கூடியதாகக் கருதப்படுவதால் பக்தர்கள் திருப்பதியிலிருந்தே மலைக்குப் படிகளில் ஏறிச் செல்வர். அடிவாரக் கோபுரத்தில் மிகப் பெரிய செருப்புகள் இரண்டு வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். தினமும் புதிதாகச் செய்து வைக்கப்படும் அவை மறுநாள் காலையில் அறுந்திருக்கக் காணப்படுமாம். பகவான் மலையிலிருந்து தினமும் இரவில் இறங்கி வந்து திருச்சானூரிலிருக்கும் தாயாரைச் சந்திக்கச் செல்வதாக ஐதீகம்.

தினமும் அபிஷேக ஆராதனைகள் செயலிக்கப்படும் வெள்ளியாலான விக்கிரகத்துக்கு போகமூர்த்தி எனப் பெயர். ஸ்ரீநிவாசன் எனப்படும் மற்றொரு விக்கிரகம் மிகவும் உக்கிரம் வாய்ந்ததாம். பாபிகளைத் தண்டிக்கப் பகவான் மிகவும் உக்கிரமாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். அத்திரு உருவத்தை வைகுண்ட ஏகாதசி அன்றுதான் வெளியே எழுந்தருளச் செய்கிறார்கள். மற்றக் காலங்களில் எழுந்தருளப் பெறும் திரு உருவத்துக்கு மலையப்பன் என்று பெயர்.

தினமும் விடியற்காலையில் ஸுப்ரபாதத்தோடு ஆலய வழிபாடு தொடங்கப் பெறுகிறது. பின்னர் விசுவரூப தரிசனம். அது முடிந்ததும் தோமல சேவை. அதாவது பகவானை சர்வாலங்காரத்தோடு தர்பாருக்கு எழுந்தருளச்

செய்து, பஞ்சாங்கமும், முந்தைய நாள் வரவு செலவுகளையும் படிப்பதாகும். அதன் பிறகே ஸஹஸ்ரநாம அர்ச்சனையும் மஹாநைவேத்தியமும் நடைபெறும். இரவு பத்துமணிக்கு ஏகாந்த சேவை. வியாழக்கிழமை இரவு பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூலங்கி சேவையும் வெள்ளிக்கிழமை உச்சி வேளையில் திருமஞ்சன தரிசனமும், சனிக்கிழமை காலை விசவரூப தரிசனமும் மிகவும் விசேஷமானவை.

திருச்சானூர்

திருப்பதியிலிருந்து தென்கிழக்காக இரண்டு மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. திருச்சகனூர், திருச்சோகினூர், ஸ்ரீ சுகக் கிராமம் என்று பலவாறாக அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சோழர் காலத்தில் இவ்வூரிலேயே உள்ள பராசரேஸ்வர் ஆலயம் பிரசித்தமாக இருந்தது. அதன் காரணமாக இவ்வூருக்கு அந்நாளில் யோகி மல்லாவரம் என்ற பெயர் விளங்கியது. அதன் தெலுங்கு வடிவமே ஜோகி மல்லாவரம் என்பது. பராசர முனிவருக்கு பரமேச்வரன் காட்சி தந்தருளினாராம். பிற்காலத்தில் வரதராஜ புரம் என்ற பெயரும் இவ்வூருக்கு வழங்கி வந்திருக்கிறது.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் திருமலையில் உள்ள ஸ்ரீ நிவாசரின் ஆலயத்திற்குச் செல்ல தகுந்த வசதி இல்லாத காரணத்தினால் இவ்வூரிலேயே ஸ்ரீ நிவாசனுக்கு திருவிளங் கோவில் என்ற பெயரில் ஆலயம் ஒன்று கட்டுவித்து அதில் அவரது திருவுருவத்தை நிறுவினாராம். நாளடைவில் அந்த ஆலயம் முற்றிலும் கூர்ணமடைந்து விட்டதாம். வரதராஜஸ்வாமி ஆலயம் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் விஜயநகர மன்னர்களால் கட்டப்பட்டது. தை வெள்ளிக்கிழமை மிகவும் விசேஷமானது.

நாராயணபுரம்

இங்குதான் பகவானுக்கும் பத்மாவதிக்கும் திருமணம் நடந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. புத்தூருக்கு அருகே உள்ள இத்தலத்தில் பகவான் கல்யாண வேங்கடேசராக எழுந்தருளி யிருக்கிறார். திருமலையிலும், திருச்சானூரிலும் திருமணம் செய்து கொண்ட பின்னர், புதுமணத் தம்பதிகள் இங்கு வந்து பகவானைத் தரிசித்துச் செல்வது விசேஷம் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

திருவள்ளூர்:

இங்கு எழுந்தருளியுள்ள வீரராகவப் பெருமாள் மரக்காலைத் தலைக்கு உயரமாக வைத்துக் கொண்டு சயனித் துள்ளார். குபேரனுக்கு வேங்கடநாதன் கொடுக்க வேண்டிய வட்டிக்காகத் தங்கத்தை மரக்காலால் அளந்து அளந்து போடும்போது கை சளைத்து விடவே அப்படியே சயனித்து விட்டாராம். இவ்விதம் மக்களிடையே வழங்கி வருகிறது.

மன்னேம்கொண்டா:

ஆந்திர தேசத்தில் மகபூப்நகர் மாவட்டத்தில் சிகந்திராபாத் துரோணசலம் இருப்புப் பாதைப் பிரிவில் இக் கிராமம் உள்ளது. மகபூப் நகரிலிருந்து பதினாறு மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்தால் இவ்வூரை அடையலாம். ஊரிலுள்ள மூன்றாவது மலையின் மீது ஸ்ரீவேங்கடேஸ்வர ஸ்வாமி ஆலயம் அமைந்துள்ளது. ஆலயத்தின் வேலைப் பாடுகள் தென்னாட்டு குடைவரைக் கோயில்களை ஒத்திருக்கின்றன. கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணி அமைந்திருக்கிறது. கர்ப்பகிருகம் மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீவேங்கடேஸ்வரர் தமது இளமைப்பருவத்தில் இங்குதான் தங்கியிருந்தார் என்று கிராமத்து மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அதற்கு ஆதாரமாக மலைமீது காணப்படும் சில பாதச்சுவடுகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆஷாட மாதத்தின் முதல் ஏகாதசியும், வைகுண்ட ஏகாதசியும், மாக மாதத்தின் பெளர்ணமியும் இங்கு மிகவும் விசேஷமானவை.

ஜட்செர்லா:

மகபூப்நகர். மாவட்டத்திலுள்ள இவ்வூரிலும் ஸ்ரீ வேங்கடேஸ்வர ஸ்வாமி கோவில் ஒன்று உள்ளது. பழைய பட்டணத்திலிருக்கும் இக்கோயில் வெகுகாலத்துக்கு முன்னர் கட்டப்பட்டதாம். சமீபத்தில் ஜனவரி மாதம் ஏழாம் தேதி அன்று இவ்வூர் ஆலயத்தில் ஓர் விசேஷம் நடந்தது. அது முதல் இக்கோயிலின் நாற்புறமும் பரவ, மகிமை ஏராளமாகப் பக்தகோடிகள் வந்து குவிகின்றனராம்.

அன்றைய தினம் காலையில் அர்ச்சகர்கள் கோவில் கர்ப்ப கிருகத்தின் கதவைத் திறந்தபோது, வாயிற்படியிலிருந்து

மூலஸ்தானம் வரை நடந்து சென்றதற்கு அடையாளமாகக் கல்தரையில் அடிச்சுவடுகள் பதிந்திருப்பது தெரிந்ததாம்.

உப்பிலியப்பன் கோவில்:

கும்பகோணத்துக்குத் தென்கிழக்கே மூன்று மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ள இத்தலம் வைஷ்ணவர்களின் நூற்றெட்டுத் திவ்விய தேசங்களில் ஒன்றாகும். ஒப்பில்லா அப்பன் என்று கொண்டாடப்படும் இப்பெருமான் வேங்க டேஸ்வரருக்கு மூத்தவர் என்றும், திருப்பதியில் செய்வதற் காக வேண்டிக் கொண்ட காரியங்களை இங்கு நிறைவேற்ற லாமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

முற்காலத்தில் துளசி வனமாக இருந்த இவ்விடத்தில் மார்க்கண்ட ரிஷி உப்பை அறவே ஒழித்துப் பகவானைக் குறித்துக் கடுமையாகத் தவம் மேற்கொண்டாராம். அவருக்கு அருள பகவான் மகாலக்ஷ்மியை அனுப்பி வைக்க, தேவியும் அவரது ஆசிரமத்தில் இரண்டு வயது பெண் குழந்தையாக வந்து அவதரித்தாளாம். தெய்வக் குழந்தை யைக் கண்ட ரிஷி, பூமிதேவியே அவதரித்திருக்கிறாள் என, பூமா என்ற பெயரோடு குழந்தையை எடுத்து வளர்த்து வந்தார். தக்க பருவம் அடைந்ததும் அவளுக்கு ஏற்ற வரனுக்காக ரிஷி அலைந்தார். எவ்வளவோ அலைந்தும் தகுந்த வரன் கிடைக்கவில்லை.

அப்போது முதிய அந்தணர் ஒருவர் வந்து, பூமாவைத் தமக்குக் கல்யாணம் செய்து தரும்படி கேட்டார். கிழவருக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க மறுத்தார் ரிஷி. அவரோ பிடிவாதமாகக் கல்யாணம் செய்து தரும்படி கேட்டார். தன்பொருட்டு அனேக இடங்களில் வரனுக்காக அலைந்த தைக் கண்ணுற்ற பூமா, தனக்கு அந்தக் கிழவர்தான் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று திருமணத்துக்குச் சம்மதிக்கு மாறு ரிஷியை வற்புறுத்தினாள். உள்ளம் வேதனை அடைய மகரிஷி தமது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தபோது முதியவரைக் காணவில்லை. அங்கு ஸ்ரீமன் நாராயணனே நின்றிருந்தார்.

மகிழ்ச்சியோடு பகவானுக்குத் தமது மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்த மகரிஷி, பகவானைப் பணிந்து, தமது மகளுக்கு உப்பில்லாத சமையல் செய்துதான் பழக்க மெனவும், ஆகவே அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாதென்றும் கோரினார். பகவானும் அதற்குச் சம்மதித்தாராம்.

அந்தக் காரணத்தாலேயே பகவானுக்கு உப்பில்லா அப்பன் என்ற பெயர் விளங்கலாயிற்றும். பகவானுக்கு செய்யப்படும் நைவேதியம் எதிலும் உப்பு போடுவதில்லை. ஆலயத்தினுள் அப்பலகாரங்களைச் சாப்பிடும்போது உப்பு இல்லாத குறை நமக்குத் தோன்றுவதில்லை. பகவான் கல்யாண கோலத்தோடு நின்றிருக்க அவரது முன்பாக இருபுறங்களிலும் பூமாதேவியும் மார்க்கண்டேய ரிஷியும் மண்டியிட்ட கோலத்தில் அமர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். திருவோணம் இவ்வூரில் மிகவும் விசேஷமானது.

இவ்விதமே செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் படாளத்துக்கு அருகிலுள்ள மலைவையாலூர் என்னும் ஸ்தலத்தில் மலைமேல் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசப் பெருமானுக்குத் திருப்பதியில் நிறைவேற்ற வேண்டிய பிரார்த்தனைகளை அங்கே செல்ல முடியாதவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள குணசீலம் ஸ்ரீநிவாசப் பெருமாள் கோவிலையும் அவ்விதமே குறிப்பிடுவர். மலைக்குச் செல்ல முடியாதவர்கள் தங்கள் பிரார்த்தனைகளை அவ்வூர்க் கோயிலில் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்றும், அவ்வாறு நிறைவேற்றிக் கொள்ளப்படும் பிரார்த்தனைகள் மலையில் நிறைவேற்றியதற்குச் சமமாகும் என்று கொள்ளப்படுமாம்.

இதே போன்று வேறு சில மாவட்டங்களிலும் திருப்பதிக்குச் செல்ல முடியாதவர்கள் தங்கள் பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள திருப்பதிக்குச் சமமாக ஸ்ரீநிவாசரின் கோயில்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பக்தர்களுக்கு அருள, பகவான் அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அந்தக் கோயில்களுக்கு வேண்டிக் கொள்ளப்படும் பிரார்த்தனைகளை அந்தக் கோயில்களிலேயே நிறைவேற்ற வேண்டும்; திருப்பதியிலோ இதர இடத்திலோ நிறைவேற்றக்கூடாது. இது நியதி.

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	3
முன்னுரை	4
திருப்பதியும் இதர ஸ்தலங்களும்	7

புராணம்

1. தபோவனத்தில் சுபோதயம்	18
2. சுவேத வராக கல்பம்	19
3. நாரதர் கலகம்	24
4. சோபை இழந்த வைகுந்தம்	28
5. இடைப் பெண்ணாக மாறிய ஸ்ரீதேவி	32
6. பசுவைக் காத்த பரந்தாமன்	35
7. சோழ ராஜன் பெற்ற சாபம்	39
8. யசோதையின் மறுபிறப்பு	44
9. பத்மாவதி அவதரித்தாள்	48
10. நாரத முனியின் நல்வாக்கு	54
11. உள்ளம் கவர் கள்வன்	56
12. காதல் வசப்பட்ட கருணாகடாக்ஷன்	67
13. சீதாபிராட்டியார் பெற்ற வரம்	71
14. குறத்தி சொல்லிய குறி	76
15. திருமணப் பேச்சின் வெற்றி	82
16. சுகர் கொண்டு சென்ற செய்தி	86
17. லக்ஷ்மியின் வருகை	92
18. மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் புறப்பாடு	99
19. மாயாபுரியில் மணவிழா	105
20. திருமண வைபவம்	111
21. அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தில் ஆனந்த வெள்ளம்	115
22. ஆகாச ராஜனின் முடிவும் அவனுக்குக் கிடைத்த நற்கதியும்	122
23. சிங்காதனத்துக்காக எழுந்த போராட்டம்	125
24. ரங்கதாசன் விருத்தாந்தம்	130
25. ஆனந்த நிலையத்தில் எழுந்தருளல்	138
26. தொண்டைமானைச் சூழ்ந்த பெரும் பழி	143
27. பக்திப்ரபாவம்	153
28. தேவலோகத்திலிருந்து வந்த தாமரை மலர்	161

29.	இந்திரன் அடைந்த தோல்வி	169
30.	மலரில் எழுந்த மங்கை	175
31.	சுக சேஷத்திரத்தில் கண்கொள்ளாக் காட்சி	180

புராணங்களில் காணப்படும் இதர கதைகள்

வராக புராணம்

1.	யாகத்திலே அவிர்பாகம் பெறுதல்	193
2.	கிழவனைக் குமரனுக்குதல்	195
3.	சங்கனனுக்கு அருளிய சேஷாத்திரிநாதன்	199
4.	தோன்றி மறைந்த திவ்வியக் காட்சி	203
5.	தீர்த்த மகிமை	208
6.	தசரதனுக்கு அருளிய திருமலைநாதன்	209
7.	அஞ்சனாதேவியின் உபசரிப்பு	215
8.	துஷ்டர்களை அழித்த சக்கரராஜன்	219
9.	சௌனகாதியரின் வழிபாடு	225
10.	பூமிதேவிக்கு அருளிய வராகப் பெருமான்	227
	சாத்துவிக புராணம் எனப்படும் கருட புராணம்	230
	ஸ்காந்த புராணம்	231
	பத்ம புராணம்	234
	மார்க்கண்ட புராணம்	236
	பிரம்மாண்ட புராணம்	
1.	ஆதிசேஷன் மலையாக உருவாகுதல்	240
2.	நாராயணத்திரி எனப் பெயர் பெறுதல்	242
3.	ரிஷபனுக்கு அருளுதல்	243
4.	அஞ்சனை பெற்ற அனுக்கிரகம்	246
5.	வேங்கடம் என விளங்குதல்	250
6.	சோழராஜனுக்கு அருளிய ஸ்ரீ நிவாசன்	252
7.	ஆதிசேஷனின் கர்வ பங்கம்	261
8.	சரஸ்வதியின் தவம்	264
9.	வாயு பெற்ற தேகக் காந்தி	266
10.	அகஸ்தியருக்கு அருளுதல்	266
11.	சங்கன் பகவானின் திருவுருவம் அமைத்தல்	267
12.	பசு நெய்யால் ஏற்றிய விளக்கு	268

பிரம்மோத்ர காண்டம்

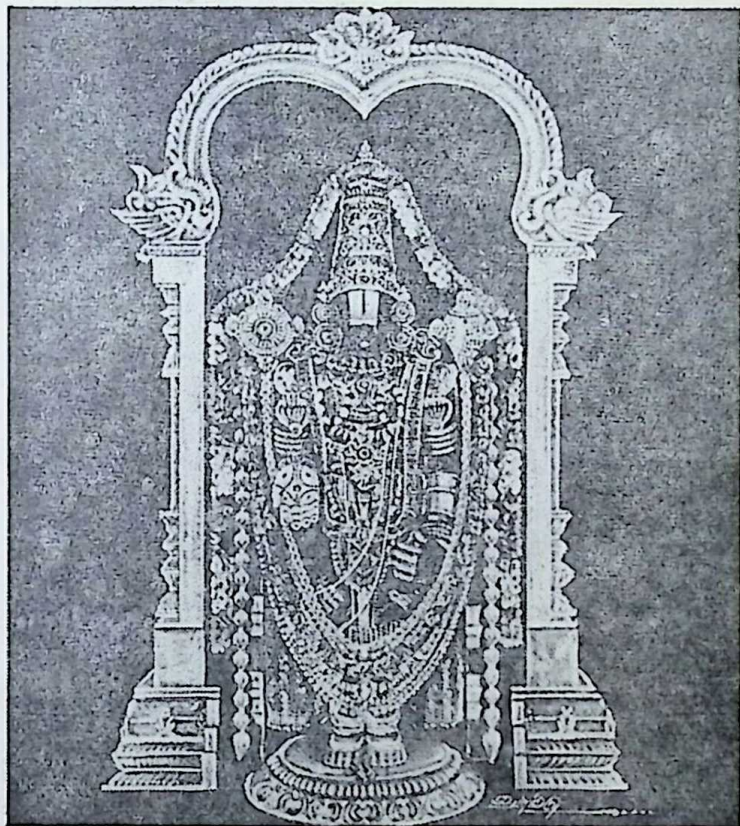
1.	தும்புரு சாப விமோசனம்	270
2.	கோணத் தீர்த்த மகிமை	271

வாமன புராணம்

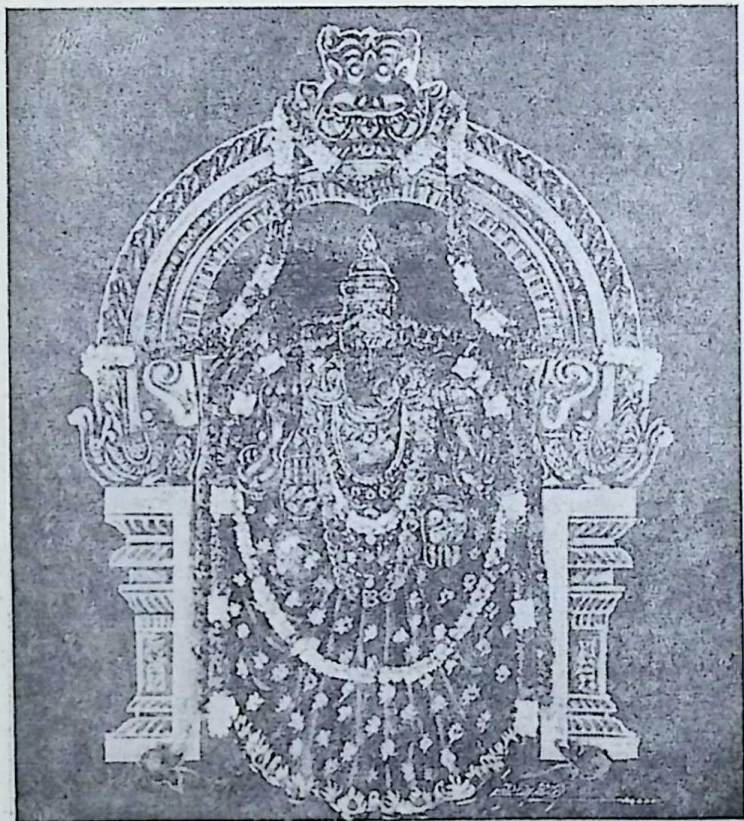
1. பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்குதல்	274
2. உபரிசரவசு கர்வ பங்கம்	278
தீர்த்தாடனம் தான விசேஷம்	281
ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸுப்ரபாதம்	289
ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸ்தோத்ரம்	293
ஸ்ரீ வேங்கடேச ப்ரபத்தி	295
ஸ்ரீ வேங்கடேச மங்களா சாஸனம்	298
ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸஹஸ்ர நாமம்	299

ஆழ்வார்களின் பக்திப்ரவாகம்

முதலாழ்வார்கள்	319
திருமழிசையாழ்வார்	327
குலசேகர ஆழ்வார்	334
பெரியாழ்வார்	338
ஸ்ரீ ஆண்டாள்	342
திருப்பாணாழ்வார்	347
திருமங்கை ஆழ்வார்	349
நம்மாழ்வார்	363
இராமானுஜர்	373
சரித்திரக் குறிப்புகள்	391

ஸ்ரீ வேங்கடேசப் பெருமாள்.

அலர்மேல் மங்கைத் தாயார்.

ஸ்ரீ வெங்கடேசர் புராணம்

—*—

க்ருதேது நரஸிம்ஹோபுத்

த்ரேதாயாம் ரகுநந்தன:

த்வாபரே வாசுதேவஸ்ச

கலெள வேங்கட நாயக:

—ஆதித்ய புராணம்.

கிருதயுகத்தில் நரஸிம்மராக இருந்தவரே (அவதரித்தவரே) திரேதாயுகத்தில் ரகுநந்தனர் (ரகு வமிசத்தில் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தார்). துவாபர யுகத்தில் அவரே வாசுதேவன் (வசுதேவர் புத்திரன் கிருஷ்ணனாக அவதரித்தார்). கலியுகத்தில் வேங்கட நாயகனாக விளங்குகிறார்.

1. தபோவனத்தில் சுபோதயம்.

ஐந்மிசாரண்யம் எனப்படும் தபோவனத்தில் கூடியிருந்த செளனகர்முதலிய முனிவர்கள்.சதா காலமும் பகவத்தியானத்திலும் பாகவத சர்ச்சைகளிலுமாகக் காலங் கழித்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஒரு முகமாகப் பாகவத சிரோன்மணியான சூத முனிவரைப் பார்த்து “தவச்ரேஷ்ட! இப்பூவுலகில் ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்கு மிகவும் விருப்பமான தலம் எது? அதன் முக்கிய விசேஷம் என்ன? அத்திவ்விய சேஷத்திரத்தில் பகவானின் லீலாவினோதங்கள் என்னென்ன? எங்கு பகவானைப் பக்தர்கள் நேரிடையாகவே காண்கிறார்கள், எங்கு பகவான் பக்தர்களின் துயரைத் தீர்த்து அவர்கள் அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றி வைக்கிறாரோ, எந்த சேஷத்திரத்தின் மகாத்மியத்தை ஒருமுறை கேட்பதே விசேஷமானது என்று போற்றப்படுகிறதோ அந்தப் புனித தலத்தைப்பற்றி எங்களுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும். அவ்வரலாற்றைக் கேட்டு ஆனந்திக்கக் காத்திருக்கிறோம்” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூத முனிவரும் அவர்களது வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் ஆனந்தித்தவராய், “அன்பு நிறைந்த முனிவர்களே! உங்கள் கோரிக்கை என்னைப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுறச் செய்து விட்டது. பகவானின் லீலா வினோதங்களை எடுத்துச் சொல்ல நான் எப்போதுமே தயாராக இருக்கிறேன்.

ஸ்ரீமன் நாராயணனின் லீலைகள் கணக்கிலடங்கா. அவற்றுள் வராக கல்பத்தின்போது சேஷாசலத்தில் அவர் நடத்திக்காட்டிய அற்புதமே மிகவும் விசேஷமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதைக் கேட்டு நீங்களும் கிருதார்த்தர்களாகுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் புராணத்தை ஆரம்பித்தார்.

2. சுவேத வராக கல்பம்

கல்பத்தின் ஆரம்பம். சப்த சாகரங்களும் பொங்கின. ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தன. எங்கும் ஒரே ஜலப்பிரவாகம். இப் பூ மண்டலம் முழுமையும் நீரினுள் ஆழ்ந்தது. மகர லோகத்தில் மஹாவிஷ்ணு ஆவிலைமேல் வடபத்ர சாயியாகச் சயனித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆயிரம் யுகங்களுக்கு நீர் வடியவே இல்லை.

பிரம்மதேவனுக்கு ஓராயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஒரு பகல்; அதே போன்று மற்றொரு ஓராயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஒரு இரவு. இவ்விதம் பிரம்மதேவனுக்கு ஒரு நாள் முடியும்போது சூரியன் தன் கிரணங்களின் மூலம் சகிக்கவொண்ணாத உஷ்ணத்தை சகல லோகங்களிலும் பரப் பிணை. அனேக வருடங்களுக்குத் தொடர்ந்தாற்போல் மழையே இருக்கவில்லை. பூ மண்டலத்தில் இருக்கும் தபோ தனர்கள் இதனை முன் கூட்டியே அறிந்து ஞானலோகத்தில் அடைக்கலமாகி விட்டனர். சூரிய உஷ்ணத்தின் உக்கிரம் தாங்காது மரம் செடி கொடிகள், மலைகள் மற்றும் இதர ஜீவராசிகள் அனைத்தும் நெருப்பால் பொசுக்கப்பட்டுச் சாம் பலாகின. அப்போது வாயு தொடர்ந்து பல வருடங்களுக்குப் பலமாக வீசியது. பிரம்மாண்டமான மேகங்கள் உண்டாகி ஒன்று சேர்ந்து மழையைக் கொட்டத் தொடங்கின. இடை விடாது அநேக வருடங்களுக்கு மழை கொட்டியது. பூ மண்டலம் உருகிப்போய் அப்படியே பாதாள லோகத்தில் அழுந்திவிட்டது. அப்போது சப்த சாகரங்களும் பொங்கி எழுந்து ஒன்றாகக் கலந்து எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே ஜலப்பிர வாகமாக்கின. மகர லோகம்வரை நீர் உயர்ந்து நின்றது. இவ்விதம் பிரம்மதேவனுக்கு ஓர் இரவான ஓராயிரம் சதுர் யுகங்களில் ஓராயிரம் யுகங்கள் நீர் வடியாது இருந்தது.

நடுநிசிக்குப் பின்னர் மகாவிஷ்ணு பாதாளத்தில் அழுந் திக் கிடக்கும் பூ மண்டலத்தை வெளிப்படுத்தி பழையபடியும் சகல ஜீவராசிகளுடன் படைக்க விருப்பம் கொண்டார். உடனே சுவேத வராகமாக (வெள்ளை நிறம்) கொண்ட பன்றி யாக) அவதரித்துப் பூ மண்டலத்தைத் தேடிப் பாதாள லோகத்துக்குச் சென்றார்.

அங்கே பகவானுக்கும் ஹிரண்யாசுஷனுக்கும் பயங்கர யுத்தம் நடந்தது. பகவானுடன் மிகவும் உக்கிரமாகப் போரிட்டான் ஹிரண்யாசுஷன், அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து ஒரு வருக்கொருவர் கொடுரமாகச் சண்டையிட்டனர். வெகு நேரமாகியும் யாரும் சளைத்ததாகத் தெரியவில்லை. பின்னர் இருவரும் துவந்த யுத்தத்தில் இறங்கினர். அஸ்திரங்களை வைத்துவிட்டு இருவரும் கைகளால் ஒருவரையொருவர் கட்டி அடித்துப் புரண்டனர். அப்போதும் ஹிரண்யாசுஷன் பகவானுக்குச் சிறிதும் சளைக்காதவனாகப் போரிட்டான்.

இந்த ஹிரண்யாசுஷன் பிரஹலாதனின் தந்தையான ஹிரண்யகசிபுவின் மூத்த சகோதரன். அவர்கள் இருவரும் வைகுந்தத்தில் நாராயணனுக்குத் துவார பாலகர்களாக வாயில் காப்பு வேலையைக் கவனித்து வந்தவர்கள். ஒரு சமயம் பிறும்மாவின் புத்திரர்களான சனகரும் சனந்தனரும் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட நாராயணனைத் தரிசிக்க வந்தனர். அவர்கள் வந்த நேரம் சரியான நேரம் அல்ல. பகவான் ஸ்ரீதேவி கால்பிடிக்கச் சயனித்திருந்தார். அதனால் ஜய விஜயர்களான அவ்விரு துவார பாலகர்களும் முன்குமாரர் களை உள்ளே செல்ல வேண்டாமென்று தடுத்து நிறுத்தினர். பகவானை எந்த நேரத்திலும் தரிசிக்கலாமென்றும், தங்களை எவரும் தடுத்து நிறுத்த முடியாதென்றும் கூறி சனகரும், சனந்தனரும் உட்செல்ல முயன்றனர். ஜயவிஜயர்களோ உள்ளே செல்வதை அனுமதிக்க முடியாது என்று அவர்களைத் தடுத்தனர்.

முனி குமாரர்களுக்குப் பிரமாதமாகக் கோபம் வந்து விட்டது. கேவலம் கைகட்டி ஊழியம் செய்யும் அவர்கள், தங்களை இன்னொரென்று உணராதது, கௌரவத்தைப்பாதிக்கும் வகையில் வாயிற்படியில் தடுத்து நிறுத்தி விட்டார்களே என்று ஆக்ரோஷத்தோடு அவர்களைச் சபித்து விட்டனர். கௌரவிக்க வேண்டியதற்குப் பதிலாக இழிவுபடுத்தும் வகையில் அவர்கள் நடந்து கொண்டு விட்டதால் அந்தக்ஷணம் வைகுந்த வாசத்தை இழந்து பூமியில் அரக்கர்களாகப் பிறக்குமாறு முனி குமாரர்கள் சாபமிட்டனர்.

வெளியே நடந்த சம்பவத்தை அறிந்த நாராயணன் மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்து வெளியே ஓடி வந்தார். அவரைக் கண்டதும் ஜயவிஜயர் இருவரும் பகவானின் பாதங்களில் விழுந்து, தாங்கள் முனி குமாரர்களுக்கு இழைத்து விட்ட

பாதகத்தைச் சொல்லி அவர்களது சாபத்திலிருந்து தங்களை விடுவிக்குமாறு கண்ணீர் விட்டுக் கதறினர்.

பகவானே கைவிரித்தார். “நான் கொடுத்த சாபமானால் அதை மாற்ற என்னால் முடியும். ஆனால் என் பக்தர்கள் கொடுக்கும் சாபத்தை என்னால் கூட மாற்றமுடியாது. அவர்கள் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்ட நான் அவர்கள் வார்த்தையை மீறி நடக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். அதுவும் பக்தர்களுக்கு இழைக்கும் தவறு மன்னிக்க முடியாததாகும். ஆகவே அவர்களையே சரணடையுங்கள். அவர்கள் தான் உங்களுக்குப் பரிகாரம் சொல்லமுடியும்” என்றார் நாராயணன்.

அதன் மீது ஜய விஜயர் இருவரும் முனி குமாரர்களின் பாதங்களில் விழுந்து கண்ணீரைக் கொட்டினர்.

“சுவாமி! உங்கள் மகிமையை உணராது, நாங்கள் அறிவற்ற தன்மையோடு நடந்துகொண்டு விட்டோம். அதற்காக நாங்கள் மிகவும் வருந்துகிறோம். எங்கள் தவறை மன்னித்துச் சாப விமோசனத்துக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

முனிவர் இருவரும் அவர்கள் மீது இரக்கம்கொண்டு அவர்களை எழுந்திருக்குமாறு சொன்னார்கள்.

“நாங்கள் கொடுத்த சாபம் மாற்றக்கூடியது அல்ல. ஆனால், அதில் ஒரு சிறு மாறுதல் செய்கிறோம். பகவானுக்கு மிகவும் ஆபத்தர்களாக அவருடன் இருந்து, அவருக்குச் சேவை செய்யக்கூடிய பாக்கியம் ஏற்படக் கூடிய, ஐந்து பிறவிகள் வேண்டுமா? அல்லது பகவானுக்கு எதிரியாக இருந்து அவர் கையால் அழிவைப் பெறக்கூடிய மூன்று பிறவிகள் வேண்டுமா? இவற்றுள் எதை வேண்டுமானாலும் நீங்கள் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளலாம்” என்றனர்.

முனி புத்திரர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஜயவிஜயர் இருவரும் சிறிது நேரம் யோசித்தனர். பகவானுக்கு எதிரியாக இருந்து அவரால் அழிவை அடைந்தாலும் மூன்று பிறவிகளிலேயே அவர்களுக்குச் சாப விமோசனம் உண்டாகி விடுகிறது. ஆகவே அதையே அவர்கள் விரும்பி ஏற்றனர். அதன்காரணமாகவே ஜயவிஜயர் இருவரும் ஹிரண்யாக்ஷன், ஹிரண்யகசிபாக வந்து பிறந்தனர்.

பிரளயத்தின் போது சப்த சாகரங்களும் ஒன்றாகி பாதாள லோகத்தில் வந்து அழுந்திய பூமண்டலத்தை

ஹிரண்யாக்ஷன் பாயாகச் சுருட்டி ஒளித்து வைத்துவிட்டார். பூமியைத் தேடி வராக உருவில் பாதாள லோகம் வந்த நாராயணன் பூவுலகைமீட்டு வெளிக் கொணர அரசு கனுடன் சமரிடவேண்டியிருந்தது.

ஹிரண்யாக்ஷனுக்கும் வராகப் பெருமானுக்கும் இடையே நடந்த துவந்த யுத்தம், வெற்றி தோல்வி யின்றி நீடித்துக் கொண்டே சென்றது. பகவானுக்குச் சரிசமமாகப் போரிட்டு அவரால் கொடுக்கப்பட்ட அடிகளை லாகவமாகத் தாங்கிக் கொண்டான் ஹிரண்யாக்ஷன். இதனால் உக்கிர மூர்த்தியாகிவிட்ட பகவான், இனியும் அவன் உயிருடனிருப்பதை விரும்பாதவராய், அவன் உடலைத் தன் கூரிய நகங்களாலும் கோரப் பற்களாலும் கிழித்து எறிந்தார். மேரு பர்வதத்தைப் போன்று வீழ்ந்தான் அரக்கன். அவன் உடலிலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடிய குருதி, பிரளய ஜலப்ரவாகத்தில் கலக்கவே எங்கும் ஒரே சிவப்பு நிறமாகிவிட்டது.

ஞான லோகத்தில், தியானத்தில் இருந்த முனிவர்கள் இதைக் கண்டதும் அரக்கனுக்கு முடிவு வந்தாகிவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். பகவான் அவதரித்து அரக்கனை அழித்ததன் காரணமாக அவன் குருதி பட்டு நீர் சிவப்பாக மாறிவிட்டதென்று உணர்ந்து, தங்கள் தியானத்திலிருந்து எழுந்து வந்து பகவானைப் பல விதங்களிலும் ஸ்தோத்தரித்து வணங்கினார்கள்.

கொப்புளித்துக் கொண்டிருந்த நீரின் அடியிலிருந்து பூமியை முகத்திலே தாங்கியவாறு வெளிப்பட்டார் வராகப் பெருமான். பிறும்மா மற்றும் இதர தேவகணங்கள் தோன்றி அவரை ஸ்தோத்தரித்தனர். தேவதுந்துபி முழங்கியது. வானிலிருந்து மலர் மாரி பொழிந்தது. அப்ஸரசுகள் ஆனந்த நடனம் ஆடினர். சித்தர்களும் முனிவர்களும் பகவானின் அடிபணிந்து, முன்பிருந்தவாறு சகல ஜீவராசிகளுடன் பூலோகத்தைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என விருப்பம் தெரிவித்தனர்.

பகவானும் அவர்கள் விருப்பத்தை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டார். பூலோகத்தை ஸ்தாபித்து சப்த சாகரங்களையும் அதனதன் எல்லைகளோடு விளங்கச் செய்தார். பின்னர் பிறும்மாவை அழைத்து உலகைச் சிருஷ்டிக்குமாறு பணித்தார். அவ்வாறே சதுர்முகப்பிறும்மாவும் சூரிய சந்திரர்களை முதலில் தோற்றுவித்து பின்னர் சகல ஜீவராசிகளையும் சிருஷ்டித்தார். பாதாள லோகத்தில் அரக்கனால் ஒளித்து

வைக்கப்பட்ட பூலோகத்தை மீட்டு வெளிக்கொணர்ந்த பூவ ராகப் பெருமானும் பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்கப் பூவுலகில் தங்கியிருக்க விருப்பம் கொண்டார். கருடனை அழைத்து, “பூவுலக மக்கள் எம்மைப் பக்தியோடு பூசித்து மேன்மையடைய அவர்களுக்கு அருள இங்கு தங்கியிருக்க யாம் விருப்பம் கொண்டுள்ளோம். ஆகவே, வைகுந்தம் சென்று எமக்கு மிகவும் பிரியமான கிரீடா சலத்தைக் கொண்டு வா” என்று கட்டளையிட்டார்.

கருடனும் பகவானின் வார்த்தைகளைச் சிரமேற் கொண்டு அவரைப் பணிந்து ஆசி பெற்று வைகுந்தம் புறப்பட்டான். இதனிடையே பெருமானும் தமக்கு இருப்பிடம் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தார். கோமதி நதிக்குத் தெற்கே அறுபது யோசனைத் தூரத்திலும், கீழ்கடலுக்கு மேற்கே ஐந்து யோசனை தூரத்திலும் உள்ள ஓர் இடத்தைத் தமக்கெனத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

வைகுந்தம் சென்ற கருடனும், நவரத்தினங்கள் நிரம்பியதான உச்சிகளை உடையதும், மணம் கமழும் புஷ்பங்களையும், கனிவர்க்கங்களையும் கந்த மூலாதிகளையும் கொண்ட வனங்கள் நிரம்பியதும், பறவை இனங்களின் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய ஆரவாரங்களை எப்போதும் கொண்டுள்ளதாயும், கின்னரர் கின்னரிகளின் வாத்திய இசையோடு கூடியதாயும், அழகிய ஓடைகளும் சுனைகளும் நிரம்பியதாயும் உள்ள பகவானின் கிரீடாசலமான நாராயணகிரியைத் தோளிலே தாங்கிக் கொண்டு திரும்பினான். மூன்று யோசனை அகலமும் முப்பது யோசனை நீளமும் கொண்ட அம்மலை ஆதிசேஷனே உருக்கொண்டு சயனித்திருப்பது போல் அமைந்திருந்தது.

வராகப்பெருமான், கருடனால் கொண்டு வரப்பட்ட நாராயணகிரியைத் தாம் தேர்ந்தெடுத்திருந்த இடத்தில் ஸ்தாபிக்கச் செய்தார். பின்னர் மலைகளுக்கிடையில் காட்டின் நடுவே ஸ்வாமி புஷ்கரிணி எனப்படும் தடாகத்தின் கரையிலே நவரத்தினங்கள் இழைக்கப்பெற்ற தூண்களால் தாங்கப்பட்ட அழகிய மண்டபங்களோடு கூடிய விமானத்தின் கீழ் எழுந்தருளினார்.

பூலோகத்தில் வராகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும், பிரும்மா,ருத்திரன், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், லோகபாலகர்கள், வசுகள், ஆதித்தியர்கள், சப்தரிஷிகள், மாத்ருகணங்கள் அனை

வரும் அங்கு வந்து சேர்ந்து பெருமானைப் பலவாறு ஸ்தோத்தரித்து வணங்கினர்.

“ப்ரபோ! பாதாளத்தில் அழுந்திய பூமண்டலத்தைப் பாயாகச் சுருட்டி ஒளித்து வைத்த அரக்கனுடன் போரிட்டு அவனைச் சம்கரித்து மீட்டு வந்த தங்கள் ப்ரபாவத்தை நாங்கள் எவ்வளவு முறை சொன்னாலும் போதாது. பக்தர்களுக்கு அருள் செய்யும் எண்ணம் கொண்டு இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் தங்கள் தோற்றம் பயங்கரம் மாறாது இருக்கிறது. அரக்கனுடன் போரிட்டபோது தாங்கள் கொண்டிருந்த உக்கிரம் குறையாமலிருக்கிறது. தாங்கள், கோரமான கோரைப்பற்களும், அனல்க்கடும் சிவந்த கண்களும் கொண்ட இக்கோர உருவத்தைச் சிறிது மாற்றிக் கருணை நிறைந்த முகவிலாசத்தோடு பக்தர்களுக்குக் காட்சி தரவேண்டும்” என்று அவர்கள் விஞ்ஞாபித்தனர்.

தேவர்களின் விருப்பத்துக்கு ஏற்ப, பகவானும் தம் முடைய உக்ரமான தோற்றத்தை மாற்றி கருணை விலாசத்தோடு நான்கு கைகளோடும், ஸ்ரீ தேவி பூதேவியரோடு காட்சி அளித்து, “இத்தோற்றத்தோடு நான் இங்கிருந்து பக்தர்களின் வேண்டுகோள்களை என்றும் நிறைவேற்றி வருவேன்” என்று அருளி மறைந்தார்.

அது முதல் சேஷாசலம் எனப் புகழப்படும் அந்தக் கிரீடாசலத்தில் வராகப் பெருமான் லக்ஷ்மியுடன் பக்தர்களுக்கு அவ்வப்போது, காட்சி தந்து அவர்கள் அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றி வருகிறார். அதன் காரணமாகவே இக்கல் பக்திற்கு சுவேத வராககல்பம் என்ற பெயர் விளங்கலாயிற்று.

3. நாரதர் கலகம்

இவ்வாறு இருந்து வரும்போது கலியுகத்தில் ஒரு சமயம் கச்யபர் முதலான முனிவர்கள் பகவானைக் குறித்து யாகம் செய்யத் தொடங்கினர். எங்கும் வேத கோஷங்கள் முழங்க, யாகம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது நாரதர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

நாரதரைக் கண்டதும் முனிவர்கள் அவரை வரவேற்று உபசரித்தனர். நாரதரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தவராக அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“முனி சிரேஷ்டர்களே! வேதகோஷம் கரதுகளில் அலையலையாக வந்து மோத, நீங்கள் யாகம் செய்வதைக் காணும்போது மட்டில்லாத மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். நீங்கள் செய்யும் இந்த யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் யாருக்குக் கொடுப்பதாக முடிவு செய்துள்ளீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

நாரதரின் இந்தக் கேள்வி அவர்களைத் திகைக்க வைத்தது. அவர்கள் பகவானைக் குறித்து யாகம் செய்யத் தொடங்கினார்களே அன்றி, இன்னொருக்குத்தான் அவிர்ப்பாகம் என்று முடிவு செய்திருக்கவில்லை. ஆகவே, நாரதரின் கேள்விக்குத் தகுந்த விடை அளிக்க முடியாது திணறினார்கள். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கைகளைப் பிசைந்தனர்.

அதைக் கண்ட நாரதரும், “மும்மூர்த்திகளில் எவரிடம் சத்வ குணம் நிரம்பியிருக்கிறதென்பதை முதலில் தீர்மானியுங்கள். பின்னர் அவருக்கு அவிர்ப்பாகம் அளித்து யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்யுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

நாரதர் சுலபத்தில் சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாரே தவிர, அந்தக் காரியம் நடைபெறக் கூடியதா என்ன? மும்மூர்த்திகளிடையே சிறந்தவர் யார் என்பதைத் தீர்மானிப்பது எவ்விதம்? ஆக்கல், இரகஷித்தல், அழித்தல் என்னும் மூவகைக் காரியங்களுக்கும் அதிபதிகளாக விளங்கும் மும்மூர்த்திகளைச் சோதிப்பது சாதாரண காரியமா? முனிவர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாது திணறினர். எத்தனையோ ஆலோசனைகளுக்குப் பிறகு, அப்பெரும் பொறுப்பை பிருகு முனிவரிடம் ஒப்படைத்தனர். மூவரில் சிறந்தவர் யார் என்பதை அறிந்து சொல்லும்படி முனிவர்கள் அவரைப் பிரார்த்தித்தனர்.

பிருகு முனிவர் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பிறும்மதேவரைச் சந்திக்க சத்திய லோகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்த சமயம் பிறும்மதேவர் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்க அவரைச்சுற்றிலும் சாவித்திரி, காயத்திரி, சரஸ்வதி, அஷ்டதிக்கு பாலகர்கள் ஆகியோரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். பிருகுமுனிவர் பிறும்மதேவனை வணங்கி நின்றார். அவர் வந்திருப்பதைப் பிறும்மா அறிந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே முனிவரும் இனி காத்திருக்கத் தேவையில்லை என

நினைத்து, மற்றவர்களோடு அவரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

சற்று பொறுத்து பிறும்மதேவன் திரும்பும்போது பிருகுமுனிவர் வந்திருப்பதைக் கண்டார். தன்னுடைய அனுமதி பெறாமலேயே முனிவர் அமர்ந்துவிட்டார் என்ற கோபத்தில் பிறும்மதேவன் அவரிடம் பேசக்கூட இல்லை. அவர் இருப்பதையே கவனிக்காது இருந்து விட்டார்.

பிருகு பொறுமையை இழந்துவிட்டார். இவ்விதம் அலட்சியம் செய்வதானது மும்முர்திகளுள் ஒருவரான அவருக்கு அழகல்லவெனக் கோபித்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கைலாயத்தை அடைந்தார். அங்கும் நேரம் சரியாக இல்லை. ஈசனும் பார்வதியும் தனித்து சுவாரஸ்யமானப் பேச்சில் ஈடுபட்டிருந்தனர். கவனம் வேறிடத்திலிருந்த படியால், ஈசன் முனிவர் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. ஆயினும் தேவி அவர் வந்திருப்பதைக் கவனித்து விட்டாள். ஆகவே, ஈசனிடம் முனிவர் வந்திருப்பதைத் தெரியப்படுத்தி விட்டுத் தன்னை விட்டு விலகியிருக்குமாறு வேண்டினாள். நேரம் சரியில்லை என்பதை அறிந்து வெளியேறுவதற்குப் பதிலாக அங்குதங்கியிருந்த முனிவரின் செய்கை ஈசனுக்குப் பெரும் சிற்றத்தை உண்டாக்கியது.

இது முனிவருக்கும் கோபத்தை உண்டாக்கி விட்டது. தம்மைத் தேடி ஒருவர் வந்திருக்கும்போது, அவர் வந்திருக்கும் காரியம் என்னவென்பதை அறிய முற்படாது, அலட்சியமாகக் காக்கவைத்ததுடன், சிற்றமும் கொண்ட காரணத்துக்காக, பூவுலகிலே ஈசனுக்கு உருவ வழிபாடு இல்லாது போகட்டும் என்று சபித்து விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார். அவர் சாபத்தினால் தான் பூலோகத்தில் சிவனுக்கு உருவ வழிபாடு இல்லாது போய்விட்டது. லிங்க ரூபமாகத்தான் பூசை நடந்து வருகிறது.

கைலாசத்திலிருந்து புறப்பட்ட முனிவர் நேராக வைகுந்தத்துக்குச் சென்றார். அங்கே ஸ்ரீமன் நாராயணன் ஆதிசேஷன் மீது ஆனந்தமாகச் சயனித்திருக்க, லக்ஷ்மி அவர் கால்கள் அருகே அமர்ந்து பாதங்களைப் பிடித்து வருடிக் கொண்டிருந்தாள். தேவியின் திருக் கரங்களின் ஸ்பரிசு மயக்கத்திலே இருந்த நாராயணன் முனிவர் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. முனிவரோ பகவான் தான் வந்ததை அறிந்தும் அறியாதவர் போல வேஷம் போடுகிறார் என்றே எண்ணினார். அவருக்குக் கோபம் தாங்கவில்லை. ஏற்கனவேயே இரு இடங்

களில் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட அவர், இங்கும் அதே சூழ்நிலை நிலவவே கட்டுக்கடங்காத கோபத்துக் குள்ளாகி விட்டார்.

“ப்ரபோ! நான் வந்திருப்பதை உணர்ந்தும் தாங்கள் தெரியாததுபோல் கபட நாடகம் ஆடவேண்டியது எதற்கு? இது உங்கள் மகிமைக்கு அழகா...” என்று கேட்டபடி தமது காலால் ஒங்கி நாராயணனின் மார்பிலே உதைத்தார்.

சட்டென்று எழுந்த நாராயணன் பிருகுவின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டார்.

“என்னை கூமிக்கவேண்டும். தூக்க மயக்கத்தில் நீங்கள் வந்ததை நான் கவனிக்காதிருந்து விட்டேன். அதற்காகத் தாங்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்வதா, என்ன? தங்கள் பாதத்துக்கு வலி கொடுக்கக்கூடிய காரியத்துக்கு இடமளித்து விட்டீர்களே! தங்களுடைய மலரைப்போன்ற மிருதுவான பாதம் இதைத் தாங்கக் கூடியதா என்ன?” என்று வருத்தத் தோடு கேட்டவராய் முனிவரின், பாதத்தைக் கைகளால் பிடித்து வலிபோக அழுத்திவிட்டார்.

முனிவர் திகைத்துவிட்டார். ஆத்திரத்தின் சூழ்நிலையில் சர்வலோக நாயகனான நாராயணனையே அவர் உதைத்து விட்டார். அதைப்போன்ற பாதகமான செயல் வேறு எதுவுமில்லை. அந்த சூஷணமே அவரைச் சபித்து விட்டிருக்க வேண்டிய பகவான் கொஞ்சமும் கோபமில்லாது: அவர் வந்ததைக் கவனிக்காது இருந்துவிட்டது தமது தவறென்று கூறி அதற்கு மன்னிப்பும் வேண்டுகிறாரே! என்னை அவரது குணம்! இவரல்லவோ மும்மூர்த்திகளிலும் சத்வ குணம் நிறைந்தவர்!

பிருகு முனிவர் நாராயணனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்.

“சர்வேசா! தங்களுக்கு இழைத்துவிட்ட அபச்சாரத்துக் காகத் தாங்கள் அல்லவோ என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! ஜான்னவி நதி தீரத்தில் கஸ்யபர் முதலான முனிவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து யாகம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அங்கு நாரதமஹரிஷியானவர், யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் யாருக்கு என்று கேட்டார். எங்களால் சொல்ல முடியவில்லை. அதன் மீது அவரும், மும்மூர்த்திகளில் சத்வகுணம் நிறைந்தவர் யார் என்பதை முடிவுசெய்து அவருக்கே அவிர்ப்பாகம் அளிக்குமாறு சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். மாபெரும் சிக்கல்

நிறைந்த இப்பொறுப்பை நிறைவேற்றித் தர முனிவர்கள் என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். மும்மூர்திகளில் சத்வகுணம் நிறைந்தவர் யார் என்பதை அறியும் பொருட்டுக் கிளம்பிய நான் முதலில் சத்தியலோகம் சென்றேன். அங்கு பிறும்ம தேவன் என்னை வா என்றுகூட அழைக்கவில்லை. கைலாயத் திலோ, பரமேச்வரன் தம்முடைய ஏகாந்தத்தைக் கலைத்து விட்டேனே என்று என்மீது சிறிஞர். இங்கே தாங்களோ, தங்கள் திருமார்பிலே ஆத்திரத்தால் எட்டி உதைத்த என்னைத் தண்டிப்பதற்கு மாறாகத் தாங்கள் கவனக் குறைவாக இருந்து விட்டதாக என்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறீர்கள். ப்ரபோ, தாங்கள் அல்லவா பரம சாத்வீகர்! நான் வந்த காரியம் முடிந்துவிட்டது. தயாளா! என் தவறைத் தாங்கள் தான் மன்னித்து என்னை அனுப்பி வைக்க வேண்டும்!” என்று மன்றாடினார்.

நாராயணனும் மகிழ்ச்சியோடு பிருகுமுனிவரைக் கொண்டாடி அனுப்பிவைத்தார்.

யாக சாலைக்குத் திரும்பிய முனிவர், அங்கு குழுமியிருந்தோரிடம் தான் சென்று வந்த விவரங்களை எடுத்துக் கூறி “சர்வலோக சரண்யனை ஸ்ரீமன் நாராயணனே சாத்வீகக் குணம் நிறைந்தவர். ஆகவே அவருக்கே இந்த யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் கொடுக்கவேண்டும்” என்றார். மற்றவர்களும் அதை ஆமோதிக்க, யாகம் இனிது நடைபெற்று பூர்த்தி யாகியது.

ஆனால் வைகுந்தத்திலோ நாரதரின் கலகம் நன்றாக வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டது.

4. சோபை இழந்த வைகுந்தம்

பகவானுடன் ஏகாந்தமாக இருக்கும் வேளையில், பிருகு முனிவர் அங்கு வந்ததும், தாம் வந்ததைக் கவனிக்கா திருந்து விட்டதற்காகக் கோபத்தோடு பகவானின் திருமார்பிலே காலால் உதைத்ததும், அதையடுத்து அவரது கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாம் கவனிக்கா திருந்து விட்டதற்காக வருந்துவதாகக் கூறியதோடு “காலை வலிக் கிறதோ” என பகவான் உபசாரம் வேறு கேட்டதும் லக்ஷ்மிக்குப் பொறுக்கவில்லை. சரீரென்று எழுந்திருந்தாள்.

தேவியின் கோபத்தைக் கண்ட மகாவிஷ்ணு, அவளைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மி!...இது என்ன?...” என்று கேட்டார்.

தேவியோ அவருக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு நின்றாள்.

“லக்ஷ்மி! நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்ல வில்லையே!...கோபத்துடன் எழுந்திருப்பதற்கு என்ன காரணம்?” என்று மறுபடியும் கேட்டார்.

“ப்ரபோ! நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? தாங்கள் தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்களே!...” என்று சீறினாள் லக்ஷ்மி.

“எது?...பிருகு என் மார்பிலே உதைத்ததைச் சொல்லுகிறாயா?”

“ஆமாம்!...”

“அவன் வந்ததை நான் கவனிக்க வில்லையெனக் கோபம், அதனாலென்ன?...”

“என்னவா?...”

“ஆம், லக்ஷ்மி. இதற்காகவா கோபித்துக் கொள்வது? பக்திப் பிரபாவம் அது. என்னிடம் அவன் கொண்டுள்ள பிரேமையில், நான் வேறு அவன் வேறு என்ற வேறுபாடு அறிய முடியவில்லை. என்னில் தன்னையே கண்டதால் உரிமையோடு அவ்விதம் நடந்துகொண்டு விட்டான்...”

“ப்ரபோ! பிருகு உங்களை உதைக்கவில்லை. என்னையல்ல வா உதைத்து விட்டான்!...”

“என்ன...லக்ஷ்மி?”

“ஆம், சுவாமி! தங்கள் திருமார்பிலே எங்கு நான் வாசம் செய்து வருகின்றேனோ அந்த புனித ஸ்தலத்தைக் களங்கப்படுத்திவிட்டான்...”

“அவசரப்படாதே, தேவி! நீ கொண்டிருக்கும் எண்ணம் சரியல்ல. உன்னை அவமதிக்கவேண்டும் என்று அவ்வாறு நடந்துகொண்டதாக எண்ணாதே...”

“உங்கள் சமாதானம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை, சுவாமி! ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து நடந்துகொண்டு

விட்டதற்கு பக்தி என்றும், பிரேமை என்றும் சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறீர்கள். இன்று பிருகு மார்பிலே உதைத்தான். நானே இன்னொரு பக்தன் தடிகொண்டு தங்களைத் தாக்கு வான். மற்றொருவன் கல்லால் அடிப்பான். பக்தர்களின் பிரேமைக்கு நீங்கள் கட்டுப்படும்தோது அதனால் உங்கள் அரு கிலிருக்கும் எனக்கு அவமானம் ஏற்படுவதை நீங்கள் எவ் விதம் அனுமதிப்பது...?”

“தேவி!...”

“சுவாமி! தங்கள் கூற்றையே எடுத்துக்கொள்வோம். பிருகுவைப் போன்று தங்களிடம் பக்தியும் பிரேமையும் கொண்ட நானும் தங்கள் பக்தையல்லவா. ஒரு பக்தன் இன்னொரு பக்தனுக்கு அபச்சாரம் செய்வதா? இதை எவ் விதம் அனுமதிக்க முடியும்?...”

“லக்ஷ்மி! பிருகு யார்? உன் குமாரன்தானே! தன்னைக் கவனிக்கவில்லையென்றால், குழந்தை தாயின் முகத்தைக் கோபத்தோடு பிடித்து இழுத்துத் திருப்புவதில்லையா? எந்தத் தாயும், குழந்தை தனக்கு அபச்சாரம் செய்துவிட்டதாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டாளே!...”

“சுவாமி! தங்கள் சமாதானம் என் உள்ளத்துக்கு ஏற்ற தாக இல்லை. ஆகவே...”

“அதனால்...?”

“என் வாசஸ்தலம் களங்கப்பட்டு விட்டது. அங்கு இனி என்னால் இருக்க முடியாது...”

“தேவி!...என்ன இது?...”

லக்ஷ்மியின் கண்கள் கலங்கின. இமையோரங்களில் நீர் நிறைந்தது.

“ப்ரபோ?... நான் புறப்பட்டுச் செல்கிறேன். அனுமதி கொடுக்க வேண்டும்” என்றாள்.

தேவியின் வார்த்தைகள் பகவானைத் திகைக்க வைத்தன

“லக்ஷ்மி!... என்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்கிறாயா?...”

“ஆம், சுவாமி! பூலோகம் சென்று தவக்கோலம் மேற் கொள்ள உத்தேசித்துள்ளேன்...”

“லக்ஷ்மி! இந்தச் சிறு விவகாரத்துக்காக நீ வைகுந்தத்தை விட்டுப் பிரிந்து செல்வதா?... வேண்டாம், லக்ஷ்மி! வீணாக இந்த முடிவை மேற்கொள்ளாதே!...”

“சுவாமி! நான் தற்போதைய நிலையில், களங்கமடைந்து விட்ட அங்கு மீண்டும் வாசத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அந்தப் பிரதேசத்தின் புனிதத் தன்மையை நிலைநிறுத்திய பின்னரே அங்கு நுழைய முடியும். ஆகவேதான் தங்களை விட்டு நீங்குகிறேன்...”

“தேவி! மறுபடியும் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமக்குள்ளே இந்தப் பிணக்கை அனுமதிப்பதால் பலர் பல விதமாகப் பேச இடம் கொடுப்பதாகும்...”

“என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள் சுவாமி! நான் சென்று வருகிறேன். நடப்பது நடந்தே ஆகவேண்டும்!...”

பகவானின் எந்தச் சமாதானத்தையும் லக்ஷ்மி ஏற்க மறுத்துவிட்டாள். பிருகு தன்னைத்தான் உதைத்தான் என்று நாராயணன் எடுத்துச் சொல்லியும், லக்ஷ்மியோ, தான் பகவானின் திருமார்பிலே வாசம் புரியும் இடத்தை உதைத்தன் மூலம் தனக்கே அபச்சாரம் நேர்ந்ததென்று கோபித்துக்கொண்டு வைகுந்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு விட்டாள். அங்கிருந்து நேராகப் பூலோகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவள் ஆதிவராக கேஷத்திரம் எனப் பக்தர்களால் கொண்டாடப்பெறும் சேஷாசலத்துக்கு மேற்கே நாற்பது யோசனை தூரத்திலுள்ள கரவீரபுரத்தை அடைந்தாள். அங்கே பகவானின் பாத கமலங்களைத் தியானித்து தவத்தில் அமர்ந்து விட்டாள்.

வைகுந்தத்தை விட்டு லக்ஷ்மி புறப்பட்டதும், அங்கு சோபை குன்றிவிட்டது. லக்ஷ்மி இல்லாத இடத்தில் மகிழ்ச்சி எப்படி இருக்கும்? சோகம் குடிகொண்டது. சுறுசுறுப்பு குறைந்தது. எங்கும் ஒருவித சூன்யமே நிறைந்து காட்சி அளித்தது.

ஸ்ரீதேவியைப் பிரிந்த மகாவிஷ்ணுவும் உற்சாகத்தை இழந்து நின்றார். ஆனந்தம் அவரை விட்டுப்போய்விட்டது. மனத்தில் வேதனையே நிறைந்தது. உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. ஒரு காரியத்திலும் ஈடுபட விருப்பமில்லாதிருந்தது. ஓரிடத்தில் நிலை கொள்ளாது தவித்தார். எங்கு பார்த்தாலும் எதையோ இழந்து விட்டதுபோன்ற உணர்வே அவரை ஆட்கொண்டது.

வைகுந்தம் அவருக்கு வெறுத்துவிட்டது. லக்ஷ்மீகரம் போய்விட்டதால் சுடுகாடுபோல் தோற்றமளித்த அங்கு தங்கியிருக்க விருப்பமில்லாது புறப்பட்டுவிட்டார். மன அமைதி தேடி அவரும் பூலோகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். சேஷாசலத்துக்கு அருகேதான் லக்ஷ்மீதேவி தவக்கோலம் கொண்டு தங்கியிருக்கிறாள் என்பதை அறிந்ததும், அவரும் சேஷாசலத்திலே தங்க விருப்பம் கொண்டார்.

5. இடைப்பெண்ணாக மாறிய ஸ்ரீதேவி !

நாற்புறமும் பச்சைப் பசேலென்று பசுமை மூடிய உயரமான மலைச் சிகரங்கள், அங்கங்கே மலைகளிலிருந்து ஓடி வரும் சிற்றோடைகள்; அழகிய ருசி மிகுந்த நீர் ஊற்றுக்களை உடைய சுனைகள்; 'கலகல' வென்று பறவைகளின் மகிழ்ச்சி நிறைந்த ஒலிகளோடு கூடிய விருகுகங்கள்; தென்றல் தவழும் பள்ளத் தாக்குகள். மனோரம்மியமான அந்த மலைப் பிரதேசத்திலே மனத்துக்கு உகந்த இடம் எதுவென்று தேடிக்கொண்டு வந்தார் நாராயணன்.

அவ்விதம் தேடிக்கொண்டு வரும்போது ஓரிடத்தில் அழகிய தெளிந்த நீரையுடைய தடாகமும் அதன் கரையிலே கம்பீரமாக விளங்கும் விமானத்தோடும், மண்டபங்களோடும் கூடிய ஆதிவராகப் பெருமானின் ஆலயத்தைக் கண்டார். தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் கொண்டாடப்படும் அந்த இடமே தங்குவதற்கு ஏற்றதெனத் தீர்மானித்தார் நாராயணன். தடாகத்திலே இறங்கி நீராடி, வராகப்பெருமானை வழிபட்டு, அங்கு தாம் தங்கியிருக்க விருப்பம் கொண்டிருப்பதைத் தெரிவித்து அனுமதி பெற்றார். ஆதிவராகரும் நாராயணரும் ஒரே அம்சம் என்றாலும் உலக நியதிக்கேற்ப, அப் பிரதேசத்தின் பிரதான தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படும் வராகப்பெருமானிடம் அனுமதி பெற்றே அவருடைய இடத்தில் தங்கவேண்டுமென எண்ணினார் போலும்.

வராகப்பெருமானும் அவருக்குப் பரிபூர்ண சுதந்திரம் கொடுத்து, அந்தப் பிரதேசத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் தங்கலாமென அனுமதித்தார். அதற்குப் பிரதியாக நாராயணனும், கலியுகம் முடியும்வரை தான் அங்கு தங்கியிருப்பதாகவும், தம்மைத் தேடித் தரிசிக்க வரும் பக்தர்கள் முதலில்

ஸ்வாமி புஷ்கரிணி எனப்படும் திருத்தடாகத்தில் நீராடி வராகப்பெருமானை முதலில் தரிசித்து வழிபட்டு பின்னரே தம்மைத் தரிசிப்பதுதான் முறை எனவும், அப்போதுதான் அவர்கள் கோரி வந்தது பூர்த்தியாகுமென்றும் அருளிஞர்.

இவ்வாறு பகவான் சேஷாசலத்திலே வராகப்பெருமானின் திவ்விய ஸ்தலத்தருகே எழுந்தருளியிருக்கும்போது, இந்தச் செய்தி பிறும்மலோகத்திலிருக்கும் பிறும்மதேவனுக்கு எட்டியது. சேஷாசலத்துக்கு ஒடோடி வந்தார் நான்முகன். தேவியைப் பிரிந்த துயரம் மிகுந்தவராய், பகவான் வனங்களிலே மனம் போனபடி அலைந்து திரிவதும், ஸ்வாமி புஷ்கரிணி அருகே இரவு நேரங்களில் திறந்த வெளியில் கட்டாந்தரையில் சயனித்திருப்பதும் கண்டு பெரிதும் வருந்தினார். அவருக்கென ஒரு இருப்பிடம் அமைக்க விருப்பம் கொண்டார். தடாகத்தின் தென்புறக் கரையிலே நிழல் தரும் புளியமரம் ஒன்றையும் அதனடியில் பிறும்மாண்டமான ஏறும்புப் புற்று ஒன்றையும் நிர்மாணித்தார்.

பகல் நேரத்தில் வனங்களிலே அலைந்து திரிந்த பகவான் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் இரவைக் கழிக்கத் தடாகக் கரைக்குத் திரும்பினார். அங்கு கண்ட காட்சி அவருக்கு வியப்பை உண்டாக்கியது. ஒங்கி உயர்ந்து கிளைகளோடு கூடிய புளியமரமும், அதன் கீழே பிறும்மாண்டமான ஏறும்புப் புற்றும் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார். ஏறும்புப் புற்றின் உட்புறமிருந்து காற்றிலே தவழ்ந்து வந்த வீணை இசை அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. துயரம் நிறைந்திருந்த அவரது உள்ளத்துக்கு இதமாக இருந்த வீணையின் நாதத்தை மெய்மறந்து சிறிது நேரம் கேட்டு இன்புற்றார். பின்னர் புற்றை நெருங்கி அதன் உட்புறத்தை நோக்கினார்.

மேலிருந்து கீழே படிகள் போன்று பாதை சென்றது. பகவான் அதனுள் நுழைந்து கீழே இறங்கினார். அங்கே அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய மண்டபம் போன்ற அறை இருக்கக் கண்டார். அந்த இடம் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமாக இருந்தது. அங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்க விருப்பம் கொண்டார்.

நாராயணனுக்கு உகந்த இடம் ஒன்றை நிர்மாணித்த பிறும்மதேவன், பூலோக வாசிகளுக்குப் பகவான் அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதை உணர்த்த விரும்பினார். உடனே கைலாச நாதனைத் தேடிச் சென்றார்.

“கைலாசபதே! சிறு பிணக்குக் காரணமாக மகாலக்ஷ்மி, நாராயணனைப் பிரிந்து பூலோகம் சென்று தவக்கோலம் கொண்டுவிட்டாள். ஸ்ரீநிவாசனாகிய நாராயணன் ஸ்ரீதேவியைப் பிரிந்ததால் துயரம் கொண்டு வைகுந்தத்தை விட்டுப் பூலோகத்தில், சேஷாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவரது திருப்திக்கு நாம் ஏதாகிலும் செய்யவேண்டும். அதற்குத் தங்களது ஒத்துழைப்பும் வேண்டும். புறப் படுங்கள்” என்று தெரிவித்தார்.

ஈசனும் அதற்குச் சம்மதித்து அவருடன் புறப்படவே, இருவருமாகக் கரவீரபுரத்திலிருக்கும் லக்ஷ்மிதேவியை அடைந்தனர்.

பகவானின் பாதமலங்களைத் தியானித்து, தவக்கோலத்தில் அமர்ந்திருக்கும் தேவியின் முன் சென்று, “சர்வ மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்று நல்வாக்கு அருளினார். நான் முகனையும், பரமேஸ்வரனையும் ஒருங்கே கண்ட லக்ஷ்மி, மனமகிழ்ச்சி கொண்டவளாய் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தாள்.

“தேவி! தாங்கள் வைகுந்தத்தை விட்டுப் புறப்பட்டது முதல் நாராயணன் உற்சாகமிழந்துவிட்டார். எதிலும் அவருக்கு வெறுப்பே தோன்றியது. அங்கிருக்கப் பிடிக்காமல் அவரும் பூலோகம் வந்து விட்டார். சேஷாசலத்திலே அவர் முகவாட்டத்தோடு வனந்தரங்களில் அலைந்து திரிவது, பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. வராகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தடாகக் கரையிலே அவருக்கென புற்று அமைத்துக் கொடுத்துள்ளேன். அதனுள் தங்கியிருக்கும் அவருக்கு ஆகார வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அதற்கு நானும் கைலாசபதியும் ஒரு திட்டம் வகுத்துள்ளோம். தாங்கள்தான் அதனை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும்” என்று வேண்டினார் நான்முகன்.

“உங்கள் வார்த்தைகள் எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றன. பகவானுடன் பிணக்கிக் கொண்டு நான் இங்கு வந்து விட்டதாக எண்ணவேண்டாம். ஒரு முக்கிய காரியம் நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. அது காரணம் பற்றியே நான் அந்தப் பிணக்கை ஒரு வியாஜமாகக் கொண்டு, இங்கே வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்னால் ஆகவேண்டியது என்ன? சொல்லுங்கள்” என்றாள் ஸ்ரீதேவி.

“தாயே! நானும் பரமேஸ்வரனும் பசுவும், கன்றுமாக மாறுகிறோம். தாங்கள் ஓர் இடைப்பெண்ணைப் போன்று வேடம் கொண்டு எங்களை அழைத்துச் சென்று, சேஷாசலத்துக்குப் பக்கத்திலே சந்திரகிரியில் ஆட்சி புரிந்துவரும் சோழ ராஜனிடம் விற்று விடுங்கள். அதன் பின்னர் நடக்க வேண்டியதை நாங்கள் கவனித்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்றார் பிரம்மதேவன்.

லக்ஷ்மியும் அவர்கள் கோரிக்கைக்குச் சம்மதித்து இடைப் பெண்ணைப் போன்று தோற்றம் கொண்டாள். நான்முகனும், பரமேஸ்வரனும் பசுவும் கன்றுமாக மாறினர். அவர்களை ஓட்டிக்கொண்டு சந்திரகிரி நோக்கிப் புறப்பட்டாள் லக்ஷ்மி.

6. பசுவைக் காத்த பரந்தாமன்

ஈரவீரபுரத்திலிருந்து பசுவையும் கன்றையும் ஓட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டு வந்த லக்ஷ்மி, சந்திரகிரி அரண்மனை வாயிலே அடைந்ததும், காவலர்களிடம் அரசனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றும், பசுவையும் கன்றையும் விற்க வந்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தாள். தெய்வாம்சமான அப்பசுவும் கன்றும் கொழு கொழுவென்று கண்டோரை மயக்கும் அழகிய தோற்றத்தோடு இருப்பதைக் கண்டதும், காவலர்கள் ஓடிச் சென்று அரசனிடம் தெரிவித்தனர். அரசனும் இடைப்பெண்ணைத் தம்மிடம் அழைத்து வருமாறு அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டான்.

அந்தப் பசுவும் கன்றும் சாதாரண மிருகங்கள் அல்லவே. நான்முகனும் பரமேஸ்வரனும் அல்லவா அவ்வுருக் கொண்டுள்ளனர்! அவற்றின் பிரகாசத்தைச் சொல்லவேண்டுமா? பளபளப்போடு ஐசுவரியச் சூழிகள் கொண்டதாய் விளங்கிய பசுவையும் கன்றையும் பார்த்த அரசன், அவற்றிடம் அதிகப் பிரியம் கொண்டவனாய் அரசியை அழைத்து வந்து காண்பித்தான்.

“பிரியே! வெளியூர் செல்வதால் இப்பெண் இவ்விரண்டையும் விற்று விடுவதாகவும், மிகவும் உயர்ந்த ஜாதியான இவை நம்மிடம் இருப்பதே உத்தமமென்றும் கொண்டு வந்தி

ருக்கிறாள். உனக்குப் பிரியமானால் வாங்கிக் கொள்ளலாம்” என்றான் அரசன்.

அரசியோ பசுவைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே தன் மனத்தை அதனிடம் பறி கொடுத்துவிட்டாள். ஆகவே, அரசன் அதை வாங்கலாமாவென அபிப்பிராயம் கேட்ட போது தன் முழுச் சம்மதத்தையும் தெரிவித்தாள்.

அரசனிடம் பசுவையும் கன்றையும் விற்றுவிட்டுக் கரவீர புரம் திரும்பினாள் லக்ஷ்மி.

அரசி பசுவையும் கன்றையும் அன்போடு பெற்று அழைத்துச் சென்று தொழுவத்திலிருக்கும் இரண்டாயிரம் மாடுகளோடு அவற்றையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பை இடையனிடம் ஒப்புவித்தாள்.

தினமும் காலை யில் இடையன் மாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு மலைக்குப் போவான். பகல் முழுவதும் மலைச் சரிவுகளில் மேய்த்துவிட்டு அஸ்தமிக்கும் முன்பாக அவற்றை அரண்மனைக்கு ஒட்டி வந்து தொழுவத்தில் விட்டுச் செல்வது அவன் பொறுப்பு. புதிதாக வாங்கப்பட்ட பசுவையும் கன்றையும் அவன் பராமரிப்பிலே ஒப்புவித்தாள் அரசி.

காலையில் இடையன் வந்து அழைத்துச் செல்லும்போது அவனால் ஒட்டிச் செல்லப்படும் மாடுகளோடு புதிய பசுவும், கன்றும் சாதுவாகப் போகும். மலைச் சரிவுகளில் மாடுகள் பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து மேயும்போது அவை யிரண்டும் தனித்துச் சென்று மேய்வதுபோலப் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருக்கும். இடையன் அப்பால் சென்றதும், அங்கிருந்து புறப்பட்டு இரண்டும் ஒட்டமும் 'நடையுமாகச்' சேஷாசலத்திலே புற்றினடியில் இருப்பிடம் கொண்டிருக்கும் நாராயணனிடம் வந்து சேரும். புற்றின் மேல் துவாரம் வழியாக பசுவின் உருவிலிருக்கும் பிறும்மதேவன் தன் மடியிலிருக்கும் க்ஷீரத்தைச் சுரந்து வழியச் செய்வார். துவாரத்தின் வழியாக வழிந்து வரும் பாலைப் பருகி பகவான் தம்பசியை ஆற்றிக்கொள்வார். மடியிலிருக்கும் பால் பூராவையும் புற்றிலே சுரந்துவிட்டுப் பசுவும் கன்றும் திரும்பிச் சென்று மாடுகளோடு கலந்துவிடும். இது இடையனுக்குத் தெரியவே தெரியாது. இந்த விதமாக ஒவ்வொரு நாளும் நடந்து வந்தது.

புதிதாக வாங்கப்பட்ட பசுவைக் கறக்கும் வேலையை அரசி தானே மேற்கொண்டாள். மிகவும் உயர்ந்த ஜாதியான அதன் பால் ருசி மிகுந்ததாகவும் உடலுக்குப் போஷாக் கைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருக்குமென்று எண்ணி, அந்தப் பசுவை மாலையில் கறக்கும் பணியை அரசியே எடுத்துக்கொண்டாள். நல்ல ஜாதி மாடான அதன் மடி பெரிதாக இருந்தபோதிலும் பால்மட்டும் குறைவாகவே கறந்தது. ஆரம்பத்தில் சில தினங்களுக்கு, புதிய இடம் காரணமாகப் பசு சரியாகச் சுரப்பு விடுவதில்லை என எண்ணியிருந்தாள் அரசி. பின்னர் அதற்குப் போஷாக்குப் போதவில்லை என நினைத்து, பொட்டு தவிடு முதலியவற்றைத் தானே முன்னிருந்து போடச் செய்தாள். அப்படியும் பால் அதிகம் கறக்கவில்லை.

அரசிக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது. ருசியான பாலின்மீது உள்ள ஆசையால், இடையன், வழியிலே கொஞ்சம் பாலைக் கறந்து குடித்து விடுகிறானோ என்று சந்தேகித்தாள். அவனைக் கூப்பிட்டு, “ஏண்டா, இந்தப் பசுவைச் சரியாகக் கவனிப்பதில்லையா, என்ன? மடியைப் பார்த்தால் அதிகம் கறக்கும் போலிருக்கிறது. ஆனால் கறப்பதோ உழக்குக்கூட இல்லையே! ஏதாவது திருட்டுத்தனம் நடக்கிறதா?” என்று கேட்டாள்.

அரசியின் புகாரைக் கேட்டு இடையன் வெலவெலத்துப் போய் விட்டான். அவள் கால்களில் விழுந்து கண்ணீர் விட்டுக் கதறினான்.

“மகாராணி! இந்த ஏழைக்கு ஒரு பாவமும் தெரியாது. எல்லா மாடுகளோடும் இந்தப் பசுவையும் ஒட்டிப் போகிறேன். ஒன்றாகத்தான் மேய்கிறது. எங்கும் ஓடுவது கூடக் கிடையாது. ரொம்பச் சாதுவானப் பசு. இது நீங்கள் நினைப்பதுபோல, நான் தப்பான காரியம் எதுவும் செய்ய வில்லை, அம்மா!” என்று கெஞ்சினான்.

“எனக்கென்னமோ நம்பிக்கைப் படவில்லை. போனது போகட்டும். நாளையிலிருந்து ஜாக்கிரதையாக இரு. நாளைக்கும் சரியாகக் கறக்கவில்லையென்றால் நீதான் பொறுப்பாளியாவாய்!...” என்று அவனை மிரட்டி அனுப்பினாள் அரசி.

இடையனின் உள்ளம் சோர்ந்து விட்டது. எத்தனையோ வருடங்களாக அரண்மனையில் வேலை பார்த்துவரும் அவன்

இதுபோன்று அரசியிடம் கடுமையாகப் பேச்சு வாங்கியதே இல்லை. அந்தப் புதுப்பசவும் கன்றும் வந்துதான் அவனுக்கு ஓர் அவப்பெயரைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தன.

அவற்றின்மீது அவனுக்குச் சொல்ல முடியாத ஆத்திரம் எழுந்தது. அரண்மனை ஊழியமின்றி வேறு யாரிடமாவது அவன் வேலைக்கு இருப்பானாகில் அந்த சுஷ்ணமே பசுவைக் கண்டம் துண்டமாக வெட்டிப் போட்டிருப்பான். பசுவின் மீது அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. மேயுமிடத்திலே திருட்டுத் தனம் நடக்கிறதென்று சந்தேகித்தான். மேயும் சாக்கிலே அது பிரிந்து சென்று, தன் முன்னாள் எஜமானனுக்குப் பாலைக் கொடுத்துவிட்டு வருகிறதோ என்பதை அறிய விரும்பினான்.

மறுநாள் காலையில் தொழுவத்திலிருந்து பசுக்களை அவிழ்த்து விட்டு மேய ஒட்டிச் செல்லும்போது இடையனின் கவனம் அந்தப் பசுவின்மீதே இருந்தது. ஒருக்கணம் கூட கவனத்தை அதன் மீதிருந்து திருப்பவில்லை. அதன் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

உச்சி வேளைக்குப் பசுக்கள் அங்கங்கே பிரிந்து சென்று, தாக சாந்திக்காக ஓடைகளையும் நீர்ச்சுனைகளையும் தேடிச் செல்லும்போது, அந்தப் பசுவும் கன்றும் மற்ற பசுக்களிடமிருந்து பிரிந்து சேஷாசலத்தின் சரிவிலேஓடத் தொடங்கின. அதைக் கவனித்த இடையனும், அவை எங்கு செல்கின்றன வென்பதை அறிய, பக்கத்திலே விறகு பிளக்கக்கொண்டு வந்திருந்த கோடாரியை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தொடர்ந்து ஓடினான்.

பசுவும் கன்றும் மலைச் சரிவுகளில் ஏறிபும், இறங்கியும் சென்று, நாரரயணன் இருப்பிடம் கொண்டிருக்கும் புற்றை அடைந்தன. புற்றின் துவாரத்திற்கு நேராகத் தனது படியை நிறுத்திப் பாலைச் சுரந்தது பசு.

பின்னால் ஓடி வந்த இடையன் அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் சொல்ல முடியாத கோபம் அடைந்தான். இத்தனை நாட்களாக அந்தப் பசு அவனை ஏமாற்றி இங்கு வந்து புற்றிலே பாலைச் சுரந்துவிட்டுச் செல்கிறதா? அதன் திருட்டுத் தனத்தினால்லவா அவன் அரசியிடம் கொடும் வார்த்தை கேட்கும்படி நேர்ந்தது. நேர்மையான அவனைத் திருடனாக அல்லவா அரசி முடிவு செய்துவிட்டான்.

இடையனின் கோபம் சொல்லி முடியாது. கோடாரியை ஒங்கிக்கொண்டு பசுவின்மீது பாய்ந்தான்.

“ஏ திருட்டு மாடே! உனக்கு இத்தனை கபடமா?... உன்னை என்ன செய்கிறேன், பார்!” என்று கோடாரியை ஒங்கினான்.

சர்வலோக ரக்ஷகனான நாராயணன், புற்றினுள்ளிருந்து வெளிப்பட்டு இடையனைத் தடுக்க முயன்றார். பசுவின்மீது விழவிருந்த வெட்டு அவர் நெற்றியிலே விழவே, காயம் ஏற்பட்டு அதிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டு அடித்தது. பசுவின் மீதும் இடையன்மீதும் இரத்தம் வாரியடித்து கறை உண்டாக்கியது. இடையன் ‘வெலவெல’த்துப்போய் மூர்ச்சித்து விழுந்தான்.

7. சோழ ராஜன் பெற்ற சாபம்

உடலெங்கும் இரத்தக் கறையுடன் கன்றுக்குட்டி பின் தொடர வந்து நின்ற பசுவைக் கண்டதும், அரண்மனைக் காவலர்கள் திடுக்கிட்டனர். காலையில் இடையனால் மேய்ச்சலுக்கு ஒட்டிச் செல்லப்பட்ட பசு தன்னந்தனியே வந்திருப்பது அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. மேலும் பசுவின் உடல் முழுவதும் இரத்தம் கறைபட்டிருந்தது. மேய்ச்சலின் போது துஷ்டமிருகங்கள் மாடுகளிடையே புகுந்து சேதம் விளைவித்திருக்கக் கூடுமோ என அவர்கள் சந்தேகித்தனர். இடையனைக் காணவில்லை. ஆகவே அவனுக்கும் ஏதோ அபாயம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தனர். உயர்ந்த ஜாதிப் பசுவானதால், ஆபத்து என்றதும், ஏஜமானன் இருப்பிடத்தைத் தேடி வந்திருக்கிறதென்று ஆச்சரியப்பட்டு ஓடிச்சென்று அரசனிடம் அறிவித்தனர்.

அரசனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அரண்மனை வாயிலுக்கு ஓடிவந்தான் அரசன்.

அரசனைக் கண்டதும் பசு தன் வாலைச்சுழற்றிக்கொண்டு தலையை அசைத்து அசைத்து அவனைத் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்தபடி தெருவில் ஓடத் தொடங்கியது. மேய்ச்சலின் போது ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்து விட்டதென்றும், அதைத் தெரிவித்துத் தன்னுடன் வருமாறு அது அழைக்கிறதென்றும் அரசன் அறிந்துகொள்ள அதிக நேரம் :ஆகவில்லை. சாதா

ரணப் பசுவா அது? தெய்வப்பசு அல்லவா! எந்தக்காரி பத்துக் காக அது வந்திருக்கிறதோ அக்காரியம் நிறைவேற வேண்டாமா?

அரசன் உடனே காவலர்களை அழைத்து, “பசுவைப் பின் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். பசுக்கள் மேயும் இடத்தில் ஏதோ ஆபத்து நிகழ்ந்திருக்கிறது. என்ன வென்று அறிந்து வந்து சொல்லுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான்.

காவலர்களில் சிலர் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பசுவைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனர். அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு பசு புற்றிடம் கொண்டுள்ள நாராயணனிடம் சென்றது.

பசுவால் அழைத்துவரப்பட்ட காவலாளிகள் புற்றை நெருங்கியதும், அங்கு கண்ட காட்சி அவர்களைக் குலைநடுக்கம் கொள்ளச் செய்தது. ஒரு பக்கம் இடையன் மூர்ச்சையுற்றுக் கிடந்தான். அவனருகே இரத்தம் தோய்ந்த கோடாலி கிடந்தது. புற்றின் துவாரத்திலிருந்து இரத்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. புற்றினுள்ளிருக்கும் நாகஸர்ப்பத்தை இடையன் காயப்படுத்தி விட்டானோ எனச் சந்தேகித்தனர். உடனே அங்கிருந்து நகரத்துக்கு ஓடிவந்தனர்.

அரசனின் கால்களில் விழுந்து. “அரசே! சேஷாசலத்தின் நடுவிலே புஷ்கரிணி ஒன்றிருக்கிறது. அதன் தென்கரையில் வளர்ந்திருக்கும் புற்றின் அருகிலே நம் இடையன் பேச்சு, மூச்சின்றி, விழுந்து கிடக்கிறான். அவன் கோடாலியின் நுனிப் பாகம் இரத்தம் தோய்ந்து ஒரு பக்கத்தில் கிடக்கிறது. புற்றின் மேற்புறத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்புற்றிலிருக்கும் நாகஸர்ப்பத்தைக் கோடாலி கொண்டு வெட்டியிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. ஸர்ப்பம் இடையனைத் தீண்டியிருக்கலாம். அதனால் அவன் மூர்ச்சித்து விழுந்துவிட்டான் போலும்” என்று விஷயத்தை அறிவித்தனர்.

அரசனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. நேரில் பார்த்தால் தான் மனம் அமைதி கொள்ளுமெனத் தோன்றியது. உடனே பல்லக்கை வரவழைத்துப் புறப்பட்டு விட்டான். காவலாளிகள் முன்னால் வழிகாட்டிச் சொல்ல அரசன் பல்லக்கில் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான்.

புற்றை நெருங்கியதும் பல்லக்கை நிறுத்தச் செய்து கீழே இறங்கினான். அரசனின் உள்ளம் அங்கு நிகழ்ந்த சம்பவத்தைச் சாதாரணமானது என ஏற்கவில்லை. தெய்வ அபச்சாரம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று அவன் மனம் அச்சுறுத்தியது. இருக்கைகளையும் கூப்பித் தன் குல தெய்வத்தைத் தியானித்தான்.

“ப்ரபோ! ஏதோ அபச்சாரம் நிகழ்ந்து விட்டதென்பதை நான் நன்கு உணருகிறேன். ஆயினும் யாருக்கு எந்த வகையில் எவரால் அபச்சாரம் நடந்திருக்கிறதென்பதை அறிய முடியவில்லை. தயவு செய்து தெரியப்படுத்த வேண்டும். அதற்கான பிராயச்சித்தம் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

புற்றின் உள்ளிருந்து நாராயணன் கோபத்தோடு எழுந்து வந்தார். நெற்றியிலே கோடாலியின் நுனி பட்டுப் பிளந்திருந்த காயத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்து உடலெங்கும் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவரைக் கண்ட மாத் திரத்திலே அரசன் மெய்சிலிர்க்க நெடுஞ்சாங்கிடையாகத் தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான்.

“ப்ரபோ! வைகுண்டபதே! ஸர்வலோக ரக்ஷகா! இதென்ன?..எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே! ஸ்ரீ நிவாஸா! உங்கள் நெற்றியிலா காயம் பட்டிருக்கிறது? தேவ தேவா! அடியேனை மன்னிக்க வேண்டும்? என்ன நடந்ததென்பதைத் தயவுசெய்து விளக்க வேண்டும்!...” என்று கண்ணீர்விட்டுக் கதறினான்.

“ஏ ராஜன்! வைகுண்டத்தை விட்டு இப் புற்றிலே வாசம் கொண்டிருக்கும் எனக்குத் தினமும் உன் பசு பால் கொடுத்துவிட்டுச் செல்லும். இன்று பசுவைப் பின் தொடர்ந்து வந்த இடையன், அது எனக்காகப் பாலைச் சுரப்பது கண்டு, ஆத்திரம் கொண்டு கோடாலியை ஒங்கி அதை வெட்டப் போனான். அவன் அடாத செய்கையைத் தடுக்க முயன்றபோது அந்த வெட்டு என் நெற்றியில் விழுந்தது.” என்றார் நாராயணன்.

“க்ஷீராப்தி சயனா! பசு தங்களுக்குப் பால் தருகிறதென்பதை அந்த மூடன் உணரவில்லை. அறிந்திருப்பானாகில் இத் தவறான காரியத்தில் இறங்கி யிருக்கமாட்டான். தன்னை ஏமாற்றி வருகிறதே என்ற ஆத்திரத்தில் இவ்விதம் நடந்து கொண்டு விட்டான். தாங்கள் இத்தவறை மன்னித்து

எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். சாந்த ஸ்வரூபியான தாங்கள் கோபத்தை விடுத்து சாந்தமடைய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான் அரசன்.

“ஏ ராஜன்! பசு புற்றிலே பாலைச் சுரக்கிறது என்பதைக் கண்ட உடனேயே இதில் ஏதோ விசேஷ மிருக்கிறதென்பதை உணர்ந்து, அது என்னவென்று அறிந்து, அதன்படி, நடந்துகொள்ள வேண்டியது தான்முறை. அப்படியில்லாது ஆத்திரப்பட்டு நடந்துகொண்டது தண்டிக்கப்பட வேண்டிய குற்றமே!...”

“பிரபோ!...தாங்கள் கருணை காட்டி இடையனை எழுந்திருக்கச் செய்யவேண்டும். கோபப்படக் கூடாது. நாங்கள் அனைவரும் தங்கள் கருணை கடாக்ஷத்துக்காக என்றென்றும் ஏங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் அல்லவா!”

சாந்த மூர்த்தியாகிய பகவானே கோபத்தை விடவில்லை. கோபத்தை விட்டு விட்டால் நடக்கவேண்டிய காரியங்கள் தடைப்பட்டு விடுமே.

கண்களில் அனல் பறக்க அரசனைப் பார்த்தார் நாராயணன்.

“ஏ ராஜன்! குடிமக்கள்செய்யும் எந்தத் தவறும் நாட்டின் அரசனைத்தான் சாரும். ஆகவே, உன்னைச் சேர்ந்த இடையன் எனக்கு இப்பெரும் துன்பத்தைச் செய்ததற்காக நீ பைசாசமாக மாறி வனாந்தரங்களில் திரிவாயாக!...” என்று சபித்தார்.

அரசன் சாஷ்டாங்கமாக அவரது கால்களில் விழுந்து கண்ணீரைக் கொட்டினான்.

“ப்ரபோ! பன்னக சயனா! என் நாட்டுப் பிரஜை ஒருவன் செய்த பெரும் குற்றத்துக்குப் பிரதியாக எனக்குத் தாங்கள் இத்தண்டனை கொடுத்ததுபற்றி நான் எள்ளளவும் குறைப்பட வில்லை. அதற்கு மாறாகத் தங்களுக்கு அவன் இழைத்த அபச்சாரத்துக்குப் பரிகாரமாக நான் தண்டனையை அனுபவிக்க முடிந்ததை எண்ணி பெரு மகிழ்ச்சியே கொள்ளுகிறேன். லக்ஷமிகாந்தா! இந்தச் சாபத்திலிருந்து எனக்கு விமோசனத்தையும் அதை அடைவதற்கான மார்க்கத்தையும் தாங்கள் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று விஞ்ஞாபித்தான்.

“ராஜன்! உனக்கு இருக்கிற குறை நாட்களையும் பிசாசாக மாறி, நீ இந்த வனாந்தரங்களில் அலைந்து திரிந்து விட்டு,

அடுத்தப் பிறவியில் சுதர்மனின் குமாரனாக ஆகாசராஜன் என்ற பெயரோடு பிறப்பாய். உன் குமாரத்தியை நாம் மணந்து உனக்குப் பெருமையை அளிப்போம். நீயும் உன் வம்சத்தாரும் நற்கதி அடைவீர்கள்.”

நாராயணனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரசன் அடைந்த மகிழ்ச்சி சொல்ல முடியாது. கிடைத்தற்கரிய பாக்கியமல்லவா அவனுக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. வைகுந்த வாசனையே மருமகனாக அடையப்பெறும் பாக்கியம் சாதாரண மாகக் கிட்டக்கூடியதா என்ன! கண்கள் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக்க, பகவாணப் பல முறை வலம் வந்து வணங்கி பற்பல வாறு துதித்தான்.

“ப்ரபோ! இன்னொரு விஞ்ஞாபனம். இடையனோ கல்வியறிவு அற்ற மூடன். தங்களுக்கு அபச்சாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அவன் நடந்து கொள்ளவில்லை. ஆத்திரம் வசப்பட்டு பசுவைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று கோடாலியை ஓங்கி வெட்டியிருக்கிறான். அவன் குற்றத்தையும் தாங்கள் பொறுத்து மன்னித்து அருள வேண்டும்” என்று வேண்டினான் அரசன்.

அதுவரை மயங்கிக் கிடந்த இடையனும் மெல்ல நினைவு பெற்று எழுந்திருந்தான். ஆனால் அவன் பார்வை போய் விட்டிருந்தது. தட்டுத் தடுமாறி இருகைகளாலும் துழாவிய அவன் இருகரங்களையும் கூப்பிக் கொண்டு, “ஆண்டவனே! என் பார்வை போய் விட்டதே!...” என்று பதறினான்.

“ப்ரபோ, கருணை கடாக்ஷா! இதென்ன கோபம்?” என்று கைகூப்பினான் சோழ ராஜன்.

“ராஜன்! அவன் செய்த தவறுக்குச் சிறிதுகாலம் இம் கண்டனை அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும். கண்மூடித் தனமாக நடந்து கொண்டதாலே பார்வையை மட்டுத்து இழக்க நேரிட்டது. இந்த சேஷத்திரத்திலே நான் நித்திய வாசனாக அமரப்போகும் காலம் நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுவரை என்னைத் தேடி இந்த வனந்தரங்களிலே அலைந்து திரிய வேண்டியதே. அன்றைய தினம் என்னிடம் வந்து சேர்ந்ததும், இழந்த பார்வை மீள்வதோடு, சகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு வைகுந்தம் சேர்வான். வைகுந்தத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட பிறகு :மானிடர்களாகிய நீங்கள்தான் என்னை முதன்முதலில் இந்தக் கோலத்தில் தரிசித்தது. ஆகவே இனி இக்கோலத்திலேயே நான் இங்கு

தங்கியிருக்க முடிவு செய்துள்ளேன்” என்று கூறி பகவான் புற்றிலே அந்தர் தியானமாகி விட்டார்.

சோழராஜனும் தன் மானுட உருவம் நீங்கி பைசாச உருவம் கொண்டு பகவானைக் குறித்துத் தியானம் மேற்கொண்டான்.

8. யசோதையின் மறுபிறப்பு

இரவு முடிந்து பொழுது புலர்ந்தது. லக்ஷ்மியைப் பிரிந்த துயரத்தோடு, இடையனின் கோடாலியால் ஏற்பட்ட காயத்தின் வலியும் சேர்ந்து கொண்டதால் பகவான் படும் துயரைக் கண்ட தேவகுரு பிருஹஸ்பதி சேஷாசலத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“ப்ரபோ! தாங்கள் இதையும் ஒருவினையாட்டாகக் கொண்டுள்ளீர்களே! காயத்திலிருந்து கசியும் இரத்தம் எங்கள் உள்ளங்களிலிருந்து கசியும் இரத்தம் அல்லவா! தயவுசெய்து பச்சிலைச் சாற்றைக் கொண்டு காயத்தை ஆற்றிக் கொள்ளுங்கள். ஒளஷதகிரியான சேஷாசலத்தில் தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லையே!” என்றார் பிருஹஸ்பதி.

பிருஹஸ்பதியை அனுப்பிவிட்டு, காயத்துக்கான பச்சிலையைத் தேடிப் புறப்பட்ட பகவான், வனத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு வரும்போது ஓரிடத்தில் வயது முதிர்ந்த மாது ஒருத்தியைக் கண்டார். வகுளமாலிகை எனப் பெயர் கொண்ட அவள் சேஷாசலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிவராகரிடம் அபரிமித பக்தி கொண்டு அவரை ஆராதித்து வந்தாள்.

நெற்றியிலே பிளந்தது போன்று ஏற்பட்டிருந்த காயத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்து முகத்திலே வழிய, சோர்ந்து போய் நடந்து வரும் நாராயணனைக் கண்டதும், அவள் உள்ளம் துணுக்குற்றது. ஆதிவராகரை அர்ச்சிக்க வனத்திலே மலர்களைக் கொய்து கொண்டிருந்த அவள் மலர்க்கூடையை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டுப் பகவானிடம் வேகமாக வந்தாள். தன் மனம்போன போக்கில் நடந்து சென்ற அவரைத் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

“யாரப்பா நீ? இவ்வனத்திலே ஏன் தனியாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கிறாய்? உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருமே இல்லையா? நெற்றியிலே என்ன? ...காயமா பட்டிருக்கிறது? ...அட! இரத்தம் வழிகின்றதே!...” என்று சொன்ன அவன் ஓடிப்போய் மலர்க் கூடையில் வைத்திருந்த நீர்ப்பாத் திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். முன்றலையைச் சிறிது கிழித்து, அதைத் தண்ணீரிலே நனைத்து பகவானின் நெற்றிக் காயத்தைக் கழுவித் துடைத்து விட்டான். பின்னர் அங்கே புதர்களின் ஓரத்தில் வளர்ந்திருந்த பச்சிலை ஒன்றை ஒரு பிடி பறித்துவந்து கசக்கி, காயத்திலே வைத்துக் கட்டினான்.

“எப்படியப்பா இந்தக் காயம் உனக்கு ஏற்பட்டது? யாராவது கள்வர்கள் உன்னைத் தாக்கினார்களா?...” என்று பாசம் பொங்கக் கேட்டான்.

“அம்மா!...” என்று அழைத்த நாராயணன் அவனைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தார்.

“அம்மா! நானே ஓர் அனாதை. என்னை ஸ்ரீனிவாசன் என்று அழைப்பார்கள். இடையன் ஒருவன் கோடாலியால் பசுவை வெட்டத் துணிந்தபோது, அவனுடைய அடாத செய்கையைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றேன். அப்போது வெட்டு என் நெற்றியில் விழுந்து விட்டது” என்றார்.

பகவானின் அன்பு நிறைந்த அழைப்பு வகுளமாலிகையின் உள்ளத்தில் பாசத்தைப் பெருக்கியது. ஆனந்தம் பொங்கியெழ அவள் கண்கள் நீரால் நனைந்தன. இமைகளுக்கிடையே நீர் திரையிட அவள் பகவானைப் பார்த்தாள். ஒருகணம் அவள் அகக் கண்கள் திறந்தன.

எதிரே இருப்பது யார்? சற்றுமுன்பு வந்த இளைஞனைக் காணவில்லையே! வந்திருப்பது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா அல்லவா!

இமைக்கும் நேரத்தில் அவள் கண்ட காட்சி, அவளது பூர்வஜென்ம விருத்தாந்தத்தை அறிவித்தது,

கூலியகம் பிறக்கப் போகும் சமயம். அவதார காரியம் பூர்த்தியானதும் வைகுந்தம் போக விரும்பிய கிருஷ்ணன் வேடன் ஒருவனால் எய்யப்பட்ட அம்பு உள்ளங்காலினே பாய்ந்ததால் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இராமா

வதாரத்தில் சுக்ரீவனுக்காக, அவன் வாலியுடன் சண்டையிடும் போது, மறைந்திருந்து அம்பு எய்து வாலியை வீழ்த்தியபோது, வாலி கோபமுற்று, “ஹே ராமச்சந்திரா! மறைந்திருந்து என்னை அடித்து வீழ்த்தி விட்டாய். இதே போன்று நீயும் வேடன் ஒருவனால் மறைந்திருந்து அம்பினால் அடிக்கப்பட்டு என்னைப் போன்று வேதனை அநுபவித்து உயிரை விடுக்க வேண்டும்” என்று சாபம் அளித்தான். அந்தச் சாபம் பூர்த்தியாக வனத்திலே தனிமையில் அமர்ந்திருக்கும் போது, அவரது சிவந்த பாத்தகமலங்களைப் பறவை என்று எண்ணி, அவ்வழியே வந்த வேடன் ஒருவன் அம்பால் அடிக்கவே, கிருஷ்ண பரமாத்மா வேதனையோடு துடித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கோபிகைகளை அழைத்து, தான் வைகுந்தம் போக இருப்பதை அறிவித்து அவர்களும் தங்கள் தங்கள் சுயஉருவங்களைக் கொள்ளுமாறு கூறினர். கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத கோபிகைகள் வருத்தப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் பல சொல்லி, தான் கலியுகத்தில் சேஷாசலத்தில் வந்து தங்கப் போவதாகவும் அங்கு சென்று தனக்காகக் காத்திருக்குமாறும் சொன்னார். அவ்வாறே கோபிகைகளும் தங்கள் மாய உருவங்களை விடுத்து, முன்பிருந்த முனிவர்களாகி, பகவானிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அப்போது யசோதையும் கிருஷ்ணரிடம் கண்ணீர் மல்க, “கிருஷ்ணா, நான் எத்தனை பிறவி எடுப்பதானாலும் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். உன் அருகில் இருக்கும் பாக்கியத்தை எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

“அம்மா! நீயும் வகுளமாலிகையாக சேஷாசலத்தில் சென்று எனக்காகக் காத்திரு” என்று அருளிஞர் கிருஷ்ண பரமாத்மா.

கணநேரத்திலே விவரத்தை உணர்ந்து கொண்ட வகுளமாலிகை மெய்சிலிர்க்க, “கண்ணா!...” என்று அன்பொழுகக் கூப்பிட்டபடி பகவானைத் தன்னோடு அணைத்து மகிழ்ந்தாள்.

“மகனே!...என்னப்பா ஸ்ரீனிவாசா!...நீ அனாதை அல்ல. நான் இருக்கிறனே. உனக்காகத் தானே நான் இங்கு காத்திருக்கிறேன்” என்று அவரை உச்சிமுகந்து ஆனந்தப் பட்டாள்.

பகவானும் குதூகலத்தோடு, “அம்மா! நீ இருக்கும் போது இனி எனக்கென்ன கவலை?” என்று சொன்னார்.

வகுளமாலிகை அவரை அருகிலிருந்த ஓடைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். மரங்களிலே காய்த்துப் பழுத்துக் குலுங்கும் கனிகளைப் பறித்து வந்து சாப்பிடக் கொடுத்தாள். பாத்திரத்திலே தெளிந்த நீரை எடுத்து வந்து அருந்துமாறு சொன்னாள்.

“எத்தனை நாட்களாக அலைகிறாயோ?... நன்றாக, வயிறு நிறைய, வாய்க்கு ருசியாகச் சாப்பிட்டு எத்தனை நாட்கள் ஆகின்றனவோ?...இனிமேல் நீ எங்கும் போக வேண்டாம். நீ என்னுடனேயே இருந்துவிடு. கொஞ்சம் தொலைவிலே ஸ்வாமி புஷ்கரிணி ஒன்றிருக்கிறது. அதன் கரையிலே ஆதிவராகப் பெருமான் இடம் கொண்டுள்ளார். அவரைத் தினமும் நான் ஆராதித்து வருகிறேன்” என்றாள் வகுளமாலிகை.

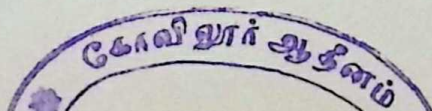
“அம்மா! நானும் அங்குதான் தங்கியிருக்கிறேன். தடாகத்தின் தென்கரையில் புற்று ஒன்று எழும்பியிருக்கிறது. நீ பார்த்திருக்கலாமே! அங்குதான் நான் தங்கியிருக்கிறேன். என்னோடு வந்து என் இருப்பிடத்தைப் பார்” என்று அவளை அழைத்தார் பகவான்.

வகுளமாலிகை மகிழ்ச்சிக் கடலிலே திளைத்தாள். அவருக்காக அவள் எத்தனை நாட்களாகக் காத்திருக்கிறாள்! ஆதிவராகப் பெருமானிடம் அவள் கொண்டிருந்த இடைவிடாத பக்திதான் அவள் அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்தது.

கொஞ்சநேரம் சிரமப் பரிகாரம் செய்துகொண்ட பிறகு வகுளமாலிகை பகவானுடன் அவருடைய புற்றுக்குப் புறப்பட்டாள். அவளை அழைத்து வந்து புற்றினுள் தான் தங்கியிருக்கும் இடத்தைக் காட்டினார் நாராயணன். அவற்றைப் பார்க்கும் போது ஒவ்வொன்றும் அவளுக்குப் பூர்வஜென்ம விருத்தாந்தங்களையே நினைப்பூட்டியது.

“ஸ்ரீநிவாசா!...நீ என் மகன்!...உன் தாய் நான் தான்!...” என்றெல்லாம் பற்பலவாறு சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தாள்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவள் அங்கிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு வராகப் பெருமானைத் தரிசிக்கக் கிளம்பினாள்.

வழக்கமாக வரும் நேரத்தை விடத் தாமதமாகவும், என்றைக்கும் இல்லாத சந்தோஷத்துடனும் வந்த வகுள மாலிகையைக் கண்ட வராகப் பெருமான், “உன்னைப் பார்க்கும்போது, மகிழ்ச்சிக் கடலிலே மிதப்பவளாகத் தோன்றுகிறதே! அபரிமித சந்தோஷத்துக்கு என்ன காரணம்?” என்று கேட்டார்.

“ப்ரபோ,வைகுந்த வாசனான நாராயணன், லக்ஷ்மியைப் பிரிந்த காரணத்தால் துயரம்கொண்டு இங்கு வந்து தங்கியிருக்கிறார். ஸ்ரீநிவாசன் இப்புஷ்கரிணியின் தென்கரையிலுள்ள புற்றை இருப்பிடம் கொண்டுள்ளார். இடையனின் கோடாலிக்குப்பலியாக இருந்த பசு ஒன்றைக் காப்பாற்ற முயன்ற போது நெற்றியிலே வெட்டுப்பட்டு காயத்தால் அவர் வேதனைப்படுவதைக் கண்டேன். காயத்தைக் கழுவி பச்சிலை வைத்துக்கட்டி, புற்றுவரை கொண்டுபோய் விட்டு வருவதற்குத் தாமதமாகி விட்டது” என்றாள் வகுளமாலிகை.

“நான் வேறு, ஸ்ரீநிவாசன் வேறு அல்ல. இருவரும் ஒருவரே. இனி நீ அவரது சிசுருஷைகளைக் கவனித்துவா. அவருக்குச் செய்யும் பணி அனைத்தும் எனக்குச் செய்தது போலாகும். கலியுகத்தின் முடிவில் நீ அவரது பாதத்தில் ஐக்கியமாகி விடுவாய்” என்று முக மலர்ச்சியோடு கூறிய வராகப் பெருமான் வகுளமாலிகையை பகவான் ஸ்ரீநிவாசனுக்கு கைங்கரியங்கள் செய்ய அனுப்பிவைத்தார். அவளும் மட்டில்லாமகிழ்ச்சி கொண்டவளாய் அந்தப் பணியை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

9. பத்மாவதி அவதரித்தாள்

இவ்வாறு இருந்து வரும்போது, பைசாச உருவத்தில் வனந்தரங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த சோழராஜன், தன் சாபத்தின் முடிவுக்காலம் நெருங்கியதும் இப்பூவுலக வாழ்க்கையை விடுத்து, நாராயண புரத்திலிருந்து அரசு புரிந்து வரும் சுதர்மன் என்ற அரசனுக்குக் குழந்தையாக வந்து பிறந்தான். அரசனும் குழந்தைக்கு ஆகாசராஜன் எனப் பெயரிட்டுக் கண்ணும் சுருத்துமாக வளர்த்து வந்தான். சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் அரசனுக்கு மற்றொரு ஆண் மகனும் பிறந்தது. அக் குழந்தைக்குத் தொண்டை

மான் எனப் பெயர் வைத்து இரு குழந்தைகளையும் இரு கண்களைப் போலப் பேணி வளர்த்தான்.

சகோதரர்கள் இருவரும் மிகவும் ஒற்றுமையாக, அரச வாழ்க்கைக்குரிய சகல அம்சங்களிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்று பிறர் போற்றும் வண்ணம் வளர்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கு இணை கிடையாது என்று நாட்டு மக்கள் கொண்டாடும் அளவுக்கு அவர்கள் இருவரும் விளங்கி வந்தனர்.

சுதர்மனுக்கோ வயதாகி வந்தது. முன்போல் அரச காரியங்களைக் கவனிக்க முடியவில்லை. ஆகவே, நிர்வாகப் பொறுப்பைக் குமாரர்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டு பகவத்தியானத்தை நாடி வனத்துக்குப் போக விரும்பினான். சகல லக்ஷணங்களும் பொருந்திய உயர்குலப் பெண்களைத் தமது குமாரர்கள் இருவருக்கும் மணம் செய்து வைத்தான். மூத்தவனான ஆகாசராஜனுக்குச் சிங்காதனத்தை அளித்து, நாட்டின் அரசனாக முடிசூட்டி வைத்தான். அவனுக்கு உதவியாகத் தொண்டைமான் இளவரசுபட்டம் ஏற்றான். தந்தையின் புகழுக்குக் கொஞ்சமும் பங்கம் வராது குமாரர்கள் இருவரும் நாட்டு நிர்வாகத்தை நடத்தி வந்தனர். சுதர்மன் தன் பொறுப்பு நீங்கியவனாய் மனைவி மக்களிடமும், குடிமக்களிடமும் பிரியா விடைபெற்றுத் தவம்செய்யக் காட்டுக்கு ஏகினான்.

வருடங்கள் பல ஓடின. ஆகாசராஜனின் ஆட்சியில் நாட்டில் மகிழ்ச்சி பெருகியது. குடிகள் சந்தோஷத்தோடு வாழ்க்கை நடத்திவந்தனர். பயிர்கள் அமோகமாக விளைந்தன. வரப்போகும் சுப காரியத்தைக் குறிப்பதுபோல் நாடு நல்வாழ்வு பெற்றிருந்தது. எங்கு திரும்பினாலும் ஆனந்தம் நிரம்பி வழிந்தது.

இத்தனை குதூகலத்தினிடையே ஒரே ஒரு ஆத்மாமட்டும் மனவேதனை கொண்டிருந்தது. அது வேறு யாருமல்ல; அரசன் ஆகாசராஜனே! தன்குலம் விளங்கக் குழந்தை பிறக்க வில்லையே என்ற ஏக்கம் அவன் உள்ளத்தில் சதா அரித்து வந்தது. எத்தனையோ தான தருமங்கள் செய்தும் தனக்கு அப்பாக்கியம் கிட்டவில்லையே என ஏங்கினான்.

அரசனின் ஏக்கத்தை உணர்ந்த அரசி அவனுக்கு எத்தனையோ ஆறுதல்கள் சொன்னாள்.

“நாதா! தாங்கள் இது விஷயத்தில் இல்விதம் ஏக்கப் படுவது சரியல்ல. தெரிந்த வரையில் நாம் எந்தத் தவறும் செய்ததாகச் சொல்ல முடியாது. ஆகவே, பூர்வ ஜென்ம கர்மாவின் காரணமாகவே நமக்கு மக்கட்பேறு கிட்டாதிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். நமது குலகுருவான சுகரை அழைத்து வந்து கேளுங்கள். இக்குறை நீங்க அவர் ஏதாவது வழி சொல்லக்கூடும். பகவானையே நம்பியிருக்கும் நமக்கு அவர் ஒரு குறையும் வைக்கமாட்டார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது, சுவாமி!” என்றான்.

அரசியின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்ட ஆகாசராஜனுக்கு அதுவும் சரியென்றே பட்டது. உடனே காவலர்களைப் பல்லக்குடன் அனுப்பி சுகரை அழைத்து வருமாறு கூறினான். காவலர்களும் முனிவரைச் சந்தித்து அரசன் அவரைச் சந்திக்க ஆவலுடன் காத்திருப்பதை அறிவித்தனர். முனிவர் உடனே புறப்பட்டு ஆகாச ராஜனின் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

பல்லக்கிலே வரும் சுகரை ஆகாசராஜன் தன் மனைவியோடு எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்று உபசரித்தான்.

“மன்னா, அவசரமாகப் பார்க்கவேண்டி ஆளனுப்பிய காரணம் என்ன?” என்று வினவினர் சுகர்.

“மகரிஷே! எனக்கு வெகு நாட்களாகக் குறை ஒன்று உண்டு. நாட்டிலே மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடும் போது என் அரண்மனையில் மழலை இன்பம் இல்லாதிருப்பது என்னைப் பெரிதும் வருத்தி வருகிறது. பகவான் கண் திறப்பார் என்று எத்தனையோ தான தருமங்கள் செய்தும் அப்பாக்கியம் மட்டும் கிட்டாதிருக்கிறது. தாங்கள் தான் இக்குறை நீங்க ஒரு வழி கூறவேண்டும்” என்று கண்கலங்கக் கூறினான் ஆகாச ராஜன்.

முனிவரின் உள்ளம் பெரிதும் நெகிழ்ந்து விட்டது.

“அரசே! இந்த க்ஷணம் முதல் வருத்தத்தை விட்டொழி. நான் ஓர் உபாயம் கூறுகிறேன். புத்திர காமேஷ்டியாகம் செய்ய ஏற்பாடுகளை இப்போதே தொடங்கு. உன் குலம் விளங்க சந்ததி உண்டாகும்” என்றார்.

சுதரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரசு தம்பதிகள் அடைந்த மகிழ்ச்சியை விவரிக்க முடியாது. கண்களிலிருந்து ஆனந்த பாஷ்பம் பொங்கிப் பெருக முனிவரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினர்.

“சுவாமி, மகா தபஸ்வியான தங்கள் வாக்கு ஒருக்காலும் பொய்க்காது. இக்குலம் விளங்க அவசியம் சந்ததி உண்டாகும். தாங்கள் குறிப்பிட்ட அந்த யாகத்தைத் தாங்களே உடனிருந்து குறை ஏதுமில்லாது பூர்த்தியாக நடப்பித்துத் தரவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான் ஆகாசராஜன்.

முனைவரும் அரசனின் விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

யாகத்துக்கான ஏற்பாடுகள் உடன் தொடங்கப் பட்டன. யாகத்திற்கான நாள் பார்த்து குறிக்கப்பட்டது. உணவுப் பொருள்களும் மற்றும் இதர சாமான்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. அண்டை அயலார்களுக்கு அழைப்புகள் விடுக்கப் பட்டன. வேத விற்பன்னர்கள் வந்து கூடினர்.

யாக சாலையைத் தோற்றுவிக்க ஒரு நல்ல நாளில் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அரசன் ஆகாசராஜன் தங்கத்தால் செய்யப் பட்ட கலப்பையைக் கொண்டு சுபவேளையில் பூஜை புரஸ் காரங்களை முடித்து, நிலத்தை உழத் தொடங்கினான். நாற்புறமும் பிராம்மணர்கள் வேத கோஷம் எழுப்பினர். பெண்கள் ஒரு பக்கம் பகவான் மீது பக்திப் பரவச பாடல்களைப் பாடினர். நகரம் முழுவதுமே அங்கு கோலாகலமாகக் கூடியிருந்தது.

நிலத்தை உழுதுவந்த அரசன் ஓரிடத்தில் கலப்பை மேலே நகராது தடுத்து நிற்கவே, சற்று பலமாக அழுத்தித் தள்ளினான். பட்டென்று ஏதோ ஒரு பொருளின் மீது முனை மோதிய சப்தம் கேட்டது. அரசன் உடனே ஆட்களை அழைத்து அந்த இடத்தில் தோண்டச் செய்தான். ஆட்கள் பரபரவென்று மண்ணை வாரி வெளியே போட்டனர். என்ன ஆச்சரியம்! அங்கே மரத்தாலான அழகிய பெட்டி ஒன்று இருப்பது தெரிந்தது.

“அரசே! பூமியினுள் மரப்பெட்டி ஒன்று புதையுண்டு இருக்கிறது. மேலே எடுக்கலாமா?” என்று அரசனைக் கேட்டனர் ஆட்கள்.

அரசனின் சம்மதம் பெற்று பெட்டி பூமியிலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்டது. பள்ளத்திலிருந்து பெட்டியை வெளியே தூக்கி வரும்போது எங்கும் சுகந்தமான வாசனை வீசியது. மெல்லிய தென்றல் அனைவரையும் தழுவிச் சென்றது. பன்னீர் தெளிப்பதுபோன்று சிறுசிறு தூறல்கள் வானிலிருந்து விழுந்தன.

அங்கு குழுவியிருந்தோருக்கு ஆச்சரியம் சொல்லி முடியாது. புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தில் தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு அக்னிகுண்டத்திலிருந்து தேவ புருஷன் எழுந்து பாயசம் கொடுத்ததுபோல, ஆகாசராஜனுக்கு யாக சாலையை நிர்மாணிக்க நிலத்தை உமும்பொழுது மரப்பெட்டி கிடைத்திருக்கிறதென்றும், ஜெகத் ஜோதியான பிரகாசத்தோடு கூடிய அதனுள் என்ன பாக்கியம் காத்திருக்கிறதோ என்றும் மக்கள் விகிழ்ச்சியோடு பேசிக்கொண்டனர். மற்றும் சிலர் ஜனக மகாராஜனுக்குச் சீதை கிடைத்ததைப்போல அரசனுக்குப் பூமாதேவியே புத்திரியாக அவதரிப்பாளோ என்னவோ எனவும் பேசிக்கொண்டனர்.

அரசன் பயபக்தியோடு அப்பெட்டியை வாங்கித் தமது குருவான சுகரின் பாதகமலங்களில் சமர்ப்பித்தான்.

“மகரிஷே! தங்கள் பாக்கியத்தால், கண்ணைப் பறிக்கும் பிரகாசத்தோடு கூடிய இப்பெட்டி நிலத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெற்றேன். தாங்களே இதனைத் திறந்து உள்ளிருப்பதை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று விருப்பம் தெரிவித்தான்.

சுகர் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்தார். அடுத்த வினாடி அந்த இடத்தில் “ஹா ஹா...” என ஆச்சரிய ஒலியே மிகுந்தது. பெட்டியினுள் அழகிய பெண் குழந்தை ஒன்று படுத்திருப்பதைக் கண்டனர். ஆயிரக்கணக்கான தாமரை இதழ்கள் பரப்பியிருக்க அதன்மீது புன்சிரிப்பு தவறும் முகத்தோடு குழந்தை படுத்திருந்தது.

அரசனும் அரசியும் மெய் சிலிர்க்கத் தங்களை மறந்து குருதேவரின் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தனர்.

“சுவாமி, இன்று நான் தன்யனானேன். எல்லாம் தங்கள் ஆசியும் பரந்தாமனின் கருணையுமே காரணமாகும். என் குறை நீங்கிவிட்டது.” என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறிய ஆகாசராஜன், பெட்டியினுள் படுத்திருக்கும் குழந்தையைப் பார்த்தான்.

குழந்தை அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அப்படியே சொக்கிப்போன அரசன் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தால் கைகள் நடுங்கக் குனிந்து குழந்தையை எடுக்கப் போனான்.

“ஏ! ராஜன்!...” என்ற கம்பீர ஒலி ஆகாசத்திலே ஒலித்தது.

அரசன் உள்பட அனைவரும் திடுக்கிட்டு நாற்புறமும் பார்த்தனர்.

“ஆகாச ராஜ! பூர்வ ஜென்மத்திலே நீ செய்த புண்ணிய கர்மாக்களின் பலனாக இந்தக் குழந்தை உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இவளை உனது புத்திரியாகவே பாவித்து வளர்த்து வா. எத்தனையோ புண்ணியங்களைச் செய்து இப்பெரும் பாக்கியத்தை நீ அடைந்திருக்கிறாய். இக்குழந்தையின் மூலம் உன் வமிசத்தார் நற்கதியை அடைவர்” என்று அசரீரி ஒலித்தது.

மகிழ்ச்சிக்குமேல் மகிழ்ச்சியாக வந்து மோதும்போது அரசனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஸ்தம்பித்துப்போய் சிறிது நேரம் கல்லாக நின்றான்.

“ப்ரபோ! குழந்தையை எடுத்துத் தாருங்கள். எத்தனை நேரமாக அது காத்திருக்கிறது?” என்று அரசனை அரசி தூண்டியபோதுதான் அவன் தன் சுய உணர்வு பெற்றான். நீர்த்துளிகள் கன்னங்களில் வழிந்தோட, பெட்டியிலிருந்த குழந்தையை எடுத்து சுகரின் பாதங்களில் வைத்து வணங்கினான். பின்னர் வாரி எடுத்து முகத்தோடு முகம் சேர்த்து அணைத்தபடி முத்தமாரி பெய்தான்.

“என் தங்கமே! வமிசத்தை விளங்க வைக்க வந்த திருச் செல்வமே!...” என்றெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி குழந்தையை முத்தமிட்டான். பின்னர் ஆவலோடு காத்திருக்கும் தன் மனையாளிடம் கொடுத்தான்.

குழந்தையை இரு கைகளிலும் வாங்கிக்கொண்ட அரசி தாரணிதேவி அச்செல்வத்தை மார்போடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டாள். உணர்ச்சி மிகுதியால் முடியிருந்த அவள் கண்களிலிருந்து மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தால் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து வழிந்தோடியது.

“ப்ரியே! மகாலக்ஷ்மியின் அம்சமே நமக்கு இக்குழந்தையாகப் பரிணமித்திருக்கிறது. பூர்வ ஜென்ம புண்யத்தால் நாம் இப்பாக்கியத்தை அடைந்தோம்!” என்றான் அரசன்.

வந்திருந்த மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்ய, பெரியோர்கள், குழந்தை சகல சௌபாக்கியங்களுடன் வாழ ஆசீர்வதிக்க, தாரணிதேவி, குழந்தையை மார்புடன் அணைத்தப்படி அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டாள்.

ஒரு நல்லநாளில் ஆகாசராஜன் சுகமுனிவரின் முன்னிலையில் பிராம்மணைத்தமர்களை வரவழைத்து குழந்தைக்கு என்ன பெயரிடலாமென ஆலோசனை கேட்டான். அவர்களும் ஒருமுகமாகக் குழந்தைக்குப் பத்மாவதி எனப் பெயரிடும்படி சொன்னார்கள். தாமரை இதழ்களின்மேல் சயனித்திருந்தபடியால் குழந்தைக்கு அப்பெயரே சிறக்குமென அவர்கள் கூறினர். ஓராளமான தானதருமங்கள் செய்யப் பட்டன. ஆலயங்களில் அபிஷேக ஆராதனைகள் நடைபெற்றன. ஒவ்வொரு வீட்டாரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டிலே பத்மாவதி அவதரித்ததுபோன்று மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடினார்கள்.

10. நாரத முனியின் நல்வாக்கு.

பத்மாவதி நானொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ண முமாக வளர்ந்து வந்தாள். நற்குணங்கள் அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்றிருந்த அவள், தோழிகளுடன் தினமும் உத்தியான வனத்தில் ஆடிப்பாடி மகிழ்வதுண்டு.

ஒருநாள் வழக்கம்போலத் தோழிகளுடன் மலர்ப் பந்தாட்டம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள் பத்மாவதி. அந்தச் சமயத்தில், தருணம் வந்துவிட்டதென்று உணர்ந்த நாரத முனிவர், வயோதிகரைப்போன்று வேடமிட்டுக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தார். வீசி எறியப்பட்ட பந்தை எடுக்க ஓடிவந்த பத்மாவதியைத் தடுத்து நிறுத்தி நாரதர், “குழந்தாய்!...” என்று அழைத்தார்.

முன்பின் தெரியாத ஒருவர் தன்னை அழைப்பதைக்கண்ட பத்மாவதி நாணம் மிகுந்தவளாய் திரும்பி, தோழிமார்களை நோக்கி விரைந்து நடந்தாள்.

“இதோ பாரம்மா! நான் அன்னியன் யாரும்ல்ல! உங்கள் வமிசத்தின் பாதுகாவலன் நான். பயத்தைவிட்டு இங்கே வா. கைரேகையைப் பார்த்து உன் எதிர்காலப் பலனைத் தெரிவிக்கவே வந்துள்ளேன். பத்மாவதி! இங்கு வாம்மா!” என்று அழைத்தார் நாரதர்.

பத்மாவதி தலை குனிந்தவளாய் அன்ன நடை நடந்து வந்தாள். வயோதிகர் உருவிலிருந்த நாரதரின் முன்பு

தரையில் அமர்ந்தாள். நாரதரும் அவள் முன் அமர்ந்து அவளது இடது கையை நீட்டுமாறு சொன்னார்.

பத்மாவதி வெட்கம் மேலிட முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு கையை நீட்டினாள். அவள் கரத்தைப் பிடித்து உள்ளங்கையைப் பார்த்த நாரத முனிவர், “குழந்தே! என்ன பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறாய்? உன்னைப்போல அதிருஷ்டக்காரியாருமே இல்லை. பத்மாவதி, உன் கரத்தில் ஓடும் ரேகைகள் என்னென்ன தெரிவிக்கின்றன தெரியுமா? நன்றாகக் கேள். வைகுந்த வாசனான ஸ்ரீமன் நாராயணனையே நீ கணவனாக அடையப் போகிறாய். உன்னிடம் குடிகொண்டிருக்கும் நற்குணங்களால் கவரப்பட்டு அவர் உன்னைத் தேடி வந்து மணப் பார்.” என்றார்.

வயோதிகரின் வார்த்தைக்களைக் கேட்ட பத்மாவதியின் உள்ளம் குதூகலத்தால் துள்ளியது. எழுந்து அவரை வணங்கி ஆசி கூறும்படி வேண்டினாள். அவள் மனத்திரையில் ஸ்ரீமன் நாராயணனின் திரு உருவம் அப்போதே ஆழப் பதிந்து விட்டது.

“பரந்தாமா! அந்தப் பெரும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டுமா?” என்று பிராத்தித்தபடி கண்களைத் திறந்தாள். அங்கே வயோதிகரைக் காணவில்லை. நாரத மகரிஷி நின்று கொண்டிருந்தார்.

“மகரிஷே! தங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்டது முதல் வைகுந்த நாதனையே என் மனனாக விரித்துவிட்டேன். என் எண்ணம் ஈடேற அருளவேண்டும்” என்று வலம் வந்து நமஸ்கரித்தாள்.

“பத்மாவதி! உன் எண்ணம் நிச்சயம் நிறைவேறப் போகிறது. அதை தெரிவிக்கத்தானே நான் இங்கு வந்தது. நீ சகல சௌபாக்கியங்களுடன் வாழ்ந்திருப்பாய்” என்று ஆசீர்வதித்து அந்தர் தியானமாகி விட்டார் நாரதர்.

தோழிகளிடம் திரும்பிவந்த பத்மாவதிக்கு, ஆட்டத்தில் மனம் செல்லவில்லை. பகவானின் கல்யாண குணங்களை எண்ணி எண்ணி மகிழ்வதிலேயே நாட்டம் கொண்டது.

நாட்கள் நகர்ந்தன. நாளுக்கு நாள் பத்மாவதியின் மனம் நாராயணனிடம் ஒன்றி வந்தது. சதா அவன் திரு நாமத்தையே உச்சரித்து அவரையே தியானித்து வந்தாள்.

தான் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும் அவருக்குப் பிரீதியாக இருக்கவேண்டும் என்ற அக்கரை கொண்டாள். பருவ வயதில் பக்திப் பிரவாகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறாளே எனத் தோழிமார்கள் அவளைப் பரிகசித்தனர். பத்மாவதியோ அவர்கள் பரிகாசங்களைக் கொஞ்சமும் லட்சியம் செய்வ தில்லை. அவர்கள் பரிகாசம் செய்யச் செய்ய அவள் மனம் மேலும் அதிகமாகப் பகவானிடம் ஈடுபாடு கொண்டது. அவனது அவதார லீலைகளைச் சொல்லச் சொல்லி காத் து குளிரக்கேட்டு மகிழ்வாள். ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் தானே நேரில் காண்பதுபோல ரசித்து ஆனந்தப்படுவாள். நாரத மகரிஷி சொல்லிச் சென்ற அந்தச் சப வேளை எப்போது வரப் போகிறதென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மங்கை பத்மாவதி.

11. உள்ளம் கவர் கள்வன்

விடியற் காலையிலேயே எழுந்துவிட்ட வகுளமாலிகை புஷ்கரிணியில் குளித்து விட்டு பூஜை புரஸ்காரங்களை முடித்துக் கொண்டு பகல் சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய வற்றைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தாள். சிறிது தூரம் உலாவிவிட்டு வருவதாகச் சொல்லிச்சென்ற பகவான் ஸ்ரீனிவாசன் திரும்பி வந்தார்.

உள்ளே நுழைந்ததும், “அம்மா!...” என்று அழைத்தார்.

“என்னப்பா?... ”

“வனந்திரங்களில் துஷ்டமிருகங்களின் சஞ்சாரம் அதிகமாக இருக்கிறதம்மா. அவை வெறிகொண்டு கட்டுப் பாடின்றி சஞ்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. இதனால் சாதுப் பிராணிகளுக்குத்தான் அபாயம். தவிர, நீரோடைகள் மற்றும் சுனைகளுக்கு அருகே தங்கி பகவத் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் தபோதனர்களுக்கும் அவற்றால் ஆபத்து நேரக் கூடும்...”

“அதற்காக நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்? வேட்டைக் குப்போகிறேன் என்று சொல்கிறாயா?” என்று கேட்டாள் வகுளமாலிகை.

“ஆம், அம்மா! வேட்டைக்குப்போக எண்ணியுள்ளேன்” என்றார் பகவான்.

சர்வலோக ரக்ஷகன் என்ற நினைப்பு இருப்பினும், பாசம் என்ற மாயை அவ்வப்போது அந்த எண்ணத்தை லேசாக மறைத்து வந்தது போலும்.

“தன்னத் தனியாக உன்னால் என்ன செய்யமுடியும்? வேட்டைக்குப் போகிறேன் என்று சொல்லுகிறாயே” என்று பயத்தோடு கேட்டாள் வகுளமாலிகை.

ஸ்ரீநிவாசன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“உனக்கு அந்தப் பயம் வேண்டாம், அம்மா! எனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வந்துவிடாது. அதே போல மிருகங்களுக்கும் என்னால் ஆபத்து விளைந்துவிடாது. அவற்றின் கொட்டத்தை அடக்கவே புறப்பட்டுச் செல்லுகிறேன்” என்றார்.

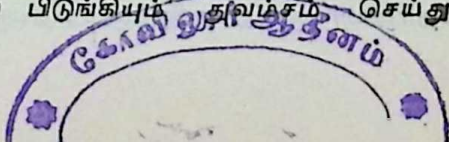
பகலுணவுக்குப் பின்னர் சிறிது நேரம் சிரமப் பரிகாரம் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார் நாராயணன். வழியில் ஆபத்து ஏதும் நிகழ்ந்துவிடக் கூடாது என்று ஆசிகூறி அனுப்பினார் வகுளமாலிகை.

“வெகு தூரம் போய் விடாதே! மாலை மங்குவதற்குள் வந்து விடு” என்றாள்.

“கவலைப்படாதே, அம்மா! பத்திரமாகத் திரும்பி விடுவேன்” என்று ஆறுதல் கூறிவிட்டுக் குதிரைமீது ஏறிப் புறப்பட்டார் பகவான்.

வனந்திரங்களினூடே புகுந்து சென்ற நாராயணன், நீர்க் கரையோரங்களில் திரியும் பயங்கரக்காட்டு மிருகங்களை அம்பினால் அடித்துப்பயமுறுத்தி அவற்றை அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிகளுக்குள் விரட்டினார். அங்கங்கே எதிர்ப்பட்ட தபோதனர்களைக் குசலம் விசாரித்து, அவர்கள் நிர்ப்பயமாகத் தங்கள் தங்கள் பணிகளில் ஈடுபட முடிகிறதா என வினவினார். அவர்களும் அவரை மலர்ந்த முகத்தோடு வரவேற்று உபசரித்தனர்.

இவ்வாறு காட்டுப் பகுதிகளிடையே நாராயணன் வந்து கொண்டிருக்கும்போது ஓரிடத்தில் மதம்பிடித்த யானை ஒன்று துதிக்கையால் மரக்களைகளைப் பிடித்து இழுத்து முறித்தும், மரங்களை வேரோடு பிடுங்கியும் தவம்சம் செய்து

கொண்டு செல்வதைக் கண்டார். பகவானும் தான் செல்ல வேண்டிய பாதையை விட்டு அதைப் பின் தொடர்ந்து செல்லத் தொடங்கினார்.

சிறிது தூரம் வரை சென்ற அந்த யானை, பின்னர் வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது. பகவானும் அதை விடாது துரத்திச் சென்றார். சேஷாசலத்தை விட்டு வெளிப்பட்ட யானை நேராகச் செல்லத் தொடங்கியது. மதம் பிடித்த யானையை அப்படியே விட்டுவிடுவது சரியல்ல என நினைத்த ஸ்ரீனிவாசனும் அதைத் தொடர்ந்து விரட்டிக்கொண்டு சென்றார். யானை நாராயண புரத்தை நோக்கி ஓடி ஆகாசராஜனின் உத்தியான வனத்தில் நுழைந்தது. அங்கு பெண்கள் பலர் மலர் கொய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட நாராயணன், அவர்களுக்கு யானையால் தொந்தரவு ஏற்படப் போகிறதே என்று குதிரையை ஓரிடத்தில் கட்டிவிட்டு, வனத்தில் நுழைந்து, அம்பினால் யானையை அடித்து விரட்டினார். பகவானைக் கண்டதும் யானை தன் இரு முன் கால்களையும் தூக்கிப் பிளிறியது. பின்னர் திரும்பி, சாதுபோல் வந்த வழியாகச் சென்று மறைந்துவிட்டது. பகவானை அங்கு கொண்டு வந்து விடுவதற்காகவே வந்தது போலும்.

யானையின் பிளிறலை எதிர்பாராத விதமாகக் கேட்ட பெண்கள் திடுக்கிட்டுப் பயந்து அலறியபடி ஒருவரை யொருவர் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டனர். யானை அப்பால் சென்றதும், உடல் நடுங்க, அரசகுமாரி பத்மாவதியிடம் ஓடிவந்தனர். பயத்தால் முகம் வெளிறிப்போய் ஓடிவந்த தோழிமார் களைப் பார்த்த பத்மாவதி, பரபரபோடு தான் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த மலர் மாலையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்தாள்.

“என்ன நடந்ததடி, சகிகாள்? யானை ஒன்று பிளிறியதே? ஏன் இப்படி குலை நடுங்க ஓடி வருகிறீர்கள்?” என்று தோழி மார்களைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ராஜகுமாரி! மதம் பிடித்த யானை ஒன்று உத்தியான வனத்துக்குள் புகுந்துவிட்டது. அதன் பயங்கரமானப் பிளிறலைத் தான் சற்று முன்பு நாம் கேட்டது. இங்கிருப்பது ஆபத்துக்கிடமானது. சீக்கிரம் புறப்படு. அரண்மனைக்குப் போய்விடுவோம்” என்று அழைத்தனர் தோழியர்.

அதே சமயம் யானையை விரட்டியடித்த ஸ்ரீனிவாசன் தோழியர் சூழ நின்றிருக்கும் பத்மாவதியைப் பார்த்தார்.

பதக்கத்திலே மணிகளிடையே பதிக்கப் பெற்றிருக்கும் வைரத்தைப் போன்று, ஜொலிக்கும் முகக் காந்தியோடு நிற்கும் பத்மாவதியின் செளந்தர்யம், பகவானைக் கவர்ந்து ஈர்த்தது. வில்லினைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு அவளை நோக்கி வந்தார்.

அன்னியன் ஒருவன் உத்தியாக வனத்தில் புகுந்து அவர் களை நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் தோழியர்கள், பத்மா வதியைப் புறப்படும்படி வற்புறுத்தினர்.

“சீக்கிரம் புறப்படுங்கள், ராஜகுமாரி! யாரோ அன்னியன் வந்திருக்கிறான். நாம் இங்கிருப்பது கூடாது” என்று தரையிலிருந்த மலர்களைக் கூடையில் வாரிப் போட்டனர்.

“யாரடி, அந்த மனிதன்?...” என்று அவர்களைக் கேட்டாள் பத்மாவதி.

“யார் என்பது தெரியவில்லை. அந்த மனிதன் தான் யானையைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தவன்.”

“திசைகெட்டு யானை ஓடிவந்திருக்கலாம். அதைத் துரத்திக்கொண்டு போகவேண்டியது அவன் வேலை. யானையோ போய்விட்டதே. இன்னமும் அவன் ஏன் நம்மை நோக்கி வருகிறான்...”

“தெரியவில்லையே...”

“உங்களில் இருவர் சென்று விசாரித்து வாருங்களேன்” என்றாள் பத்மாவதி.

“நமக்கெதற்கம்மா, இந்த அனாவசிய வேலை?”

“நான் சொன்னால் அதை நிறைவேற்ற வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. போய் விசாரித்து வாருங்கள்” என்று கடிந்து கொண்டாள் பத்மாவதி.

அதன் மீது தோழிமார்கள் இருவர் அவர்களை நோக்கி வரும் ஸ்ரீனிவாசனை நெருங்கி, “ஐயா, நீங்கள் யார்? மங்கையர் நடமாடும் இந்த உத்தியான வனத்தில் உங்களுக்கு என்ன வேலை?” என்று கேட்டனர்.

“அங்கே இருப்பது அரசகுமாரி தானே! நாம் அங்கேயே போவோமே!...” என்றார் பகவான்.

மேலே செல்ல அவர் முயன்றதைத் தோழியர் இருவரும் தடுத்து வழிமறித்தபடி, “இதோ பாரய்யா! நாங்கள் கேட்ட தற்குப் பதில் சொல்லவில்லையே. ஆண்கள் நுழையக் கூடாத இந்த உத்தியான வனத்தில் எதற்காக நுழைந்தீர்கள்?” என்று கேட்டனர்.

பகவானே அவர்களைப் பார்த்து மெல்ல நகைத்தார்.

“நான் ஒன்று சொல்ல, அதை நீங்கள் போய் உங்கள் தலைவியிடம் சொல்ல, அவள் கொடுக்கும் பதிலைத் திரும்ப என்னிடம் வந்து சொல்ல, இந்தத் தொந்திரவு எல்லாம் உங்களுக்கு எதற்கு? நாம் அங்கேயே போவோமே!” என்ற நாராயணன் அவர்களது கைகளை விலக்கிக்கொண்டு பத்மாவதியிடம் வந்தார்.

“இந்தா, ஐயா!...எங்களைப் பார்!...” என்று கத்திக் கொண்டே தோழியர் இருவரும் பின்னால் ஓடி வந்தும் அவரைத் தடுக்க முடியவில்லை.

பத்மாவதியை நெருங்கிவந்த ஸ்ரீனிவாசன், தோழியர் நடுவே நின்றபடி அவரை ஓரக் கண்ணால் பர்ப்பதைக் கண்டு, “அரச குமாரி, இந்த உத்தியான வனத்தில் பெண்களுக்கு மட்டுமே அனுமதி என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதற்காக என்மீது கோபப்படவேண்டாம் என முதலிலேயே கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மதம் பிடித்த யானை ஒன்று இந்தப் பகுதியில் திரிவதைக் கண்டு, அதனால் மக்களுக்கு ஆபத்து நேரக் கூடுமே என அதைக் காட்டுப் பகுதிக்கு விரட்டி ஓட்டினேன். யானை எனக்குப் போக்குக் காட்டி ஓடும்போது உத்தியான வனத்தில் நுழைந்துவிட்டது. யானையைவிரட்டி அடிக்கும்போது பெளர்ணமி சந்திரனைப் போன்று முகக் காந்தியோடு விளங்கும் உங்களைக் கண்டேன். தங்களோடு இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசி மகிழலாமென்று வந்தேன்” என்றார்.

பகவானின் வர்ணனையைக்கேட்டு பத்மாவதியின் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. ஆனால் உடனிருந்த தோழியர்களோ ‘கலகல’வென்று நகைத்தனர்.

“போதுமய்யா உம் வர்ணனை! தனித்திருக்கும் பெண்களிடம் இதென்ன பேச்சு? போய் வாருங்கள்” என்றனர்.

பத்மாவதி மற்றவர்களைப் பேசாதிருக்கும்படி கடிந்து கொண்டு, “ஐயா! நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?

உங்கள் கூற்று ஏற்கக் கூடியதாக இல்லையே. இந்தப் பகுதியில் மதம் பிடித்த யானை அலைவதாக இருந்தால் என் தந்தைக்குச் செய்தி எட்டியிருக்குமே” என்று கேட்டாள்.

“அரசகுமாரி! என்னைப்பற்றித் தெரிந்துக்கொள்ள ஆவல் கொள்ளுவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும், சொல்லுகிறேன் கேள். நான் இருப்பது சேஷாசலம். சிந்து புத்திரர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன். என் தகப்பனார் வசுதேவர். தாயார் தேவகி. என் மூத்த சகோதரன் பலராமன். சுபத்திரை என் இளைய சகோதரி. பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நான் ஆப்த நண்பனாவேன். பெற்றோர்கள் எனக்கிட்ட பெயர் கிருஷ்ணன் என்பது. ஆயினும் நண்பர்களோ விருப்பப்பட்ட படி அழைப்பார்கள். வாசுதேவன் என்றும், தேவகி சுதன் என்றும், கண்ணன் என்றும், கம்ஸமர்த்தனன் என்றும் அவரவர் விருப்பப்படி அழைப்பார்கள். தேய் பிறையில் அஷ்டமியில் பிறந்ததாலும், கருமை வர்ணம் கொண்டிருப்பதாலும் எனக்குக் கிருஷ்ணன் எனப் பெயர் வைத்தார்களாம்...”

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தோழிமார்கள் ‘கலகல’வென்று சிரித்தனர்.

“ஏனய்யா, பித்தம் தலைக்கேறி விட்டதா? அதற்கு மருந்து எங்களிடம் கிடையாது. வைத்தியரைத் தேடிப் போவதுதானே. உத்தியான வனத்தில் தனித்துள்ள மங்கையரிடம் வந்திருப்பது விசித்திரமாக அன்றோ இருக்கிறது” என்று பரிகசித்தனர்.

“உங்களுக்குப் பரிகாசமாகவா இருக்கிறது? என் வார்த்தையில் நம்பிக்கை இல்லையெனில் என்னுடன் சேஷாசலத்துக்கு வருகிறீர்களா? என் தாய் யசோதையைச் சந்திக்கலாம்” என்றார் நாராயணன்.

மீண்டும் அவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்தனர்.

“நன்றாக இருக்கிறதையா உன் பேச்சு. மதம் பிடித்த யானையைத் துறத்தி வந்ததால் உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா என்ற நினைப்பு போலிருக்கிறது இந்த பைத்திய ராஜாவுக்கு!” என்றனர்.

“என் வார்த்தை பொய் என்று நிரூபித்து விடுங்களேன்!...” என்று சவால் விடுத்தார் பகவான்.

பத்மாவதி தோழியர்களைக் கடிந்துகொண்டாள்.

“என்னடி வீண் பேச்சு? அந்த ஆசாமியை வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போகச் சொல்லுங்களடி!” என்றாள்.

“அரசகுமாரி, இதுதான் தங்கள் குல முறையோ? என்னைப்பற்றித் தாங்கள் விவரம் கேட்டீர்கள். நானும் தெரிவித்தேன். தங்களைப்பற்றி ஏதும் சொல்லவில்லையே. தாங்கள் யார்? தங்கள் பெயர் என்ன? தங்கள் பெற்றோர் யார்?” என்று கேட்டார் ஸ்ரீனிவாசன்.

“தாராளமாகச் சொல்லுகிறேன். தெரிந்துகொள்ளுவதில் தவறென்றுமில்லை. அதைக்கேட்ட பிறகாவது எங்களிடம் மரியாதையாக நடந்துகொள்ள விரும்புவீர்கள்... நாராயணபுரத்திலிருந்து ஆட்சி புரியும் ஆகாச ராஜனின் குமாரத்தி நான். என் பெயர் பத்மாவதி என்பது. என் தாயார் தாரணிதேவி. இந்த உத்தியான வனம் எங்களுக்குக் கெனத் தனியாக உண்டாக்கப்பட்டது. இங்கு ஆண்கள் நுழைய அனுமதி இல்லை. சந்திர வமிசத்தைச் சேர்ந்த நாங்கள் அத்திரி கோத்திரத்தவர்கள். இவ்வளவு தெரிந்தால் போதுமென நினைக்கிறேன்” என்றாள் பத்மாதி.

“அடாடா, ரொம்பப் பொருத்தமாக அல்லவா இருக்கிறது?” என்றார் பகவான்.

“என்னது?...”

“நம் இருவர் குடும்பங்களும்!...”

“புரியவில்லையே!...”

“நாம் இருவரும் திருமணம் செய்துகொள்ள இதைவிட வேறு பொருத்தம் பார்க்கவேண்டுமா, என்ன? பத்மாவதி! உன்னைப் பார்த்தபொழுதே நான் என் உள்ளத்தை உன் வசம் பறிகொடுத்துவிட்டேன். என்னை மணந்துகொள்ள உனக்கு விருப்பம்தானா?...”

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பத்மாவதி சினம் கொண்டு அவரை விழித்துப் பார்த்தாள். தோழியர்களும் கடுங்கோபம் கொண்டனர்.

“ஐயா, வார்த்தைகளைச் சிந்தித்துப் பார்த்து உபயோகிக்கவேண்டும். உங்கள் பேச்சு அத்துமீறிப் போகிறது...” என்றனர்.

“நான் தவறென்றும் செய்யவில்லையே. உங்கள் அரச குமாரிக்கு இன்னமும் விவாகம் நடைபெறவில்லையே! அப்படி ஆகியிருந்தால் தெரிவித்திருப்பாளே! அப்படியிருக்க என்னை மணக்கும்படி நான் அவளைக் கேட்பதில் தவறென்ன இருக்கிறது? உங்கள் அரசகுமாரி வாழ்நாள் முழுவதும் கன்னியாகவே இருக்கப் போகிறாளா, என்ன?”

பகவானின் பேச்சு மேலும் மேலும் அவர்கள் சீற்றத்தைத் தூண்டியது. அவரைப் பார்த்து தோழியர்கள் பல்லைக் கடித்தனர்; கண்களை உருட்டி உருட்டி விழித்தனர்.

“ராஜகுமாரி பேச்சை இவ்வளவு தூரம் வளர்த்ததே தவறு. நாம் புறப்படுவோம். இன்னும் சிறிது நேரம் போனால் கையைப் பிடித்து இழுத்து உரிமை கொண்டாடுவான்போல் இருக்கிறது” என்றார்கள்.

பத்மாவதியும் ஓரளவுக்குச் சீற்றம் கொண்டிருந்தாள் எனலாம். வைகுந்தவாசனையே மணைனாக வரித்து சதா அவர் தியானத்திலே இருந்து வந்த அவளிடம், “தன்னை மணக்கச் சம்மதமா” எனக் கேட்டது குறித்து கோபமே கொண்டாள். பகவானை வரித்துவிட்ட அவள், இன்னொரு மனிதனை அந்த எண்ணத்தோடு பேசவிட்டதே தவறாகும்.

தோழிகளை விலக்கிக்கொண்டு அவர் எதிரில் வந்த பத்மாவதி, “ஐயா! உங்கள் பேச்சு வரவர அத்துமீறி வருகிறது. ஆண்களுக்கு அனுமதி இல்லாத இங்கு, நீர் நுழைந்தது முதல் தவறு. அடுத்துத் தனித்து இருக்கும் பெண்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்தது இரண்டாவது தவறு. கன்னிப்பெண் என்று தெரிந்தும் என்னிடம் முறைத் தவறிப் பேசி மணக்கச் சம்மதம் கேட்பது மூன்றாவது தவறு. உங்கள் பேச்சுகளிலிருந்து உங்கள் சுய உணர்வு பேதலிக்கிறது என நினைக்கிறேன். இல்லையேல் உங்களைக் கிருஷ்ண பரமாத்மா என்றும் உங்களைப் பெற்றவர்கள் வசுதேவர், தேவகி என்றும் சொல்லிக் கொள்வீர்களா? தயவு செய்து இங்கிருந்துபோய் விடுங்கள். இல்லையேல் நிலைமை விபரீதமாகிவிடும்” என்று எச்சரித்தாள்.

அவள் வார்த்தைகளை பகவான் காதில் வாங்கிக்கொண்டதாகவே தெரியவில்லை.

“எந்த விதத்தில் உன் அந்தஸ்த்துக்கு நான் குறைந்த வனாக இருக்கிறேன். ஒருவிதத்தில் பார்க்கப்போனால் உங்களை

விட நான் உயர்ந்தவனே. இந்தச் சம்பந்தம் கிடைக்கப் புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டாமா?" என்றார்.

"இதென்ன பெரிய வம்பாகப் போய்விட்டதே. நீங்கள் போகப் போகிறீர்களா, இல்லையா?" என்று வெறுப்போடு கேட்டாள் பத்மாவதி.

"போகாவிட்டால் என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்னை மணக்கச் சம்மதம் தெரிவித்து விடுவாயா?"

தோழிமார்கள் 'கலகல்'வெனச் சிரித்தனர்.

"ஆசையைப் பாரு, ஆசையை!..." என்று கைகொட்டிப் பரிகசித்தனர்.

"சும்மா இருங்களடி!..." என்று தோழிகளைக் கோபித்துக்கொண்ட அவள், பகவானைப் பார்த்து, "போகாவிட்டால் என்ன ஆகும் தெரியுமா? உம் உயிரை வாங்கி விடுவோம்" என்றாள்.

நாராயணன் 'கடகட' வென்று சிரித்தார்.

"என்ன பைத்தியக்காரத் தனமான எண்ணம்! உன் உயிருக்கே அதிபதி நான். என் உயிரை நீ வாங்குவதா?..."

பத்மாவதியால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை.

"காம வெறியிலே உளறும் இந்தப் பைத்தியக்காரன் என்னைப் பைத்தியம் என்கிறான். இனியும் இவனைப் பேச அனுமதிக்கக் கூடாது. கல்லால் அடித்து விரட்டுங்களடி!..." என்று தோழியர்களைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

அவ்வளவுதான். அங்கு கிடந்த கற்களை அவர்கள் பொறுக்கி அவர் மீது எறியத் தொடங்கினர். அந்தக் கற்கள் தன் மீது தாக்காதிருக்க இப்படியும் அப்படியும் நகர்ந்தார் நாராயணன். ஓரூவராக இருந்தால் சமாளிக்கலாம். பத்துப் பதினைந்து பேர்களாகச் சேர்ந்து கற்களால் அடிக்கும்போது எப்படிச் சமாளிப்பது? ஒன்றிரண்டு கற்கள் அவர் மீது தாக்கி லேசாகக் காயம் உண்டாக்கின. மேலும் அங்கு தங்கு வதை விரும்பாத அவர், மெல்ல செடிகளுக்கிடையே நழுவி வெளியேறினார்.

கோபவசப்பட்டுக் கற்களால் அடித்து விரட்டும்படி பத்மாவதி கூறிவிட்டாளேயொழிய, சற்றைக்கெல்லாம்

அவளுக்குத்தான் ஏன் அவ்வாறு கூறினோம் என்ற வேதனை எழுந்தது. அவளையும் மீறி உள்ளம் ஏனோ சோர்வடைந்தது. நாராயணன் அங்கிருந்து சென்றதும் அவளுக்கு உலகமே இருண்டு வருவது போல் தோன்றியது. ஏன் அவ்விதப் பிரமை ஏற்படுகிறது என்பதை அவளால் அறிய முடிய வில்லை. கைகால்கள் தொய்ந்தன. எதையோ இழந்து விட்டதைப்போன்ற சோகம் அவளிடம் குடிகொண்டது. இரண்டடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. உற்சாகமிழந்து தரையில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

பத்மாவதியின் நிலை தோழிகளுக்குப் புரியவில்லை. அவர்களுக்குப் பீதி ஏற்பட்டு விட்டது. தாங்கள் அடித்து விரட்டிய ஆசாமி, ஏதோ மந்திரம் செய்துவிட்டான் என்றே பயந்தனர். இல்லையேல் அவளையே எதிர்த்துப் பேசிய பத்மாவதி இப்படி ஏன் சோர்ந்து உட்கார்ந்து விடவேண்டும்? இனியும் அங்கு இருப்பதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. இருள் கௌவிக் கொண்டு வரத் தொடங்கிவிட்டது. இரதத்தைக் கொண்டு வந்து அதில் பத்மாவதியைத் தூக்கி உட்கார வைத்தனர். அவர்களும் ஏறிக்கொள்ளவே, அரண்மனையை நோக்கிப் புறப்பட்டது இரதம்.

அரண்மனையை அடைந்ததும் தோழிமார்கள் நேராக அந்தப்புரம் சென்று தாரணி தேவியை வணங்கினார்கள்.

வினையாடச்சென்ற தோழிப் பெண்கள் முக வாட்டத் தோடு திரும்பி வந்து நிற்பதையும், எதையும் சொல்லாமல் ஒருவரை யொருவர் பார்த்து விழிப்பதையும் கண்ட அரசி, “என்னடி விஷயம்? ஏன் இப்படிப் பயந்து போயிருக்கிறீர்கள்? உத்தியான வனத்திலே என்ன நடந்தது? பத்மாவதி எங்கே?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா, எங்கள் மீது கோபப்படாமல் எங்களை ரகசிக்க வேண்டும். உத்தியான வனத்திலே யாரோ அன்னியன் ஒருவன் நுழைந்து விட்டான். மதம் பிடித்த யானை ஒன்றைத் துரத்தி வந்தாலும். யானை வனத்திலே நுழையவே அவனும் உள்ளே வந்தான். அவனைப் போய்விடுமாறு நாங்களும் பத்மாவதியும் எவ்வளவோ கேட்டுக்கொண்டும் அவன் தகாத முறையில் பேசத் தொடங்கினான். அவனை அடித்து விரட்டினோம். ஆனால், அது முதல் பத்மாவதி பித்துப் பிடித்ததுபோல் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். யாரிடமும் முகம் கொடுத்துப் பேச மாட்டேனென்கிறாள்...”

“குழந்தை எங்கேயிருக்கிறான்?...” என்று பரபரப்போடு கேட்டாள் தாரணிதேவி.

“அவள் அறையில் தான் இருக்கிறாளம்மா!”

தாரணி தேவி பத்மாவதியைத் தேடிக்கொண்டு அவள் அறைக்கு ஓடினாள்.

அங்கே பத்மாவதி கட்டிலின்மீது அமர்ந்தபடி, சாளரம் வழியே வெட்ட வெளியை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் நினைவு முழுவதும் ஸ்ரீனிவாசனே ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருந்தார். எவ்வுயிருக்கும் தீங்கு விளைவிக்க விரும்பாத தான், ஏன் அவ்விதம் அந்த மனிதனிடம் கொடுரமாக நடந்து கொண்டோமென எண்ணி எண்ணி வருந்தினாள். கற்களை எறிந்தபோது, சில அவனது மேனியைத் தாக்கின. அதனால் காயம் ஏதாகிலும் பட்டிருக்குமோ என நினைத்து வேதனை கொண்டாள். பைத்தியக்காரனைப் போலப் பேசினாலும் உண்மையில் அவன் பித்துக்கொண்டவன் அல்ல என்றே தோன்றியது அவளுக்கு. தன்னைப்பற்றிக் கூறும்போது அவன் வேண்டுமென்றே அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டதன் காரணம் அவளுக்குப் புரியவில்லை.

பத்மாவதி சிந்தனை வசப்பட்டிருந்ததால் தாய்வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. உள்ளே ஓடிவந்த தாரணிதேவி, உற்சாகமின்றி உட்கார்ந்திருக்கும் மகளைப் கட்டிக்கொண்டு, “குழந்தே! உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? உத்தியான வனத்தில் யாரோ ஆடவன் வந்து உன்னிடம் தகாத வார்த்தைகள் பேசினானே!...” என்று கேட்டாள்.

இரண்டொரு வார்த்தைகளில் அங்கு நடத்ததைக் கூறிய பத்மாவதி மீண்டும் சிந்தனையில் இறங்கிவிட்டாள். குழந்தை பயந்திருக்கிறான் என்று எண்ணிய தாரணிதேவி அவளுக்குத் தேவாலயத்திலிருந்து பகவானின் பிரசாதங்களை வரவழைத்து நெற்றியில் பூசினாள். திருஷ்டி சுற்றிப் போட்டால், எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கையோடு தன் காரியங்களைக் கவனிக்கப் போய்விட்டாள் அரசி. ஆனால் அன்றிரவே அவள் நம்பிக்கையில் மண் விழுந்து விட்டது வெளியாகியது. இரவு பத்மாவதி சரியாகவே உணவருந்தவில்லை. உள்ளம் சோர்வுற்றிருக்கும்போது உணவு எப்படிச் செல்லும். தாரணி தேவி மகளுக்கு நல்ல வார்த்தைகள் பல சொல்லி, கட்டாயப்படுத்தி உணவருந்தச் செய்தாள்.

மறு நாளும் பத்மாவதி உற்சாகமிழந்து காணப்படவே, தாரணிதேவி தன் கணவனிடம் நடந்ததை விவரமாகத் தெரிவித்தாள்.

“சுக முனிவரை அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள். குழந்தை ரொம்பவும் பயந்து போயிருக்கிறாள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த மனிதன் மந்திரம் போட்டிருப்பானோ எனத் தோழிமார்கள் சொல்லுகிறார்கள். இரண்டு நாளில் குழந்தையின் உடல் மிகவும் வாடிப்போய் விட்டது” என்றாள்.

ஆகாசராஜனும் சுகரை வரவழைத்து அவர் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டான்.

“மன்னா, ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றித்தான் குழந்தை இம்மாதிரி சோகத்தில் இருக்கிறாள். பயந்ததாகவும் இருக்கலாம். அவளுக்கே புரியாதிருக்கும் போது நமக்கு எவ்வாறு எடுத்துச் சொல்ல முடியும்? உத்தியான வனத்துக்குப் பக்கத்திலே தான் அகஸ்தியர் ஆசிரமம் இருக்கிறது. அங்கு இடம் கொண்டிருக்கும் பரமேஸ்வரனுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்து அப்புனித நீரைக் கொண்டுவந்து குழந்தை மீது தெளியுங்கள். எல்லாம் சரியாகி விடும்” என்றார் சுகர்.

அரசன் வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்த அந்தணர்கள் பதினேரு பேர்களை வரவழைத்து, விதிப்படி அபிஷேக ஆராதனைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு உத்தர விட்டான்.

12. காதல் வசப்பட்ட கருணாகடாக்ஷன்

விடியற்காலையில் எழுந்து விடும் வழக்கம் கொண்ட ஸ்ரீனிவாசன் அன்றைய தினம் பகலவன் உதித்து வெகுநேரமாகியும் எழுந்திருக்காதது வகுளமாலிகாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. முதல் நாள் வேட்டைக்குச் சென்ற அசதி காரணமாக எழுந்திருப்பதற்குச் சிறிது நேரம் பிடிக்கலாம் என்று முதலில் பேசாதிருந்தாள். விடிந்து வெகு நேரமாகியும் இன்னமும் படுத்திருப்பதைக் கண்டதும் அருகில் நெருங்கி எழுப்பினாள்.

பகவானே விழித்தபடி படுக்கையில் படுத்திருந்தார், அவர் எண்ணம் முழுவதும் எங்கோ லயித்திருந்தது.

“இன்னும் எழுந்திருக்க வில்லையா, என்ன? இன்றைக்கு உனக்கென்ன வந்து விட்டது?...ம்...சீக்கிரம் எழுந்து சென்று நீராடிவிட்டு வா. ஆகாரம் தயாரித்து விடுகிறேன்” என்றாள் வகுளமாலிகை.

நாராயணனோ படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தாரே தவிர, அதை விட்டு நகரவில்லை.

“உனக்கு என்ன கோபம்? என்மீது கோபமா? உனக்குச் செய்துவரும் காரியங்களில் குறை ஏதும் கண்டாயா?”

அப்போதும் பகவான் வாயைத் திறக்காது வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“நேற்று வேட்டையின்போது ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டதா? யாருக்காவது நீ தீங்கு இழைத்து விட்டாயா? அதை எண்ணி எண்ணி இவ்வாறு உருகிக் கொண்டிருக்கிறாயா?”

அவ்விதம் ஏதுமில்லை என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டினார் நாராயணன்.

“உனக்கு யாராவது தீங்கு இழைக்கத் துணிந்தனரா?...”

‘இல்லை’ எனத் தலையை அசைத்தார் அவர்.

“பின் ஏன் இப்படிப் பித்துப் பிடித்தாற்போல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்? கொஞ்சம் மெதுவாகத்தான் எழுந்திரேன் என்று சொன்னால்கூடக் கேட்கமாட்டாய். விடியற்காலை மிலேயே எழுந்து விடுவாய். இன்றைக்கென்னடாவென்றால் எழுப்ப எழுப்ப எழுந்திருக்காமலிருக்கிறாயே. உனக்கு என்ன வந்து விட்டது? வாயைத் திறந்து சொல்லேன்!” என்றாள் வகுளமாலிகை.

அந்த நிலையிலும் பகவான் வாயைத் திறக்காமலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் எப்படிச் சொல்வது?

வகுளமாலிகை பொறுமை இழந்துவிட்டாள். “நான் எதைக் கேட்டாலும் பதிலே சொல்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாயே, நேற்று வேட்டைக்குப் போன இடத்தில் எவளையாவது கண்டு மோகித்து விட்டாயோ? அவள் நினைவிலே மயங்கி உட்கார்ந்திருக்கிறாய் போலும்!” என்று அலுத்துக் கொண்டபடி சொன்னாள்.

அவள் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் பகவானின் கண்கள் மகிழ்ச்சியால் அகலவிரிந்தன. “அம்மா!—” என்றார்.

“என்ன? நான் சொன்னது தப்பா?...”

“இல்லையம்மா! உண்மையைத்தான் கண்டு அறிந்து சொல்லிவிட்டாய்.”

“என்ன? ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே!; பெண்ணைக் கண்டு மையல் கொண்டு விட்டாயா?...”

‘ஆம்’ எனத் தலையை அசைத்தார் நாராயணன்.

வகுளமாலிகைக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. “அப்படியா சேதி!...ம்...சீக்கிரம் எழுந்திருந்து போய் நீராடி விட்டு வா. வாய்க்கு ருசியாகச் சமைத்து வைக்கிறேன். சாப் பிட்டதும் என்னிடம் முழு விவரங்களையும் சொல். உன் மனசைத் திருடிக்கொண்ட அந்தக் கள்ளி யார் என்று தெரிவி. இழுத்துக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன்” என்றார்.

விஷயத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்தி விட்ட திருப்தியோடு எழுந்திருந்தார் பகவான். இனி அவர் சும்மா இருந்தாலும் வகுளமாலிகை சும்மா இருக்கமாட்டாள் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் வந்து படுத்ததும், வகுள மாலிகை அவரைத் தேடி வந்துவிட்டாள்.

“இப்போது சொல்லு, எல்லா விஷயத்தையும் ஒளிக்காமல் சொல்லு. அந்தப் பெண் யார்? அவள் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவள்? தாயார் தகப்பனார் இருக்கிறார்களா? வசதி உள்ள இடமா? அவளுக்கு உன்மீது பிரியம் இருக்கிறதா? ஏதாவது தெரிவித்தாளா?..சொல்லு. திருப்தியான இடமாக இருந்தால் நாளைக்கே நான் புறப்பட்டுப் போகிறேன். விஷயத்தைப் பேசி முடிக்காது திரும்பமாட்டேன். நான் சொல்கிறது சரிதானே?...” என்று கேட்டாள் வகுளமாலிகை.

“அம்மா, நேற்று வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற போது வழியில் ஓரிடத்தில் மதம் பிடித்த யானை ஒன்று திரிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். மனித நடமாட்டம் உள்ள பகுதிகளில் அது திரிவது ஆபத்துக்கிடமானதென்று அதை அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிக்குள் விரட்டினேன். யானையோ மலைச் சரிவுகளில் இறங்கி ஓடத் தொடங்கியது.

நானும் அதைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன். தென்கிழக்காக இரண்டு யோசனை தூரத்தில் நாராயணபுரம் என்றொரு ஊர் இருக்கிறது. அங்கிருந்து ஆட்சிபுரியும் அரசனுக்கு ஆகாசராஜன் என்று பெயர். ஊருக்கு வெளியே அவனுக்குச் சொந்தமான உத்தியான வனம் இருக்கிறது. முன்னால் ஓடிய யானை அங்கு சென்று அந்தச் சோலைக்குள் நுழைந்து விட்டது. அப்போது அரசகுமாரத்தி பத்மாவதி தன் தோழிகளுடன் அங்கு மலர் கொய்து கொண்டிருந்தாள். அவர்களுக்கு யானையால் தீங்கு நேரிட்டுவிடப்போகிறதே என்று நானும் குதிரையை ஒரு பக்கமாகக் கட்டிவிட்டு அங்குச்சென்று யானையை விரட்டினேன். அப்போது பத்மாவதியைப்பார்க்க நேர்ந்தது. பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள லக்ஷணங்கள் அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்றிருக்கும் அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே என் உள்ளத்தை அவள் வசம் இழந்து விட்டேன். அவளை நெருங்கிப் பேச்சுக் கொடுத்தேன். மெல்ல அதன் நடுவே என் விருப்பத்தையும் தெரிவித்தேன்...”

“அவள் என்ன சொன்னாள்?...”

“அவள் பிடிக்கொடுத்துப் பேசவில்லை. மாறாகத் தோழிகளைக் கூப்பிட்டு என்னைக் கல்லால் அடித்துத் துரத்துமாறு சொன்னாள்...”

“ம்...கல்லாலா அடித்தார்கள்? அடிப் பாவிகளா?... காயப்பட்டதா, கண்ணா!...”

“லேசாக இரண்டொரு இடங்களில் காயம் பட்டது. அதற்கு மேல் அங்கு இருக்கக்கூடாதென்று செடிகளின் மறைவிலே பதுங்கி வெளியேறி வந்து விட்டேன். அது முதல் என் கண்களில் அவ்வனிதையின் உருவமே நிற்கிறது. அவள் நினைவு என்னை வதைக்கிறது. அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் அவளோடு பேச வேண்டுமென்றும் என் உள்ளம் துடிக்கிறது. அம்மா, நீ தான் எனக்கு உதவ வேண்டும். என் விருப்பம் நிறைவேறுவது உன் கையில் இருக்கிறது. நீ இப்போதே புறப்பட்டுச் சென்று என் விருப்பம் நிறைவேறுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடு. என்ன! எனக்காகச் செய்வாயா, அம்மா!...” என்றார் நாராயணன்.

பகவானை அணைத்து உச்சி முகந்த வகுளமாலிகை, “மகனே! உன் விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்றி வைக்கிறேன். அதற்கான முயற்சியில் இன்றே ஈடுபடுவேன். நாராயணபுரம் புறப்பட்டுச் சென்று ஆகாசராஜனைச்

சந்தித்து உனக்குப் பத்மாவதியை மணம் செய்துகொடுக்கு மாறு கேட்கிறேன். ஆனால் பத்மாவதி உனக்கேற்றவள் தானா என்பதை நிச்சயித்துக் கொண்டாயா?" என்று கேட்டாள்.

“அம்மா, பத்மாவதி யார் என்பது உனக்குத் தெரியாது. சொல்லுகிறேன் கேள்.” என்று பத்மாவதியின் பூர்வஜென்ம விருத்தாந்தத்தைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கினார் ஸ்ரீநிவாசன்.

13. சீதாபிராட்டியார் பெற்ற வரம்

திரேதாயுகத்தின் போது ஒரு சமயம் இலங்கேச் வரனான இராவணன் லோக சஞ்சாரம் செய்து வரும்போது ஹிமாலயச் சாரலில் அழகிய ஆரணங்கு ஒருத்தியைக் கண்டான். அந்த வினாடியே அவள் சௌந்தர்யத்தில் மயங்கி, அவளை அடையவேண்டும் என விருப்பம் கொண்டான். வேதவதி எனப் பெயர்கொண்ட அம்மங்கை தன் தந்தையின் விருப்பத்துக் கிணங்க, மகாவிஷ்ணுவே தனக்கு மணாளனாக வரவேண்டும் என அவரை ஆராதித்து வந்தாள். மிகவும் நியம நிஷ்டைகளோடு அவரைக் குறித்து அவள் தியானித்து வரும்போதுதான் இராவணன் அவளைக் கண்டது.

அவளை நெருங்கித் தன் மனோபிஷ்டத்தை வெளியிட்டான் இலங்கேச்வரன்.

“என்ன சொன்னாய், காதகா? என் உள்ளம் பரந்தாமனுக்கு அர்ப்பணிக்கப் பட்டு விட்டது. இதில் இனி வேறு ஒருவருக்கும் இடமில்லை” என்றாள் வேதவதி.

இராவணனோ அவளை விடவில்லை.

‘ஆரணங்கே! நீ குறிப்பிடும் அப் பரந்தாமனுக்கு நான் கொஞ்சமும் குறைந்தவனில்லை. திக்கெட்டும் என் கட்டுப் பாட்டிற்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. எத்தனையோ மேன்மையாக வாழலாம்” என்று அழைத்தான்.

கண்களில் அனல் பறக்க அவனைப் பார்த்து, “தூ! தூர்த்தனே! உன் எண்ணத்துக்கு ஒருபோதும் பணியமாட்டேன். மரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இங்கிருந்து போய் விடு” என்றாள் வேதவதி.

இதற்கெல்லாம் மசிந்துவிடக் கூடியவன அசுரராஜன். அவனை நெருங்கி அடர்ந்து தொங்கிய அவன் தலைமயிரைப் பிடித்தான்.

“அடி பெண்ணே! என் வல்லமையை உணராது நீ பேசுகிறாய். நான் விரும்பிய பொருளை அடையாமல் திரும்ப மாட்டேன் என்பதை நீ அறிந்ததில்லை போலும்!” என்று கொக்கரித்தான்.

அடியுண்ட நாகம் போன்று சீறிய வேதவதி, “அடபாதகா! என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்? என் கேசத்தைத் தீண்டி விட்டாயே! என் பகவானுக்கு இது எப்படி உகந்ததாகும்?” என்று கலங்கியவளாய் பரந்தாமனை நினைத்தாள். அந்த கூணமே, இத்தனை காலமாக அவள் திடமனத்தோடு, மகாவிஷ்ணுவை ஆராதித்து வந்தமையால், அவள் இடதுகையே கத்தியாக மாறியது. அதைக் கொண்டு தலைமயிரைத் துண்டித்துவிட்டாள்.

எதிர் பாராது நடந்துவிட்ட இந்தச் செயல் இராவணனை ஒருக் கணம் ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. இருப்பினும் அவன் தன் தீய எண்ணத்தை விடவில்லை. அவனை அடைய வேண்டுமென்ற ஆசை மேலும் தீவிரமாகியது.

அண்டம் அதிர நகைத்தான் இராவணன்.

“பேதைப் பெண்ணே! என்னிடமா உன் மந்திர தந்திரங்களைக் காட்டுகிறாய்? மாயா ஜாலங்களில் எனக்கு ஈடு கொடுக்க உன்னால் முடியுமா?...” என்று கொக்கரித்தவாறு அவனை மீண்டும் நெருங்கினான்.

வேதவதி, புனிதவதி யாகையால் அவள் நினைத்த மாதிரத்திலே அவளுக்கும் இராவணனுக்கு மிடையே அக்கினி தோன்றியது.

“சீ, தூர்த்தனே? என்னை நெருங்காதே. தீயில் சாம் பலாகி விடுவாய்!” என்றாள் வேதவதி.

‘கடகட’ வென்று இடியோசையாகச் சிரித்த இராவணன் உடனே வஜ்ராயுதத்தை வரவழைத்தான். அதைக்கொண்டு சுடர் விட்டு எரியும் அக்கினியை அணைக்கத் தலைப்பட்டான்.

பார்த்தாள் வேதவதி, நிலைமை மோசமாகி விட்டதை உணர்ந்தாள். இராவணனின் மிருகத் தனத்துக்குப் பலியாக

விரும்பாத அவளுக்குத் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது ஒன்றே வழியாகப் புலப்பட்டது.

“அடே பாபி! காமத்தால் அறிவிழந்த மூடனே! உன் விருப்பம் ஒருக்காலும் நிறைவேற நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். உன் கோரப் பசிக்கு இரையாவதைத் தவிர்க்க நான் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளப்போகிறேன். ஆனால் இந்தப் பாபம் உன்னைச் சும்மா விடாது. பழிக்குப் பழி வாங்கியே தீரும். என்னைப்போன்று ஒரு பெண்ணாலேயே உன் வமிசமும் அழிந்து போகட்டும்” என்று சபித்து விட்டுத் தான் தோற்று வித்த அக்கினியிலேயே குதித்து விட்டாள் வேதவதி.

வேதவதியின் சாபம் வீண் போகவில்லை. சீதா பிராட்டியிடம் அவன் கொண்ட தகாத ஆசையால் அவன் வமிசமே அழிந்தது.

பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனம் நிமித்தம் நாட்டைத் துறந்து மனைவி சீதையுடனும், தம்பி லக்ஷ்மணனுடனும் காட்டுக்குப் புறப்பட்ட ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி, பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்கையில், இராமரிடம் மையல்கொண்ட சூர்ப்பணகை மூக்கும் காதும் அறுபட இலங்கேச்வரனிடம் சென்று முறையிட்டாள். சீதையின் செளந்தர்ய லாவண்யத்தைத் தங்கையினிடமிருந்து - அறிந்த இராவணன் சீதையை அபகரித்து வந்து, தான் அனுபவிக்க எண்ணங்கொண்டு மாரீசனை மாய மாளிகை அனுப்பி, இராம லக்ஷ்மணர்களைப் பர்ணசாலையிலிருந்து அப்பால் அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினான். அவ்வாறே வந்த மாய மாண்பு பொன்மாளிகை எண்ணிப் பிடித்துத் தருமாறு சீதை வற்புறுத்தவே, சகோதரன் லக்ஷ்மணனைப் பர்ணசாலைக்குக் காவலாகவைத்து விட்டுச் சென்றார் இராமச்சந்திரமூர்த்தி. வஞ்சகமாக அவரை வெகு தூரம் அழைத்துச் சென்ற மாரீசன் அவர் எய்த அம்பினால் அடிபட்டு வீழ்ந்தபோது, “ஹா...சீதே! ஹா... லக்ஷ்மணா!” என்று இராமருடையது போன்று மாயக் குரலில் கத்திக்கொண்டு உயிரை விட்டான்.

பர்ணசாலையில் இருந்த சீதாதேவி, அக் குரலுக்கேட்டு தன் பதிக்குத்தான் ஆபத்து நேர்ந்து விட்டதென்று லக்ஷ்மணனை உதவிக்குப் போகுமாறு சொன்னாள். லக்ஷ்மணனோ சர்வலோக நாயகனான ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்திக்கு எவ்வித ஆபத்தும் நேர்ந்து விடாதென்றும், மாய

மாகு வந்துள்ள அரக்கனே மாயக் குரலில் கத்தியிருக்கிறான் என்றும் எவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும் அவன் கேட்க வில்லை. லக்ஷ்மணனைக் கடிந்து அனுப்பிவிட்டான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த இராவணன் சந்நியாசி உருக்கொண்டு, பர்ணசாலைக்கு வந்து, அங்கு தனியாயிருந்த சீதாபிராட்டியைப் பர்ணசாலையோடு பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு, வான மார்க்கமாகப் புறப் பட்டான். லோகமாதாவுக்கு அரக்கனால் களங்கம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாதே என்று அக்கினி தேவன், இராவணனின் வமிசம் அழிந்து விடச் சாபம் கொடுத்துவிட்டு அக்கினியில் குதித்த வேதவதியை அழைத்துக்கொண்டு, வான மார்க்கமாகச் சென்ற இராவணனை வழி மறித்தார்.

“அசுரேந்திரா! நீ ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதைக் கண்டு நான் பெரிதும் வேதனைப் படுகிறேன். உண்மையான சீதையை என்னிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு ஸ்ரீராமர் மாயச் சீதையைப் பர்ணசாலையில் இருத்திவிட்டுப் போயிருக்கிறார். உன் அதிகாரத்துக் குட்பட்ட நான் நீ ஏமாற்றப் படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. மாயச் சீதையை விட்டு விட்டு உண்மையான இந்தச் சீதையை எடுத்துச்செல்” என்றான்.

அவர் வார்த்தையை நம்பி இலங்கேச்வரனும் உண்மைச் சீதையை மாயம் என்று நினைத்து விட்டுவிட்டு, வேத வதியையே உண்மையான சீதையெனக் கொண்டு சென்று அசோகவனத்தில் சிறை வைத்தான். அக்கினிதேவனும் சீதா பிராட்டியை அழைத்துச்சென்று தன் பத்தினி ஸ்வாஹா தேவியிடம் ஒப்புவித்தார்.

இராம இராவண யுத்தத்தின் முடிவில் இராவணன் கொல்லப்பட்டான். அவன் வமிசம் அடியோடு அழிந்தது. அவனுக்கு உதவியாக இருந்த அரக்கர்களும் பூண்டோடு அழிக்கப்பட்டனர். அயலான் மாளிகையில் அவன் பொறுப் பில் இருந்த காரணத்துக்காகப் புனிதத்தன்மையைப் பரி சோதிக்க இராமரும் சீதையைத் தீக்குளித்து எழுமாறு கூறினார்.

அக்கினி குண்டம் வளர்க்கப்பட்டது. ஆரூயரம் தீநாக்கு கள் எழுந்து ஆடின. சீதாப்பிராட்டியாக இருந்து வந்த வேதவதி புனித நீராடி வந்து அக்கினியை மும்முறை வலம் வந்து பகவானை உள்ளத்தில் இருத்தியபடி ஜ்வாலையில் இறங் கினாள். எங்கும் ஹாஹாகாரம் எழுந்தது.

அடுத்த வினாடி அக்கினிக் குண்டத்திலிருந்து அக்கினித் தேவன் எழுந்தார். அவர் இரு கரங்களிலும் சீதாபிராட்டியர் இருவர் இருந்தனர்.

அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினர். அங்கு குழுமியிருந்தோருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அக்கினித்தேவன் இரு தேவியரையும் பகவானின் முன் நிறுத்தி “பிரபோ! இருவரையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

இராமச்சந்திர மூர்த்தி என்ன செய்யப் போகிறாரோ என்று எல்லோரும் அவரையே நோக்கினர். அவரும் அக்கினி தேவரைப் பார்த்து மெல்ல நகைத்தார். அவர் உணர்ந்திருந்தாலும், குழுமியுள்ளோருக்கு விவரம் தெரியவேண்டுமென்று விரும்புவதை உணர்ந்த அக்கினித்தேவன் அவரைப் பணிந்து வணங்கி “ப்ரபோ! இதோ இருப்பவர் தங்கள் தேவியார் சீதாபிராட்டியார். இவரோ இத்தனை காலமாக இராவணேச்வரன் அரண்மனையில் தேவியாருக்குப் பதிலாக இருந்து அல்லல் பட்டவர். வேதவதி என்பது நாமதேயம். மகாவிஷ்ணுவையே மணாளாக அடைவதென்று இமாலயச் சாரலில் நிஷ்டையில் ஈடுபட்டிருக்கையில் இராவணன் கண்டுமோகம் கொண்டு இவளைத் தன்னுடன் வந்து இருக்குமாறு அழைக்கவே, அதை நிராகரித்து விட்டாள். அதனால் கடும் கோபம் கெர்ண்ட இராவணேச்வரன் இவளை ஹிம்சித்துத் தன் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள நெருங்கியபோது, ‘என்னைப்போல் ஒரு பெண்ணை உன் வமிசம் அழியட்டும்’ எனச் சாபமிட்டுத் தீயில் குதித்து விட்டாள். இவளைப் பத்திரமாக என் மனைவியிடம் ஒப்பு வித்திருந்தேன். தங்கள் தேவியாரைப் பர்ணசாலையுடன் இராவணன் கவர்ந்து செல்லும்போது, அவனை ஏமாற்றி வேதவதியைச் சீதாபிராட்டியாக அவனிடம் ஒப்புவித்து லோக மாதாவை மீட்டு என் மனைவியிடம் விட்டு வைத்திருந்தேன். தாங்கள் இருவரையுமே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தான்.

சீதாபிராட்டியாரும் தன் பதியை வலம் வந்து வணங்கி அவர் பாதகமலங்களைக் கைகளால் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, “நாதா! என்பொருட்டு இத்தனை நாட்கள் அரக்கனின் காவலில் இருந்து துன்பங்களை அனுபவித்த வேதவதியின் அபிலாஷையைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டும்!” என்று கோரினாள்.

“சீதே! நீ கூறுவது நியாயமானதாக இருந்தபோதிலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிலையில் நான் இல்லை. இந்த அவதாரத்தில் நான் ஏகபத்தினி விரதம் கொண்டிருப்பதால் வேதவதியின் அபிலாஷையைப் பூர்த்திசெய்ய முடியாது. எனினும் கலியுகத்தில் சேஷாசலத்தில் சென்று தங்கப் போகிறேன். அவ்வமயம் இவள், பத்மாவதியாக அவதரித்து என்னை மணந்து தன் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறப் பெறுவாள். உனக்கு இந்த வரம் நான் அளிக்கிறேன்” என்றார் இராம பிரான்.

14. குறத்தி சொல்லிய குறி

பத்மாவதியின் பூர்வ விருத்தாந்தங்களைக் கூறி முடித்த ஸ்ரீனிவாசன், “அம்மா! அந்த வேதவதி தான் ஆகாசராஜன் புத்திரியாக வந்து பிறந்திருக்கிறாள். இவள் பொருட்டே லக்ஷ்மியும் என்னை விட்டு நீங்கி ஒதுங்கியிருக்கிறாள்” என்றார்.

“மகனே! இன்றே :நான் புறப்பட்டாடுமா? நாராயண புரம் சென்று ஆகாசராஜனைச் சந்தித்துத் திருமண விஷயமாகப் பேசி வருகிறேன்” என்றாள் வகுளமாலிகை.

பகவானும் மகிழ்ச்சியோடு அன்னையாகிய வகுளமாலிகை நாராயணபுரம் செல்ல வழி தெரிவித்தார். புறப்பட்டுச் செல்லும் காரியத்தைப் பூரண வெற்றியோடு முடித்துக் கொண்டு வருவதாக அவருக்கு :ஆறுதல் பல கூறி, விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினாள். கொஞ்ச தூரம் வரை அவளுடன் வந்து வழி அனுப்பினார் நாராயணன்.

சேஷாசலத்திலிருந்து புறப்பட்ட வகுளமாலிகை நாராயணபுரத்துக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தை அடைந்தபோது இருள் சூழ்ந்தது.

அகஸ்தியர் ஆசிரமத்திலே இருப்பிடம் கொண்டுள்ள பரமேஸ்வரன் ஆலயத்திலே, விசேஷ ஆராதனைகள் நடப்பதைக் கண்டாள். இரவு ஆசிரமத்தில் தங்கிப் பகவானின் அபிஷேக ஆராதனைகளைக் கண்டு களித்து, விடிந்ததும் நாராயணபுரம் செல்லலாமென்று அபிப்பிராயப் பட்டாள். இரவு வேளையில் அரண்மனைக்குச் சென்றால் அங்கு யாரையும் சந்திக்க முடியாது, அல்லவா?

பக்த கோடிகளுடன் ஆலயத்தில் தங்கி எம்பெருமானுக்கு நடைபெறும் அபிஷேக ஆராதனைகளைக் கண்டுகளித்தாள் வகுளமாலிகை. மிகவும் விமரிசையாக பிராமணோத்தமர்களைக் கொண்டு வேத பாராயணங்கள் செய்யப்பட்டன. குடங்களில் நீரை நிரப்பி கடஸ்தாபனம் செய்து வேதகோஷம் ஒலிக்க, அந்நீரைப் பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்தனர். அவற்றையெல்லாம் காணக் காண வகுளமாலிகைக்கு ஆனந்தம் தாங்கமுடியவில்லை. அவள் புறப்பட்டு வந்த காரியம் இனிது முடியப் போகிறது என்பதை அச்சுபகாரியங்கள் சூசகமாக அறிவிக்கின்றனவோ என எண்ணிஞள்.

அங்கு குழுமியிருந்த பெண் மக்களில் வயது முதிர்ந்த மாது ஒருத்தியை நெருங்கி மெல்ல விசாரித்தாள்.

“அம்மா, இன்றைக்கு என்ன விசேஷம்? பகவானுக்கு ஆராதனைகள் பிரமாதமாக இருக்கின்றனவே,” என்று கேட்டாள்.

“அம்மணி, தாங்கள் இந்த ஊர் இல்லையோ?” என்று கேட்டாள் அந்த அம்மாள்.

“இல்லையம்மா, சேஷாசலத்திலிருந்து வருகிறேன்.”

“அது தான் விசாரிக்கிறீர்கள். உள்ளூர்க்காரராயிருந்தால் தெரிந்திருக்குமே என்று பார்த்தேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன் இராஜகுமாரி உத்தியான வனத்தில் தோழிமார்களுடன் மலர் கொய்து கொண்டிருக்கும்போது யாரோ ஆடவன் வந்து தகாத வார்த்தைகளைப் பேசினாம். அந்தச் சமயத்தில் குமாரியும் தோழிகளும் தைரியமாக அவனைக் கற்களால் அடித்து விரட்டி விட்டனர். அவனோ அடிபட்டு ஓடும்போது என்ன மந்திரம் போட்டானோ தெரியவில்லை. அது முதல் பத்மாவதி உற்சாகமிழந்தவளாய் இருக்கிறாள். அந்தத் தோஷத்தை நீக்குவதற்காக மகேசுவரனுக்கு விசேஷமாக வேத பாராயணங்கள் செய்து அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்கின்றனர். பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்த நீரைக் காலையில் எடுத்துச் சென்று ராஜகுமாரியை நீராட்டப் போகிறார்கள்” என்றாள் அந்த அம்மாள்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட வகுளமாலிகையால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. சிரித்து விட்டாள். அரசகுமாரிகாதல் வசப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை உணராது, பயந்து

விட்டாள் என்றும் மந்திரம் ஏவப்பட்டிருக்கிறாள் என்றும் நினைக்கிறார்களே என்று எண்ணியபோது அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

வகுளமாலிகை சிரித்ததும் அந்த அம்மாளுக்கு முகம் சிறுத்து விட்டது.

“எதற்காகச் சிரித்தாய்?” என்று கொஞ்சம் கோபமாகவே கேட்டாள் அவள்.

“நீங்கள் கோபப்படக் கூடாது, அம்மா! நான் என்னைப் பற்றி நினைத்துத் தான் சிரித்தேன். ஆகாசராஜனையும் அவர் பத்தினி தாரணி தேவியையும் சந்திக்கத்தான் நான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். ராஜகுமாரிக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தைக் கேள்விப்பட்டு அதைப் போக்குவதற்கான உபாயத்துடன் தான் புறப்பட்டு வந்தேன். நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையாக இருக்குமோ என்று எனக்கொரு சந்தேகம். உண்மையில்லாத விஷயத்தை நம்பி, புறப்பட்டுச் சென்று அவமானப்பட்டுத் திரும்பினால் என்ன செய்வதென்று என் உள்ளம் ஏனோ தடுத்தது. பைத்தியக்காரப் பட்டம் பெற்றுத் திரும்பப் போகிறாய் என அச்சுறுத்தியது. அதற்குப் பயந்து தங்கியிருந்திருப்பேனாகில் நானல்லவா பைத்தியக்காரி ஆகியிருப்பேன். உள்ளத்து எழுச்சிகளையும் மீறி புறப்பட்டு வந்ததை நினைக்கும்போது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அதன் காரணமாகவே சிரித்து விட்டேன்” என்றாள் வகுளமாலிகை.

அவள் வார்த்தைகள் சரியெனத் தோன்றவே, அந்த அம்மாளுக்கு அவளிடம் மிகுந்த நட்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இரவு தன்னோடு தங்கியிருந்து காலை யில் எல்லோரும் புறப்படும்போது புறப்படலாம் என்று சொல்லி அவளை எங்கும் செல்ல அனுமதிக்காமல் தன் அருகிலேயே இருத்திக்கொண்டாள். வகுளமாலிகையும் அதைப் பெரிதும் விரும்பியவளாய் அந்த அம்மாளிடம் பேச்சுக்கொடுத்து மெல்ல பத்மாவதியைப் பற்றி விலரங்கள் அனைத்தும் தெரிந்துகொண்டாள். அரசகுமாரியைப்பற்றி அந்த அம்மாள் உற்சாகமாகச் சொல்லச் சொல்ல வகுளமாலிகை அவற்றைக் கேட்டு ஆனந்தித்தாள்.

பொழுது புலரும் வேளையில் மகேச்வரனுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் முடிவடைந்தன. வேதப் பிராம்மணர்களும் இதரர்களும் அபிஷேக தீர்த்தத்தைக் குடங்களில் நிரப்பிக்

கொண்டு அரண்மனை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். வகுளமாலிகையும் அந்த அம்மாளுடன் அவர்களோடு கிளம்பினாள்.

வகுளமாலிகையுடன் சிறிது தூரம் வரை சென்று வழி அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிய நாராயணனுக்கு அங்கே இருப்புக் கொள்ளவே இல்லை. அவள் புறப்பட்டுச் செல்லும் காரியம் வெற்றி பெறுமா? மனத்துக்கு இனிய செய்தியுடன் திரும்பி வருவாளா என்றெல்லாம் நினைத்து நினைத்து ஏங்கினார். ஒரு வேளை அவள் புறப்பட்டுச் சென்ற காரியம் நிறைவேறுது போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற யோசனையும் அவர் உள்ளத்தில் எழுந்து வேதனை தந்தது. அவரால் அந்த வேதனையைப் பொறுக்க முடியவில்லை. வகுளமாலிகை நாராயண புரம் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னர், அங்கு தான் சென்று, அவள் வரும்போது காரியம் தடையின்றிப் பூர்த்தியாகக் கூடிய சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்து விட எண்ணம் கொண்டு உடனே புறப்பட்டார்.

நகரின் எல்லையை அடைந்ததும் குறி சொல்லுபவளைப் போன்று வேடம் தரித்துக்கொண்டு நகரினுள் நுழைந்தார். கை ரேகைகளைப் பார்ப்பதன் மூலம் முக்காலங்களையும் உணர்ந்து சொல்ல முடியும் என்றும், சில்லறை தோஷங்களை உடையவர்களை அத்துன்பத்தினின்றும் விடுவிக்க முடியும் என்றும் தெருவிலே அறைகூவிக்கொண்டு சென்றார். தெருவிலே சென்றுகொண்டிருந்த அரண்மனைத் தோழிமார்கள் சிலர் அதைக் கேட்டதும் அரண்மனைக்கு ஒடோடிச் சென்று தாரணி தேவியிடம் அறிவித்தனர்.

“போடி, போ! உடனே அந்தக் குறத்தியைக் கூப்பிட்டு அழைத்து வா. ஒரோரு சமயம் அவர்கள் ரொம்பவும் சரியாகக் கூறுவார்கள்” என்றாள் தாரணி தேவி.

அரண்மனை முற்றத்திலே அமர்ந்திருந்த தாரணி தேவியைக் கண்டதும் குறத்தியின் உருவிலிருந்த பகவான்கை கூப்பி வணங்கினார்.

“மகாராணி, இந்த ஏழையை அழைத்து வரக் காரணமென்ன? என்னால் ஏதாகிலும் ஆகவேண்டிய காரியம் இருக்கிறதா, அம்மா?” என்றார்.

“குறி சொல்லுவதில் ரொம்பவும் சாமர்த்தியம் கொண்டவளாமே நீ? ராஜகுமாரியின் கையைப் பார்த்துச் சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்டாள் தாரணி தேவி.

“என் சாமர்த்தியம் என்னம்மா இருக்கிறது? அவரவர் கைகளைப் பார்க்கும்போது ஆண்டவன் அல்லவா என் நாக்கிலே வந்திருக்கிறார். தங்கள் குமாரத்தியை அழைத்து வாருங்கள். கை பார்த்துக் குறி சொல்லுகிறேன்” என்றார் பகவான்.

அரசியும் தோழியை அனுப்பி பத்மாவதியை அழைத்து வரும்படி சொன்னாள். பத்மாவதி வந்ததும், “குழந்தே, இப்படி உட்கார்ந்து குறத்தியிடம் கையைக் காட்டு” என்றாள்.

நாணத்தால் தலை கவிழத் தரையில் அமர்ந்த பத்மாவதி தனது கரத்தை நீட்டினாள்.

இடுப்பிலே சொருகிக்கொண்டிருந்த இரு பக்கமும் வெள்ளிப் பூண் போட்ட குழலை எடுத்தாள் குறத்தி. அரச குமாரியின் கரத்தை இடது கையால் பிடித்து குழலை உள்ளங் கையிலே இரு முறை தடவினாள்.

“மகராணி! தங்கள் குல தெய்வம் யார் என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றாள் கண்களை மூடியபடி.

“சேஷாத்திரி வாசனே எங்கள் குலதெய்வம்!” என்றாள் தாரணி தேவி.

அதைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே குறத்தி உருவிலிருந்த நாராயணன் ‘ஹாஹா’ காரம் செய்தார்.

“மகாராணி உங்கள் குலதெய்வம் சேஷாத்திரி வாசனே இப்போது உங்கள் முன் இருக்கிறார். அவரது அனுமதியின் பேரில் நான் சொல்பவற்றைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். தங்கள் குமாரத்தி இரண்டு நாட்சளுக்கு முன்பு உத்தியான வனத்திலே மலர் பறித்துக் கொண்டிருக்கும்போது காட்டிலே துஷ்டப் பிராணிகளை வேட்டையாடி வந்த ஆடவன் ஒருவனைச் சந்தித்தாளல்லவா! அந்த மனிதன் வேறு யாருமல்ல. சேஷாசலத்தில் இருப்பிடம் கொண்டுள்ள ஸ்ரீனிவாசனே. தங்கள் குமாரத்தியின் செளந்தர்யத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து, தம்மை மணக்கச் சம்மதமா எனக் கேட்டிருக்கிறார். ஆனால் தங்கள் குமாரத்தியோ வந்திருப்பது

பகவான் என்பதை உணராதது யாரோ அன்னியன் எனநினைத் திருக்கிறான். அதன் காரணமாக அவரைப் பரிகசித்து, தோழி மார்களைக் கொண்டு கல்லால் அடித்து விரட்டச் செய்தான். கல்லடிப்பட்ட ஸ்ரீநிவாசனும் அங்கிருந்து புறப்படும்போது தங்கள் குமாரத்தியின் புறக் கண்களுக்குத் தமது தோற் றத்தை உணர்த்திவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அதனால் தான் தங்கள் குமாரத்தி அதே நினைவாக உள்ளம் சோர்ந்து எதிலும் விருப்பம்கொள்ளாது இருந்து வருகிறாள். சேஷரத்திரி வாசனுக்குத் தங்கள் திருக்குமாரத்தியை மணம் செய்து கொடுத்து விட்டால், அவளது இந்த நிலைமை மாறி, பழைய நிலைக்கு வந்து விடுவாள். இல்லையேல் இப்படியே உடல் வாடி உயிர் பிரியக்கூடும்.”

மழை பெய்து ஓய்ந்தாற்போல் குறத்தி இதைக் கூறி முடித்தபோது அங்கு ஆழ்ந்த மௌனமே நிலவியது. குறத் தியின் வார்த்தைகளை யாருமே நம்பவில்லை. நடக்கக் கூடிய தாகவா அவள் சொல்லுகிறாள்!

தாரணி தேவியின் நெஞ்சம் விம்மி அடங்கியது.

“மகாராணி! ஏன் இந்தச் சோகம்? ஏன் வார்த்தையில் தங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?” என்று கேட்டார் குறத் தியாக வந்திருந்த நாராயணன்.

“பகவானை மருமகனாக அடையக்கூடிய பாக்கியத்தை யார் தாம் விரும்ப மாட்டார்கள். அவரிடம் சென்று திரு மணத்தைப்பற்றிப் பேசுவது சாத்தியமான காரியமா?...”

“மகாராணி! தாங்கள் ஏன் கவலைப் படுகிறீர்கள்? தங்கள் குமாரத்தியின் ரூபலாவண்யத்தில் மனத்தைப் பறி கொடுத்த பகவானுக்கல்லவா அந்தப் பொறுப்பு. தங்கள் குமாரத்தியை மணம் முடிக்க அங்கிருந்து, செய்தி வரப் போகிறது, அம்மா! கவலையை விட்டு மகிழ்ச்சியைக் கொள் ளுங்கள்” என்றார்.

தாரணி தேவி தட்டு நிறையப் பொற்காசுகளைக்கொண்டு வந்து குறத்தியின் எதிரில் வைத்து எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினாள்.

“எனக்கு எதற்கம்மா, இந்தக் காசுகள்? தங்கள் திருக் குமாரத்தியின் திருமணம் மகிழ்ச்சிகரமாக நடக்கட்டும்!” என்று சொல்லி அங்கிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப் பட்டார் குறத்தியாக வந்த நாராயணன்.

15. திருமணப் பேச்சின் வெற்றி

இரவு முழுவதும் தாரணிதேவி மகிழ்ச்சியால் தூங்கவே இல்லை. பொழுது எப்போது விடியுமென்று காத்திருந்தாள். குறத்தி சொல்லிச் சென்ற அந்த நற் செய்தியை எதிர் நோக்கி அவள் உள்ளம் கும்மாளமிட்டது.

காலையில் அகஸ்தியர் ஆசிரமத்திலிருந்து புனித தீர்த்தத் தோடு வேத பாராயணம் முழங்க அந்தணர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அரண்மனை முற்றத்தில் அலங்காரக் கோலங்கள் போடப்பட்ட மனையில் பத்மாவதி அமர, வேத கோஷத் தோடு பிராம்மணோத்தமர்கள் புனித தீர்த்தத்தை அபிஷேகம் செய்வித்தனர். மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. வந்திருந்தோர் அனைவரும் தகுந்தபடி கௌரவிக்கப் பட்டனர்.

சேஷாசலத்திலிருந்து யாரோ மாதா ஒருத்தி வந்திருப்பதாகவும், மகாராணியைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் வந்து தெரிவித்தபோது தாரணி தேவி கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவில்லை. குறத்தி சொல்லிச் சென்ற ஜோசியம் ஓரளவுக்குப் பலித்துவிட்டதே! வந்திருப்பது பத்மாவதியைப் பெண்கேட்கத் தான் இருக்கவேண்டுமென்ற முடிவோடு அந்த அம்மானை அழைத்து வரும்படி சொன்னாள்.

வகுளமாலிகாவைக் கண்டதும் தாரணிதேவி எழுந்து சென்று அவளை வரவேற்று, கைப் பிடித்து அழைத்து வந்து மஞ்சத்தில் அமரச் செய்தாள்.

“நீங்கள் தானே சேஷாசலத்திலிருந்து வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தது?” என்று கேட்டாள்.

“ஆம், மகாராணி. நான் சேஷாசலத்திலிருந்துதான் வந்திருக்கிறேன். என் பெயர் வகுளமாலிகை என்பது” என்று பதில் கொடுத்தாள் அவள்.

“ரொம்பச் சந்தோஷம், அம்மா! உங்களை நான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன்” என்றாள் தாரணி தேவி.

வகுளமாலிகைக்கு அரசியின் வார்த்தைகள் ஆச்சரியத்தைத் தோற்றுவித்தன.

“என்ன? என்னை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கிறீர்களா? நான் வரப்போவதைப் பற்றிய செய்தி உங்களுக்கு எவ்வாறு எட்டியது?” என்று கேட்டாள்.

“நேற்று மாலை குறி சொல்லும் குறத்தி அரண்மனைக்கு வந்திருந்தாள். என் குமாரத்தியின் கையைப் பார்த்து அவள் எதிர்காலம் பற்றித் தெரிவிக்குமாறு கூறினேன். சேஷாத்திரி வாசனான ஸ்ரீநிவாசன் உத்தியான வனத்திலே என் குமாரத்தியைக் கண்டு மையல் கொண்டிருப்பதாகவும் அது பற்றியச் செய்தி விரைவிலேயே வருமென்றும் அவள் தெரிவித்தாள். அது முதல் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்தச்செய்தியை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கிறேன்” என்றாள் அரசி தாரணி தேவி.

“மகாராணி, தங்களுக்குக் குறி சொல்லிய குறத்தியின் வார்த்தைகள் அனைத்தும் உண்மையானவையே. நான் ஸ்ரீநிவாசனால் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். தங்கள் குமாரத்தியை மணம் செய்து கொடுக்கச் சம்மதம் கேட்க வந்துள்ளேன். தங்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவியுங்கள்” என்றாள் வகுளமாலிகை.

“அம்மணி, பிள்ளையைப்பற்றி விவரம் தெரிவிக்கத் தேவை இல்லை. எனினும் நடைமுறை வழக்கப்படி நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள்.”

“மகாராணி, நாங்கள் சந்திரகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சிந்து புத்திர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். வசிஷ்ட கோத்திரம் எங்களுடையது. தந்தை வசுதேவர்; தாய் தேவகி தேவி; மூத்த சகோதரன் பலராமன். பிள்ளையின் பெயர் கிருஷ்ணன். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் விருப்பப்படி பெயர் சொல்லி அழைப்பார்கள்.”

தாரணிதேவி வகுளமாலிகையை அரண்மனை அந்தப் புரத்தில் தங்கியிருக்குமாறு சொல்லி உபசரித்துவிட்டுக் கணவரிடம் சென்று நடந்ததைத் தெரிவித்தாள்.

“ப்ரியே! இந்தச் சம்பந்தம் மிகவும் உத்தமமானதே. பத்மாவதியார் என்பதை மறந்துவிட்டாயா? மகாலக்ஷ்மி யின் அம்சமான அவள் பரந்தாமனை மணப்பதே உசிதம். நாம் மனப்பூர்வமாகச் சம்மதம் தெரிவிக்கலாம். இருந்த போதிலும் நமது குலகுருவான சுக முனிவரையும் கலந்து ஆலோசிப்பது அவசியமல்லவா. இப்போதே போய்

தொண்டைமானை நான் கூப்பிடுவதாக வரச்சொல்லு”
என்றான் அரசன்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தொண்டைமான் அங்கு
வந்து சேர்ந்தான்.

“அண்ணா, என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அண்ணி
யிடம் தெரிவித்தீர்களாமே, என்ன விஷயம்?” என்று கேட்
டான்.

“தம்பி, இப்படி வந்து உட்கார். சேஷாசலத்தில் இருப்
பிடம் கொண்டுள்ள பரந்தாமனான ஸ்ரீநிவாசன் நம்
குமாரத்தி பத்மாவதியைக் கண்டு மோகம் கொண்டு,
அவளைத் தமக்குத் திருமணம்செய்து கொடுக்குமாறு சம்மதம்
கேட்டு அனுப்பியுள்ளார்...”

“என் விருப்பத்தைக் கேட்க அழைத்தீர்களா, அண்ணா?
தங்கள் வார்த்தைக்கு நான் ஏன் மறுப்புச் சொல்லப் போகி
றேன். பூமாதேவியே பத்மாவதியாக அவதரித்திருக்கிறாள்
என்று நம்புகிறேன் நான். ஆகவே, பரந்தாமனை அவள் மணப்
பதே உசிதமானது. இன்றே நம் சம்மதத்தைத் தெரிவித்து
விடுங்கள், அண்ணா!”

“அது சரி, தம்பி. இருப்பினும் நம் குலகுரு சுகமுனிவரின்
அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கவேண்டாமா? இக்குலத்தில் ஒவ்
வொரு நற் காரியத்தையும் அவரில்லாமல் செய்வதில்லை
யல்லவா. நீ புறப்பட்டுச் சென்று அவரை அழைத்துவா.
அவரது அபிப்பிராயத்தையும் கேட்போம். அது மட்டுமல்ல.
தர்பாரைக் கூட்டி நாட்டு மக்களின் அபிப்பிராயத்தையும்
அறிவோம்” என்றான் ஆகாசராஜன்.

அரசனின் அபிப்பிராயத்தைச் சுகமுனிவர் மகிழ்ச்சி
யோடு வரவேற்றார்.

“ஆகாசராஜா! உன் முடிவு சிறந்ததானது. ஸ்ரீநிவாச
னுக்கு உன் குமாரத்தியை மணம்செய்து கொடுப்பதன் மூலம்
உன் வமிசத்தார் அனைவருமே நற்கதி அடையக்கூடிய
வழியை ஏற்படுத்தி விட்டாய். கலியுகத்தில் பக்தர்களுக்குப்
பிரத்தியக்ஷத் தெய்வமாக விளங்கப்போகும் ஸ்ரீநிவாசனைப்
பத்மாவதி மணப்பதே உசிதமானது. வைகுந்தவாசனை
மருமகனாக அடையும் பாக்கியம் இப்பிறவியால் உனக்கு
ஏற்படவில்லை. முற்பிறவிகளில் நீ செய்த புண்ணிய கர்மம்

களே கிடைத்தற்கரிய இந்தப் பாக்கியத்தை உனக்கு அளித்துள்ளன. உன்னுடைய பாபங்கள் அனைத்தும் இம்மகத்தான இன்பத்தால் நீங்கி விட்டன என்பதை உணர்ந்துகொள்” என்றார்.

நாட்டு மக்களும் இதையே தான் எதிரொலித்தனர். நிலத்திலே கிடைத்த நிலமகளாகவே அவர்கள் பத்மாவதியை எண்ணி வந்தார்கள். ஆகவே, பகவானுக்கே அவள் அர்ப்பணிக்கத் தகுந்தவள் என்ற அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்கள்.

விவரத்தை அறிந்தபோது வகுளமாலிகை ஆனந்த சாகரத்தில் மிதந்தாள். வார்த்தைகள் வெளிவராது தொண்டையிலே சிக்கின. நாட்டு மக்கள் உள்பட அனைவருமே இந்தச் சம்பந்தத்தை மனமார வரவேற்றதைக் காணக் காண அவள் உள்ளம் பூரித்தது.

இவை அனைத்துக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் பத்மாவதியின் நிலைமையிலும் மாறுதல் கண்டது. சோகமே உருவாக உட்கார்ந்திருந்த அவள் உள்ளம் இம்மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியைக் கேட்டு ஆனந்தத்தால் குதிநடை போட்டது. உற்சாகம் உந்தித் தள்ள தோழியர்களிடையே ஆடிப்பாடத் தொடங்கிவிட்டாள். துக்கம் கவிழ்ந்திருந்த அரண்மனையில் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழியத் தொடங்கிவிட்டது.

பொன்னும் மணியுமாகக்கொண்டு வந்து வகுளமாலிகையின் காலடியில் கொட்டினாள் தாரணி தேவி.

“அம்மணி! தங்கனையே தேவகியாகப் பாவித்து விட்டேன். இம்மகிழ்ச்சி நிறைந்த செய்தியைக் கொண்டு செல்லுங்கள். உலக வழக்கப்படி விரைவிலேயே உரிய நபர் மூலம் திருமணப் பத்திரிகை அனுப்பி வைக்கப்படும்” என்று தெரிவித்தாள்.

அதன் பின்னர், க்ஷணநேரமும் வகுளமாலிகை அங்கே தங்க விரும்பவில்லை. அவள் வரவை எதிர்நோக்கி ஸ்ரீநிவாசன் சேஷாசலத்திலே ஆவலோடு காத்திருப்பான் அன்றோ! தாரணியிடமும், ஆகாசராஜனிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள். தாரணிதேவி தம் குமாரத்தியை அழைத்து வந்து வகுளமாலிகையை நமஸ்கரித்து அவள் ஆசி பெறுமாறு கூறினாள்.

காலடிகளில் பணிந்து வணங்கிய பத்மாவதியை இரு கைகளாலும் வாரி எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு உச்சி முகந்தாள் வகுளமாலிகை.

“குழந்தே! நீ சீரும் சிறப்புடன் வாழ்ந்திருக்குமாறு நான் மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதிக்கிறேன்” என்று அவள் அழகிய சிவந்த கன்னங்களில் முத்தமாரிப் பொழிந்தாள்.

அரசனும் அரசியும் பரிவாரங்கள் பின் தொடர வகுள மாலிகையுடன் நகரின் எல்லைவரை வந்து வழி அனுப்பினர். அவர்களின் உபசாரமும், நாட்டு மக்களின் மகிழ்ச்சிக் கொண்டாட்டமும் அவள் நினைவை விட்டு அகலவே யில்லை.

16. சுகர் கொண்டு சென்ற செய்தி

வகுளமாலிகையை நகர எல்லைவரை சென்று வழி யனுப்பி விட்டு வந்ததும் ஆகாசராஜன் சுகர் முதலானோருடன் பத்மாவதியின் திருமணம் பற்றி ஆலோசித்தான். வகுள மாலிகை மூலம் திருப்தியான செய்தியைச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தாலும், மரியாதைக்காகத் தங்கள் சம்மதத்தையும், திருமணம் செய்வதற்கான தேதியையும் தகுந்த நபர் மூலம் பெண் வீட்டார் சொல்லி அனுப்ப வேண்டுமல்லவா. அதைக் குறித்தே அரசன் மற்றவர்களுடன் ஆலோசித்தான்.

அனைவரும் ஒரு முகமாக இதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர் சுக முனிவரே என்று தெரிவித்தனர். அரசனின் குலகுருவான அவரே திருமணம் பற்றிய மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றனர்.

“குருதேவா! தாங்களே இப் பணியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்!” என்று அரசன் அவரை வேண்டிக் கொண்ட போது முனிவரும் பெருமிதத்தோடு அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

நாட் குறிப்புக்களைக் கொண்டு பத்மாவதியின் ஜாதகத்தைப் பரிசீலித்து, வரும் சித்திரை சுத்த திரயோதசி திருமணத்துக்கு உகந்த நாள் என முடிவு செய்யப்பட்டது. சுப வேளையில் திருமணப் பத்திரிகை எழுதப்பட்டது. மஞ்சள் குங்குமம் தடவப்பட்ட ஓலையில் சுகர் எழுத்தாணி கொண்டு

திருமணப் பத்திரிகையை எழுதி முடித்தார். திருமணப் பத்திரிகையை ஆகாசராஜன் தன் பத்தினியுடன் எடுத்துச் சென்று பூஜாகிருகத்தில் பகவானுடைய பாத கமலங்களில் சமர்ப்பித்து வணங்கினான். பின்னர் அதனைக்கொண்டு வந்து சந்தனப் பேழை ஒன்றில் வைத்து முனிவரிடம் கொடுத்தான். பத்திரிகையுடன் அரசன் தனிப்பட்ட முறையில் லிகிதம் ஒன்றும் எழுதிக் கொடுத்தான்.

“சேஷாசலத்தில் இருப்பிடம் கொண்டுள்ள பரந்தாமன் ஸ்ரீ நிவாசனுக்கு, நாராயணபுர வாசிகளின் பாதுகாவலனான ஆகாசராஜன் பலமுறை தெண்டனிட்டு எழுதிக்கொண்ட விஞ்ஞாபனம்.

இங்கு நானும் என் பத்தினி தாரணிதேவி, குமாரத்தி பத்மாவதி அனைவரும் சௌக்கியமாக இருக்கிறோம். அங்கு தாங்களும், வகுளமாலிகை அம்மையாரும் நலத்துடனிருப்பீர்கள் என நம்புகிறோம். வகுளமாலிகை அம்மையார் இங்கு வந்து சென்ற விவரமும் எங்கள் மகிழ்ச்சி நிறைந்த செய்தியையும் தாங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். தங்கள் திருவுள்ளத்தைக் கேட்டதிலிருந்து என் மனம் படும் ஆனந்தத்தை எவ்விதம் விவரிப்பதென்பதைத் தெரியாமல் தவிக்கிறேன். வகுளமாலிகை அம்மையாரே எடுத்துக் கூறியிருப்பார்கள். பூர்வஜன்ம புண்ணிய கைங்கரியங்களே இப்பிறவியில் தங்களை என் மருமகனாகப் பெறும் பாக்கியத்தை அளித்துள்ளன.

இத்துடன் எங்கள் குலகுருவான சுசமுனிவர் திருமணப் பத்திரிகையைக் குறித்து எடுத்து வருகிறார். வரும் சித்திரை சுத்த திரயோதசி நாள் மிகவும் உத்தமமாக அமைந்துள்ளது. தங்களுக்கு அந்தத் தேதி சௌகரியமாக இருக்கக் கூடுமென்றே அபிப்பிராயப் படுகிறோம். கிடைத்தற்கரிய மகத்தான இன்பத்தை அடையக் கொடுத்துள்ள நாங்கள் அச்சபகாரியத்தை எவ்வளவு விரைவில் நடத்தி வைக்க முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக நடத்த விரும்புவதால் திருமணத்தேதியைச் சமீபத்திலேயே குறித்துள்ளோம். அதற்குத் தங்கள் முழுச் சம்மதத்தை அறிய ஆவலுள்ளவர்களாய் காத் திருக்கிறோம். தங்களைச் சேர்ந்தோர்களையும் கலந்து கொண்டு சம்மதத்தைத் தெரியப்படுத்த வேண்டும்,

ஏற்கனவே தங்கள் விருப்பத்தை அறிந்து கொண்டு விட்டபடியால் திருமணத்துக்கான ஏற் பாடுகளை இப்போதிருந்தே தொடங்கி விட்டேன். தங்கள் வகைக்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டு பென்று அபிப்பிராயப் படுகிறீர்களோ அவற்றை எங்கள் குருதேவரிடம் தெரிவித்து அனுப்பவும்.

மீண்டும் ஒருமுறை எங்கள் உள்ளத்தில் அலை மோதும் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து இக்கடிதத்தை முடிக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

தங்கள் அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரமான

ஆகாசராஜன்.

கடிதத்தை எழுதி முனிவரிடம் கொடுத்த ஆகாசராஜன் அவர் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து எழுந்தான்.

“குருதேவா, தங்கள் அனுக்கிரகத்தாலும் அன்பாலும் எந்தக் காரியமும் பூர்த்தியாகாமல் நின்றதில்லை. தாங்கள் எனக்காகப் புறப்பட்டு சேஷாசலம் சென்று ஸ்ரீநிவாசனையும் வகுளமாலிகை அம்மையாரையும் சந்தித்து இவற்றைச் சேர்ப்பித்து நமது சந்தோஷத்தைத் தெரிவியுங்கள். திருமணத் தேதி பற்றிய அவர்கள் சம்மதத்தையும் பெற்று வாருங்கள். தங்கள் திரு அருளால் அடைந்த பத்மாவதியின் திருமணத்தைத் தாங்களே நடத்தித் தரவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

முனிவருக்கு மகிழ்ச்சி சொல்ல முடியவில்லை. அரசனை மார்புறத் தழுவி தமது குதூகலத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

“மனனா! இந்த முகூர்த்தமே மிகவும் உத்தமமாய் இருக்கிறது. நான் சேஷாசலம் சென்று திருமணத்துக்காக நாம் குறித்துள்ள தேதி அவர்களுக்குச் சௌகரியமாக இருக்கிறதா என்பதை அறிந்து வருகிறேன்” என்றார்.

மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கி வழி அனுப்ப, திருமணப் பத்திரிகையும் அரசனது விகிதமும் அடங்கிய பேழையுடன் சுகர் பல்லக்கிலே சேஷாசலம் புறப்பட்டார்.

நாராயணபுரத்திலிருந்து சுகர் திருமணத்துக்கான தேதியுடன் புறப்பட்ட நேரத்தில், சேஷாசலத்தில்

என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்பதைக் கவனிப்போம்.

நாராயணபுரத்திலிருந்து வகுளமாலிகை திரும்புவதைத் தூரத்திலேயே கண்ட ஸ்ரீநிவாசன் உற்சாகத்தோடு ஓடிவந்து வரவேற்றார். அவள் முகத்திலே ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியின் பிரபாவத்தைப் பார்த்ததும் காரியம் பூரண வெற்றி என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

“அம்மா!...வா அம்மா! அங்கிருந்துதான் நேராக வந்து கொண்டிருக்கிறாயா?...” என்று சிறுகுழந்தையைப் போலத் துள்ளிக் குதித்தபடி கேட்டார்.

வகுளமாலிகை பகவானிடம் காணப்பட்டத் துடிப்பைக் கண்டாள். சிறிதுநேரம் அவருடன் விளையாட வேண்டுமென எண்ணினாள். முகத்தைக் கடுமையாக்கிக் கொண்டு, “நான் என்னப்பா செய்வது? எல்லோருக்குமே விருப்பம்தான். அந்தப் பெண்தான் சம்மதிக்க மறுத்து விட்டாள். ஏற்கனவே அந்த எண்ணத்தில் தான் உன்னைத் தோழிமார்களைக் கொண்டு விரட்டி அடித்ததும்...”

ஸ்ரீநிவாசன் ‘கலகல’வென்று கைகொட்டிச் சிரித்தார். வகுளமாலிகைக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“ஏன்?...என்ன?...எதற்காகச் சிரித்தாய்?...” என்று கேட்டாள்.

“நடித்தாலும் வேஷப் பொருத்தத்தோடு நடிக்க வேண்டாமா?” என்று கேட்டார்.

“நான் விளையாட்டாகச் சொல்வதாக நினைக்கிறாயா?...”

“நானும் அப்போதிலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இத்தனைநேரம் மகிழ்ச்சி கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த உன் முகத்தில், நான் கேட்டதும் திடீரென்று கடுமையை வரவழைத்துக் கொண்டாயே!”

வகுளமாலிகை பகவானைக் கட்டி அணைத்து முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சினாள்.

“ஸ்ரீநிவாசா! உன் விருப்பம் நிறைவேறி விட்டது. எல்லோரும் இந்தச் சம்பந்தத்தை மனமாற வரவேற்கிறார்கள்” என்றாள் வகுளமாலிகை.

“இப்போதைக்கு இதுபோதும். வா, நம் இடத்துக்குப் போவோம். ரொம்பத் தூரத்திலிருந்து வழிநடந்து வந்த களைப்பு நீங்கக் கொஞ்சநேரம் சிரமப் பரிகாரம் செய்து கொள்!” என்று அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்து வந்தார் நாராயணன். தயாராகப் பறித்து வைத்திருந்த பழங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்துப் புசிக்குமாறு வேண்டினார்.

சிறிதுநேரம் சென்றது. வகுளமாலிகை நடந்து வந்த சிரமம் நீங்கப் பெற்றவளாய்ப் பகவானிடம் வந்தாள்.

“அம்மா!...” என்று அழைத்தார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“என்னப்பா?...”

“உனக்குத் தகுந்த கௌரவம் அளித்தார்களா? அசம்பாவிதம் எதுவும் நடந்து விடவில்லையே?” என்று கேட்டார்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. அப்பப்பா! என்ன உபசாரம்! என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்து விட்டார்கள்.”

“பெண்ணைப் பார்த்தாயா?...”

“பத்மாவதியைப் பார்த்தேன்...ஆஹா!...நீ சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மைதான்...உனக்கேற்றவள் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.”

“ஆகாசராஜனைப் பார்த்தாயா?...அரசியைச் சந்தித்தாயா? எல்லாவற்றையும் விவரமாகச் சொல்ல மாட்டாயா? அம்மா! ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நானே தூண்டித் துருவிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா, என்ன?”

“என்னைச் சொல்ல விட்டால் தானே? நீதான் அடுத்தடுத்து கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே யிருக்கிறாயே!...”

“சரி. நான் வாயைத் திறக்கவில்லை. நீ எல்லாவற்றையும் சொல்” என்று அவளுக்கு எதிரில் சிறுகுழந்தையைப் போல் கால்களை மடக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்தார் நாராயணன்.

வகுளமாலிகைக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. செல்லமாகப் பகவானின் கன்னத்திலே கிள்ளினாள். பின்னர், தான் சேஷா சலத்திலிருந்து புறப்பட்டது முதல் நடந்த ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் விவரித்து வந்தாள். அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தில் தங்கியதும், இரவு பரமேசுவரனுக்கு நடந்த அபிஷேக

ஆராதனையின் கோலாகலங்களும், காலையில் அரண்மனைக்குச் சென்று தாரணி தேவியைச் சந்தித்ததும் பின்னர் அரண்மனையில் அவளுக்கு நடந்த உபசரணைகளையும் ஒன்றுவிடாமல் விவரித்தாள்.

“பத்மாவதி எப்படி இருக்கிறாள் தெரியுமா? லக்ஷ்மிதேவி மாதிரி ஜெகஜ்ஜோதியாக இருக்கிறாள். இன்றைக்குப் பூராவும் அந்த முகலாவண்யத்தை மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். அன்னநடை என்று சொல்வார்கள் இல்லையா? அது கூட அழகாக இருக்காது, பத்மாவதி நடந்து வரும் அழகைக் கண்டால்! நான் போவதற்கு முன்பே இன்னொரு காரியம் நடந்திருக்கிறது. யாரோ குறத்தியாம். தெருவிலே குறி சொல்வதாகக் கூவிக்கொண்டு போனவளை அழைத்து வந்து குழந்தையின் கையைப் பார்க்கும்படி சொன்னாளாம் தாரணிதேவி. அந்தக் குறத்தியோ உத்தியான வனத்தில் பத்மாவதியைச் சந்தித்து அவளோடு உரையாடியது நீதான் என்றும், திருமணப் பேச்சுப் பற்றிப் பேசுவதற்காக விரைவில் உன்னிடமிருந்து ஆள் வரக்கூடுமென்றும் சொன்னாளாம்...”

பகவான் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டார்.

அதைக் கவனித்து விட்ட வகுளமாலிகை, “என்ன?...” என்று கேட்டாள்.

“நான் தான் புறப்படும்போது சொன்னேனே, எப்படியும் நீ வெற்றியோடு திரும்பி வருவாய் என்று. அதற்காகத் தான் குறத்தி போயிருக்கிறாள், உன் வேலையைச் சுலபமாக்க” என்றார் நாராயணன்.

“எல்லோருக்குமே இந்தச் சம்பந்தம் பற்றி பரம திருப்தி. நகர மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் குமாரத்திக்குத் திருமணம் நடக்கப் போவதுபோல மகிழ்ச்சி கொண்டுள்ளனர். நான் புறப்படும் போது என்னை வழியனுப்புவதற்காக அரசனும் அரசியும் சிறிது தூரம் வரை வந்தனர். அவர்களோடு குடிமக்களும் வந்து விட்டனர். சம்பிரதாயப்படி நல்ல முகூர்த்தத்தில் திருமணம் பற்றிய சந்தோஷ சமாச்சாரத்தை உரிய நபர் மூலம் சொல்லி அனுப்புவதாகத் தெரிவித்தார்கள். இனிமேல் எனக்குக் கவலை இல்லை?” என்றாள் வகுளமாலிகை,

“எதைப்பற்றி, அம்மா?”

“உன்னைக் கவனித்துக்கொள்ள மருமகள் வந்து விடப் போகிறாள்ல்லவா! என் பாட்டுக்கு பூஜை புரஸ்காரங்களில் ஈடுபட முடியுமே!”

பகவானின் உள்ளம் ஆனந்தத்தில் துள்ளியது, அன்று முழுவதும் அவர் எங்கும் போகவில்லை. வகுளமாலிகையை சுற்றிச் சுற்றி வந்து நாராயணபுரத்துச் செய்திகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

17. லக்ஷ்மியின் வரவு

வெளியே புறப்படுவதற்காகக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீநிவாசன் தூரத்தே ஏதோ ஆரவாரம் எழுவதைக் கேட்டுச் சிறிது நின்றார். தொடர்ந்து ஒரே ரீதியில் அந்தச் சப்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. பல்லக்குத் தூக்குபவர்கள் நடையின் சிரமம் தெரியாதிருக்க அவ்விதம் சப்தம் எழுப்பு வது வழக்கம். யாராவது பல்லக்கில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்களா?

பகவான் கொஞ்ச தூரம் வரை சென்று பார்த்தார். அவர் நினைத்தது சரிதான். தொலைவில் மரங்களினூடே பல்லக்கு ஒன்று வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. முன்னும் பின்னும் ஆட்கள் காவலுக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு வேளை நாராயணபுரத்திலிருந்து தான் யாராவது வருகிறார் களோ என யோசித்தார் பகவான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பல்லக்கு நெருங்கி வந்தது. அருகில் வந்ததும் பல்லக்கைத் தரையில் இறக்கினர். அதனுள் ளிருந்து சந்தனப் பேழையுடன் சுக முனிவர் இறங்கினார். எதிரே பகவான் நிற்பதைக் கண்டதும் முனிவரின் மெய் சிலிர்த்தது. பேழையை அவரது காலடியில் சமர்ப்பித்து இரு கைகளைக் கூப்பி, “பரந்தாமா! நான் நாடி வந்துள்ளகாரியம் பூர்த்தியாக அருள வேண்டும்!” என்று பிரார்த்தித்தார்.

“மகரிஷே! நாராயணபுரத்திலிருந்தா வருகிறீர்கள்?” என்று வினவினார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ஆம், ப்ரபோ! தங்களைச் சந்தித்து நற்செய்தியை அறி வித்துப் போக ஆகாசராஜனால் அனுப்பப்பட்டு வந்துள் ளேன்” என்றார் சுகர்.

“என்னைச் சந்திக்க வேண்டிய விஷயம் என்ன?” என்று ஒன்றுமே தெரியாதவர் போலக் கேட்டார் பரந்தாமன்.

முனிவர் மெல்லச் சிரித்தபடி, “தேவாதிதேவா, சர்வ லோக ரக்ஷகனானத் தங்களுக்குத் தெரியாதது எதுவுமிருக்காதே. பத்மாவதி தேவியாரின் திருமணம் விஷயமாகப் பேசிச் செல்ல வந்துள்ளேன்” என்றார்.

“மிக்க மகிழ்ச்சி, மகரிஷே! வாருங்கள். என் இருப்பிடத் துக்குச் செல்வோம். அங்கு என் அன்ணையைச் சந்திக்கலாம்” என்று முனிவரின் கைகளைப் பிடித்து அன்போடு அழைத்தார்.

“போவோமே!” என்று முனிவரும் செப்பவே, அவரை அழைத்துக்கொண்டு புற்றுக்கு வந்தார் ஸ்ரீநிவாசன்.

உள்ளே நுழைவதற்கு முன்பு, தான் மட்டும் உள் சென்று வகுளமாலிகையிடம் சுகர் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்து விட்டு, குடம் நிறைய நீர் கொண்டுவந்து முனிவரின் பாதங்களைக் கழுவி மலர்களால் அர்ச்சித்து வணங்கினார்.

“பரந்தாமா! இதெல்லாம் என்ன விளையாட்டு? இவற்றுக்கெல்லாம் உகந்தவர்களா நாங்கள்?” என்று உணர்ச்சி மேலிடக் கூறினார் சுகர்.

“சுவாமி! உலக நியதிக்குப் புறம்பாக நான் ஏதும் நடந்து கொள்ள வில்லையே!” என்ற ஸ்ரீநிவாசன், முனிவரைக் கைத் தாங்கலாகப் புற்றினுள் அழைத்துச் சென்றார்.

வகுளமாலிகை ஓடோடி வந்து முனிவரை வணங்கி, “மகாதபஸ்வியானத் தங்கள் பாத தூளி இவ்விடத்தில் பட நாங்கள் எத்தனைப் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டுமோ!” என்று வரவேற்று, ஆசனம் அளித்து அமருமாறு வேண்டினாள். தட்டிலே பழம் கொண்டுவந்து வைத்தாள். முனிவர்தாம் கொண்டு வந்திருந்த பேழையினின்று திருமணப் பத்திரிகையையும், ஆகாசராஜனின் லிகிதத்தையும் எடுத்துத் தட்டிலே வைத்தார்.

“அம்மணி! திருமணத்துக்கான தேதி குறிப்பிட்டு ஆகாசராஜன் பத்திரிகை அனுப்பியுள்ளார். வரும் சித்திரை சுத்த திரயோதசி நாள் நன்றாக இருக்கிறது. தங்களுக்கு அத் தேதி சௌகரியமாக இருக்குமா என்று அறிந்து போகவே வந்தேன்” என்று பத்திரிகையை எடுத்து வகுளமாலிகை

யிடம் கொடுத்தார். ஆகாசராஜன் எழுதிய கடிதத்தைப் பகவானிடம் சமர்ப்பித்தார்.

வகுளமாலிகை முனிவரிடமிருந்து பத்திரிகையைப் பெற்று நாராயணனிடம் கொடுத்தாள். பகவானும் அரசன் எழுதியிருந்த கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்துப் படிக்குமாறு சொன்னார்.

கடிதத்தைப் படித்த வகுளமாலிகை ஆனந்தம் பெருக்கெடுத்தோட “எனக்கொன்றும் ஆகேஷ்பணை இல்லை. நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று பகவானைக் கேட்டாள்.

“நீ சொன்னால் எனக்கும் சம்மதம். அந்தத் தேதியிலேயே திருமணத்தை முடித்து விடுவோம்” என்றார் பகவான்.

“மகரிஷே! தங்கள் விருப்பப்படியே சித்திரை சுத்த திரயோதசி நாள் திருமணத்தை நடத்தி விடலாம். எங்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் ஏகோபித்த அபிப்பிராயமே” என்றாள் வகுளமாலிகை.

அன்று அங்கே தங்கி இளைப்பாறி விட்டுக் காலையில் நாராயணபுரம் புறப்படலாம் என்று இருவருமே வற்புறுத்தவே முனிவர் உடனே புறப்படும் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு தங்கினார். அரண்மனையில் உள்ள ஒவ்வொருவரின் நலத்தையும் அவரிடம் விசரித்தாள் வகுளமாலிகை.

மறு நாள் காலையில் வகுளமாலிகை தகுந்த உபசரணையோடு முனிவரை வழியனுப்பி வைத்தாள். பகவானும் சிறிது தூரம் வரை முனிவரோடு வழி நடந்தார்.

பகல் உணவுக்குப் பிறகு சிறிது நேரம் தூங்கலாமெனப் படுத்த ஸ்ரீநிவாசனைத் தூங்க விடவில்லை வகுளமாலிகை. கல்யாண ஏற்பாடுகளைப் பற்றி அவரோடு ஆலோசிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

“பெரிய இடமாகப் பார்த்து நிச்சயித்தாகி விட்டது. நாமோ இரண்டு பேர்கள்தாம். ஆள் கூட்டத்துக்கு வேண்டுமானால் உனக்குத் தெரிந்த தபோதனர்கள் சிலரைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றாள்.

வகுளமாலிகையின் பேச்சு பகவானின் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டது. அவர்கள் அந்தஸ்துக்குக் கொஞ்சமும் குறையாமல் அல்லவா புறப்படவேண்டும்.

“இந்தச் கவலையெல்லாம் உனக்கெதற்கு, அம்மா? பிரம்ம தேவனையும் ஆதிசேஷனையும் வரவழைக்கிறேன். எல்லாப் பொறுப்புகளையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

பகவான் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே பிரம்மதேவரும் ஆதிசேஷனும் வைகுந்தத்திலிருந்து வந்து சேர்ந்தனர்.

“ப்ரபோ! எங்களைப் பார்க்க விருப்பம் கொண்டதன் காரணம் என்ன?” என்று வினவினர்.

“நான் முகா! லக்ஷ்மியைப் பிரிந்த வியாஜமாக நான் வைகுந்தத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இங்கே வந்து தங்கியிருந்தாலும் பத்மாவதியின் திருமணம் நடைபெறுவதற்காகவே நான் இங்கு வாசம் கொண்டிருக்கிறேன். நாராயணபுரத்திலிருக்கும் ஆகாசராஜன் குமாரத்தி பத்மாவதி தேவியாரை வரும் சித்திரை சுத்த திரயோதசி அன்று திருமணம் செய்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தற்போது உற்றார் உறவினர் யாருமின்றி தன்னந்தனியாக நான் இருப்பதாக அவர்கள் நினைக்க இடம் அளிக்கக்கூடாது. ஆகவே பிரம்மலோகம் வைகுந்தம் கைலாசம் ஆகிய மூன்றிடங்களிலுமுள்ள முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், சித்தர்களும், முனிவர்களும் நம்முடைய திருமணத்துக்கு வந்து சேரும்படி அழைப்பு அனுப்ப வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுடையது. திருமணத் தேதி நெருங்கி வந்து விட்டதால் காரியங்கள் மிகவும் துரிதமாக நடைபெற வேண்டும்” என்றார்.

அப்போது பிரம்மதேவன் பகவானைப் பணிந்து, “ப்ரபோ! ஒரு முக்கிய விஷயம். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நாங்கள் செவ்வெனக் கவனித்து நிறைவேற்றி வைப்போம். அதைப்பற்றித் தாங்கள் எள்ளளவும் கவலைப்பட வேண்டாம். தாங்களோ ஏற்பாடுகளைப் பலமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று விருப்பம் கொண்டுள்ளீர்கள். பணத்துக்கு என்ன செய்வது? அதைப் பற்றித் தாங்கள் என்ன யோசனை வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“பிரம்மதேவா! குபேரன் இவ்வையா?...” என்றார் பகவான்.

“கடன் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்பது தங்கள் அபிப்பிராயமா?”

“ஆம். குபேரனிடமிருந்து நம் செலவுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கடனாக வாங்கிக்கொள்வோம். அதற்கு வட்டியும் சேர்த்துத் திருப்பிவிடலாம்.”

குபேரனுக்கு ஆள் அனுப்பப்பட்டான். பகவான் அழைக்கிறார் என்றதும் குபேரன் சேஷாசலத்துக்கு ஓடோடி வந்தான். அவனிடம் நடக்கவிருக்கும் திருமணம் பற்றி விவரித்துச் செலவுக்குப் பணம் தேவையாக இருப்பதால் கடனாகத் தரும்படி கேட்டார் பிரம்மதேவன். குபேரனும் அதற்குச் சம்மதித்தான். அதன் பின்னர், ஒரு கோடியே பதினான்கு லக்ஷம் ராமநிஷ்காமம் எனப்படும் தங்கக் காசுகளைக் கடனாக வாங்கிக் கொள்வதென்றும் அதற்கு ஒரு லக்ஷம் ராமநிஷ்காமம் வட்டி என்றும் தீர்மானிக்கப் பட்டது. ஒவ்வொரு வருடமும் குபேரனுக்குப் பகவான் வட்டியைக் கொடுத்து விடுவதென்றும், கலியுகத்தின் முடிவில் பகவான் வைகுந்தம் திரும்பும்போது முதல் பூராவையும் கொடுப்பதென்றும் பேசி முடிக்கப்பட்டது. பிரம்மதேவன் கைப்பட எழுதிய கடன் பத்திரத்தில் பகவான் கையெழுத்திட்டார். அதற்குச் சாசுகளாகப் பிரம்மதேவனும், ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள இரு அரசு விருகூங்களும் கையெழுத்திட்டனர்.

பணம் கைக்குக் கிடைத்ததும் காரியங்கள் சுறுசுறுப்பாக நடைபெறத் தொடங்கின. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் தனித்தனியே அழைப்புகள் அனுப்பப்பட்டன. ஒவ்வொருவராக சேஷாசலத்திற்கு வரத் தொடங்கினர். அங்கே இடத்துக்குப் பஞ்சமா என்ன? மலைச்சரிவுகளிலெல்லாம் கொட்டகைகள் போடப்பட்டு வந்த விருந்தினர்கள் தங்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அவர்கள் உணவுக்காகப் பகவானின் அருளினால் வனத்திலிருந்த கனி மரங்கள் கால மில்லாத காலத்திலும் கூடக் காய்த்துக் குலுங்கின. நீரோடைகளிலும், சுனைகளிலும் ஜலம் வற்றாது பெருக்கெடுத்தோடியது. தேவ மாதர்கள் மலைச்சரிவுகளிலும் மலர்த்தோட்டங்களிலும் ஓடியாடி மகிழ்ந்தனர்.

பரமேச்வரன் பார்வதியுடன் புறப்பட்டு வந்தார். நந்திகேச்வரர் தலைமையில் சிவகணங்கள் வந்து கூடின. பகவானுக்கு வேண்டிப் பட்டுப் பீதாம்பரங்களும் நவரத்தின மாலைகளும் குபேரனிடமிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன. அமைதி குடிகொண்டிருந்த சேஷாசலத்தில் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் பெருகியது. எந்தப்பக்கம் திரும்பினாலும், யாரைப்

பார்த்தாலும் ஸ்ரீநிவாசனின் கல்யாண வைபவத்தைக் குறித்தே பேச்சு நடந்தது. எப்படியெல்லாம் இருக்குமென்று இப்போது முதற்கொண்டே அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

உரைவிட்டுப் புறப்படும் அன்று பகவானுக்குப் புனித தீர்த்தங்களால் அபிஷேகம் செய்வித்து அவருக்கும் பொன்னு பரணங்களை அணிவித்து அலங்கரிப்பதென்று அவர்கள் தீர்மானித்திருந்தனர். பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்விக்க 'நான் நீ' என்று, பார்வதியும், சரஸ்வதியும் முன்வந்தனர். வகுளமாலிகையோ தனக்குத்தான் அந்த உரிமை உண்டு என வாதித்தாள். அவர்களுக்குள் தகராறு முற்றிவிடக் கூடாதேயென்று பகவான் ஒரு வழிசெய்தார்.

“நீங்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன்வருவதைப் பார்க்கும்போது என் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் துடிக்கிறது. இருப்பினும் லக்ஷ்மி இருக்கும் போது அவளுக்குத் தானே முதல் உரிமை. அதை நாம் மறக்கக் கூடாதல்லவா?” என்றார்.

“ப்ரபோ, தங்களிடமிருந்து கோபித்துக் கொண்டு பிரிந்துவிட்ட லக்ஷ்மியை எவ்விதம் அழைத்து வருவது?” என்று கேட்டனர் அனைவரும்.

“கரவீரபுரத்தில்தான் அவள் இருக்கிறாள். அவளை வரவழைக்க நான் ஓர் உபாயம் சொல்கிறேன்” என்ற பகவான் சூரியனை அழைத்தார்.

“பாஸ்கரா! கரவீரபுரத்தில், மகாலக்ஷ்மி கடுத்தவம் மேற்கொண்டிருக்கிறாள். அவளிடம் சென்று எனக்கு உடல் நிலை சரியில்லையென்றும் இந்தக் க்ஷணமே அழைத்து வருமாறு சொன்னதாகவும் சொல்” என்றார் நாராயணன்.

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஆதித்தன் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து விட்டான். வாய்திறந்து பதில் சொல்ல அவனுக்குத் திராணி இல்லை.

“ஏன் தயங்குகிறாய்? உனக்கு விருப்பமில்லையா?” என்று கேட்டார் அவர்.

“நாராயணா! தங்கள் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை சொல்லக் கூடியவன நான்?...”

“பின் ஏன் இந்தத் தயக்கம்? இந்நேரம் நீ புறப்பட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டாமா?”

“ப்ரபோ! தாங்கள் என்னைப் பெரும் பாதகமல்லவா செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள். லோக மாதாவிடம் உண்மையை மறைத்துக் கூறுமாறு என்னை அனுப்புகிறீர்களே! தேவியிடம் பொய் சொல்லி, நான் மீண்டுவர முடியுமா?” என்று பணிவோடு தெரிவித்தான் சூரியன்.

“நானிருக்கும் போது உனக்கு ஏன் பயம்? உனக்கொரு ஆபத்தும் வராது! லக்ஷ்மி இங்கே வரும்போது உண்மையிலேயே என் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பாள்” என்றார் பகவான்.

அவர் வார்த்தைகளைச் சிரமேற் கொண்டு புறப்பட்ட சூரியன் நேராகக் கரவீரபுரம் சென்று தவத்திலிருக்கும் லக்ஷ்மியைக் கண்டான். அவளை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கிப் பிரார்த்தித்தான்.

கண்களைத் திறந்த லக்ஷ்மி எதிரில் ஆதித்தன் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றாள்.

“பாஸ்கரா! என்ன விஷயம்? இவ்வளவு தூரம் என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயே” என்றாள்.

“தேவி, தங்களைப் பிரிந்ததிலிருந்து பகவான் வைகுந்தத்தில் இல்லை. சமீபத்திலுள்ள சேஷாசலத்திலேதான் தங்கியிருக்கிறார். அவருக்கு உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே தங்களை அழைத்து வருமாறு என்னை அனுப்பினார்” என்றான் சூரியன்.

பகவானுக்கு உடல்நிலை சரியில்லையென்றதும் உடனே கிளம்பி விட்டாள் தேவி. அவளுக்கு அங்கிருக்க மனம் கொள்ளவில்லை. உடனே சேஷாசலத்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

மகாலக்ஷ்மி கரவீரபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள் என்பதை அறிந்ததும் பகவான் பிரம்மதேவனையும் கைலாசபதியையும் இருபக்கங்களிலும் கைலாசுக்குக் கொடுத்து அழைத்துவரச் செய்து உடல் நலிவுற்றவர்போல் தேவியை எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்றார்.

பகவானைக் கண்டதுமே லக்ஷ்மி இரதத்தை நிறுத்தி விட்டுக் கீழிறங்கி ஓடிவந்தாள். அவரை வலம் வந்து நமஸ்

கரித்து அவருடைய பாதகமலங்களைக் கைகளால் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். மலர்களை அர்ச்சித்து அவற்றைப் பக்தியோடு எடுத்துக் கூந்தலில் சூழிக் கொண்டாள்.

“ப்ரபோ! என்னை அழைத்து வருமாறு ஆதித்தியனை அனுப்பி வைத்தீர்களே. என்ன விஷயம்? தெரிவிக்கலாமா?” என்றாள்.

“தேவி, இராமாவதாரத்தின் போது உனக்கொரு வரம் கொடுத்தது நினைவிருக்கிறதா?” என்று கேட்டார் நாராயணன்.

“இலங்காபுரி நகருக்கு வெளியே அக்னி குண்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட போது நடந்ததைத் தானே குறிப்பிடுகிறீர்கள்?...” என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

“ஆம், தேவி. அன்று வேதவதியை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு என்னை வற்புறுத்திய போது, உன் அபிலாஷையைக் கலியுகத்தில் நிறைவேற்றித் தருவதாக வாக்களிக்கவில்லையா? அதற்கான நேரம் இப்போது வந்திருக்கிறது. வேதவதி ஆகாசராஜனின் புத்திரியாகப் பத்மாவதி என்ற நாமதேயத்தோடு வந்து தோன்றியிருக்கிறாள். வரும் சித்திரை சுத்த திரயோதசி அன்று அவளை மணக்க உத்தேசித்துள்ளேன். அதற்காகவே உன்னை வரவழைத்தேன்” என்றார் ஸ்ரீனிவாசன்.

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட லக்ஷ்மி பெருமகிழ்ச்சி கொண்டாள். பின்னர் எல்லோருமாகப் புற்றுக்குத் திரும்பினார்கள்.

18. மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் புறப்பாடு

பொழுது புலர்ந்ததுமே சேஷாசலத்தில் பரபரப்பு தொடங்கி விட்டது. அன்றைய தினம் பகலுணவுக்குப் பின்னர் நாராயணபுரத்துக்குப் புறப்படுவதாக இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர். தேவமாதர்களில் பலர் அங்கங்கே சிறுசிறு கும்பல்களாகக் கூடி ஒருவருக்கொருவர்

அலங்காரம் செய்து கொள்வதில் உதவியாக இருந்தனர். புதிய பட்டுப் புடவைகளின் சரசரவென்ற சப்தம் ஆண்களின் கவனத்தை ஈர்த்தன. பெண்களின் 'கலகல'வென்ற சிரிப்பொலிகள் மனத்துக்கு உற்சாகத்தை அளித்தன.

காலையில் எழுந்ததும் பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்க்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. புனித தீர்த்தங்களிலிருந்து ஜலம் குடம் குடமாகக் கொண்டு வரப்பட்டது. மாதர்கள் மங்களம் பாட, லக்ஷ்மி தன் கணவனுக்கு நீரை அபிஷேகித்தாள். கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, கோதவரி, கிருஷ்ணா, காவேரி ஆகியோரும் பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்து மகிழ்ந்தனர். அங்கு குழுமியிருந்த முனிவர்கள் இக்காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தமுற்றனர். வேதகோஷம் வான்முகடை எட்டியது.

அபிஷேக வைபவத்துக்குப் பிறகு பகவான் பட்டுப் பீதாம்பரங்களை உடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார். லக்ஷ்மி அவர் நெற்றியில் திலகமிட்டாள். வகுளமாலிகை கன்னத்தில் திருஷ்டிப் பொட்டு வைத்தாள். பார்வதி தன் சகோதரனுக்குப் பொன்னாபரணங்களை - அணிவித்தாள். பரமேஸ்வரன் பக்கத்தில் நின்று யோசனைகள் சொல்ல இந்திராதி தேவர்கள் பகவானின் அழகுக்கு அழகு செய்வித்தனர். புத்தம்புதிய மலர்களைப் பறித்து வந்து மாலைகளாகத் தொடுத்துப் பகவானுக்குச் சார்த்தினர்.

ஒரு பக்கத்தில் பகல் சாப்பாட்டுக்காக ஏற்பாடுகள் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. வனங்களிலிருந்து கிழங்கு கனிகளை மூட்டை மூட்டையாகக் கொண்டு வந்து குவித்திருந்தனர். அரிசியும் பருப்பும் இதரச் சாமான்களும் இன்னொரு பக்கம் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்கினி தேவனிடம் சாப்பாடு விஷயம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

இத்தனை ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தும் பாத்திரங்கள் மட்டும் கொண்டுவர மறந்து விட்டனர். காலையில் தான் அதைப்பற்றி உணர்ந்தனர். அக்கினிதேவன் பரபரப்போடு பகவானிடம் ஓடிவந்தார்.

“ப்ரபோ! ஸ்ரீநிவாசா! பாத்திரங்களுக்கு யாரும் ஏற்பாடு செய்யவில்லையே. இந்த நேரத்தில் என்ன செய்வது?” என்று கையைப் பிசைந்தார்.

“ஹுதாசனா! கவலை வேண்டாம். சேஷாசலத்தில் ஆயிரத்தெட்டு தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றையே

பாத்திரங்களாக்கி உணவு தயாரிக்க ஏற்பாடு செய்” என்றார் பகவான்.

நிலைமை ஒருவாறு சமாளிக்கப் பட்டது பற்றி அக்கினி தேவனுக்கு ரொம்பச் சந்தோஷமாகி விட்டது. கடைசி நேரத்தில் வந்து தெரிவிக்கிறாயே எனப் பகவானுக்குக் கோபம் வந்துவிடப் போகிறதே என்ற பயம் அவருக்கு. “இதோ ஒரு நொடியில் சமையல் முடிந்து விடும்!” என்று சொல்லிவிட்டு ஓடினார்.

வகுளமாலிகைக்கு ஆனந்தம் பொறுக்க முடியவில்லை. பரிபூரண அலங்காரங்களுடன் நிற்கும் மகனைப் பார்ப்பதும் பிறகு ஓடிச் சென்று அங்கிருந்த பெண்களிடம் அவருடைய அழகைப் பற்றிக் கேட்பதுமாக இருந்தாள்.

வசிஷ்டர் முதலான மகரிஷிகள் சமதளமான ஓரிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அங்கே பெருக்கிக் கோலமிடுமாறு தேவ மாதர்களுக்குத் தெரிவித்தனர். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அங்கே வண்ணக் கலவைகளைக் கொண்டு விதவிதமான கோலங்கள் காட்சி அளிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. தேவதுந்துபி முழங்கத் தொடங்கியது. வகுளமாலிகையும் லக்ஷ்மியும் பகவானை அழைத்து வந்தனர். வசிஷ்டர் முதலான மகரிஷிகளை நமஸ்கரித்து அவர்கள் ஆசியைப் பெற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீநிவாசன் மாக்கோலமிட்ட மனையில் அமர்ந்து சங்கல்பம் செய்து கொண்டார்.

“ஸ்ரீநிவாசா, இப்போது நாம் ஒரு முக்கிய காரியம் செய்ய வேண்டும். உன் குலதேவதையை ஆராதித்து அவரது பிரசாதம் பெற்ற பின்னரே இதர காரியங்களில் இறங்க வேண்டும். உன் குல தேவதை யார்?” என்று கேட்டார் வசிஷ்டர்.

“சமீ விருக்ஷமே எங்கள் குல தேவதை!” “என்று பதில் அளித்த பகவான்,” மகரிஷே! அவ்விருக்ஷம் எங்கிருக்கிறது? உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“குமாரதாரையின் கரையில் இருக்கிறது. நீ இப்போதே புறப்பட்டுச் சென்று அதன் கிளைகளில் ஒன்றை எடுத்துவா. ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையிலே அதை ஸ்தாபித்து விடலாம்” என்று வசிஷ்டர் சொல்லவே, ஸ்ரீநிவாசன் சமீ விருக்ஷத்தின் கிளையைக் கொண்டுவர புறப்பட்டுச் சென்றார்.

குமாரதாரையின் கரையிலிருந்த விருக்ஷத்தை வலம் வந்து வணங்கிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மரத்திலிருந்து

ஒரு கிளையை ஒடித்து எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். வராகப் பெருமானையும் தரிசித்து அவரிடம் ஆசிபெற்று, சமீ விருக்ஷத்தின் கிளையை அவரது ஆலயத்துக்குப் பக்கத்திலேயே ஸ்தாபித்தார்.

அதைத் தொடர்ந்து இதர காரியங்கள் மளமளவென்று நடந்தன. உச்சி வேளை நெருங்கவே அனைவரும் சாப்பிடுவதற்குத் தயாரானார்கள். வரிசையாக நுனி வாழை இலைகள் போடப்பட்டன. இந்திராதி தேவர்கள் ஒரு பக்கம்; தேவ மாதர்கள் இன்னொரு பக்கம்; ரிஷிகள் முனி சித்தர்கள் மற்றொரு பக்கம்; சிவகணங்கள் வேறொரு பக்கம். இப்படியாக அவரவர்கள் பந்தி பந்தியாக அமர்ந்தனர்.

பாக சாலையில் ஆகாரவகைகள் 'கமகம' வென்று மணம் கமழத் தயாராக இருந்தன. நாராயணன் அக்கினிதேவனை அழைத்து, "முதலில் நரசிம்மருக்கு ஆராதனை செய்து பின்னரே பரிமாற வேண்டும்" என்று தெரிவித்தார். அக்கினியும் அகோபிலத்தில் வாசம் செய்யும் நரசிம்மருக்கு நிவேதனம் செய்துவிட்டுப் பரிமாறத் தொடங்கினார்.

அப்பப்பா! என்னென்ன விதமான ஆகாரங்கள்! வாய்க்கு ருசியான பதார்த்த வகைகள்! போதும் போதும் என்று சொல்லும் அளவுக்கு அக்கினிதேவன் ஒவ்வொருவருக்கும் பரிமாறச் செய்தார். தேவர்களுக்கு வயிறு முட்டிப் போயிற்று. எதைச் சாப்பிடுவது எதை விடுவது என்று தெரியாமல் ஒருவரை யொருவர் பார்த்து விழித்தனர்.

சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு, பெருக்கெடுத்து ஊற்றும் ஆகாச கங்கையில் அவர்கள் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு திரும்பினர். பகவான் அவர்கள் மார்பிலே குளிர்ச்சி நிறைந்த சந்தனம் பூசி வெற்றிலை பாக்கு கொடுத்து உபசரித்தார். பெண்களுக்கு வகுளமாலிகை புஷ்பம் முதலானவை கொடுத்துக் கௌரவித்தான்.

அவர்களைப் பார்த்து கை கூப்பி வணங்கி ஸ்ரீநிவாசன், "இந்திராதி தேவர்களே! தபோதனர்களே! ஒரு வேண்டுகோள். நாளை அனாதையாகத் தன்னந்தனியாக இங்கு இருப்பவன். நீங்கள் அனைவரும் என் அழைப்புக்கிணங்கி வந்திருப்பது குறித்து நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறேன். தற்போதைய என் நிலையில் ஏதோ எனக்குக் கிடைத்ததைக் கொண்டு சொற்ப அளவில் உங்களுக்கு ஆகாரம் செய்வித்தேன். எத்தனையோ பிரமாதமாகச் செய்திருக்கலாம். ஆனால்

வசதி இல்லையே என்பது குறித்து நான் வேதனைப் படுகிறேன். குற்றம் குறை இருப்பின் என் பொருட்டு அவற்றை மறந்து என்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று வேண்டினார்.

“ப்ரபோ! இதென்ன வார்த்தை? நீங்கள் இப்போது எங்களுக்கு அளித்த ஆகார வகைகளில் எது குறைந்திருக்கிறதென்று சொல்ல முடியுமா? நெஞ்சுவரை சாப்பிட்டுத் திணறுகிறோம் நாங்கள். இதுபோன்ற சாப்பாட்டை நாங்கள் சாப்பிட்டதே இல்லையென்று சொல்லலாம்” என்றனர் தேவர்கள்.

“ப்ரபோ! பகவத் பிரசாதம் குறித்து நாங்கள் சகல பந்துங்களையும் துறந்து தங்களைக் குறித்து தவம் மேற்கொள்ளுகிறோம். நாங்கள் கேட்கும் பிரசாதத்தை இன்று அளித்து விட்டீர்கள்!” என்று தபோதனர்கள் குதூகலத்தோடு கூறினர்.

இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லும்போது பகவானின் உள்ளம் உவகையால் பூரித்தது.

சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர், சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டதும் அவர்கள் நாராயணபுரம் புறப்பட்ட தயாரானார்கள். அவரவர் ஏறி வந்த வாகனங்கள் சர்வ அலங்காரங்களுடன் தயாராக நின்றன.

ஸ்ரீ நிவாசன் ஆதிவராகப் பெருமானைத் தரிசித்து அவரிடம் விடைபெற்றார். தாயை வணங்கினார். பின்னர் வசிஷ்டர் முதலான மகரிஷிகளை நமஸ்கரித்து அவர்களது பரிபூரண ஆசிகளைப் பெற்றார்.

எங்கும் பெருத்த ஆரவாரம் எழுந்தது. பகவான் கருடனின் மீது ஆரோகணித்துப் புறப்பட்டார். பிரம்ம தேவன் அன்னத்திலும், ஈசன் ரிஷபத்தின் மீதும் புறப்பட்டனர். அஷ்டதிக்கு பாலகர்களும் எட்டு திக்குகளிலும் காவலை மேற்கொண்டனர். இரதங்களிலும், யானை குதிரைகள் மேலும் மற்றவர்கள் புறப்பட்டனர். தேவதுந்துபி முழங்க, மங்கல வாத்தியங்கள் கோஷமிட கின்னரர்கள் வழியெங்கும் மலர்களைத் தூவிச் செல்ல மணமகனின் கோஷ்டி. நாராயணபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டது. தேவ மாதர்கள் தேவினுமினிய குரலில் இன்னிசைத்தனர். ரிஷிகள், முனிவர்கள் : ஆகியோர் வேத கோஷமிட்டனர்.

சேஷாசலத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட அவர்கள் மெல்ல நகரத் தொடங்கினர். வழியெங்கும் தவச்சிரேஷ்டர்களும் மக்களும் அவர்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்றனர். கோஷ்டியின் முன்னால் சென்ற பிரம்மதேவன் அவர்களை. நாராயணபுரத்தில் நடக்கவிருக்கும் பகவானின் திருமண வைபவத்தைக் கண்டுகளிக்க வருமாறு அழைத்தார்.

இப்படியாக அவர்கள் புறப்பட்டு பத்ம தீர்த்தத்தை அடைந்தனர். அங்கு தான் சுகமுனிவரின் ஆசிரமம் இருந்தது. ஆசிரமத்தின் வாயிலில் சுகர் பூர்ண கும்பத்தோடு அவர்களை எதிர் நோக்கிக் காத்திருப்பது தெரிந்தது. பிரம்மதேவனும் மேற்கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடருது நிறுத்தினார்.

பூர்ண கும்பத்தோடு பகவானிடம் வந்த சுகர், அவர் பாதங்களைக் கழுவி மலர்களால் அர்ச்சித்தார். பின்னர் அவரை மும்முறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தார்.

“ப்ரபோ! வைகுந்தவாசா! தங்களை இக்கோலத்தில் தரிசிக்க நான் எவ்வளவோ பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறேன். ஸ்ரீநிவாசா! தங்கள் பாதகமலங்கள் அடியேனின் வாசஸ்தலத்தில் பட நான் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். தயவு செய்து என் ஆசிரமத்தில் தங்கிச் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறி விட்டுச் செல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

“மகரிஷே! தங்களுக்கு வீண் சிரமம் வேண்டாம். நாங்கள் நேராக நாராயணபுரம் செல்கிறோமே!” என்றார் பகவான்.

“ப்ரபோ! தங்கள் தரிசனம் கிடைத்ததாலேயே நான் எத்தனையோ பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் நசித்து நற்கதி அடையும் பேறு பெற்று விட்டேன். அதற்குப் பிரதியாகத் தாங்கள் என் ஆசிரமத்தில் தங்கி, தங்களை உபசரித்து ஆனந்தம் அடைய விரும்புகிறேன். பரந்தாமா, என் வார்த்தையைத் தட்டாது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று மீண்டும் வேண்டினார் முனைவர்.

“மகரிஷே! தங்களுக்குத் தான் வீண் சிரமம். என் ஒருவனுக்கு உபசாரம் செய்வதால் மட்டும் போதுமா? என்னைச் சேர்ந்த இத்தனை பேர்களையும் உபசரிப்பதென்பதும் உங்களால் இயலாத காரியம். என்னை உபசரிக்க வேண்டும் என்று தாங்கள் மனத்தால் எண்ணியதே போதும். அதுவே காரியம் நிறைவேறியதற்குச் சமானமாகும்” என்றார்.

பகவானின் வார்த்தைகள் முனிவரைத் திருப்திப் படுத்த வில்லை. “ப்ரபோ! தங்கள் வார்த்தைகள் என்னை மெய் சிலிர்க்க வைக்கின்றன. இருப்பினும் என் அபிலாஷையை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும். தங்களில் ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும் அடக்கமில்லையா? தாங்கள் ஒருவாய் அருந்தினாலே அனைவரும் சாப்பிட்டது போலாகி விடாதா?” என்று பகவானை வற்புறுத்தினார் சுகர்.

முனிவரின் வார்த்தையைத் தட்டமுடியாது பகவான் அவரோடு ஆசிரமத்து பர்ணசாலைக்குச் சென்றார். ஒரு தட்டிலே புத்தம் புதிதாகப் பறித்து வந்த கனிந்த பழங்களை கொண்டு வந்து பகவானுக்கு சமர்ப்பித்தார். அப்போது தான் கறந்த பசும்பாலை ஒரு பாத்திரத்திலே கொண்டு வந்து வைத்தார்.

அவற்றைப் புசித்த பகவான் முனிவரைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்.

“மகரிஷே! உங்களுக்குத் திருப்திதானே!” என்றார்.

“ப்ரபோ! இந்த ஏழையின் அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்து என்னைக் கௌரவித்தீர்கள்” என்றார் சுகர்.

“மகரிஷே! தங்கள் வார்த்தைப்படியே நான் மட்டும் திருப்தி அடையவில்லை. என்னைச் சேர்ந்த அனைவரும் திருப்தி கொண்டோம்” என்றார் சுகர்.

அதேநேரத்தில் அங்கு கூடியிருந்த முப்பத்து முக்கோடி தேவரும் திருப்தியுடையவர்களானார்கள். அனைவரும் மகரிஷியை வணங்கித் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் முனிவரும் அவர்களுடன் புறப்பட அவர்கள் பிரயாணம் தொடங்கியது.

19. மாயாபுரியில் மணவிழா

சேஷாசலத்திலிருந்து மணமகன் கோஷ்டியினர் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்றும், நகரை நெருங்கி விட்டனர் என்றும் தூதுவர்கள் வந்து தெரிவித்தபோது ஆகாசராஜன் எல்லையில்லா ஆனந்தம் கொண்டான். உடனே தாரணிதேவியை அழைத்துவரச் செய்தான்.

“தேவி, பிள்ளைவிட்டார் வந்து கொண்டிருக்கின்றன ராம். சீக்கிரத்தில் குழந்தையை அலங்கரித்துக் கொண்டு புறப்படு. அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்து வர வேண்டும்” என்றான்.

“நாதா! குழந்தை முன்னதாகவே தயாராகி விட்டாள். சர்வாலங்கார பூஷிதையாகக் காத்திருக்கிறாள்” என்றாள் தாரணி தேவி.

“அப்படியானால் சீக்கிரம் புறப்படச் செய். அவர்கள் நகரத்தை நெருங்குவதற்குள் நாம் போய் அங்கே காத்திருக்க வேண்டும்” என்றான் ஆகாசராஜன்.

கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம் அரண்மனை வாயிலில் பட்டத்து யானை தயாராக நின்றது. அது தன் துதிக்கையில் ரோஜா புஷ்பங்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை ஒன்றை ஏந்திக் கொண்டிருந்தது. நவரத்தினங்கள் இழைக்கப் பெற்றதும் பொன்னால் ஆனதுமான முகபடாம் யானையின் முன் நெற்றியை அலங்கரித்தது. தந்தங்களின் நுனியில் அழகிய வேலைப் பாடமைந்த தங்கக் குமிழ்கள் போடப்பட்டிருந்தன. யானை மீதிருந்த அம்பாரியில் அரசனும் அரசியும் மகளோடு ஏறிக் கொள்ளவே அவர்கள் புறப்பட்டனர். தேர்ச்சி பெற்ற வாத்தியக்காரர்கள் யானையின் முன் இசையெழுப்பினர். தட்டுதட்டாக மலரைத் தூக்கிக் கொண்டு பெண்கள் பின் தொடர்ந்தனர். மந்திரி பிரதானிகள் ஒருபக்கம் நடந்து வந்தனர். சந்தனம், பன்னீர் முதலிய பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு இன்னொரு பக்கம் நகரத்துப் பிரமுகர்கள் வந்தனர்.

இப்படியாக அவர்கள் நகரத்தின் எல்லைக்குச் சென்று மணமகனின் கோஷ்டியை எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தூரத்தே தூசிப் படலம் எழுந்தது, மணமகனின் கோஷ்டியார் வருவதை அறிவித்தது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவர்களின் ஆரவாரங்களின் ஒலியும் காற்றிலே மிதந்து வந்தது.

ஆகாசராஜன் பெண்ணுடன் ஒரு பந்தலின் கீழ் தயாராகக் காத்திருந்தான். நாணம் மேவிட பத்மாவதி சௌந்தரிய லக்ஷ்மியத்தோடு தலையைக் கவிழ்த்தபடி தந்தையின் அருகே நின்றிருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் தாரணிதேவி

மணமகனின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஆவலோடு தவித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கையைப் பிடித்தபடி இளவரசன் வசுதானன் நின்றிருந்தான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மணமகனின் கோஷ்டியார் நெருங்கி வந்தனர். அவர்கள் நெருங்கி வரவர, ஆகாச ராஜனைச் சேர்ந்தோர் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடனும் இந்திராதி தேவதைகளுடன் ரிஷிகள் முனிவர்கள் பின்தொடர ஸ்ரீநிவாசன் வரும் கோலாகலத்தைக் கண்டபோது ஆகாச ராஜனின் மெய்சிலிர்த்தது. உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாய் பத்மாவதியை அணைத்து முத்தமிட்டு, “குழந்தே! அதோ பார் உன் கணவன் வரும் கோலாகலத்தை! நீ எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியத்தைச் செய்திருக்கிறாய் என்பதை என்னால் எடுத்துச் சொல்ல முடியாதம்மா! நீயே பார்த்து பூரித்துப்போ!” என்றார்.

தன்கையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பத்மாவதி மெல்ல தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். ஒரு கணம் ஆனந்தத்தால் அவள் உள்ளத்துடிப்பு நின்று விட்டதோ எனலாம். எப்பேர்ப்பட்ட வைபோகத்துக்கு அவள் கொடுத்து வைத்திருக்கிறாள் என்பதை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் நிறைந்தாள்.

மணமகன் கோஷ்டியார் அருகில் வந்ததும் ஆகாச ராஜன் பூரணகும்பத்தோடு சென்று அவர்களை வரவேற்று ‘ஜெய விஜயீ பவ’ என்றான். அவன் பின்னால் வந்த பட்டத்து யானை பிளிறியது. மக்கள் மலர்மாரி பெய்தனர்.

முன்னால் வந்த நான்முகன், “ஆகாசராஜ, உனக்குச் சர்வ மங்களமும் உண்டாகட்டும்” என்றார். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் முனிவர்களும் “அவ்வாறே ஆகுக!” என்று ஒரே குரலில் எதிரொலித்தனர்.

பட்டத்து யானை பகவான் ஏறியிருந்த கருடனை வலம் வந்து தரையில் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கியது. பின்னர் தன் துதிக்கையில் ஏந்தியிருந்த மாலையைப் பகவானின் கழுத்தில் அணிவித்தது. எங்கும் ஒரே ஆரவாரம் மகிழ்ச்சியில் எழுந்து வான்முகடை மோதியது.

ஆகாசராஜன் தேவி பின்தொடர பத்மாவதியை அழைத்துக் கொண்டு பகவானின் அருகில் வந்தார். இதற்குள் பெண்கள் மத்தியிலிருந்து வகுளமாலிகை அங்கே வந்து சேர்ந்தாள்.

“ப்ரபோ! தங்களின் இந்தக் கோலத்தைக் கண்டுகளிக்க நான் எத்தனையோ புண்ணிய கர்மாக்களைச் செய்திருக்க வேண்டும். ஒரிரு பிறவியில் மட்டும் செய்த புண்ணியங்கள் இதற்குக் காரணம் இல்லை. கணக்கற்றப் பிறவிகளை எடுத்து அந்தந்தச் சமயங்களில் செய்த புண்ணிய கர்மாக்கள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கு இப்பாக்கியத்தை அளித்தது போலும். என்னைச் சேர்ந்தவர்களோடு இந்த நாராயணபுரத்து வாசிகள் அனைவருமே பிறவாப் பேரின் பத்தை என் மூலம் அடையக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். பரந்தாமா! இதோ என் குமாரத்தி பத்மாவதியைத் தங்களுக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன். குழந்தையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!” என்று பிரார்த்தித்து வணங்கினார்.

பின்னர் பத்மாவதியை முன்னால் வரும்படி கூறினார். முன்னால் வந்த அரசகுமாரியும் வகுளமாலிகை அம்மையாரையும் பகவானையும் வலம்வந்து நமஸ்கரித்தாள்.

வகுளமாலிகை பத்மாவதியைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு ஆசீர்வாதித்தாள். பின்னர் ஸ்ரீனிவாசனை பார்த்து, “இறங்கி வந்து இவளை ஏற்றுக்கொள்!” என்றாள்.

மார்பிலே நவரத்தின மாலைகள் அசையக் கீழே இறங்கி வந்த பகவானும் பத்மாவதியின் எதிரில் வந்தார். தொண்டைமான் எடுத்துவந்த மலர் மாலையை ஆகாச ராஜன் வாங்கி குமாரத்தியிடம் கொடுத்து, “அவர் கழுத்தில் மாலையை அணிவி, குழந்தே!” என்றார். தந்தையிடமிருந்து மாலையை வாங்கிக்கொண்ட பத்மாவதி தலையைத் தாழ்த்தியபடி அன்ன நடை நடந்து பகவானின் கழுத்திலே மாலையை அணிவித்தாள். பிரம்மதேவன் கண் ஜாடை காட்ட பரமேஸ்வரன் பகவானின் கழுத்திலே சற்று முன்பு பட்டத்து யானை அணிவித்த மாலையை எடுத்துக் கொடுத்தார். அதை வாங்கி பகவானும் இரண்டடி முன்சென்று பத்மாவதியின் கழுத்திலே அணிவித்தார்.

தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. கின்னரரும் கிம்புருடரும் வானத்திலிருந்து மலர் மாரி பொய்தனர். மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் பெருக்கெடுத்தோடியது. மக்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். நகரத்து மாந்தர்களும் வந்திருந்த பெண்டுகளுக்கு சந்தனம் சர்க்கரை கொடுத்து வரவேற்றனர். பகவான் பத்மாவதியின் கையைப் பிடித்து வந்து அலங்காரமான இரதத்திலே ஏறிக்கொள்ளவே, அனைவரும் ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டனர்.

நாராயணபுரம் வைகுந்தமாகவே அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது அங்கங்கே பந்தல்கள் போடப்பட்டு அழகிய வளைவுகள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. தெரு வெங்கும் வண்ணக் கொடிகள் அலங்காரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீடுகள் தோறும் காவிப்பட்டைகள் இடப்பட்டு முன் வாசல்கள் பெருக்கி மெழுகி பிரம்மாண்டமான கோலங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. நாற்சந்திகள் தோறும் மக்கள் பூரண சூழ்ந்து அங்கே வரவேற்கக் காத்திருந்தனர். ஒவ்வொரு வீட்டின் வாயிலிலும் பெண்கள் ஆரத்தி சுற்றினர்.

நகரமே திமிலோகப்பட்டது. இரத்திலே அமர்ந்திருந்த பெண்ணையும் பிள்ளையையும் பார்த்து மக்கள் பரவசமடைந்தனர். அவர்களுடைய ரூபலாவண்யங்களை எத்தனை முறை சொன்னாலும் அவர்களுக்கு அலுக்கவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு விதமாகப் புகழ்ந்தனர்.

அரண்மனை வாயிலிலே ஆகாசராஜன் தாரணி தேவியுடன் காத்திருந்தான். அவன் முன்னதாகவே ஊர்வலத்தை விட்டு வந்து அவர்களை வரவேற்க ஏற்பாடுகளுடன் தயாராக இருந்தான். தாரணி தேவி கங்கா தீர்த்தம் நிரம்பிய செம்பை இடுப்பிலே தாங்கியிருந்தாள். தொண்டைமான் தட்டிலே மலர்களை ஏந்தியிருக்க, வசுதானன் சந்தனப் பேலாவுடன் நின்றிருந்தான்.

ஊர்வலம் அரண்மனையை நெருங்கியதும் ஸ்ரீநிவாசனும் பத்மாவதியும் இரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கினர். ஆகாசராஜன் பத்தினியிடமிருந்த நீர்ச்செம்பைவாங்கி பகவானின் பாசக் கமலங்களை கழுவி மலர்களால் அர்ச்சித்தான். பின்னர் இருவரையும் மகிழ்ச்சியோடு அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

அரண்மனைக்கு வெளியே இருந்த பெரிய மைதானத்தில் பிரம்மாண்டமான கொட்டகை போடப்பட்டிருந்தது. ஒரு பக்கம் மணமகனைச் சேர்ந்தோர் தங்குவதற்காகப் பெரிய கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும் சகலவித சௌகரியங்களுடனும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அரசனின் உபசரிப்பை விட நகர மாந்தர்கள் ஒரு படி மேல் போய் விட்டனர். மணமகனுடன் வந்திருந்தோரை அவரவர் வீருந்தாளிகளாகத் தங்கள் தங்கள் கிருஹங்களிலே வந்து தங்குமாறு அழைத்தனர். அவர்களது அன்பு நிறைந்த அழைப்பைத் தட்ட முடியாது அவர்களும் அதற்கிணங்கினர்.

எங்கும் ஆனந்த வெள்ளம் கரை புரண்டோடியது. விருந்தாளிகளுக்கு எந்தவித அசௌகரியமும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்று தொண்டைமான் பிரமாதமாக ஏற்பாடு செய்திருந்தான். நகரமே ஒரு குடும்பமாகத் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்ததால் எங்கும் எந்தவித குறைபாடும் காண முடியவில்லை.

மணகனும் அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்களும் தங்கு வதற்காகப் பிரம்மாண்டமான கூடாரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்களைக் கவனிக்கவென்று ஆண்களும் பெண்களும் மாய் காத்துக்கிடந்தனர்.

மரியாதைக்காக அரண்மனையில் நுழைந்த ஸ்ரீநிவாசன் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கூடாரத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார். அவரோடு வகுளமாலிகை, பார்வதி, சரஸ்வதி, மகாலக்ஷ்மி ஆகியோரும் திரும்பி விட்டனர். பிரம்மதேவன் அங்கு செய்யப்பட்டிருந்த ஏற்பாடுகளைக் காணச் சென்றார். அடிக்கொரு முறை அரண்மனையிலிருந்து ஆட்கள் வந்து அவர்கள் தேவையை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அஸ்தமிக்கும் முன்பாகவே நகரம் முழுமையும் லஸ்தர் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு விட்டபடியால் பிரகாசம் குன்றாமல் நகரம் ஜகஜ்ஜோதியாக இருந்தது. அஸ்தமித்ததே சிலருக்குத் தெரியவில்லை. பகலைப் போலவே விளக்குகள் எங்கும் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் இன்னமும் அஸ்தமிக்க நேரமிருக்கிறது என்றே எண்ணியிருந்தனர். தொண்டைமான் வந்து சாப்பிட அழைத்த போதுதான் அவர்களுக்கு இரவு நேரம் என்பது புரிந்தது.

அரண்மனை மாயாபுரியே உருவெடுத்து வந்திருப்பதாகக் காட்சி தந்தது. எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் வண்ண வண்ண ஆடைகளுடனும் அணிகலன்களுடன் ஆண்களும் பெண்களும் சென்று கொண்டும், வந்து கொண்டுமிருப்பதைக் காண மனத்துக்கு உற்சாகமாயிருந்தது. அலங்காரமான வேலைப்பாடுகள் எங்கு பார்த்தாலும் பிரமிக்கச் செய்தன.

அரண்மனை முற்றத்திலே இலைகள் போட்டு பரிமாறினர். ருசிமிக்க உணவு வகைகள் பரிமாறப்பட்டது. அரசனும் அரசியும் பந்திகளின் நடுவே வந்து ஒவ்வொருவரையும்

விசாரித்தனர். சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு அனைவருக்கும் தாம் பூலம் வழங்கப்பட்டது.

பகவானுக்கும் அவரோடு இருந்தவர்களுக்கும் ஆகாச ராஜன் தனியாக ஆகாரம் அனுப்பிவைத்தான். வகுள மாலிகையும் மற்றவர்களும் கேலி செய்தபடி பகவானுக்கு உணவு பரிமாறினர்.

இரவைக் குதூகலமாகக் கழிக்கத் தேவலோகத்து நடன மாதர்களான இரம்பை, ஊர்வசி ஆகியோரின் எழில்மிகு நடனங்கள் அரண்மனை அரங்கத்திலே ஏற்பாடு செய்யப் பட்டது. இதுவரை அவர்கள் கண்டிராத ஆட்டங்களைப் பார்க்கும்போது நகரத்து மக்கள் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

நாராயணபுரமே விழித்திருந்தது எனலாம். நித்திரா தேவிக்கு அன்றிரவு அந்த நகரத்தில் இடமில்லாமல் போய் விட்டது.

20. திருமண வைபவம்

விடியற்காலையிலேயே எல்லோரும் நீராடி புத்தாடை அணிந்துகொண்டு அரண்மனையில் வந்து கூடினர். இரவு முழுவதும் கண்விழித்து நடனம் பார்த்த களைப்பு அவர்களிடம் காண முடியவில்லை. பத்மாவதிக்கு நடக்க இருக்கும் திருமண வைபவத்தைப்பற்றிய உற்சாகமே அவர்களிடம் மேலோங்கியிருந்தது.

கண்ணைப்பறிக்கும் ஜரிகை வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய பட்டுப் பீதாம்பரம் ஒன்று பகவானுக்காக ஆகாசராஜன் அனுப்பியிருந்தான். ஸ்ரீநிவாசனும் விடியற்காலையிலேயே எழுந்து குளித்து பட்டுப் பீதாம்பரத்தை உடுத்திக்கொண்டார். லக்ஷ்மியும் பார்வதியும் பகவானுக்கு ஆழகிய ஆபரணங்களை அணிவித்து மகிழ்ந்தனர்.

இவர்கள் இங்கே மகிழ்ந்திருக்க அரண்மனையிலும் காரியங்கள் துரிதமாக நடைபெற்றன. மணம்கமழும் உயர்ந்த வாசனா திரவியங்கள் கலந்த நீரிலே நீராடி வந்த பத்மாவதியின் கூந்தலை வாரி சடைபோட்டாள் தாரணி தேவி. அந்தப் புரத்து மாதர்கள் ஆளுக்கொரு விதமாகப் பத்மாவதியை அழகுப் பதுமையாக்கினார்கள். தலையில் சூடியிருந்த பூச்

சென்றுகொளின் பாரம் தாங்காது தலையைச் சிறிது தாழ்த்திய படியே இருந்தாள் அரசுகுமாரி. தாரணிதேவியும் தன் திருமணத்தின்போது அணிந்திருந்த ஆபரணங்களைப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்துவந்து மகளுக்குப் பூட்டி மகிழ்ந்தாள்.

சுப வேளை நெருங்கி வந்தது. ஆகாசராஜன் எல்லா ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தியாகிவிட்டன என்று தொண்டைமான் மூலம் சொல்லி அனுப்பினான். உடனே வசிஷ்டர் அரண்மனைக்குப் புறப்படுமாறு பகவானைத் துரிதப்படுத்தினார்.

இந்திரன் வெண்கொற்றக் குடை தாங்கிவர அதன் நிழலில் மெல்ல நடந்து வந்தார் ஸ்ரீநிவாசன். ஆண்களும் பெண்களும் அவரை வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டு பின்னால் வந்தனர்.

அரண்மனை வாயிலில் ஆகாசராஜன் மணமகனை எதிர்கொண்டு அழைத்தான். விசேஷமாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தீர்த்தங்களைக் கொண்டு பகவானின் பாத கமலங்களைக் கழுவி மலர்களால் அர்ச்சித்தான். சந்தனம் முதலியனக் கொடுத்து, “ப்ரபோ! சுப வேளை நெருங்கிவிட்டது. என் குமாரத்தியை ஏற்று அவளை மணந்து கொள்ளுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

தொண்டைமான் பத்மாவதியின் கழுத்திலிருந்து மாலை ஒன்றை எடுத்து அவளிடம் கொடுக்க அவளும் மெல்ல ஒரோரடியாக நடந்து சென்று பகவானின் கழுத்திலே அணிவித்தாள். பரமேஸ்வரன் அவ்வாறே பகவானின் கழுத்திலிருந்து மாலை ஒன்றை எடுத்துக் கொடுக்க, அவரும் பத்மாவதியை நெருங்கி அவள் கழுத்திலே அணிவித்தார். சரஸ்வதியும் மகாலக்ஷ்மியும் ஊஞ்சல் பாட்டு பாட, மணமக்கள் இருவரும் சிறிதுநேரம் ஊஞ்சலில் ஓய்ந்தபின்னர் ஆடினர். அச் சுபகரமான வேளையில் மணமக்களுக்கு வயது முதிர்ந்த மாடர்கள் திருஷ்டி சுற்றிப்போட, பகவான் பத்மாவதியின் கைப்பிடித்து அவளை அரண்மனையினுள் அழைத்துச் சென்றார்.

விசாலமான முற்றத்திலே மணமேடையை அழகாக அலங்கரித்திருந்தனர். வசிஷ்டர் முன்னின்று வைதீகக் காரியங்களை நடத்தி வைத்தார். இந்திராதி தேவர்களும் மகரிஷிகளும் வேத கோஷங்களை எழுப்ப ஸ்ரீநிவாசன் பத்மாவதிக்கு மாங்கல்யதாரணம் செய்தார்.

ஆகாசராஜனின் உள்ளத்திலிருந்து கவலை நீங்கியதற்கானப் பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது. தாரணிதேவியும், வகுளமாலிகை அம்மையாரும் ஒருவரையொருவர் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு மகிழ்ந்தனர். தேவர்கள் மணமக்களின் மீது மலர்களைப் பொழிந்து தங்கள் ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்தினர். சரஸ்வதி முதலான பெண்கள் மணமக்களைப் பலவாறு பரிகாசங்கள் செய்து தங்கள் சந்தோஷத்தைக் காட்டினர். சின்னஞ்சிறு குழந்தையைப் போன்று பகவானும் அவர்களது பரிகாசங்களை ரசித்து மகிழ்ந்தார்.

வைதீகக் காரியங்கள் முடிந்ததும் பகவானும் பத்மாவதியை அழைத்துக் கொண்டு தாம் தங்கியிருந்த கூடாரத்துக்குத் திரும்பினர். ஆகாசராஜன் அனேக வரிசைகளுடன் வந்து அவர்களைக் கௌரவித்தான். நகரமக்களும் ஒருவரின் ஒருவராக வந்து பகவானை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தனர். வேதப் பிராம்மணர்களுக்கு ஏராளமாகத் தங்கமும் ஆபரணங்களும் வழங்கப்பட்டன. ஏழை எளியவர்களுக்கு அனேக தானங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. ஏழை பணக்காரர் வித்தியாசமின்றி எல்லோரும் கௌரவிக்கப்பட்டது குறித்து நகரமக்கள் கொண்டாடினர். பகவானின் சந்நிதியில் இந்த வித்தியாசம் ஏது?

நான்கு நாள் கல்யாண வைபோகங்கள் ஒருவாறு முடிவடைந்தன. பகவான் சேஷாசலத்துக்குப் புறப்பட விருப்பம் கொண்டார். பத்மாவதியுடன் ஆகாசராஜனின் அரண்மனைக்குச் சென்றார். அரசனையும் அரசியையும் சந்தித்து அன்று தாங்கள் புறப்பட இருப்பதாகச் சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

அரசியின் கண்கள் நீர்க்குளமாயின. மகளைப் பிரிந்து இருக்க வேண்டியது குறித்து வருந்தினாள்.

வகுளமாலிகை அரசியைப் பலவாறு தேற்றினாள். “மகாராணி! ஏன் இந்த வருத்தம்? பெண்ணாகப் பிறந்தவள் என்றைக்காகினும் ஒருநாள் புருஷன் வீடு போக வேண்டியது தானே! அப்படியே இவள் தூரதேசம் போய் விடுகிறாளா, என்ன? பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தோன்றினால் காலையில் புறப்பட்டால் நடுப்பகலுக்குப் போய் விடலாமே! கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு மகளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அனுப்புங்கள்” என்றாள்.

தாரணிதேவியும் மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு புக்ககத்தில் நடந்து கொள்ள வேண்டிய வழிமுறைகளை மகளுக்கு எடுத்துக் கூறினாள்.

அங்கிருந்து கூடாரத்துக்குப் புறப்படும் போது பகவான் ஆகாசராஜனை மீண்டும் வணங்கி அவரிடம் ஆசி கோரினார்.

“ப்ரபோ! சர்வலோக ரக்ஷகனான தாங்கள் அல்லவா எங்களுக்கு அருள வேண்டும். இருப்பினும் நடைமுறைக்கு ஏற்பத் தாங்களும் விட்டுக்கொடுக்காது நடந்துகொள்வதால் நானும் அதற்கேற்ப நடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பத்மாவதி சீரும் செல்வத்துடன் வளர்ந்தவள். குடும்பப் பாங்கு முற்றிலும் தெரிந்திருப்பவள் என்று சொல்லமுடியாது. அவள் தவறு செய்தாலும் தாங்கள் அதைப் பொருட் படுத்தாது மீண்டும் ஒருமுறை அத்தவற்றை அவள் செய்யாத வண்ணம் சொல்லிக் கொடுத்து அனுசரித்துப் போக வேண்டும். இதையே தான் வகுளமாலிகை அம்மையாரிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு ஆகாசராஜன் மகளையும் ஈருமகளையும் சந்திக்க அவர்கள் கூடாரத்துக்கு வந்தான். அவன் பின்னால் ஏராளமான வரிசைகள் வந்து இறங்கின.

“இதெல்லாம் என்ன? இவற்றைக் கொடுப்பதற்காக நீங்கள் வரவேண்டுமா? உங்கள் சகோதரன் இல்லையா?” என்று கேட்டார் பகவான்.

“என் மகளுக்கு என் கையால் கொடுத்தால்தான் எனக்குத் திருப்தி” என்றான் ஆகாசராஜன்.

சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு ஆகாசராஜன் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான்.

“ப்ரபோ! என் குமாரத்தியைத் தங்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டேன். இனி நீங்கள்தான் அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவள் கண்கலங்காது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு” என்று கண்களில் நீர்மல்க வேண்டினான் ஆகாசராஜன்.

“ஆகாசராஜ! அந்தக் கவலையே உனக்கு இனி வேண்டாம். உனக்கு வேண்டிய வரம் கேள். கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்றார் பகவான்.

“ப்ரபோ! தாங்கள் இத்திருமணத்தை விரும்பியதனாலேயே நான் கிடைத்தற்கரிய பேறு அடைந்து விட்டேன்.

என்னைச் :சேர்ந்தோரும் கிருதார்த்தர்களாகி விட்டார்கள். ஆனால் ஒரு கோரிக்கை, நானும் என்னைச் சேர்ந்தோரும், குடிமக்களும் தங்களை ஒருபோதும் மறக்காதிருக்கும்படி அருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

“நீங்கள் என்றைக்குமே என்னை மறக்க மாட்டீர்கள். எந்த நேரத்திலும் என் நினைவு உங்களிடம் குடிகொண்டிருக்கும்” என்று அருளினார் ஸ்ரீநிவாசன்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் பகவான் சேஷாசலம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

21. அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தில் ஆனந்த வெள்ளம்

நாராயணபுரத்திலிருந்து ஸ்ரீநிவாசனும் பத்மாவதியும் பிரியாவிடை பெற்றுப் புறப்பட்ட காட்சி உள்ளம் உருகச் செய்தது.

ஆகாசராஜனும் தாரணிதேவியும் கண்களில் நீர்மல்க அவர்களோடு வெகுதூரம் வரை வந்தனர். பலமுறை அவர்களைத் திரும்பிச் செல்லுமாறு பகவான் சொன்ன போது, “இதோ இன்னும் கொஞ்சதூரம் தான். அப்புறம் திரும்பி விடுவோம்” என்று சொன்னார்களே தவிர, திரும்புவதாயில்லை.

“பத்மாவதி, உன் பெற்றோர்களை அரண்மனைக்குத் திரும்புமாறு நீதான் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பாசத்தின் காரணமாக அவர்கள் உன்னைவிட்டுப் பிரிய மனமின்றி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் பலமுறை சொல்லியும் அவர்கள் மனத்துக்குச் சமாதானம் ஏற்படவில்லை. நீயே அவர்களுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லித் திரும்பிச் செல்லுமாறு கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

பத்மாவதியும் கணவரின் வார்த்தைகளை ஏற்று இரத்தத்திலிருந்து இறங்கி பெற்றோரிடம் வந்தாள்.

“அப்பா! எவ்வளவு தொலைவு வந்து விட்டீர்கள்? திரும்பிப் போக நேரமாகி விடாதா?” என்று கேட்டாள்.

“இன்னும் கொஞ்சதூரம் தான், குழந்தை. அப்புறம் நாங்கள் திரும்பி விடுவோம்” என்றான் ஆகாசராஜன்.

பத்மாவதியின் கண்களும் கலங்கின. இருப்பினும் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு மெள்ள சிரித்தாள்.

“அப்பா, இப்படியே உங்களையும் அம்மாவையும் நாங்கள் எங்களோடு அழைத்துச் செல்லத் தயார். ஆனால் நீங்கள் இல்லாமல் நகரமக்கள் இருக்க மாட்டார்கள். பெண்ணாகப் பிறந்தவள் என்றைக்காவது இன்னொருவர் வீட்டுக்குப் போய்த் தானே ஆகவேண்டும். உங்களுக்கு வருத்தம் இருக்காதென்று நான் சொல்லவில்லை. உங்களை விட்டுப் போக வேண்டியிருக்கிறதே என்று என் உள்ளம் எவ்வளவு வேதனைப்படுகிறது தெரியுமா? உணர்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு நீங்கள் திரும்பிச் சென்றால்தான் நான் மகிழ்ச்சியோடு போக முடியும்” என்றாள்.

ஆகாசராஜன் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டியது.

“பத்மாவதி! உன்னை நினைக்கும்போதுதான் என் உள்ளம் வேதனைப்படுகிறது. அரண்மனையில் சீரும் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்த நீ முதன் முதலாக எங்களை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்கிறாய். புக்ககத்தில் உனக்கு இவ்வளவு வசதிகளும் கிடைக்கும் எனச் சொல்லமுடியாது. எல்லா வற்றுக்கும் ஈடுகொடுத்து, நாணலைப்போல் வளைந்து கொடுத்து, குடும்பப் பொறுப்புகளில் ஈடுபட வேண்டும். எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லத்தான் நான் கூட வருகிறேன். ஆனால் ஏனோ சொல்ல முடியாது தவிக்கிறேன்” என்றான் ஆகாசராஜன்.

“அப்பா! தாங்கள் கிஞ்சித்தும் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்கள் நற்பெயருக்குக் களங்கம்வராதபடி நான் புக்ககத்தில் சீரிய முறையில் வாழ்க்கையை நடத்திச்செல்வேன். இது உறுதி, அப்பா! இத்தனை நாட்கள் நான் சுகபோகத்தில் திளைத்திருக்கலாம். நான் போகுமிடத்தில் இதுபோன்ற சௌகரியங்கள் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ. அதைப் பற்றி நாம் யோசிக்கக்கூடாது. எந்த நிமிடம் அவரைக் கைபிடித்தேனோ அது முதல் அவரது சுகதுக்கங்களே எனது சுகதுக்கங்களாகி விட்டன. அவரது சௌகரியங்களே என் சௌகரியங்கள். அம்மா, என் எண்ணத்தில் மாறாதிருக்கும் படி ஆசீர்வதியுங்கள்” என்று இருவரையும் நமஸ்கரித்தாள் பத்மாவதி.

தாரணி தேவிக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? தன் குமாரத்தித் தனக்குச் சளைத்தவளில்லை என்பது தெரிந்துவிட்டது. மகளை அணைத்துக்கொண்டு ஆனந்தப் பாஷ்பம் பெருக்கினாள்.

மேல் துணியால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்ட ஆகாசராஜன், பத்மாவதியின் கண்களையும் துடைத்து விட்டு “குழந்தே! இங்கிருந்தே நாங்கள் விடைபெற்றுத் திரும்புகிறோம். நீ புறப்படு. அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்!” என்றார்.

பெற்றோரை மீண்டும் ஒரு முறை நமஸ்கரித்து அவர்கள் கரங்களைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு இரதத்துக்குத் திரும்பினாள் பத்மாவதி. சிறிது நேரம் தடைப்பட்டு நின்ற அவர்களது பிரயாணம் மறுபடியும் தொடங்கியது. கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் அவர்கள் சுவர்ணமுகி நதி தீரத்தை அடைந்தனர். பக்கத்திலிருந்த அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தை நெருங்கியபோது பகவான் மேலே செல்ல வேண்டாமெனத் தெரிவித்தார்.

பிரம்மதேவனை அழைத்து, “நான்முகா, நான் இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்கு மலைக்குச் செல்லக்கூடாது. என் திருமணம் சம்பந்தமாக நான் கொண்டிருக்கும் சபதம் நிறைவேறினாலொழிய நான் அங்கே செல்ல முடியாது. ஆகவே, அதுவரை அகஸ்தியரின் ஆசிரமத்தில் தங்கியிருக்க உத்தேசித்துள்ளேன். சகல தேவர்களுக்கும் தகுந்த கௌரவங்கள் செய்து திருப்தியோடு அவர்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சேர வேண்டியதைக் கவனிக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு” என்றார்.

“ப்ரபோ! அவ்விதமே கவனித்துக் கொள்வேன்” என்றார் பிரம்மதேவன்.

இதற்குள் பகவான் பத்மாவதியுடன் வந்திருப்பதை அறிந்த அகஸ்திய மகரிஷி ஓடோடி வந்து அவரை வர வேற்றார்.

“ப்ரபோ! தங்கள் திவ்விய தரிசனம் கிடைத்தது என் பாக்கியமே!” என்று கொண்டாடினார்.

“மகரிஷே! என் திருமணம் சம்பந்தமாக இன்னும் சில காரியங்கள் பூர்த்தியாக வேண்டியிருக்கின்றன. அதுவரை மலைக்குச் செல்ல நான் உத்தேசிக்கவில்லை. சில காலம்

தங்கள் ஆசிரமத்திலே தங்க நிச்சயித்துள்ளேன்” என்றார் பகவான்.

அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்ட அகஸ்தியர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

“ப்ரபோ! என்ன பாக்கியம் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறது! தங்களை வைத்து உபசரிக்க நான் கொடுத்து வைக்க வேண்டாமா?” என்று பரவச மடைந்தார் அகஸ்திய மஃரிஷி.

உடனே ஆசிரமத்தில் பர்ணசாலை ஒன்று அமைக்கப் பட்டது. பகவானுக்குத் தேவையான செளகரியங்கள் அனைத்தும் அதனுள் செய்யப்பட்டன.

இந்திராதி தேவர்கள் பகவானைப் பணிந்து பிரார்த்தித்து விடைபெற்றனர். பொன்னும் மணியும் ஆபரணங்களும் அவர்களுக்கு வழங்கிக் கௌரவித்து அனுப்பினார் பிரம்மதேவன்.

கடைசியாக லக்ஷ்மியும் பகவானைப் பணிந்து விடை கொடுக்கும்படி வேண்டினாள்.

“ப்ரபோ! என்னை அழைத்து வந்த காரியம் பூர்த்தியாகி விட்டது. நான் புறப்பட்டுச் செல்ல அனுமதி வழங்குங்கள்” என்றாள்.

“தேவி! இதென்ன யோசனை?” என்று வியப்போடு கேட்டார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ஆம், சுவாமி! நான் கரவீரபுரம் திரும்பி என் பணியைத் தொடரவேண்டும்” என்றாள் லக்ஷ்மி.

“தேவி! அன்று உனக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்ற பத்மாவதியை மணந்து உனக்கொரு சகியை அழைத்து வந்துள்ளேன். அவளோடு இருப்பதற்கு உனக்கு இஷ்டமில்லையா?” என்று கேட்டார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. அரக்கனின் அசோக வனத்திலே பத்மாவதியாகிற வேதவதி பட்ட இன்னல்கள் கொஞ்ச நஞ்சமன்று. அன்ன ஆகாரமின்றி, உடல் மெலிந்து இவள் பட்ட துயரை விவரிக்கத் தேவையில்லை. அவ்வளவுக்கு ஆனந்தத்தை அள்ளிப் பருகவேண்டாமா? நான் இங்கிருப்பது அதற்குப் பெருந்தடையாக இருக்கும்...”

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, லக்ஷ்மி!” என்று குறுக்கிட்டார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள், சுவாமி. பெண் உள்ளத்தைப் பெண்ணால் தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். நான் இங்கிருக்கும் வரையில் தாங்கள் அவளுக்குப் பூரணமாக மகிழ்ச்சி அளிக்க முடியாது. தயவு செய்து புறப்பட்டுச் செல்ல எனக்கு அனுமதியளியுங்கள், ப்ரபோ!” என்றான் லக்ஷ்மி.

“தேவி! உன் விருப்பத்தை நான் தடை செய்யவில்லை!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

அதன் பின்னர் லக்ஷ்மியும் அவரைப் பணிந்து அவரது பாத கமலங்களைக் கைகளால் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு கரவீர புரம் புறப்பட்டாள்.

காலம் மெல்ல நகர்ந்தது.

பத்மாவதிக்கோ ஒவ்வொரு நாளும் இமைப்பொழுதில் பறந்து விடுவதாகத் தோன்றியது.

தினமும் பகவானோடு சோலைகளிலும் மலர் வனங்களிலும் ஆடிப் பாடி மகிழ்ச்சியோடு காலத்தைக் கடத்தினாள். தெள்ளத் தெளிந்த ஆற்று நீரில் இறங்கிவிட்டால் போதும், இருவருக்கும் நேரம் போவதே தெரியாது. ஒருவர் மீது ஒருவர் நீரைக் கைகளால் வாரியடித்துத் தண்ணீரில் துளைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். மகிழ்ச்சி நிறைந்திருக்கும் போது பசிக்கு இடமேது!

அகஸ்தியர் பாடுதான் திண்டாட்டமாகியது. பகவானும் பத்மாவதியும் திரும்பி வரும்வரை உணவு உண்ணாது காத்திருப்பார். மாலையில் ஆசிரமத்துப் பெண்கள் பத்மாவதிக்கு விதம் விதமாக அலங்கரித்து பூச் சூட்டி மகிழ்வர். முன்பே தெரிவித்தபடி வகுளமாலிகைக்கு ரொம்ப நிம்மதியாகப் போய்விட்டது. பக்கத்திலே சுவர்ணமுக நதி. விடியற்காலையிலேயே எழுந்து நீராடி, சோலையிலிருந்து மலர் பறித்துக் கொண்டு வந்துவிடுவாள். ஆதிவராகப் பெருமானை ஆராதிக்க அவளுக்குத் தடையே கிடையாது.

இந்தவிதமாக நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர் பகவானும் பத்மாவதியும்.

ஒரு நாள் உச்சி வேளைக்குக் குதிரை வீரன் ஒருவன் ஆசிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்போதுதான் பகவானும் பத்மாவதியும் உணவு அருந்திவிட்டுப் பர்ணசாலையில் ஒதுப்புறமான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆசிரமத்து சிஷ்யர்களில் ஒருவன் ஓடிவந்து பகவானை வணங்கினான்.

“ப்ரபோ! நாராயணபுரத்திலிருந்து வீரன் ஒருவன் முக்கிய செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தெரிவித்ததால் அழைத்து வந்தேன். வெளியே காத்திருக்கிறான்” என்றான்.

“இதோ வந்து விட்டேன்” என்ற ஸ்ரீநிவாசன் பத்மாவதியின் தொடர வெளியே வந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் வீரன் முன்வந்து மண்டியிட்டு வணங்கினான்.

அவன் முகத்தில் குடி கொண்டிருந்த சோகத்தைக் கண்டதும், ஏதோ வருத்தம் அளிக்கக்கூடிய செய்தியே காத்திருக்கிறது என எண்ணினான் பத்மாவதி.

“நாராயணபுரத்திலிருந்து வருகிறாயா? அரசரும் அரசியும் செளக்கியமாக இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! அரசருக்கு உடல்நலம் சரியில்லை. வைத்தியர்கள் கவலைப்படுகின்றனர். தங்களையும் தேவியாரையும் உடன் அழைத்து வர மகாராணி அனுப்பியுள்ளார்கள்?” என்றான் அவ்வீரன்.

அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே பத்மாவதி துணுக்குற்றாள்.

“அப்பா!...” என்றாள். அதற்குமேல் வார்த்தைகள் வெளிவர வில்லை. அப்படியே மயங்கிச் சாய்ந்து விட்டாள்.

சட்டென்று பகவான் அவளைத் தாங்கி மெல்ல அருகிலிருந்த மேடையில் சாய்ந்து உட்காரவைத்தார். சிஷ்யன் ஓடிச்சென்று ஒரு பாத்திரத்தில் நீர் மொண்டுவந்தான். அதை வாங்கி ஸ்ரீநிவாசன் தேவியின் முகத்தில் அடித்தார்.

பத்மாவதியின் இமைகள் லேசாகத் திறந்தன.

“தேவி! கலவரம் எதுவும் அடையவேண்டாம். தந்தைக்கு எந்தவித ஆபத்தும் நேர்ந்துவிடாது” என்று ஆறு தல்கள் சொன்னார்.

மெல்ல உணர்வு வரப்பெற்ற பத்மாவதி எழுந்திருந்தாள்.

“ப்ரபோ! என் தந்தையார் உடல்நலம் சரியில்லை யென்று செய்தி வந்திருக்கிறதே. இப்போதே புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டுமென்று என் உள்ளம் துடிக்கிறது” என்றாள்.

“எனக்குத் தெரிகிறது, தேவி. மகரிஷியிடம் சொல்லிக் கொண்டு உடனே புறப்படுவோம்” என்ற ஸ்ரீநிவாசன் சிஷ்யனிடம் இரதத்தை ஆயத்தம் செய்யுமாறு சொல்லி விட்டு வகுளமாலிகையைத் தேடிக்கொண்டு சென்றார்.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் வகுளமாலிகை பெரிதும் மனவருத்தம் கொண்டாள்.

“கொஞ்சமும் தாமதிக்காதே! அந்தப் பெண்ணின் உள்ளம் துடியாய் துடிக்கும். இப்போதே புறப்படு” என்று அவரைத் துரிதப்படுத்தினாள் வகுளமாலிகை.

பின்னர் பத்மாவதியிடம் வந்து, “குழந்தே! மனத்தைச் சஞ்சலம் கொள்ளவிடாதே. உன் தந்தையாரை நீ உயிரோடு காண்பாய். கவலையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்” என்று ஆறுதல் கூறினாள்.

பத்மாவதியும் ஸ்ரீநிவாசனும் மகரிஷியிடம் சென்று நாராயணபுரத்திலிருந்து வந்த சோகச் செய்தியைத் தெரிவித்து உடன் புறப்படுவதாகக் கூறினர். மகரிஷியும் பத்மாவதிக்கு அனேக ஆறுதல்கள் சொல்லி அனுப்பிவைத்தார். குதிரை வீரன் முன் செல்ல, பின்னால் இரதத்தில் பத்மாவதியும் ஸ்ரீநிவாசனும் நாராயணபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்,

22. ஆகாசராஜனின் முடிவும் அவனுக்குக் கிடைத்த நற்கதியும்

மஞ்சத்திலே ஆகாசராஜன் படுத்திருந்தான். அவன் தலைமாட்டில் தாரணி தேவி அமுத கண்ணும் சிந்திய மூக்கு மாக அமர்ந்திருந்தாள். கணவனின் நிலை அவளைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. கால் மாட்டில் வசுதானனும் தொண்டை மானும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மந்திரி பிரதானிகள்சோகம் குடி கொண்டவர்களாய் ஒரு பக்கம் நின்றிருந்தனர்.

இரண்டு நாட்களாகவே அரசனது உடல் நிலை மோசமாகி வந்தது. அன்று விடியற் காலையில் தான் அரண்மனை வைத்தியர் கை விரித்து விட்டார். உடனே பத்மாவதியை அழைத்துவர வீரனை அனுப்பி வைத்தாள் தாரணிதேவி.

பெண்ணும் மருமகனும் வந்து சேரும் வரையிலாவது அரசன் உயிர் தரித்திருக்க வேண்டுமே யென அனைவரும் இறைவனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அவன் ஆவி அடங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் இரதத்தைக் கண்டதுமே அரசனுக்குச்செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது. பஞ்சடைந்த அவன் கண்கள் வாசல் பக்கம் திரும்பியது. தலையைத் தூக்க முயன்றான். உடலில் சக்தி இருந்தால் தானே!

“ப...ப...த்மா...வ...வதி!...” அரசனுக்கு நாக்குமுறியது.

“இதோ வந்து விடுவார்கள். உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று கண்களில் நீர் ததும்பக் கூறினாள் தாரணி தேவி.

உள்ளே நுழைந்த பத்மாவதி தந்தையின் நிலை கண்டு ஒவென்று கதறி விட்டாள். “அப்பா...” என்று அலறிக் கொண்டு அவர் கால்களில் முகத்தைப் புதைத்தபடி கதறினாள்.

அரசன் மெல்ல தலையைத் தூக்கினான். நடுங்கும் கைகளால் மகளின் தலையை வருடியபடி “பத்மா...வதி!...” என்றான்.

“அப்பா!...அப்பா!...முன்னமேயே சொல்லி அனுப்பி யிருக்கக்கூடாதா!...இவ்வளவு மோசமாகும் வரை ஏன் காத்திருந்தீர்கள்” என்று தந்தையின் முகத்தோடு முகம் சேர்த்து அழுதாள்.

“கவலைப்படாதே, பத்மாவதி!...என்றைக்காவது ஒரு நாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தாக வேண்டியது தானே!... ஏதோ நீ வரும் வரையிலாவது மூச்சு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே!...”

மேல் மூச்சு வாங்க நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசினான் ஆகாச ராஜன்.

பின்னால் வந்து நின்ற ஸ்ரீநிவாசனைக் கண்டதும் இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு, “ப்ரபோ! தங்கள் தரிசனம் கிட்டுமோ கிட்டாதோ எனச் சந்தேகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அந்தக் குறை கூட எனக்கு இல்லை. இனி நிம்மதியாக நான் கண் மூடலாம்...” என்றார்.

சர்வலோக சரண்யனான ஸ்ரீநிவாசனும் ஒருகணம் கண் கலங்கி நின்றார். அடுத்த வினாடி பாசம் என்ற மாயையை அகற்றி, “ஆகாசராஜா! உனக்கு நற்கதி காத்திருக்கிறது. வைகுந்தத்தில் உன் வரவை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கிறார்கள்!...” என்றார்.

“ப்ரபோ! என் மகிழ்ச்சியை நான் எவ்விதம் விவரிப்பது? என் குமாரன் வசுதானனையும், சகோதரன் தொண்டை மானையும் உங்கள் பொறுப்பிலே விட்டுச் செல்கிறேன். அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!...” என்று கூறிய ஆகாசராஜன் பத்தினியின் பக்கம் திரும்பி, “குமாரன் எங்கே?” என்று கேட்டான்.

காலடியில் உட்கார்ந்திருந்த வசுதானன், “அப்பா!... இதோ இருக்கிறேன்!” என்று எழுந்து வந்தான்.

ஆகாசராஜன் அவன் இரு கரங்களையும் பிடித்துப் பகவானிடம் ஒப்புவித்தார்.

“பரந்தாமா! இன்னொரு விண்ணப்பம். இன்னும் அதிக நேரம் நான் ஜீவித்திருக்க மாட்டேன். தங்கள் திரு

முகத்தைப் பார்த்தவாறே இவ்வுலக வாழ்வை நீத்துவிடுவேன். கை பிடித்தது முதல் என் சுகதுக்கங்களில் முழுபங்கும் ஏற்று என் உயிரோடு உயிராக இணைந்துவிட்ட தாரணி தீக்குளிக்க அனுமதிக்க வேண்டும். அவளைப் பிரிந்து நாளை, என்னைப் பிரிந்து அவளோ இருக்கமுடியாததால் அவளை யாரும் தடுக்க வேண்டாம்...” என்று ஆகாசராஜன்.

அதன் பிறகு அவன் அதிக நேரம் ஜீவித்திருக்க வில்லை. உற்றார் உறவினர் கற்றிலும் நின்று கண்ணீர் விட, “பரந்தாமா,...ப்ரபோ!...சேஷாத்திரிவாசா!...” என்று சொல்லிக் கொண்டே உயிர் விட்டான்.

தந்தையின் சடலத்தின் மீது விழுந்து ‘ஓ’வென்று கதறினான் பத்மாவதி. தாரணிதேவி மூர்ச்சித்து ஆகாசராஜனின் மார்பு மீது விழுந்து விட்டாள். வசுதானன் துயரம் தாங்காது சிற்றப்பனைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதான். மந்திரி பிரதானிகளும் அரசனின் மரணம் குறித்து மிகுந்த துயருற்று செய்வ தென்னவென்று அறியாமல் நின்றனர். பகவானே எல்லாக் காரியங்களையும் மேற்கொள்ள நேர்ந்தது.

அந்தப் புரத்து மாதர்களை அழைத்து அரசியையும் பத்மாவதியையும் அப்பால் கூட்டிச் செல்லுமாறு சொன்னார். குல குருவான சுகருக்கு ஆளனுப்பி அழைத்துவரச் செய்தார். அரசனின் சடலத்துக்கு விதிப்படி காரியங்களை நடத்தச் செய்தார். மலர் மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டப் பெரிய பல்லக்கிலே அரசனின் சடலம் மயானத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. வழி யெங்கும் மக்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி மறைந்த மன்னனுக்கு மரியாதை செய்தனர். பாதை நெடுகிலும் மலர்கள் வாரி இறைக்கப்பட்டு ஜமக்காளம் போல் காட்சியளித்தது.

சந்தனக் கட்டைகளைக் கொண்டுவந்து மேடை அமைத்திருந்தனர். ஏராளமான வாசனை திரவியங்கள்கொட்டியிருந்தனர். அதன் மீது அரசனின் சடலம் கிடத்தப்பட்டது. இறுதிச் சடங்குகள் ஒன்று விடாது நடைபெற்றன. ஏராளமான தான தருமங்கள் இறந்த அரசனுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டன. கடைசியாக வசுதானன் வேத கோஷங்களுக்கிடையே தந்தையின் உடலுக்குத் தீ வைத்தான்.

தீ கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

புனித நீராடி புத்தாடை அணிந்து சர்வாலங்கார பூஷிதையாகத் தாரணி தேவி சிதையை மும்முறை வலம்

வந்தாள். மக்கள் கதறினர்; கண்ணீர் விட்டு அழுதனர். இரு கைகளையும் கூப்பி அவர்களை நோக்கி வணங்கிய அரசி, “என் அன்பார்ந்த மக்களே! எனக்காக யாரும் கண்ணீர் சிந்தக் கூடாது. என் பதியோடு செல்ல இருக்கும் எனக்கு மகிழ் வோடு விடை கொடுங்கள்” என்றாள்.

பின்னர் திரும்பி மனத்திலே பதியைத் தியானித்தபடி சிதை மீது ஏறி தீயினிடைப் புகுந்தாள். ஒருகணம் பிறர் பார்வைக்குத் தெரிந்த அவளைத் தீ நாக்குகள் கவிழ்ந்தன. ஆகாயத்திலிருந்து மலர் மாரி பொய்தது. மக்கள் மெய் சிலிர்க்க ஆரவாரம் செய்தது, வானுயரம் எழுந்து எதி ரொலித்தது.

அதே சமயம் வானிலிருந்து ஜகஜ்ஜோதியாக விமானம் ஒன்று இறங்கி வந்து, தீப்பற்றி எரியும் சிதைக்கு நேரே நின்றது. சிதையிலிருந்து ஆகாசராஜனும் தாரணி தேவியும் மேலே எழுந்தனர். அவர்களுடைய தெய்வீகத் தோற்றத் தைக்கண்ட மக்கள் பய பக்தியோடு தரையில் விழுந்து நமஸ் கரித்தார்கள்.

அனைவரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அரசனும் அரசியும் விமானத்தில் ஏறி அமர்ந்தனர். அடுத்த க்ஷணம் விமானம் வானில் எழுந்து சென்று மறைந் தது.

23. சிங்காதனத்துக்காக எழுந்த போராட்டம்

ஆகாசராஜன் மறைந்து ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகி விட்டது. ஸ்ரீநிவாசன் உடனிருந்து இதர சடங்குகளை நிறை வேற்றிக் கொடுத்தார். அடுத்து வசதானனை அரசனாக முடி சூட்டி நாட்டின் நிர்வாகத்தை அவன் வசம் ஒப்புவித்து, அவனுக்கு உதவியாகத் தொண்டைமாளையும் இருக்கச் செய்துவிட்டு, பகவான் பத்மாவதியுடன் அகஸ்தியர் ஆசிர மத்துக்குத் திரும்பினார். பெற்றோரை இழந்த வருத்தம் முதலில் இருந்தபோதிலும், பின்னர் அவர்கள் இருவரும் நற்கதி பெற்றதைக் கண்டபோது பத்மாவதிக்கு அத்துக்கம் மறைந்து மகிழ்ச்சியாகவே மாறியது.

பகவான் நாராயணபுரத்தில் இருந்த வரை எவ்விதத் தகராறும் ஏற்படவில்லை. எல்லா காரியங்களும் ஒழுங்காகவே நடந்து வந்தன. என்றைக்கு அவர் அங்கிருந்து அகஸ்தியர் ஆசிரமத்துக்கு புறப்பட்டாரோ அன்றைக்கு மறுதினமே தகராறு எழுந்துவிட்டது.

தொண்டைமான் வசுதானனுக்கு எதிராகக் கிளம்பி விட்டான். வசுதானனை அரசனாக ஏற்க மறுத்தான். ஆகாச ராஜன் இருந்தபோது இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பட்ட தானே அரசனுக்குப் பிறகு அரசுக் கட்டிலில் ஏறவேண்டிய வன் என வாதிட்டான்.

வசுதானனோ, தந்தையின் சிங்காதனம் அவருக்குப்பிறகு முறைப்படி தனக்கே உரிமையான தென்றும், அவ்விதம் தான் எல்லோர் முன்னிலையிலும் தனக்கு முடி சூட்டப் பட்டது என்றும் எதிர்வாதம் செய்தான்.

முதலில் சிறு பூசலாக எழுந்தஇவ்விஷயம் குறுகியகாலத்துக்குள்பெரும்பூசலாக வளர்ந்துவிட்டது.தொண்டைமானுக்குப் பக்க பலமாகச் சில பிரதானிகள் சேரவே அவன் ஆசை அதிகரித்தது.எப்படியாவது வசுதானனை ஒழித்து விட்டுச் சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்ற முடிவு செய்தான். இத்தகராறில் தனக்கு உதவி செய்யுமாறு ஸ்ரீநிவாசனைக் கேட்க அவரைத் தேடிக்கொண்டு அகஸ்தியர் ஆசிரமம் வந்தான்.

தொண்டைமானிடமிருந்து விவரத்தை அறிந்த பகவான் அப்பேதையச் சூழ்நிலையில் எதைச் சொன்னாலும் ஏற்கக்கூடிய நிலையில் அவன் இல்லையென்பதை உணர்ந்தார். ஆகவே அவனுக்கு உதவியாகச் சங்கு சக்கரம் இரண்டையும் கொடுத்தனுப்பினார்.

அடுத்த நாளே வசுதானன் ஓடி வந்தான். தொண்டைமானுக்கு உதவியாகச் சங்கு சக்கரம் இரண்டையும் கொடுத்தனுப்பியுள்ளார் என்று கேள்விப்பட்டதும் அவனுக்கு அளவில்லாத துயரத்தை அளித்தது. அகஸ்தியர் ஆசிரமத்துக்கு வந்து பகவானின் பாத கமலங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கதறினான்.

“ப்ரபோ! தாங்கள் என் தந்தை போன்றவர். என் தந்தையின் மரணத்துக்குப் பிறகு தங்களுடைய என் தகப்பனாராகப் பாவித்து வருகிறேன். சாஸ்திரத்துக்கு விரோத

மில்லாமல், என் தந்தையின் மரணத்துக்குப் பின்னர் இந் நாட்டின் நிர்வாகப் பொறுப்பை அளித்துத் தாங்களே எனக்கு முடி சூட்டினீர்கள். அதற்கு இன்று பெரும் ஆபத்து வந்து விட்டது. என் சிற்றப்பன் தொண்டைமான் எனக்கு எதிராகக் கிளம்பி விட்டான். தாங்களோ அவனுக்கு ஆயுதங்கள் கொடுத்து உதவி செய்துள்ளீர்கள். இது நியாயம் தானா? ப்ரபோ, நீங்களே சொல்லுங்கள்!” என்று மனம் உருக வேண்டினான்.

பத்மாவதியைப் பார்த்து, “சகோதரி! நீயும் இதைப் பார்த்துக் கொண்டதான் இருந்தாயா? உன் சகோதரனிடம் உனக்குப் பாசம் என்பதே இல்லையா? என் அழிவில் உனக்குச் சம்மதம் தானா?” என்று கண்ணீர் விட்டான்.

அவனை அருகில் அழைத்து அணைத்தபடி ஸ்ரீநிவாசன் சொன்னார்.

“வசுதானா! உன்னிடம் எங்களுக்குப் பாசம்’ இல்லை யென்று முடிவு செய்து விட்டாயா? என்னுடைய ஆயுதங்களைத் தொண்டைமானுக்குக் கொடுத்து விட்டேன் என்று வருந்தாதே! என்னுடைய உதவி உனக்கு எப்போதும் உண்டு. உன்னை எதிர்த்துத் தொண்டைமான் போரிடுவானாகில் நான் உன் பக்கம் நின்று சண்டை செய்வேன்.”

பகவானின் வரர்த்தைகள் வசுதானனுக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்தன. மனத் திருப்தியுடன் ஊருக்குத் திரும்பினான். அவன் புறப்பட்டபோதுகூட ஸ்ரீநிவாசன் அவனை அழைத்து, “என் பலம் உனக்கிருக்கிறது என்பதைக் கொண்டு சட்டத்துக்குப் புறம்பான முறையில் நடந்து கொண்டுவிடாதே. தொண்டைமானிடம் சமரசம் பேசு” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

பகவான் அவர்களிடையே அமைதி நிலவ வேண்டுமென்று விரும்பினாரே தவிர, தொண்டைமான் அவ்விதம் நினைக்கவில்லை. ஸ்ரீநிவாசனிடமிருந்து சங்கு சக்கரம் இரண்டும் கிடைத்த மாத்திரத்திலேயே நாராயணபுரத்தின் சிங்காதனம் தனக்குக் கிடைத்து விட்டதாகவே எண்ணி இறுமாப்படைந்தான். ஆகவே, வசுதானன் பேசிய சமரசத்துக்கு அவன் இணங்கவில்லை. மாறாக அவனோடு போருக்குத் தயாரானான். பெரும்படை ஒன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு சங்கநாதம் முழக்கினான்.

சிறற்ப்பன் போருக்குத் தயாராகி விட்டான் என்பதை அறிந்ததும் வசுதானன் அந்தச் செய்தியை சுவர்ணமுகி தீரத் திலிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசனுக்குத் தெரிவித்து விட்டு வீரர்களை ஒன்று திரட்டி தானும் யுத்தத்துக்குச் சன்னத்தமானான்.

வசுதானனிடமிருந்து செய்தி கிடைத்ததும், அவனுக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்குப்படி ஸ்ரீநிவாசன் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ளப் புறப்பட்டு வந்தார். அவர் புறப்பட்டபோது பத்மாவதி வந்து குறுக்கிட்டாள்.

“நாதா, இந்தச் சண்டை அவசியம் தானா? நீங்கள் முயற்சி செய்தால் இதைத் தடுக்க முடியாதா? வீணாகுயிர்ச் சேதம் நிகழ அனுமதிக்கப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“பிரியே! சண்டை நிகழாது தடுக்கும் எண்ணத்தோடு தான் புறப்பட்டுப் போகிறேன்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

அங்கே நிலைமை மோசமாக இருந்தது. இரு தரப்பினரும் யுத்தச் சன்னத்தராகப் படைகளுடன் நின்றனர். பகவானின் கடைசி நேர சமரசப் பேச்சும் முறிந்தது. ஆகவே யுத்தமே இதற்கு ஒரு வழி என முடிவாகியது. பகவானும் வசுதானனின் பக்கம் ஒரு பகுதிக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

யுத்தம் தொடங்கியது. இரு தரப்பினரும் சரமாரியாக அம்புகளை எய்தனர். உயிர்ச்சேதம் நிகழ்வதைத் தடுக்க வேண்டும் என்ற உறுதி கொண்டிருந்த பகவான் அந்த நேரத்தில் ஒரு யுக்தி செய்தார். இரதத்தை அதன் போக்கிலிருந்து திருப்பித் தொண்டைமானின் முன் செலுத்தினார். அவன் எய்த அம்பு ஒன்று பறந்து வந்து பகவானின் மார்பிலே தாக்கியது. அவ்வளவு தான். ஸ்ரீநிவாசன் மயங்கி இரதத்தின் தட்டிலே சாய்ந்து விட்டார்.

எங்கும் ‘ஹாஹா’ காரம் எழுந்தது. பகவான் அடிபட்டு விழுந்து விட்டார் என்ற செய்தி காட்டுத் திபோல யுத்தகளம் முழுவதும் பரவியது. தொண்டைமான் உடனே சண்டையை நிறுத்துமாறு உத்தரவிட்டான்.

இதற்குள் யுத்தம் தொடங்கிவிட்டது பற்றி அகஸ்தியர் ஆசிரமத்துக்குச் செய்தி எட்டியது. அதைக் கேட்ட பத்மாவதி குலைநடுங்கினாள். தான் முன்னின்று எப்படியாகிலும் சமரசம் செய்து வைத்துப் போரைத் தவிர்ப்பதாகக் கூறி முனிவரை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

யுத்தகளத்தை அவர்கள் நெருங்கும்போதே பகவான் அடிபட்டுவிட்ட செய்தி எட்டியது. அதைக்கேட்ட பத்மாவதி நிலை குலைந்து விட்டாள். இரதத்தை விட்டுக் குதித்து அவங்கோலமாக ஓடி வந்தாள்.

“ப்ரபோ! உங்களை அடித்துவிட்டார்களா பழிகாரர்கள்!” என்று கதறிக்கொண்டே ஓடிவந்த பத்மாவதி பகவானின் கால்களில் விழுந்து கதறினாள். மெல்ல உணர்வு வரப்பெற்று எழுந்த பகவான் அவளைப் பார்த்து “பத்மாவதி! நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்? பெண்கள் வரக்கூடிய இடமா இது?” என்று கோபத்தோடு வினவினார்.

பின்னால் வந்த அகஸ்தியர், “ப்ரபோ! தேவியாரைக் குற்றம் சொல்லாதீர்கள். சகோதரனுக்கும் சிற்றப்பனுக்கும் இடையே தாமே முனைந்து சமரசம் செய்து வைப்பதாகக் கூறித்தான் புறப்பட்டு வந்தார். இங்கு வரும்போது தங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கேட்டு மனம் பொருது ஓடி வந்து விட்டார்கள்” என்றார்.

“சமரசத்துக்கு இடமே இல்லை, தேவி!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! இருவரையும் அழைத்துவரச் செய்யுங்கள். உங்கள் தீர்ப்புக்குப் பணியுமாறு அவர்களை நான் உத்தர விடுகிறேன்” என்றாள் பத்மாவதி.

அகஸ்தியர் தானே போய் அழைத்து வருவதாகக் கூறிச் சென்றார். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தொண்டைமானும் வசுதானனும் முனிவரைப் பின்தொடர்ந்து அங்கே வந்து சேர்ந்தனர்.

அவர்களைக் கண்டதும் பத்மாவதி உக்கிரமாகி விட்டாள்.

“சிற்றப்பா, தம்பி வசுதானா! நீங்கள் இருவருமே அழிவ தென்று முடிவு செய்து விட்டீர்களா?” என்று கண்களில் அனல் பறக்கக் கேட்டாள்.

அவள் கோபம் இருவரையுமே கலக்கி விட்டது.

“அக்கா, சிற்றப்பாவிடம் எனக்கு என்றுமே மதிப்பு உண்டு. தந்தைக்குப்பின் மகனே முறைப்படி பட்டம் ஏற வேண்டியது தானே!” என்றான் வசுதானன்.

“பத்மாவதி, அண்ணாவின் காலத்தில் எனக்கு இளவரசுப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டதை மறந்து விட்டாயா? அதன்படி இந்நாட்டில் எனக்கும் உரிமை இருக்கிறதென்பதை எவருமே மறுக்க முடியாதே!” என்றான் தொண்டைமான்.

“அதற்கு நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்கிறேன். உங்களிடையே சமரசம் ஏற்பட என் கணவர் ஒரு ஏற்பாடு செய்து வைப்பார். இருவருடைய கௌரவத்துக்கும் பங்கம் ஏற்படாது” என்றான் பத்மாவதி.

“இப்போது சேஷாத்திரி வாசனையே தந்தைக்குச் சமமாகப் பாவித்து வருகிறோம். அவரது ஏற்பாட்டுக்கு நாங்கள் பரிபூரண சம்மதம் அளிக்கிறோம்” என்றனர் இருவரும்.

அதன் மீது நாட்டைச் சமமாகப் பிரித்து இரு பகுதிகளை இருவரும் தனித்தனியே ஆட்சி செய்வதுதான் உசிதமென்று பகவான் தெரிவித்தார். அவருடைய வார்த்தைகளை இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டனர்.

“ப்ரபோ! நீங்கள் எதைச்சொன்னாலும் அதற்குக்கட்டுப் பட்டு நடக்கச் சித்தமாக இருக்கிறோம்” என்றனர் இருவரும்.

அவ்வாறே நாடு இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. தொண்டை நாடு தொண்டைமானின் ஆட்சியிலும், சோழ நாடு வசுதானன் ஆட்சியிலும் இருக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த ஏற்பாடு இரு தரத்தாருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது. பகவானின் தீர்ப்பை இருவரும் பணிந்து ஏற்றனர்.

கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த நிலைமையைச் சீர்படுத்தி இருவருக்குமிடையே நிலவிய பகைமை உணர்ச்சியை நீக்கி விட்டுப் பகவானும் பத்மாவதியும்; அகஸ்தியர் ஆசிரமம் திரும்பினர்.

24. ரங்கதாசன் விருத்தாந்தம்

வருடங்கள் மெள்ள நகர்ந்தன.

ஒரு நாள் தொண்டைமான் பகவானைத் தரிசித்துப்போக அகஸ்தியரின் ஆசிரமத்துக்கு வந்தான். வழக்கத்துக்கு மாறாக ஏராளமான பொருள்களுடன் வந்த தொண்டைமான் அவற்றைப் பகவானின் காலடியில் சமர்ப்பித்து வணங்கினான்.

“இதெல்லாம் என்னப்பா! எனக்கெதற்கு! மகரிஷியின் ஆசிரமத்தில் எனக்கொரு குறையும் இல்லையே!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! இத்தனை நாளும் தங்களை என் சகோதரன் ஆகாசராஜனின் மருமகனாகவே எண்ணியிருந்தேன். இப்போது தான் தங்களின் பரிபூரண சொரூபத்தை உணர் முடிந்தது. சர்வலோக ரக்ஷகனாகத் தங்களை முனிசிரேஷ்டர்கள் ஆராதிப்பதை இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகுதான் உணர்ந்தேன். சகல வேதங்களும் கொண்டாடும் தங்களைத் தரிசித்துப் பேரின்பமெய்த வந்துள்ளேன். ஏதோ என் சக்திக் குட்பட்ட இந்தக் காணிக்கைகளைத் தாங்கள் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான் தொண்டைமான்.

“மிகவும் சந்தோஷம். நானும் சில நாட்களாகவே உன்னிடம் ஒரு விஷயம் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் எது இருப்பினும் தாங்கள் சொல்லுங்கள். அவற்றை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்” என்றான் தொண்டைமான்.

“உன் சகோதரன் ஆகாசராஜனின் புத்திரி பத்மாவதியை மணந்த நான் எவ்வளவு காலம் அன்னியர் இருப்பிடத்தில் இருக்க முடியும்? எங்களுக்கென ஓர் இடம் தேவையில்லையா? எனக்கு அதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலை இல்லை. எந்த இடத்தில் வேண்டுமானாலும் இருந்து விடுவேன். ஆனால் பிறர் என்ன சொல்லுவார்கள் என்பதைத் தான் யோசிக்கிறேன். ‘அரசன் பொன்னும் மணியும் கொண்டுபோய் கொட்டி என்னப் பிரயோசனம்? மருமகனுக்கு ஓர் இருப்பிடத்தைக் கட்டிக் கொடுக்கக் கூடாதா?’ என்று பிறர் சொல்லும்போது அது உங்கள் கௌரவத்தைத்தான் பாதிக்கும்.”

“ப்ரபோ! இதை முன்னரே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? நான் செய்திருக்க மாட்டேனா?” என்று நெஞ்சம் தழுதழுக்கக் கூறினான் தொண்டைமான்.

“இதைப்பற்றி நான் கொஞ்சம் வாய்திறந்தாலும் வசதானன் முந்திக்கொண்டு விடுவான். அதனால் தான் சமயம் நேரும்போது தெரிவிக்கலாம் என்றிருந்தேன். எனக் கொரு வாசஸ்தலத்தை நிர்மாணித்துக் கொடு. அதனால் உன்

புகழ் என்றும் அழியாது நிலைத்து நிற்கும். நீ ஒருவனே அந்தப் புகழுக்குப் பாத்திரமானவன்” என்றார் பரந்தாமன்.

“ப்ரபோ! எந்த இடத்தில் தங்களது வாசஸ்தலம் அமைய வேண்டும்? எவ்வித பாணியில் அமைக்க வேண்டும்? சொல்லுங்கள். தங்கள் விருப்பத்துக்கு ஏற்ப நான் நிர்மானித்துத் தருகிறேன்” என்றான் தொண்டைமான்.

“அப்படியானால் மாலை நாம் புறப்படுவோம். உனக்கு இடத்தையும் காட்டி, எவ்வாறு அமைக்க வேண்டுமென்பதையும் தெரிவிக்கிறேன்” என்றார் பகவான்.

அவ்விதமே மாலையில் இருவரும் ஆசிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டனர். பகவான் தொண்டைமானைச் சேஷாசலத்தில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையிலே இருக்கும் புற்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

“இதோ பாரப்பா! இதுதான் நான் தங்கியிருந்த இடம். என் ஒருவனுக்கு இந்த இடம் போதுமானது. ஆனால் பத்மாவதியும் கூட இருப்பதால் இது போதாது. வசதிகளும் பூரணமாக இல்லை. இந்த இடத்தில் எனக்கொரு ஆலயத்தை நிர்மாணம் செய்” என்றார்.

தொண்டைமான் மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்தவனாய், பகவானைப் பார்த்து “சுவாமி! தங்கள் வாக்கு முகூர்த்தத்தையே சுபமுகூர்த்தமாகக் கொண்டு வேலையைத் தொடங்கி விடுகிறேன். ஆலயநிர்மாணம் பற்றி தங்கள் திட்டம் என்ன? சொல்லுங்கள், ப்ரபோ!” என்றான்.

“இந்தப் புற்று இருக்குமிடத்தில் கர்ப்பக்கிருகம் அமைய வேண்டும். அதைச்சுற்றி மதில்கவர் எழுப்பி, அதனிடையே வைகுந்த வாசல் இருக்குமாறு கவனித்துக் கொள். இரண்டாவது பிராகாரத்தில் மடைப்பள்ளி, பள்ளி அறை, கல்யாண மண்டபம், வாசனா திரவிய சாலை முதலியன இருக்க வேண்டும். மூன்றாவது பிராகாரத்தில் ஆஸ்தான மண்டபங்களும் உக்கிராண அறைகளும் இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் ஏழு வாசல்களும் இரண்டு கோபுரங்களும் அமைக்க வேண்டும். நுழைவாயிலில் ஒரு கோபுரமும், பிராகாரத்தில் நுழையுமிடத்தில் ஒரு கோபுரமும் அமைக்க வேண்டும். இரண்டாவது பிராகாரத்தில் பலிபீடமும் துவஜஸ்தம்பமும் நிறுவ வேண்டும்.”

இவ்வாறு ஒவ்வொரு இடமும் எந்தெந்த மாதிரி எந்தெந்த வசதிகளுடன் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை பகவான் விவரித்துவர, தொண்டைமான் அவர் வார்த்தைகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தான்.

பக்கத்திலே இருந்த தோட்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்ற பகவான் அங்கிருந்த கிணற்றைக் காட்டி “தொண்டைமான்! இதோ இந்தக் கிணற்றையும் சீர்படுத்தித் தர வேண்டும். இந்தக் கிணறு முன்ஜன்மத்தில் உன்னால் வெட்டப்பட்டதாகும்!” என்றார்.

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்டத் தொண்டைமானின் உடல் சிலிர்த்தது.

“ப்ரபோ! தாங்கள் கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தைகள் என்னை மெய்மறக்கச் செய்கின்றன. என்னால் முற்பிறவியில் வெட்டப்பட்ட கிணறு இது என்று குறிப்பிட்டீர்களே! பரந்தாமா! தயவுசெய்து இதனோடு நான் கொண்டிருந்த தொடர்பையும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

“சொல்லுகிறேன், கேள்!” என்ற பகவான் தொண்டைமானுக்கு அந்த விருத்தாந்தத்தை எடுத்துக் கூறினார்.

சோழ மண்டலத்திலே வைகானஸன் எனப் பெயர் கொண்ட முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். கிருஷ்ணாவதாரத்தின் போது பகவான் புரிந்த லீலைகளைக் கேட்டது முதல் அவர் பகவானைக் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் உருவத்தில் பார்த்துப் பரவசமடைய வேண்டுமென உறுதிபெற்று அந்நேரமாகக் கடுமையான தவம் மேற்கொண்டார்.

சில நாட்களுக்குக் கனிகிழங்குகளை மட்டுமே ஆகாரமாகக் கொண்டு தவம் செய்தார் அவர். பின்னர், இலை தழைகளையும், காய்ந்த சருகுகளையுமே உட்கொண்டார். இன்னும் கொஞ்சநாட்கள் சென்றதும், அவர் அதையும் நிறுத்திவிட்டுக் காற்றையே ஆகாரமாகச் சுவாசித்துக் கொண்டு பகவானைக் குறித்து தவம் செய்தார்.

முனிவரின் உறுதியைக் கண்டு மெச்சிய பகவானும் அவர் முன்பு தோன்றி, “பக்தா! உனக்கு வேண்டிய வரம் என்ன? கேள்!” என்றார்.

“சுவாமி! தாங்கள் எனக்குக் கிருஷ்ண பரமாத்மாவாகக் காட்சி தரவேண்டும்” என்று வேண்டினார் முனிவர்.

“உன் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமானால் இந்தத் தோற்றத்தில் அதைக் காணமுடியாது; சேஷாசலத்திலே வாசம் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசனைக் குறித்து ஆராதித்து வா. அப்போது உன் மனோபிஷ்டம் நிறைவேறும்” என்று அருளி மறைந்தார் மகாவிஷ்ணு.

வைகாணசரும் சோழமண்டலத்தை விட்டுக் கால்நடையாகச் சேஷாசலம் புறப்பட்டார். வழியிலே அவரை ரங்கதாசன் என்னும் பக்தன் சந்தித்தான்..

“சுவாமி! தாங்கள் எங்கே பிரயாணமாகச் செல்லுகிறீர்கள்?” என்று அவரைக் கேட்டான்.

“சேஷாசலத்திலே பகவான் ஸ்ரீநிவாசனாக இருக்கிறார். அவரைத் தரிசித்து அவர் அருளைப் பெறப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றேன்” என்று பதில் அளித்தார் முனிவர்.

“சுவாமி! அவ்விதமானால் நானும் தங்களுடனே வர விரும்புகிறேன். என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று அவரிடம் வேண்டினான் ரங்கதாசன்.

“எனக்கென்ன ஆசைப்பணை இருக்கப் போகிறது? தாராளமாக வா!” என்று வைகாணசர் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

கொஞ்சதூரம் சென்றதும் ரங்கதாசன் அவரிடம் மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

“சுவாமி! ஸ்ரீநிவாசரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்புவதன் விசேஷமென்ன? அதை நானும் தெரிந்து கொள்ளுகிறேன்” என்றான் அவன்.

“ரங்கதாசா! கிருஷ்ணாவதாரத்தின் போது பகவான் எண்ணற்ற லீலைகளைச் செய்திருக்கிறார். அவற்றைக் கேட்டு ஆனந்தம் கொள்ளக் கொள்ள, பகவானை அந்த ரூபத்திலேயே தரிசிக்க வேண்டுமென்ற அவா என்னுள் எழுந்தது. பகவானைக் குறித்துக் கடுமையாகத் தவம் மேற்கொண்டேன். மகாவிஷ்ணுவும் எனக்குத் தரிசனம் கொடுத்து நான் தவம் மேற்கொண்டதன் காரணத்தைக் கேட்டார். அவரோ இந்த ரூபத்திலே தன்னை அவ்வாறு பார்க்க முடியாதென்றும், சேஷாசலத்திலே ஸ்ரீநிவாசன் இருக்கிறார் என்றும் அங்கே சென்று அவரை ஆராதித்தால் என் மனோபிஷ்டம் நிறைவேறும் என்றும் தெரிவித்தார். பகவான் கிருஷ்ணன் சேஷா

சலத்திலே ஸ்ரீநிவாசனாக வந்து தங்கியிருக்கிறாராம்” என்றார் முனிவர்.

அவர் வார்த்தைகள் ரங்கதாசனை ஆனந்த வெள்ளத்தில் திளைக்கச் செய்தன. முனிவரைச் சந்தித்தது எவ்வளவு நல்லதாகப் போய் விட்டது! முனிவருக்குப் பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகப் போகிறார். அவரோடு அவனும் சென்றால் பகவானை நேரில் தரிசிக்கலாமல்லவா!

“சுவாமி! நானோ அனாதை. எனக்கு உற்றார் உறவினர் யாருமே இல்லை. சோறுகண்ட இடமே சொர்க்கம். நானும் தங்களுடனேயே இருந்து தங்களுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துவர ஆசைப்படுகிறேன். தாங்கள் தயைசூர்ந்து என் கோரிக்கையை அனுமதிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

“எனக்கும் விருப்பம்தான். கூடமாட ஒத்தாசைக்கு ஓர் ஆள் வேண்டுமல்லவா!” என்று அவனைத் தம்முடனேயே வைத்துக் கொண்டார் முனிவர்.

இருவரும் சேஷாசலத்தை அடைந்தனர். ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக்குப் பக்கத்தே தங்களுக்கான வாசஸ்தலத்தை அமைத்துக் கொண்டனர். தினமும் புஷ்கரிணியில் நீராடிப் பகவானை ஆராதித்து வந்தனர். முனிவருக்கு வேண்டிய சுசுருஷைகளைச் செய்து வந்தான் ரங்கதாசன். தோட்டங்களிலே சென்று மலர் கொய்து வருவது அவன் வேலை. தினமும் வெகுதூரம் வனத்திலே சென்று மலர் கொய்து வருவதைக் காட்டிலும் புஷ்கரிணிக்குப் பக்கத்தே ஓரிடத்தில் மலர்த் தோட்டம் போட்டால் என்னவென்று தோன்றியது அவனுக்கு.

முனிவரிடம் உள்ளத்திலிருப்பதைத் தெரிவித்தபோது அவரும் மகிழ்ச்சியோடு அவனைப் பாராட்டினார். தோட்ட வேலையில் தாமும் அவனோடு ஈடுபடுவதாகக் கூறினார்.

மலர்த் தோட்டம் உருவாகியது. இருவாஷி, சம்பங்கி, ஜாதி, முல்லை, மல்லிகை, மந்தாரை, அலரி முதலான செடிகள் பயிராக்கப் பட்டன. மாலை நேரத்தில் பூக்களின் நறுமணம் அந்தப் பிரதேசம் முழுமையும் நிறைந்திருக்கும். விடியற்காலையில் எழுந்திருந்து புஷ்கரிணியில் நீராடி விட்டு மலர் கொய்து வருவான் ரங்கதாசன். செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றத் தோட்டத்திலே கிணறு ஒன்றையும் ரங்கதாசன் வெட்டுவித்தான்.

இப்படியாக இருந்து வரும்போது கோடைக்காலம் வந்தது. ஒருநாள் மலர் பறித்து வரத் தோட்டத்துக்கு வந்தான் ரங்கதாசன். அவன் பார்வை யதேச்சையாகப் புஷ்கரிணியின் பக்கம் திரும்பியது. அடுத்த வினாடி அவன் தன்னையே மறந்து விட்டான். திவ்வியதேஜஸ்ஸுடன் கூடிய கந்தருவன் ஒருவன் தன் மனைவியுடன் ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லும் வழியில் ஆதிவராகப் பெருமானின் ஆலயத்தையும், அதனருகே அமைந்திருந்த ஸ்வாமி புஷ்கரிணியையும் கண்டு அப்புனிதத் தீர்த்தத்தில் நீராடிப் பகவானைத் தரிசித்துச் செல்ல எண்ணம் கொண்டு கீழிறங்கி வந்தான். கந்தருவனும் அவன் மனைவியும் ஆனந்தமாகப் புஷ்கரிணியில் நீராடும் வைபவத்தைக் கண்டான் ரங்கதாசன்.

அவர்களின் ரூபலாவண்யத்தில் மயங்கிய ரங்கதாசன் தான் எந்தக் காரியத்துக்காக வந்தோம் என்பதையே மறந்து விட்டான். மலர்க் கூடையை ஒருபக்கமாக வைத்து விட்டு அவர்கள் நீராடும் அழகிலே மனத்தை லயிக்கச் செய்து விட்டான்.

வெகுநேரம் இருவரும் தண்ணீரிலே அமிழ்ந்து குளித்தனர். பின்னர் எழுந்து கரையேறி புத்தாடை அணிந்து கொண்டு ஆலயத்துள் சென்று வராகப் பெருமானைச் சேவித்துத் திரும்பினர். அவர்கள் இருவரும் கண்ணுக்கு மறையும் வரை ரங்கதாசன் தான் இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையவில்லை. அவர்களையே கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருவரும் வானிலே எழுந்து மறைந்த பின்னரே ரங்கதாசனுக்குத் தன் உணர்வு வந்தது. அப்போதுதான் மலர் கொய்யப் புறப்பட்டு வந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அடாடா! அவன் என்ன காரியம் செய்து விட்டான். முனிவர் அவன் கொண்டு வரும் மலருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பாரே! பகவத் உபாசனையில் அவன் பெருத்த அபசாரம் அல்லவா செய்து விட்டான்! குறித்த காலத்தில் மலர் கொண்டு கொடுக்காது பூஜையைத் தாமதிக்கச் செய்து விட்டானே!

அதை நினைக்க நினைக்க அவன் உடல் பதறியது. மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு முனிவரிடம் ஒடிவந்தான். உக்கிரமூர்த்தியாக இருந்த முனிவரின் காலடியிலே மலர்க்கூடையை வைத்து, “முனிசிரேஷ்ட! இப்பாதகனை மன்னித்து அனுக்

கிரகிக்க வேண்டும்!” என்று கதறியபடி அவரது பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

வைகாசனரும் அவனை எழுந்திருக்குமாறு சொன்னார்.

“மலர் கொய்யச் சென்ற நீ இத்தனை தாமதமாகத் திரும்பக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

ரங்கதாசன் கண்கள் நீரைப் பெருக்க அவரிடம் தான் கண்டவற்றை விவரித்து, “குருதேவா! மாயைக்கு அடிமையாகி விட்ட நான் பகவத் ஆராதனைக்குப் பங்கம் ஏற்படும் வகையில் நடந்து கொண்டு விட்டேன். தயவுசெய்து தாங்கள் தான் என்னை மன்னித்து ரக்ஷிக்க வேண்டும்!” என்று வேண்டினான்.

அப்போது பகவான் ஸ்ரீநிவாசன் அவர்கள் முன்பு தோன்றினார். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே ரங்கதாசன் நெடுஞ்சாண்கிடையாகத் தரையில் விழுந்து வணங்கினான்.

“ப்ரபோ! என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்!” என்று பிரார்த்தித்தான்.

“ரங்கதாசா! எவராக இருந்த போதிலும் தவறு செய்தால் அதற்குத் தண்டனை அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும். ஆசாபாசங்களை விடுத்து என்னை ஆராதித்து வந்த நீ, சிறிது நேரம் மனச்சஞ்சலத்துக்கு ஆளாகி விட்டாய். அதன் காரணமாக என் பூஜையும் தடைப்பட்டு நின்றிவிட்டது. இது குற்றமே. நீ இப்போதே இந்தப் பிறவியை விடுத்து நாராயணபுரத்து அரசன் சுதர்மனுக்கு இரண்டாவது புத்திரனாகப் போய் பிறப்பாயாக!” என்று சாபம் கொடுத்தார் பகவான்.

ரங்கதாசனோ அவரது பாதங்களில் விழுந்து, “ப்ரபோ! கருணா கடாசுன் என்று போற்றப் பெறும் தாங்கள் இவ்விதம் சாபமிடலாமா? தங்கள் சரணுரவிந்தங்களை அடைய வேண்டுமென்று பக்தியோடு ஆராதித்து வந்த என் விரதம் முற்றிலும் வீண்தானா, சுவாமி!” என்று கதறினான்.

“ரங்கதாசா! கவலைப்படாதே! உன் விரதம் வீண் போகாது. முனிவரின் பூஜைக்குத் தடைநேரக் காரணமாகி விட்டதால் உன் விரதம் பூர்த்தியாகத் தடை நேர்ந்துள்ளது. அவ்வளவுதான். தொண்டைமானாகப் பிறக்கப் போகும் நீ தொண்டை மண்டலம் முழுவதையும் சீரும் சிறப்புடன்

ஆண்டு வருவாய். அப்போது உன்னை இங்கு வரவழைத்து எனக்கோர் ஆலயத்தை நிர்மாணிக்கும் பெறும் பேற்றை அளிப்பேன்” என்று அருளி மறைந்தார் பகவான்.

அந்தக்கணமே ரங்கதாசன் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து, நாராயணபுரத்திலிருக்கும் அரசன் சுதர்மனுக்கு இரண்டாவது குமாரனாகத் தொண்டைமான் என்ற நாமதேயத் தோடுப் பிறந்தான்.

25. ஆனந்தநிலையத்தில் எழுந்தருளல்

இவ்விதம் பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தைக் கூறி முடித்த ஸ்ரீநிவாசன் மேலும் சொல்லலுற்றார்.

“நீதான் அந்த ரங்கதாசன். இந்தக் கிணறு உன்னால் முன்பு வெட்டப்பட்டது. என்னை அர்ச்சிக்கத் தினமும் மலர் எடுத்துவந்த புண்ணியமே உனக்கு இப்பிறவியில் அரச போகம் கிட்டச் செய்தது. சாபம் காரணமாக விடுபட்டுப் போன உன் பணியை இப்போது பூர்த்தி செய்து கொள். அழியாப்புகழ் உன்னைத் தேடி வந்து அடையும்.”

நகருக்குத் திரும்பிய தொண்டைமான் உடனடியாகவே காரியத்தில் இறங்கினான். ஆலய நிர்மாணத்துக்கான பாறைகளும் செங்கற்களும் வண்டி வண்டியாகக் கொண்டுபோய் புஷ்கரிணியின் கரையிலே குவித்தான். கைதேர்ந்த சிற்பிகளை வரவழைத்தான். மரமும் சுண்ணாம்பும் ஒருபக்கம் வந்து குவிந்தன. ஒரு நல்ல முகூர்த்தத்தில் வேதியர்களை வரவழைத்து முறைப்படி சங்கல்பித்து கொண்டு காரியங்களைத் தொடங்கினான்.

ஆட்கள் இரவும் பகலுமாய் பாறைகளைச் செதுக்கினர். வேலை முடியும்வரை யாரும் ஊர் திரும்ப வேண்டாமெனக் குடும்பத்தோடு அவர்கள் அங்கு தங்க ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தான். கைதேர்ந்த ஆட்களிடம் ஒவ்வொரு வேலையும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர்கள் கேட்டதற்கும் மேலாகவே கூலி வழங்கப்பட்டதால் ஒவ்வொருவரும் உற்சாகத்துடன் வேலையில் இறங்கினர். பகவானுக்கு ஆலயம் நிர்மாணிக்கிறோம் என்ற எண்ணத்தால் மனச் சந்துஷ்டியோடு வேலை செய்தனர்.

சிறிது சிறிதாக ஆலயம் எழும்பத் தொடங்கியது. தொண்டைமான் அடிக்கடி அங்கு வந்து வேலையின் முன்னேற்றத்தைக்கவனித்துவந்தான். பகவானின் விருப்பத்துக்கு மாறாக எந்தக் காரியமும் நடக்கவில்லை. ஒவ்வொரு சிறு விஷயமும் அவர் தெரிவித்திருந்தது போலவே நடந்து வந்தது. நடுநடுவே தொண்டைமான் அகஸ்தியர் ஆசிரமம் சென்று ஸ்ரீநிவாசனிடம் ஆலயவேலையின் முன்னேற்றத்தைத் தெரிவித்து வந்தான்.

எறும்புப்புற்று இருந்த இடத்திலே கர்ப்பக்கிருகம் அமைக்கப்பட்டது. அதன் வாயிலில் வைகுந்தவாசலை அமைத்தனர். முதற் பிரகாரத்தில் மடைப்பள்ளியும், பள்ளி அறையும், வாசனா திரவிய சாலையும் கட்டப்பட்டன. அதைச் சுற்றிப் பெரிய மதில் எழும்பியது. அதற்கு அடுத்தாற்போல் கல்யாண மண்டபம், சாமான்களைச் சேமித்து வைக்க உக்கிராண அறைகள், துவஜஸ்தம்பம், அதன் கீழே பலி பீடம் ஆகியவை கட்டப்பட்டன. இரண்டாவது பிராகாரத்தை ஆஸ்தான மண்டபங்கள் அலங்கரித்தன. அவற்றைச் சுற்றி மிகப்பெரிய மதில் எழும்பியது. வாயிலில் பிறும்மாண்டமான கோபுரம் ஒங்கி உயர்ந்திருந்தது. அதன் உச்சிவரை பலவித வேலைப்பாடுகள் அலங்கரித்தன. பெரிய பெரிய பாறைகளையே தரையில் பதித்து தளம் அமைத்திருந்தனர். மண்டபங்களைத் தாங்கி நின்ற தூண்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் நுண்ணிய வேலைப்பாடுகளுடன் கூடியிருந்தன. கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேல் அழகிய வேலைப்பாடுகளோடு விமானம் அமைக்கப்பட்டது.

பகவானுக்காகப் புஷ்கரிணியின் கரையில் ஆலயம் எழுந்ததும் தொண்டைமான் மந்திரி பிரதானிகள் புடைசூழ அகஸ்தியர் ஆசிரமம் சென்றான். ஸ்ரீநிவாசனை வணங்கி, “ப்ரபோ! தங்கள் வாசத்துக்கேற்ற இடம் தங்கள் விருப்பப் படி புஷ்கரிணியின் தென்கரையில் தயாராக இருக்கிறது. தாங்கள் அங்கு எழுந்தருளி என்னைக் கிருதார்த்தனுக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

“அப்படியா? ரொம்ப மகிழ்ச்சி! விரைவிலேயே நான் அங்கு வந்து சேருகிறேன்” என்று சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தார் பகவான்.

பின்னர் பிரம்மதேவனை வரவழைத்தார். “நான்முகா! எனக்கொரு வாசஸ்தலம் இல்லையே என்ற குறையைத் தொண்டைமான் பூர்த்தி செய்திருக்கிறான். புஷ்கரிணியின்

தென்கரையில் நீ உண்டாக்கியப் புற்றின் இடத்திலே எனக் காகப் பிரம்மாண்டமான ஆலயம் எழுந்துள்ளது. விரைவிலேயே அங்கு செல்ல முடிவு செய்துள்ளேன். ஆகவே நாள் பார்த்து கிருஹப்பிரவேச வைபவத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

“ப்ரபோ! தங்கள் விருப்பப்படியே நிறைவேற்றுகிறேன்” என்று சொல்லி, நான்முகன் நல்ல முகூர்த்தம் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு, அந்த முகூர்த்தத்தில் ஆலயத்தினுள் எழுந்தருள லாம் என்றார்.

தொண்டைமானுக்குச் செய்தி அனுப்பி அவனை வர வழைத்தார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“நான்முகன் குறித்துள்ள முகூர்த்தம் எனக்கு உகந்த தாக இருக்கிறது. அந்நாளிலே நாம் நம்முடைய கிருஹத் துக்குப் போவோம். நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தோருடன் வந்து சேர வேண்டும்” என்றார்.

தொண்டைமானின் உள்ளம் உவகையால் பூரித்தது.

பத்மாவதி தேவியாருடன் ஸ்ரீநிவாசன் சேஷாசலம் எழுந்தருளும் சுபதினம் நெருங்கி வந்தது. அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தில் ஒரே குதூகலம். இந்திராதி தேவர்கள் வந்து கூடினர். பிரம்மதேவன் முன்னின்று எல்லா ஏற்பாடுகளையும் கவனித்தார். தொண்டைமானும் வசுதானனும் அவரவர் பரிவாரங்களுடன் வந்து சேர்ந்தனர். முனிவர் ஆசிகூற அனைவரும் ஆனந்தமாகப் புறப்பட்டனர்.

வழியெங்கும் முனிவர்கள் தோரணங்கள் கட்டி அவர் களைக் குதூகலத்தோடு வரவேற்றனர். ஸ்ரீநிவாசன் பத்மா வதி தேவியுடன் இரதத்தில் புறப்பட்டு வந்தார். இரதத்தை பிரம்மதேவனே சாரத்தியம் செய்து வந்தார்.

தூரத்திலிருந்தே வானுற ஒங்கிய கோபுரம் அவர்களை வரவேற்றது. ஆலயத்தைச் சுற்றி நாற்புறமும் சாணமிட்டுப் பெருக்கி பிரம்மாண்டமான கோலங்கள் போட்டிருந்தனர். மாபெரும் பந்தல்கள் போட்டு மாவிலைத் தோரணங்களைக் கட்டியிருந்தனர். எங்கும் பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டு ‘கம்’ மென்ற வாசனை பரவியது.

பகவானுக்குப் பூரண திருப்தி. பத்மாவதியை அழைத்துக் கொண்டு ஆலயம் முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்தார்.

“தேவி!...” என்று பத்மாவதியை அழைத்தார்.

“என் ஆனந்தத்தை நான் எவ்விதம் விவரிப்பது? அதைக் குறிக்க, கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விமானம் ஆனந்தநிலையம் என விளங்கட்டும்” என்றார்.

பக்கத்தில் நின்றிருந்த தொண்டைமான் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாய் மயங்கி நின்றான்.

காரியங்கள் தொடர்ந்தன. ஹோமகுண்டத்தை வளர்த்து பிரம்மதேவன் கிருஹப் பிரவேசத்துக்கான வேத காரியங்களை முடித்தார். எங்கும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கெடுத்தோட, பகவான் தேவியோடு கர்ப்பக்கிருகத்தில் நுழைந்து விமானத்தின்கீழ் போடப்பட்ட மணை மீது ஏறி நின்றார்.

“பத்மாவதி! உன் இருப்பிடம் என் இதயமல்லவா. வா!” என்று அழைத்து அவளைத் தூக்கித் தம் திருமார்பிலே இருத்திக் கொண்டார்.

அங்கு குழுவியிருந்தோரெல்லாம் ஆச்சரியத்தால் ஆரவாரம் செய்தனர்.

வலதுகையைக் கீழே பாதத்தை நோக்கிக் காட்ட இடது கை இடது முழங்காலுக்கு அருகே மடங்கி இருக்கச் சர்வாலங்காரத்தோடு நின்ற பகவானைப் பார்த்ததும் அனைவரும் மெய்சிலிர்த்தனர்.

“என் பாதமே வைகுந்தம் ஆகும். அதைச் சரணடைந்தவர்களுக்கு இச்சம்சார சாகரமானது முழங்காலளவு தண்ணீராகி விடும்” என்றார்.

மங்கல ஒலிகள் எழுந்தன. கோபுரத்தின்மீது கட்டியிருந்த வெண்கல மணியின் நாதம் வெகுதூரத்துக்கு வெகுதூரம் மலைச்சரிவுகளில் சென்று எதிரொலித்தது. தங்களையே மறந்து அவர்கள் பகவானின் திவ்விய கோலத்தைத் தரிசித்தபடி இருந்தனர்.

பிரம்மதேவன் முன்வந்து பகவானைப் பணிந்து வணங்கினார்.

“பரந்தாமா! எனக்கொரு வேண்டுகோள். தொண்டைமானால் எழுப்பப் பெற்ற இவ்வாலயத்தில் தாங்கள் கலியுகம் வரை தங்கியிருந்து பக்தர்களை ரக்ஷித்துவர வேண்டும். இதுவே வைகுந்தமாகும்!” என்று பிரார்த்தித்தார்.

“நான்முகா! உன் விருப்பப்படியே கலியுகம் முடிவுவரை இந்த ஆனந்தநிலையத்தில் தங்கியிருப்பேன். சிலாருபத்திலே நான் என்றென்றும் பக்தர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷத் தெய்வமாகக் காட்சி தருவேன்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

பிரம்மதேவன் மீண்டும் அவரைப் பணிந்து, “ப்ரபோ, வைகுந்தவாசா! இந்த நன்னாளின் நினைவாக நான் கர்ப்பக் கிருகத்தில் இரு தூண்டா விளக்குகளை ஏற்றி வைக்கப் போகிறேன். அவை இரண்டும் எந்நாளும் அணையாது சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்து பக்தர்களை ரக்ஷித்து வரும்” என்று இரு விளக்குகளை ஏற்றி வைத்தார். *

“ப்ரபோ, கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள். இச்சுபதினத்தைக் கொண்டாட ஆண்டுதோறும் பிரம்மோத்ஸவம் நடத்த வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். அதற்குத் தாங்கள் அனுமதி தரவேண்டும்” என்றார் பிரம்மதேவன்.

பகவானும் முகமலர்ச்சியோடு அதற்கு தம் முழுச் சம்மதத்தையும் அளித்தார். அப்பால் அனைவரும் ஏகோபித்து வணங்கிப் பிரார்த்தனை செய்ய, பகவான் அங்கே சிலா உருக்கொண்டார்.

பிரம்மதேவன் தொண்டைமானைச் சந்தித்து பிரம்மோத்ஸவத்துக்கான விவரங்களைத் தெரிவித்தார். தொண்டைமானும் பொன்னும் மணியும் வாரித் தந்து அவர் தெரிவித்தபடி பகவானுக்குப் பிரம்மோத்ஸவத்தை நடத்த முன் வந்தான்.

பிரம்மோத்ஸவம் நடத்தப் போகும் செய்தி சுற்றுப்புறங்களில் பரவியது. மக்கள் சாரி சாரியாக வந்து கூடினர். ஆலயத்தைச் சுற்றிலும் நான்கு மாடவீதிகளும் உருவாகின. இடம்போரூது வழிகளெல்லாம் மக்கள் கூடாரமிட்டுத் தங்கினர். இந்திராதி தேவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

பிரம்மதேவன் அங்குரார்ப்பணம் செய்ய உத்ஸவம் தொடங்கியது. பக்தர்களின் கோஷம் வாணப் பிளந்தது. ‘ஸ்ரீநிவாசா, கோவிந்தா’ என்றெல்லாம் பக்தகோடிகள்

*பிரம்மதேவரால் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட அவ்விரு தூண்டா விளக்குகள் இன்றைக்கும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்து வருகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது.

மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செய்தனர். அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் சக்திக்கு ஏற்பக் காணிக்கைகளைப் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தனர்.

திருவிழா கோலாகலமாக நடந்தேறியது. மக்கள் வெள்ளம் தங்கள் ஆயுளில் காணக் கிடைக்காத கண் கொள்ளாக் காட்சியை மறக்க முடியாது தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பிச் செல்ல ஆரம்பித்தது.

பிரம்மன் முதலான தேவர்கள் பகவானிடம் வந்து விடைபெற்றுத் தங்கள் லோகத்திற்குத் திரும்பினர். முனிவர்கள் பகவானின் பிரபாவத்தைப் பலவாறு போற்றித் துதித்தபடி தங்கள் ஆசிரமங்களுக்குப் புறப்பட்டனர்.

தொண்டைமானும் ஊருக்குப் புறப்பட்டான். பகவானை கண்டு வணங்கித் தோத்தரித்தான்.

“ப்ரபோ! எனக்கு ஊர்திரும்பவே மனம் இல்லை. மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை அளிக்கவல்லத் தங்கள் பாத சேவை செய்தபடி தங்களிடமே இருந்துவிட ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிட்டச் செய்வீர்களா?” என்று பிரார்த்தித்தான்.

“உன் விருப்பம் நிறைவேறும். ஆயினும் அதற்கு இது நேரமில்லை. நீ செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் எத்தனையோ அனந்தம் இருக்கின்றன. நீ திரும்பிச் சென்று நாட்டு நிர்வாகத்தைக் கவனி. குடிமக்களின் நலனுக்குப் பாதகங்கள் ஏற்படக் கூடாதல்லவா. உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேற வேண்டிய காலம் வந்தபோது நீயே என்னைத் தேடி வந்து சேருவாய்” என்றார் பகவான்.

தொண்டைமானும் பகவானைப் பணிந்து அவர் ஆசி பெற்றுப் பரிவாரங்களுடன் தன் ஊர் திரும்பினான்.

26. தொண்டைமானைச் சூழ்ந்த பெரும்பழி

கூர்மன் என்றொரு அந்தணன் இருந்தான். அவன் வெகு நாட்களாகக் கங்கையில் சென்று நீராட எண்ணம் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனது ஆசை நிறைவேறவில்லை. வயோ திகத்தின் காரணத்தால் ஒருநாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து விட்டான்.

தம் உள்ளத்து ஆசை நிறைவேறுது தகப்பனார் காலகதி அடைந்து விட்டாரே என்று கூர்மனுடைய மகன் கிருஷ்ண சர்மா என்ற பெயர் கொண்டவன் மிக்க வருத்தம் கொண்டான். ஜீவிய காலத்தில் அந்த ஆசை நிறைவேறு விட்டாலும் அவர் இறந்த பிறகாவது அந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துவிட வேண்டியது தன் கடமை என்று கொண்ட அவன், தந்தையின் எலும்புகளைப் பாத்திரம் ஒன்றில் பத்திரப்படுத்தி வைத்தான். அதை எடுத்துச் சென்று கங்கையில் சேர்ப்பித்து அவர் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறிய தாகச் செய்ய எண்ணம் கொண்டான். ஒருநாள் குடும்பத் தோடு கிருஷ்ணசர்மா காசிக்குப் புறப்பட்டான்.

எந்த நல்ல காரியத்துக்கும் தடங்கல், தானே தோன்றும் என்பார்கள். அவ்விதமே அவன் விஷயத்திலும் நடந்தது. தெற்கேயிருந்து கால்நடையாகப் புறப்பட்டு வந்த அவர் களுக்குப் பாதிவழி கடப்பதற்குள் தடங்கல்கள் தோன்றி விட்டன. மேற்கொண்டு அவர்கள் நடக்க முடியாது என்றாகி விட்டது.

அப்போது அவர்கள் தொண்டை மண்டலத்தில் இருந்தார்கள். அரசன் தொண்டைமாணப்பற்றி நாடெங்கிலும் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்டான், கிருஷ்ண சர்மா. அரசனின் குணகிசயங்களை மக்கள் போற்றிக் கொண்டாடுவதைக் கேட்டபோது அவனுக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. மனைவியையும் மூன்று மாதக் கைக்குழந்தையையும் அரசனின் பாதுகாவலில் விட்டுச்சென்றால் என்ன எனத் தோன்றியது. கட்டுப்பாடுகள் இன்றி தன்னிச்சையாக அவன் பிரயாணப்பட்டால், விரைவில் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பலாமே!

அவன் எண்ணத்தைக் கேட்ட ஓரிருவரும் அதுவே சிறந்த தெனத் தெரிவித்தனர். அரசனைவிடப் பாதுகாப்பாக வேறு எவரிடமும் இளம் மனைவியையும், பாலகனையும் ஒப்புவிப்பது சிறந்ததாகாது எனக் கூறினர். அவன் அவ்விதமே செய்வ தென்று தீர்மானித்து அரசனிடம் வந்தான்.

அரசனும் கிருஷ்ண சர்மாவை வரவேற்று, “ஐயா! என்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று விருப்பம் தெரிவித்தீர்களாமே! என்ன விஷயமாக என்னைப் பார்க்க வந்துள்ளீர்கள்? குடும்பத்தை வருத்திவரும் வறுமையைப் போக்கப் பொருள் பெற்றுச் செல்லலாமென எண்ணம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“அரசே! தங்கள் உபசரிப்புக்கு நான் மிக்க மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். பொருள் பெற்றுச் செல்ல வேண்டுமென்று நான் வரவில்லை. ஆயினும், அதைவிடப் பெரிய உதவி ஒன்றைத் தங்களிடம் கேட்டுப் பெறவே வந்துள்ளேன்” என்றான் கிருஷ்ண சர்மா.

“தாராளமாகச் சொல்லலாம். என்னால் செய்யக்கூடியதாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவசியம் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்றான் அரசன்.

“அரசே! என் தகப்பனார் தன் ஜீவிய தசையில் காசிக்குச் சென்று கங்கையில் நீராட வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்தார். ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக அவரது ஆசை நிராசையாகவே போய்விட்டது. முதுமை எய்திய அவர் ஒரு நாள் திடீரென இறந்துவிட்டார். தந்தையின் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறவில்லையே என வருத்தம் என்னை அரித்தது. ஜீவியத்தில் அடைய முடியாமல் போய்விட்ட அவரது ஆசையை அவர் இறந்த பின்னராவது நிறைவேற்றி வைப்பது என எண்ணம் கொண்டு எலும்புகளைப் பொறுக்கிப் பத்திரப் படுத்தி வைத்தேன். அவற்றைக் கங்கையில் சேர்த்து அவரது அபிலாஷை நிறைவேறியதாகச் செய்யக் குடும்பத்தோடு காசிக்குப் புறப்பட்டேன். மூன்று மாதக் கைக் குழந்தையோடு என்னுடன் புறப்பட்டு வந்துள்ள என் மனைவி மேலே நடக்க முடியாதிருக்கிறாள். இருவரையும் யாரிடமாவது ஒப்புவித்துவிட்டு நான் மட்டும் பிரயாணத்தைத்தொடர்ந்து காசிக்குப் போய் கங்கையில் தந்தையின் அஸ்திகளைச் சேர்ப்பித்துத் திரும்ப வேண்டுமென எண்ணம் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கோ உற்றார் உறவினர்கள் யாரும் இல்லை. மனைவியின் வழியிலும் தெரிந்தவர்கள் கிடையாது. முன்பின் தெரியாத எவரிடமும் இளம் மனைவியை ஒப்படைப்பதும் ஆகாது. இந்த நிலையில் ஒழுக்க நெறி தவறாது ஆட்சிபுரியும் தங்களின் குணதிசயங்களை மக்கள் போற்றுவதைக் கேட்டேன். மன்னவா, தங்களைத் தவிர என் மனைவிக்கு ஏற்ற பாதுகாப்பான இடம் வேறு எதுவுமில்லை. தயவுசெய்து நான் காசி சென்று திரும்பும் வரை, என் மனைவியையும் மகளையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பைத் தாங்களே ஏற்க வேண்டும். இந்த உதவியைத் தான் தங்களிடம் நான் எதிர் பார்க்கிறேன்” என்றான் கிருஷ்ண சர்மா.

“ஐயா! தங்கள் நம்பிக்கை வீண் போகாது. தங்கள் மனைவியாரையும் இளம் குமாரனையும் பாதுகாக்கும்

பெற்றுப்பை நான் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் நிம்மதியாகக் காசிக்குச் சென்று திரும்பலாம்!” என்றான் தொண்டைமான்.

கிருஷ்ண சர்மா அளவில்லா ஆனந்தம் கொண்டு, அரசனைப் பலவாறு போற்றித் துதித்தான். பின்னர் மனைவியையும் மகனையும் அழைத்து வந்து அரசனிடம் விட்டு விட்டுக் காசிக்குப் புறப்பட்டான்.

தொண்டைமான் கிருஷ்ணசர்மாவுக்குக் கொடுத்த வாகைக் காப்பாற்றினான். ஒரு தனி வீட்டை ஏற்பாடு செய்து அதில் அவன் இளம் மனைவியையும் மகனையும் தங்கச் செய்தான். அவர்களுக்கு வேண்டிய சகல சௌகரியங்களையும் அந்த வீட்டிலேயே கிடைக்கச் செய்தான். அது மட்டுமல்ல. பிறர் அவர்களை நெருங்காவண்ணம் கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டுப் பூட்டி வைத்தான். கிருஷ்ணசர்மாவின் மனைவியும் மகனும் அந்த வீட்டுக்குள்ளேயே ஒருவித கஷ்டமும் இல்லாமல் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சில நாட்கள் வரை அரசன் அவர்களை அடிக்கடி வந்து பார்த்து விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான். அதன் பின்னர், நாட்கள் செல்லச் செல்ல, அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்சளை மறந்துவந்தான். அரசாங்க வேலைகளில் அவன் கவனம் அதிகம் ஈர்க்கப்படவே, அரசனுக்கு அவர்கள் நினைவே இல்லாது போய் விட்டது. அவர்களை மிகவும் கண்ணும் கருத்துமாகக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று அந்தப் பொறுப்பை அரசனே மேற்கொண்டிருந்ததால் பிறரும் அவர்களைக் கவனிக்காமலிருந்துவிட்டனர்.

வீட்டிலே சேமித்து வைத்திருந்த உணவுப் பொருள்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிட்டன. பசி அவர்களை வருத்தி எடுத்தது. வெளியே செல்லவும் முடியாது கதவு வெளிப்புறம் பூட்டியிருந்தது. என்ன செய்வார்கள் அவர்கள்? ராஜபோகத்தில் இருக்கலாம் என்று சொல்லி அழைத்து வந்து இந்தக் காராக்கிருகத்தில் அடைத்துவிட்டுப் போய்விட்டானே எனத் தன் கணவனை நொந்துகொண்டான் அவன். பசியில் மெலிந்து நாராகக் கிடக்கும் குழந்தையின் வேதனை நிறைந்த புலம்பல் வேறு; அவள் துடியாய்த் துடித்தாள். ‘தெய்வமே, இதென்ன சோதனை?’ என்று கதறினாள். அவள் முறையீட்டைக் கேட்க யாரிருக்கிறார்கள்? அந்த வீட்டுக்குள்ளேயே அவள் ஓலம் அடங்கிவிட்டது.

எத்தனை நாட்கள்தான் அவர்களால் இந்தவேதனையைத் தாங்க முடியும்? தாயும் மகனும் ஒருவர்பின் ஒருவராக உயிரை விட்டனர்.

இது இப்படியிருக்க, காசிக்குச் சென்ற கிருஷ்ணசர்மா தந்தையின் அஸ்திகளைக் கங்கையில் சேர்த்து அவர் ஆன்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நீரில் மூழ்கி எழுந்தான். பின்னர், அந்தப் பாத்திரத்திலே கங்கா ஜலத்தை நிரப்பிக்கொண்டு ஊர் திரும்பினான். மனைவியையும் மகனையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவன் பிரயாணத்தைச் சீக்கிரம் முடிக்க வைத்தது.

தொண்டைமானின் அரண்மனைக்கு வந்து அவனைத் தரிசித்து வணங்கி, கங்கா தீர்த்தத்தைச் சமர்ப்பித்தான்.

“அரசே! தங்கள் கிருபா கடாசுத்தால் என் பிரயாணம் இனிது முடிந்தது. இதோ இந்தப் பாத்திரத்தில் தங்களுக்குக் கென கங்கா ஜலம் எடுத்து வந்திருக்கிறேன். பெற்றுக் கொண்டு என்னைக் கௌரவிக்க வேண்டும்” என்றான்.

கிருஷ்ணசர்மாவைப் பார்த்ததும் அரசனின் நெஞ்சம் துணுக்குற்றது. அப்போதுதான் அவனுக்குத் தனி வீட்டில் சர்மாவின் மனைவியையும் மகனையும் வைத்துப் பூட்டி வந்தது நினைவுக்கு வந்தது. இத்தனை நாட்களாக அவர்களைப்போய்ப் பார்க்காமலிருந்துவிட்டோமே என்று வருந்தினான். அவர்கள் கதி என்ன ஆயிற்றோ எனக் கலங்கினான்.

“அரசே! தங்களை எவ்வாறு புகழ்வது என்பதே தெரியவில்லை. என் மனைவியும் மகனும் தங்கள் பாதுகாப்பிலே இருக்கிறார்கள் என்ற நிம்மதியில் நான் எவ்விதக் கவலையும் கொள்ளாமல் யாத்திரையை இனிது முடித்தேன். அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள், அரசே? எப்போது பார்க்கலாம்? நான் திரும்பி வந்து விட்டதைத் தாங்கள் அவர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பி, அவர்களை அழைத்து வாருங்கள்” என்றான் கிருஷ்ணசர்மா.

அரசன் என்ன பதில் சொல்வான்?

“ஐயா! தாங்கள் வழி நடந்த களைப்பில் இருக்கிறீர்கள். சிறிது சிரமப் பரிகாரம் செய்து கொள்ளுங்கள். அவர்களை அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றான்.

அரசன் உடனே தன் குமாரனை அழைத்தான்.

“குமாரா! சில மாதங்களுக்கு முன்பு அந்தணன் ஒருவன் வந்து தான் காசிக்குச் செல்வதாகவும் திரும்பி வரும் வரையில் தன் மனைவியையும் மகளையும் நம் பாதுகாப்பில் வைத்திருக்கும்படி சொல்லிச் சென்றதும் நினைவிருக்கிறதல்லவா! அவர்கள் இருவரையும் தனி வீடு ஒன்றில் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறோமே! நீ இப்போது அங்கே சென்று அவர்கள் இருவரும் பத்திரமாக இருக்கிறார்களா என்று பார்த்து வா!”

இவ்விதம் சொல்லிக் குமாரனிடம் சாவியைக் கொடுத்து இரகசியமாக அனுப்பினான் தொண்டைமான்.

அரசகுமாரன் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு அந்தணனின் மனைவியும் மகளும் இருந்த வீட்டுக்கு வந்தான். பூட்டைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தவன் ‘ஓ’ வென்று அலறி விட்டான்.

அந்தணனின் மனைவியும் மகளும் பிணமாகக் கிடப்பதைக் கண்டதும் அவன் சொல்லொணாத் துயரடைந்தான். அவர்கள் உணவின்றி பட்டினியால் இறந்து கிடந்ததைக் காண அவன் கண்கள் கூசின.

திரும்பித் தந்தையிடம் ஓடிவந்தான். “அப்பா! நாம் மோசம் போய்விட்டோம். மாபெரும் பாவத்துக்கு இலக்காகி விட்டோமே?” என்று கதறினான்.

“குமாரா! என்ன நடந்தது? விவரமாகச் சொல்லு!” என்று பதட்டத்தோடு கேட்டான் அரசன்.

“அப்பா! ஆரம்பத்தில் சில நாட்கள் வரைத் தாங்கள் அவர்களை அடிக்கடி சென்று கவனித்து வந்தீர்கள். அதன் பிறகு அவர்களை மறந்து விட்டீர்களே? அவர்களுக்காகச் சேமித்து வைத்திருந்த உணவுப் பொருள்கள் எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் வரும்? தாயும் மகளும் பட்டினியால் உடல் மெலிந்து உயிரை விட்டிருக்கின்றனர். பிரம்மஹத்தி நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிறது, அப்பா!” என்று கண்ணீர் விட்டான் குமாரன்.

தொண்டைமான் நிலை குலைந்து விட்டான். கிருஷ்ண சர்மாவுக்கு என்னச் சமாதானம் சொல்வது? அவனிடம் எத்தனை நம்பிக்கையோடு மனைவியையும் மகளையும் விட்டுச்

சென்றான்! இப்போது அவர்களைக் கவனிக்காது பட்டினி போட்டுக் கொண்டு விட்டேன் என்று சொல்லமுடியுமா? அவன் நற்பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படக்கூடிய வகையிலல்லவா நடந்துகொண்டு விட்டான்.

அரசன் புழுவாகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் போது கிருஷ்ணசர்மா திரும்பி அவனிடம் வந்தான்.

“மன்னவா! என் மனைவியும் மகனும் வந்து விட்டார்களா?” என்று கேட்டான்.

“ஐயா! அந்தப்புர மாதர்கள் சேஷாசலத்திலிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசனைத் தரிசித்துவரச் சென்றிருக்கிறார்கள். ஒரு வாரமாகிறது. அவர்களோடு தங்கள் மனைவியும் குமாரனும் சென்றிருக்கிறார்கள். தாங்களும் பகவானைத் தரிசிக்கவேண்டுமென அவர்கள் ஆவல் கொண்டதால் அந்தப்புர மாதர்களோடு சென்றிருக்கிறார்களாம். அனேகமாக இரண்டொரு தினங்களில் வந்து விடுவார்கள். அதுவரை தாங்கள் அரண்மனையிலேயே தங்கலாம். தங்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றான்.

அரசனின் வார்த்தைகளைக்கேட்ட கிருஷ்ணசர்மா அதை உண்மையென நம்பிவிட்டான்.

அந்த நேரத்துக்கு அரசன் ஒரு மாதிரியாகப் பொய் சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டு விட்டான். இரண்டு நாட்கள் சென்றதும் திரும்பவும் கிருஷ்ணசர்மாவுக்கு என்ன சொல்வது? அரசனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. எத்தனையோ நேர்மையாக நடந்துவந்த அவன் இச்சிறு விஷயத்தில்கவனக்குறைவாக இருந்து பெரும்பழி சூழ வழி செய்துவிட்டானே! எந்த ஸ்ரீநிவாசனைத் தரிசிக்க அவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள் என்று பொய் சொன்னானோ, அந்த ஸ்ரீநிவாசனையே கதியெனச் சரணடையத் தீர்மானித்தான். அஸ்தமித்ததும் சேஷாசலத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

நேராகப் பகவானிடம் சென்று, “ப்ரபோ, பரந்தாமா! ஸ்ரீநிவாசா! நீங்கள் தான் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்?” என்று அவர் கால்களில் விழுந்து பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

நடு நிசியில் தன்னைத் தேடி அரசன் தொண்டைமான் வந்திருப்பது பகவானுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“என்னப்பா விஷயம்?...என்ன நடந்து விட்டது? இந்த நடு நிசியில் இங்கு வந்த காரணம் என்ன?...” என்று கேட்டார்.

“ப்ரபோ! நான் எதுவும் சொல்லத் தயாராக இல்லை. என்னைக் காப்பாற்றுவேன் என்று வாக்குக் கொடுத்தா லொழிய நான் இங்கிருந்து அகலுவதாக இல்லை. இங்கேயே தங்கள் காலடியிலேயே நான் உயிரை விட்டு விடுவேன்...” என்றான் தொண்டைமான்.

“எழுந்திரு, தொண்டைமான்! என்ன நடந்ததென் பதைத் தெரிவி. உனக்கேற்பட்டுள்ள இடரைத் தெரிவித் தால் அதைத் தீர்க்க வழி கூறுகிறேன்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“சுவாமி! என்னைப் பெரும்பழி சூழ்ந்துள்ளது. சில மாதங்களுக்கு முன்பு அந்தணன் ஒருவன் தான் காசிக்குச் செல்லுவதாகவும், திரும்பும் வரையில் தன் மனைவியையும் மகனையும் பத்திரமாகப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்றும் என் பொறுப்பில் ஒப்படைத்துச் சென்றான். அந்தப் பெண் இளவயதினளாக இருந்தபடியால் அவளுக்குக் கஷ்டங்கள் எதுவும் நேரக்கூடாதென்று அவர்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பைப் பிறரிடம் ஒப்படைக்காது நானே மேற் கொண்டேன். அவர்கள் இருவரையும் ஒரு தனி வீட்டில் அமர்த்திக் கதவைச் சார்த்திப் பூட்டி வைத்திருந்தேன். அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்கள் வீட்டினுள்ளே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அடிக்கடி சென்று அவர்கள் நலத்தை விசாரித்து வந்தேன். நாளடைவில் என் கவனம் அரசாங்க விவகாரங்களில் ஈர்க்கப்படவே, அவர்களை மறந்து விட்டேன். அவர்களோ பட்டினியால் மெலிந்து உயிரை விட்டிருக்கின்றனர். பிறும்மஹத்தியும் சிசுஹத்தியும் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. ப்ரபோ! அந்தப் பிராம்மணன் இன்று திரும்பிவந்து அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தபோது தான் எனக்கு இது தெரியவந்தது. பரந்தாமா! நான் என்ன செய்வேன்? அந்தப் பிராம்மணனுக்கு எவ்வாறு பதில் அளிப்பேன்? அவர்கள் இறக்க வேண்டுமென்று நான் கனவிலும் எண்ணியதில்லை. கவனக் குறைவால் நேர்ந்துவிட்ட இந்த பழி பாவத்திலிருந்து நான் எப்படி மீள்வேன்? கோவிந்தா! நீங்கள் தான் என்னை ரகடிக்க வேண்டும். இல்லையேல் நான் தங்கள் காலடிகளிலேயே பிராணத்தியாகம் செய்து விடுகிறேன்” என்று கதறினான் தொண்டைமான்.

“அவசரப்பட்டு எதுவும் செய்துவிடாதே! தொண்டைமான்! உனக்கேற்பட்டுள்ள பழி என்னையும் சாரும். இதைப் பற்றிக் கேள்விப் படுபவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் தெரியுமா? ‘பட்டினி போட்டுக் கொலை செய்தானே, தொண்டைமான். அவன் சகோதரன் ஆகாசராஜன் மகளைத் தான் ஸ்ரீநிவாசன் மணந்திடுக்கிறார்’ என்று தான் பேசிக் கொள்வார்கள். அந்தப் பழி எனக்கு வராதிருக்க உனக்கு நான் உதவி செய்துதான் தீரவேண்டும். இந்த முறை நான் உனக்கு உதவி செய்கிறேன். இனி இதுபோல் நடக்கும்படி நடந்துகொள்ளக் கூடாது” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தொண்டைமான் உருகிப்போய் விட்டான்.

“ப்ரபோ! கருணை கடாஷா! பக்தரஷுகா! உங்களையே சரணடைந்த என்னைக் காப்பாற்ற முன் வந்தீர்களே! தங்கள் கருணையே கருணை. தாங்களே பிரத்தியக்ஷ தெய்வம்! பரந்தாமா! இனி என் நற்பெயருக்கு இழிவு வரும்படி நடந்து கொள்ளவே மாட்டேன்!...” என்று பரவசமடைந்து போற்றித் துதித்தான்.

“அவர்களுடைய சடலங்களை என் சந்நிதிக்கு எடுத்து வா!” என்றார் பகவான்.

தொண்டைமானுக்குப் பேச நா எழ வில்லை. சிரசின் மீது கைகூப்பியபடித் தரையில் விழுந்து, “கோவிந்தா, கோவிந்தா!...” என்று புரண்டான்.

அன்று இரவே அரசன் ஊர்திரும்பி, அவர்களுடைய சடலங்களை எடுத்து வந்து பகவானின் காலடியில் கிடத்தினான்.

“தீனரஷுகா! சேஷாத்திரி வாசா! தங்கள் வார்த்தைப் படி அவர்களுடைய உடல்களை எடுத்து வந்துள்ளேன். அவர்களை உயிர்ப்பித்துத் தரவேண்டும், ப்ரபோ!” என்று இறைஞ்சினான் தொண்டைமான்.

பகவானும் பாத்திரத்திலிருந்த நீரை எடுத்து அவர்களுடைய உடல் மீது தெளித்தார். அடுத்தவினாடி அவர்கள் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதுபோல் எழுந்தனர்.

தனி வீட்டிலே பட்டினிகிடந்து அணுஅணுவாகச் செத்துக் கொண்டிருந்த தாங்கள் அங்கு எப்படி வந்தனர் என்பது

அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. அந்தணனின் மனைவி அரசனைப் பார்த்து “மன்னவா! நாங்கள் எவ்விதம் இங்கு வந்தோம்? எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே! பட்டினியால் மெலிந்து போயிருந்த என் மகன் எவ்வாறு ஜொலிக்கும் உடல் வனப்பைப் பெற்றான்? தயவுசெய்து விளக்கவேண்டும்” என்றாள்.

“அம்மணி! தங்களைக் கவனிக்காது பட்டினிப்போட்டுக் கொண்டு விட்டேன். தங்கள் கணவர் இன்று வந்து தங்களைப் பற்றி விசாரித்தபோது தான் என் குற்றம் தெரியவந்தது. சர்வலோக சரண்யனான ஸ்ரீநிவாசனைச் சரணடைந்தேன். அம்மணி! அவரது அனுக்கிரகமே உங்களை உயிர்ப்பித்தது” என்றான் தொண்டைமான்.

அவளும் பகவானின் பாதார விந்தங்களில் பணிந்து அவரை ஸ்தோத்தரித்தாள்.

“தேவதேவா! எங்களிடம் தங்களுக்கு அவ்வளவு கருணையா! நான் எத்தனை பாக்கியம் பெற்றவள்! ப்ரபோ! உங்களை நான் என்றென்றும் மறவாதிருக்க அருளவேண்டும்!” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

“பக்தர்களுக்காகவே நான் இங்கு நித்தியவாசம் கொண்டிருக்கிறேன். என்னையே சரணம் என்று நம்பி வருபவர்களின் இடர்களைத் தீர்த்துவைப்பேன். அவர்களுக்கு நான் என்றென்றும் காட்சி அளிப்பேன்” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

அவர்கள் அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பகவானின் திருமார்பிலே சப்த சாகரங்களும் ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும் தோன்றி மறைந்தன. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் அவரிடம் ஐக்கியமாயிருப்பதையும் அவர்கள் கண்டனர்.

அவர்கள் மகிழ்ச்சி எல்லை மீறிவிட்டது. ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். பக்தி வெள்ளத்திலே தங்களை மறந்து பகவானைப் போற்றிப் பாடினார்கள்.

சேஷாசலத்திலிருந்து திரும்பிய அரசன் தொண்டைமான் உடனே ஆட்களை அனுப்பி கிருஷ்ணசர்மாவை அழைத்துவரச் செய்தான்.

“ஐயா! தங்கள் மனைவியாரும் குமாரனும் பத்திரமாகத் திரும்பி விட்டனர். இதோ அவர்கள் வந்துவிடுவார்கள்!” என்றான்.

கண்கவர் வனப்புடன் இடுப்பில் கைக் குழந்தையுடன் வந்த மனைவியைக் கண்டதும் கிருஷ்ணசர்மாவுக்கு ஆச்சர்யம் தாளவில்லை. ஒருகணம் தான் கனவுதான் காண்கிறோமோ என்று சந்தேகித்தான். இத்தனை அழகோடு அவனை அவன் பார்த்ததேயில்லை. பகவத் கிருபையல்லவா அத் தெய்வீக அழகைக் கொடுத்திருக்கிறது! அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

நாதனின் தயக்கத்தைக் கண்ட அவள் அவனை வணங்கி, “ப்ரபோ! என்ன, ஆச்சரியம் தங்களை ஸ்தம்பிக்க வைத்து விட்டதா? நாங்கள் மறுபிறவி அல்லவா எடுத்துள்ளோம்! சேஷாத்திரி வாசன் எங்களுக்கு உயிர்கொடுத்தார் அன்றோ!” என்றாள் உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய்.

“அரசே! எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே!” என்று தொண்டைமானைப் பார்த்தான் கிருஷ்ணசர்மா.

தொண்டைமான் எழுந்து வந்து அவனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தான்.

“ஐயா! தங்கள் அருளால் எனக்கு வைகுந்த வாசனின் விசுவரூபத் தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றேன்!” என்று நடந்த வற்றை விவரித்தான்.

கிருஷ்ணசர்மா கொண்ட மனவருத்தம் சொல்லி முடியாது.

“அரசே! என் மனைவி மக்களுக்குக் கிடைத்த பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டவில்லையே. முன் ஜன்மத்தில் நான் எத்தனையோ பாப காரியங்களைச் செய்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் எனக்குப் பகவாலின் திவ்விய தரிசனம் கிடைக்கவில்லை...” என்று வருந்தினான்.

கிருஷ்ணசர்மா அங்கிருந்து தன் ஊருக்குப் புறப்படும் போது அரசன் அவனுக்கும் அவன் மனைவி மக்களுக்கும் ஏராளமாகப் பொன்னும் மணியும் ஆபரணங்களும் பரிசாகக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

27. பக்தி ப்ரபாவம்

தொண்டைமானுக்கு வயதாகி வந்தது. அவனால் முன் போல நிர்வாகக் காரியங்களில் ஈடுபட முடியவில்லை. மேலும்

அவனுக்கு ஸ்ரீநிவாசனிடம்:நாளுக்குநாள் அதிக ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. சதா அவர் நினைவே ஆட்கொண்டிருந்தது. ஆனந்த நிலையத்தில் தங்கி அவரைத் தியானிப்பதில் எஞ்சிய நாட்களைக் கழிக்க விரும்பினான்.

ஆகவே மகளை அழைத்து, “குமாரா! இவ்வுலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபட என் உள்ளம் விழைகிறது. சேஷாசலம் சென்று பகவான் ஸ்ரீநிவாசனின் பாதார விந்தங்களைச் சரணடைய முடிவு செய்துள்ளேன். அவரைத் தியானிப்பதில் எஞ்சிய நாட்களைக் கழிக்க விரும்புகிறேன். இனி ஆட்சிப் பொறுப்பை நீ ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்றான்.

மந்திரி பிரதானிகளை அழைத்துத் தன் முடிவைத் தெரிவித்து, குமாரனின் பட்டாபிஷேகத்துக்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு உத்தரவிட்டான். அவ்வாறே மகத்தான ஏற்பாடுகளுடன், கோலாகலமாகக் குமாரனின் பட்டாபிஷேக வைபவத்தை நடத்திவைத்தான். பின்னர், பத்தினியை அழைத்து, “ப்ரியே! நான் சேஷாசலம் சென்று ஆனந்த நிலையத்தில் தங்கி பகவானை ஆராதிக்க முடிவு செய்துவிட்டேன். நீயும் உன் நெஞ்சத்திலே அவரைத் தியானித்து அவரது ஆராதனையிலே காலத்தைக் கழித்துவா!” என்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு சேஷாசலம் புறப்பட்டான்.

ஆனந்த நிலையத்தை அடைந்த தொண்டைமான் அங்கே பகவானுக்கு ஆராதனை செய்வதில் காலத்தைக் கழிக்கத் தொடங்கினான். தினமும் அவரைப் பக்தியோடு பூஜித்து வந்தான்.

இவ்வாறு இருந்து வரும்போது அவனுக்கு ஒரு மாறுதல் தென்பட்டது.

பகவான் இப்போதெல்லாம் அவனோடு பேசுவதில்லை. முன்பெல்லாம் நினைத்த நேரத்தில் அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுத்து அவனோடு உரையாடியவர், இப்போது கற்சிலையாக நின்றார்.

தொண்டைமானுக்கு இதன் காரணம் புரியவில்லை. அவனிடம் ஏன் பகவானுக்கு அபிமானம் குறைந்துவிட்டது? ஏதாகிலும் தவறு இழைத்து விட்டானா? அப்படித் தவறு செய்ததாகவும் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. பகவானின் இந்த மௌனம் அவன் உள்ளத்தை அரித்தது. வேதனை

கொண்டு வருந்தினான். பகவான் தன்னை வேண்டுமென்றே சோதிப்பதாகக் கருதினான்.

“ப்ரபோ! உனக்கு நான் என்ன குற்றம் இழைத்தேன்? உன்னிடம் நான் கொண்டுள்ள பக்திக்கு இதுதான் கைம் மாறு? ஸ்ரீநிவாசா, என்னிடம் வாய் திறந்து பேசக்கூடாத அளவுக்கு நான் நீசனாகி விட்டேனா? என்ன தவறு செய்தேன்? எத்தனையோ பெரும் பழிகள் என்னைச் சூழ்வதிலிருந்து, என்னை மீட்டுக் காப்பாற்றினாயே! அப்போதிருந்த சொந்தம் இப்போது விட்டுப் போய்விட்டதா?” என்றெல்லாம் கதறினான்.

பகவானே வாய் திறந்து பேசவே இல்லை. கல்லாகச் சமைந்திருந்தார்.

தொண்டைமானுக்குப் பித்துப் பிடித்துவிடும் போலாகி விட்டது. உணவை மறந்தான். சதா பகவானைத் தியானிப்பதிலேயே காலத்தைச் செலவிட்டான்.

இவ்வாறு இருந்துவரும்போது ஒரு நாள் கர்ப்பக்கிருகத்தில் ஆச்சரியப்படக்கூடிய காட்சி ஒன்றைக் கண்டான் தொண்டைமான்.

தினமும் அவன் பகவானைப் புத்தம் புதிய மலர்களைப் பறித்து வந்து அர்ச்சிப்பது வழக்கம். தொண்டைமானால் அர்ச்சிக்கப்பட்ட மலர்கள் பகவானின் பாதார விந்தங்களில் சேராமல் தள்ளியே விழுந்திருந்தன. ஆனால், அவரது பாதங்களில் வெறும் மண்ணால் செய்யப்பட்ட மலர்கள் இடம் கொண்டிருந்தன.

அதைக் கவனித்த தொண்டைமான் ஒருகணம் செய்விழந்து நின்று விட்டான். அவன் உள்ளத்தில் விவரிக்க முடியாத வேதனை நிரம்பியது. நறுமணம் கமழும் மலர்களைத் தோட்டத்திலிருந்து பறித்து வந்து பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ஒதுக்கிவிட்டு, வாசனை ஏதுமின்றி களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட மலர்ப் படைப்புக் களைப் பகவான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாரே! அவ்வாறு ஒதுக்கி வைக்கக்கூடிய அளவுக்குத் தான் என்ன தவறு செய்தோம் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. பலவிதங்களிலும் மனத்தைக் குழப்பிக் கொண்டான்.

மறுநாளும் இதேபோல நிகழ்ந்தது. அதற்கடுத்த நாளும் அவ்வாறே நடந்தது.

தொண்டைமான் பொறுமை இழந்துவிட்டான். பகவானைப் பூஜிப்பதை விட்டான். அவரது பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி தரையில் படுத்துவிட்டான். எழுந்திருக்கவே இல்லை. ஒரு நாள் ஆயிற்று; இரண்டு நாள் ஆயிற்று.

பார்த்தார் ஸ்ரீநிவாசன். இனியும் அவனைச் சோதிக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் கொண்டு, “எழுந்திரு, தொண்டைமான்!” என்றார்.

“ப்ரபோ! இத்தனை காலமாயிற்று என் பொருட்டு மௌனத்தைக் கலைக்க! ஏன் இவ்வாறு பேசாவிதம் கொண்டு டீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“உனக்கு என்ன குறை வைத்திருக்கிறேன்? நிம்மதியாக அரண்மனையில் இருப்பதை விட்டு, இப்படி உன்னையும் வருத்திக் கொண்டு என்னையும் கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கி வருகிறாயே?” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! எனக்கு ஒரு குறையும் வைக்கவில்லை என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. இவ்வுலக பந்தங்களில் என் உள்ளத்துக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. பாபங்கள் நிறைந்த இப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து எனக்கு விடுதலை கொடுங்கள். ப்ரபோ! பரந்தாமா! உங்களுக்கு அர்ச்சிக்க வேண்டும் என்று நறுமணம் கமழும் மலர்களாகப் பறித்து வந்து அர்ப்பணிக்கிறேன். அவற்றைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாது ஒதுக்கி வைத்து, கேவலம், வாசனை என்பதே இல்லாத மண்ணால் செய்யப்பட்ட மலர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தீர்களே! ஏன் இந்தப் பாரபட்சம்? நான் செய்யும் பூஜையில் குறை இருக்கின்றதா?...” என்று கேட்டான் தொண்டைமான்.

“என் சந்நிதானத்தில் பக்தகோடிகள் அனைவரும் சமமே! இதில் பாகுபாடு ஏதும் கிடையாது. அவரவர் செய்யும் பக்திக்கு ஏற்ப பலன் கிட்டும்....” என்றார் பகவான்.

தொண்டைமான் குறுக்கிட்டான்.

“ப்ரபோ! என் பக்தி மற்றவர்களுக்கு எவ்விதத்தில் குறைந்தது? தங்களுக்காக நான் பாடுபட்டிருப்பது போல் வேறு யார் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள்? இந்த ஆனந்த நிலையம் உருவாவதில் நான் கொண்டிருந்த அக்கரையைத் தாங்களே அறிவீர்கள். என் ஒவ்வொரு மூச்சையும் உங்களுக்காகவே விட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் என்னென்ன கைங்கரியங்கள் செய்யலாம் என்பதிலேயே என் நாட்டம் சென்று

கொண்டிருக்கிறது. இதைவிட மேலாகத் தங்களிடம் எந்த வகையில் என் பக்தியை நான் காட்ட முடியும் என எதிர் பார்க்கிறீர்கள்?”

தொண்டைமானின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு பகவான் ‘கலகல்’ வென்று சிரித்தார்.

“உன் பக்தி போலியானது என்றே, நீ என்னிடம் ஈடு பாடு கொள்ளவில்லை என்றே நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் உன் உள்ளத்தில் ஓர் இறுமாப்பு இருக்கிறது. எனக்கு ஆனந்த நிலையம் கட்டுவித்தாய் என்றும், உத்ஸவாதிகளுக் கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவைத்தாய் என்றும், தினமும் என் ஆராதனைகளுக்காக நீ பாடுபடுகிறாய் என்றும் உன் உள்ளத்தில் ஓர் எண்ணம் இருக்கிறது. அந்த ஆணவம் ஒழிந் தால்தான் என்னிடம் ஐக்கியமாக முடியும். உன் பக்தியில் காணப்படும் வேறுபாட்டை நான் சொல்லி உனக்குப் புரியாது. நேரில் கண்டால்தான் விளக்கமாகும். இங்கிருந்து இரண்டு யோசனை தூரத்தில் பீமவரம் என்றொரு ஊர் இருக் கிறது. அங்கு வசிக்கும் குயவன் பீமனும் அவன் மனைவியும் என்னிடம் எவ்வாறு பக்தி கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நேரில் சென்று பார்த்தால் உனக்குத் தெரியும்” என்றார் ஸ்ரீ நிவாசன்.

பகவானின் வார்த்தைகளைச் சிரமேற்கொண்டு பீமவரம் நோக்கிப் புறப்பட்டான் தொண்டைமான்.

கிராமத்தை அடைந்ததும் பீமனின் வீடு எங்கிருக்கிறது என்று விசாரித்தான். வாயில் பக்கம் முழுமையும் மண்பாண் டங்கள் செய்து காயவைக்கப்பட்டிருக்கும் குடிசையைக் காட்டி அதுவே குயவன் பீமன் வசிக்கும் குடிசையென்று தெரிவித்தனர்.

அந்தக் குடிசையை நெருங்கிய தொண்டைமான், பகவானின் திருப்திக்குப் பாத்திரமான பீமனின் இருப் பிடத்தைக் கண்டதும், அசந்துபோய் விட்டான். இத்தனை ஏழைமை நிலையிலிருக்கும் குயவனிடம் பகவானுக்குப் பரம திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறதே என்பதை நினைத்தபோது அவன் ஆணவம் அழிந்தது. பகவானின் சந்நிதியில் படாடோபத் துக்குக் கொஞ்சமும் இடமில்லை யென்பதை அக்கணமே அவன் உள்ளம் உணர்ந்தது.

சந்தேகமே இல்லை. பீமன் எவ்விதத்திலும் அவனுக்கு உயர்ந்தவனே. எங்கோ அமர்ந்து பகவானைத் தியானிக்கிற

அவனது பக்தி சேஷாசலத்தில் வாசம் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீநிவாசனின் பாத கமலங்களைத் தானே தேடி அடைகிறது! பீமன் கோயில் கட்டினானா? உத்சவம் நடத்தினானா? எதுவும் செய்யவில்லை. அவனிடம் வசதி இல்லை. ஆகவேமனத்தால் பகவானைத் தியானிக்கிறான். தொண்டைமானிடமோ வசதிகள் இருந்தன. ஆகவே பகவானுக்குப் பலவிதங்களிலும் சௌகரியங்கள் செய்து ஆனந்தித்தான். செய்ததோடு அவன் வேலை தீர்ந்துவிட்டது. அதைப்பற்றி சதா நினைத்துக் கொண்டிருப்பதோ, அதன் காரணமாகப் பகவானிடம் சலுகை உண்டென்று எதிர்பார்ப்பதோ கூடாது.

உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றம் காரணமாகத் தொண்டைமான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு தன்னையே மெய்மறந்தான். இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நெடுஞ்சாண்கிடையாகக் குடிசையின் முன்பு விழுந்தான்.

யாரோ 'பொத்' தென்று விழுவதுபோலச் சப்தம் கேட்டதும், உள்ளிருந்த பீமனும் அவன் மனைவியும் வெளியே ஓடி வந்து பார்த்தனர். அரசன் தொண்டைமான் கூப்பிய கரங்களுடன் குப்புற விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டதும் பதறிப்போய் ஓடிவந்து அவனைத் தூக்கி நிறுத்தி நீர்கொண்டு முகங்களைக் கழுவினர். அரசனுக்கு மெல்ல உணர்வு வந்தது.

“அரசே! இந்த ஏழையின் குடிலைத் தேடிவந்த காரணம் என்ன? தங்கள் திருவடிகள் படக்கூடிய அளவுக்கு எங்குடிசை பாக்கியம் செய்ததா!” என்றான் பீமன்.

கண்விழித்த தொண்டைமான் அவர்கள் இருவரையும் வலம் வந்து வணங்கினான்.

“மன்னவா! அபசாரம்! இதென்ன காரியம்?...எங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!” என்றனர் இருவரும்.

“பக்திமானே! என் கண்களை மறைத்திருந்த மாயை இன்று உன்னால் அகன்றது. சேஷாத்திரிவாசன் உன்னைத் தரிசிக்குமாறு என்னை அனுப்பி வைத்தார். உன்னால் மனப்பூர்வமாக அர்ச்சிக்கப்படும் புஷ்பங்கள் பகவானின் பாத கமலங்களில் சேர்ந்திருப்பதைக் கண்டு அதைத் தெரிவிக்கவே வந்தேன்” என்றான் தொண்டைமான்.

“அரசே! அதிகம் புகழ்ச்சிக்கு உரியவர்கள் நாங்கள் அல்ல. பகவானைத் தரிசித்து ஆனந்திக்க வேண்டும் என்று

எங்களுக்கு வெகு நாளாக விருப்பம். ஆனால் சேஷாசலத் துக்கு வந்து தரிசிக்க வசதிகள் இல்லை. பகவானை மனத் தாலேயே தரிசித்து ஆனந்தம் அடைவோம். கூடைகூடையாக மலர்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அர்ச்சித்து மகிழ் கொள்ளை ஆசை. ஆனால் முடியவில்லை. என் வேலையின் நடுவே, பகவானைத் தியானித்தபடி மண்ணாலே விதவிதமான மலர்களைத் தயாரித்து வந்தேன். அவற்றைப் பயபக்தியோடு மானசீகமாக நானும் என் மனைவியும் பகவானுக்குச் சமர்ப்பிப்போம். இவ்வளவுதான் தெரியும்!” என்றான் குயவன்.

அதே சமயம் ஸ்ரீநிவாசன் சங்கு சக்ர பீதாம்பர தாரியாய் அங்கே தோன்றினார். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலே பீமனும் அவன் மனைவியும் தரையில் விழுந்துபலமுறை வணங்கினர்.

“ப்ரபோ! பரந்தாமா! இதுவா உன் திருவுள்ளம்! எங்களால் வர முடியவில்லையென்று எங்களையே தேடிவந்து தரிசனம் கொடுக்கிறாயா! ப்ரபோ!...கோவிந்தா!...” என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கெடுத்துக் கூவினர் இருவரும்.

“ப்ரபோ! நாங்களோ ஏழை! எங்களால் அதிகமாக உபசரிக்க முடியாது. சபரியைப்போன்று பழங்களைக் கொடுத்தோ, குசேலரைப் போன்று அவலைக் கொடுத்தோ உங்களை உபசரிக்கலாம் எனில் அவை எதுவும் எங்களிடம் இல்லை. உங்களை எப்படி உபசரிப்பது என்பதே தெரியவில்லை. எங்களுக்கு அந்த ஆசார அனுஷ்டானங்கள் தெரியாது. அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது இந்த ஏழையின் குடிசைக்குள் வாருங்கள். எங்களுக்கென சமைத்த உணவைப் பரிமாறுகிறோம்” என்று பணிவோடு அழைத்தான் பீமன்.

அவன் மனைவி உள்ளே ஓடிச்சென்று ஒரு கலயத்தில் நீர் கொண்டுவந்து பகவானின் பாதங்களைக் கழுவினாள். பின்னர் தன் புடவையின் முன்றலையால் பாதங்களைத் துடைத்தாள். தரையிலே தேங்கியிருந்த ஜலத்தைக்கையிலே வாரி தலையில் தெளித்துக்கொண்டு கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். மீண்டும் ஒரு கை வாரி திருப்தியோடு உட்கொண்டாள்.

ஸ்ரீநிவாசன் சிரித்த முகத்தோடு குடிசையினுள் நுழைந்தார். ஒரு பக்கமாக மண்கொண்டுவந்து கொட்டியிருந்தனர். அதை அப்படியே பரப்பி அதன் மீது ஒரு பாயை எடுத்து விரித்தான் பீமன். அதையே மணையாகக்கொண்டு பகவான் அமர்ந்தார். உள்ளே இரவு சாப்பாட்டுக்காகச் சமைத்திருந்த

கூழை மண் கலயம் ஒன்றில் ஊற்றிக்கொண்டு வந்து வைத் தள் குயவன் மனைவி. மரக்கரண்டியில் கொஞ்சம் உப்பு போட்டு எடுத்துவந்து அருகே வைத்தாள். பகவான் அந்தக் கஞ்சியை ஆவலோடு பருகியதைக் கண்ட தொண்டைமான் அளவற்ற வியப்பு கொண்டான். கலயத்தில் இருந்தகூழைப் பூரூவும் குடித்துவிட்டு, “அப்பா! எவ்வளவு ருசியாக இருக் கிறது தெரியுமா?” என்று சிரித்தபடி கீழே வைத்தார் பகவான்.

“உங்களை எத்தனையோ வழிகளில் உபசரிக்க வேண்டும் என்றுதான் ஆவல். ஆனால் வசதிப்படவில்லை. அதற்காக நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினர் இருவரும்.

“எப்படி இருந்தால் என்ன? மனப்பூர்வமாக நீங்கள் அளித்த இக் கூழை பஞ்ச பக்ஷ பரமான்னத்தைவிட மேலானதாக எனக்கு இனிக்கிறது” என்றார் பகவான்.

அதே சமயம் வானிலிருந்து ஜகஜ்ஜோதியாகப் பிரகாசித் தும் விமானம் ஒன்று வந்து இறங்கியது.

ஸ்ரீநிவாசன் கருடாழ்வாரை அழைத்து உடனே சேஷாசலம் சென்று பத்மாவதியை அழைத்துவருமாறு சொன்னார்.

கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் கருடாழ்வார் விரைந்து சென்று தேவியாரை அழைத்துவந்தார்.

பகவானும் தேவியும் ஒருங்கே நின்று, அவர்களை ஆசீர் வதிக்க, கூப்பிய கரங்களோடு பீமனும், அவன் மனைவியும் விமானத்திலேறி வைகுந்தம் சென்றனர்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட தொண்டைமான் கண்களில் நீர்மல்க பகவானைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தான்.

“ப்ரபோ! என் கண்கள் திறந்து விட்டன. என் ஆணவம் அழிந்து விட்டது. எந்தவிதத்தில் பார்த்தாலும் பீமன் தம்பதி கள் என்னைவிடச் சிறந்தவர்களே! பரந்தாமா! என் தவற்றைத் தாங்கள் நன்கு விளக்கி, விட்டீர்கள். இத்தனை நாளும் நான் ஆணவத்தோடு தங்களிடம் நடந்து கொண்ட தற்காகப் பெரிதும் வருந்துகிறேன். என்னை மன்னித்துத் தங்கள் பாத கமலங்களை அடைய அருள்பாலிக்க வேண்டும்!” என்று பிரார்த்தித்தான்.

“அவ்வாறே செய்வோம்!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

வைகுந்தத்திலிருந்து வந்த தங்க விமானத்திலே திவ்விய தேஜஸ்ஸோடு தொண்டைமானும் ஏறி வைகுந்தம் சென்றான்.

28. தேவலோகத்திருந்து வந்த தாமரைமலர்!

பூநிவாசனும் பத்மாவதியும் ஆனந்தமாக, ஆனந்த நிலையத்தில் இருந்தவாறு பக்த கோடிகளின் பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றி அவர்களை ரக்ஷித்து வந்தனர். எங்கெங்கிலா மிருந்தும் பக்தர்கள் அவரைத் தேடிவந்து சரணடைந்தனர். தங்கள் தங்கள் சக்திக்கு ஏற்ப காணிக்கைகளைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர்.

எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தபோதிலும் அவ்வப் போது பகவானுக்கு லக்ஷ்மியின் ஞாபகம் வந்து விடுவதுண்டு. அந்தச் சமயங்களில் அவர் உற்சாகம் குன்றி விடுவார். தன் அருகில் லக்ஷ்மி இல்லையே எனத் துக்கிப்பார்.

பத்மாவதியும் இதைக் கவனித்து வந்திருக்கிறாள். பகவான் ஏன் இப்படி உற்சாகம் குன்றி இருக்கிறார் என்பதை அவளால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தன் உபசரணையில் குறை ஏதும் கண்டு அதற்காக வருந்துகிறாரோ என்றும் நினைக்க முடியவில்லை. அவளிடம் அவர் கொண்டிருக்கும் பிரியம் மகத்தானது. அதை அவள் ஒவ்வொரு அணுவாகச் சுவைத்து வருகிறாள். பின் ஏன் பகவான் இவ்விதம் சிற்சில சமயங்களில் சோகம் கொண்டு விடுகிறார்? எப்படியாவது அவரிடமே இதைப்பற்றிக் கேட்டு விடுவது என்று தீர்மானித்திருந்தாள். அதற்கான சமயம் வரட்டும் எனக் காத்திருந்தாள்.

அவள் எதிர்பார்த்த நேரம் விரைவிலேயே கிட்டியது. அன்றையதினம் பகவான் சோகமே உருக்கொண்டு, உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் பத்மாவதி மெல்ல அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் பகவான் “என்ன?... ” என்று கேட்டார்.

“சுவாமி! உங்களிடம் ஒருவிஷயம் பற்றி நானும் வெகு நாட்களாகக் கேட்க வேண்டுமென்று யோசிக்கிறேன். சந்தர்ப்பம்தான் கிட்டவில்லை” என்றாள் பணிவோடு.

“எதைப்பற்றி, தேவி?” என்று கேட்டார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“சுவாமி! தங்களைப் பற்றித்தான். இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி தாங்கள் துக்கத்தால் மனவேதனைப் படுகிறீர்கள். நானும் கவனித்து வருகின்றேன். என்ன காரணத்தால் தங்களிடம் இந்த மாற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. தங்களுக்கு செய்து வரும் உபசரணைகளில் ஏதாகிலும் குறை நேர்ந்து விடுகிறதோ என்ற அச்சம் என்னுள் எழுகிறது. என்னையும் அறியாமல் தங்களிடம் முறைகேடாக நடந்து கொண்டு விடுகிறேனோ என்று பயப்படுகிறேன்” என்றாள் பத்மாவதி.

அவளை நோக்கி மெல்லச் சிரித்தபடி, “தேவி! உன்மீது எனக்குக் கோபமோ வருத்தமோ கிடையாது. உன் உபசரணைகளில் நான் குறை ஏதும் காணவில்லையே. மாறாக என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்து விடுகிறாயே!” என்றார்.

“சுவாமி! பின் ஏன் இந்த வேதனை உங்களுக்கு? பக்த கோடிகள் விஷயமாக ஏதாகிலும்...”

“அப்படியும் ஒன்றுமில்லை, தேவி!...”

“சுவாமி! பின் எதைப்பற்றி? நான் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதா? நீங்கள் ஏதோ மறைக்கிறீர்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது...”

“உன்னிடம் சொல்ல வேண்டுமென்றுதான் நானும் விரும்புகிறேன். தேவி, ஆனால்...”

“சுவாமி, ஏன் இந்தத் தயக்கம்?”

“தேவி, அதை நீ எவ்வாறு வரவேற்பாய் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை?” என்று சொன்ன பகவான் மேற் கொண்டு சொல்லத் தயங்கினார்.

பத்மாவதிக்கு அவர் தயங்குவது கண்டு வேதனை உண்டாயிற்று.

“சுவாமி! என்னைத் தாங்கள் பரிபூரணமாக அறிந்த வராயிற்றே. என் மனநிலையைப் பற்றித் தாங்கள் ஏன்

சந்தேகிக்க வேண்டும்? தங்கள் வார்த்தையை நான் கௌரவிக்க மாட்டேன் என்ற யோசனை தங்களுக்குத் தோன்றுவானேன்? எந்தச் செய்தியாக இருந்தாலும் சொல்லுங்கள்...” என்று பத்மாவதி அவரை வற்புறுத்தினாள்.

“தேவி வைகுந்தத்தில் இருக்கும்போது ஒரு சமயம் பிருகு முனிவர் அங்கே வந்தார். லக்ஷ்மியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சுவாரஸ்யத்தில் நான் முனிவர் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. அதனால் கோபம் அடைந்த முனிவர், அவரை நான் அவமதித்து விட்டதாக நினைத்து, ஆத்திரம் கொண்டு என் மார்பிலே காலால் உதைத்து விட்டார். லக்ஷ்மி இச்செயலைக் கண்டு சீற்றம் கொண்டாள். தான் வாசம் செய்யும் ஸ்தலத்தைக் களங்கப் படுத்தியதன் மூலம் தனக்கே அபசாரம் நிகழ்ந்து விட்டதாக எண்ணி என்னை விட்டுப் பிரிந்து விட்டாள். லக்ஷ்மியைப் பிரிந்த நான் வைகுந்தத்தில் இருக்கப் பிரியப்படாமல் புறப்பட்டு இங்கு வந்து தங்கினேன். அந்தச் சமயத்தில்தான் உன்னைக் கண்டு மோகித்து மணக்க நேர்ந்தது. லக்ஷ்மியைப் பிரிந்ததிலிருந்து எனக்குக் கை ஓடிந்தது போலிருக்கிறது. லக்ஷ்மி இல்லாததால் செல்வமும் என்னிடம் இல்லாமல் போய் விட்டது. திருமணத்துக்காகக் குபேரனிடமிருந்து பெரும் தொகை கடனாக வாங்க நேரிட்டது. அதற்கான வட்டித் தொகையை ஒவ்வொரு வருடமும் கொடுத்து விடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். லக்ஷ்மி இல்லாத காரணத்தால் செல்வம் என்னிடம் சேருவதில்லை. அது கரைந்து விடுகிறது. ஆகவே வட்டித் தொகை கொடுபடாமல் நிற்கிறது. இவற்றையெல்லாம் நினைக்கும் போது உற்சாகம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விடுகிறது...இதற்கு ஒருவழி...”

கொஞ்சம் நிறுத்தி, பகவான் பத்மாவதியைப் பார்த்தார். தேவி அவரையே பரிவோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சொல்லுங்கள், ப்ரபோ! உங்கள் வேதனையை நானும் உணருகிறேன்” என்றாள்.

“இதற்கு ஒருவழி இருக்கிறது, தேவி. அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பது தெரியாமல் திண்டாடுகிறேன். அதற்கு நீ பூரண சம்மதம் அளிக்கமாட்டாய் என்றுதான் தோன்றுகிறது....”

“சுவாமி! என்னை நான்கு அறிந்த தாங்கள் இவ்வாறு பேசுவதைக் கேட்கும்போது என் உள்ளம் எவ்வாறு வேதனை

கொள்ளுகிறது என்பதை நான்தான் அறிவேன். தாங்கள் அவ்வாறு நினைக்காதீர்கள். என்ன நடக்க வேண்டுமென்று தாங்கள் விரும்புகிறீர்களோ அதைத் தெரிவியுங்கள். நான் நிறைவேற்றித் தருகிறேன்” என்றாள் பத்மாவதி கண்களில் நீர்மல்க.

அவளை அணைத்துக் கண்களைத் துடைத்துவிட்ட பகவான், “தேவி! உன் உள்ளம் புண்படும்படி பேசி விட்டேனா? அதை மறந்துவிடு, தேவி...” என்றார்.

“சுவாமி, அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. சொல்லுங்கள்...!” என்றாள் பத்மாவதி.

“தேவி! என்னிடமிருந்து பிரிந்த லக்ஷ்மி மீண்டும் என்னை வந்து அடைந்தால்தான் இந்தச் சிக்கல்கள் விடுபடும். அது எப்படிச் சாத்தியமாகும் என்பதை நினைக்கும் போதுதான் என்னையும் மீறிய துக்கம் எழுகிறது!”

“சுவாமி, லக்ஷ்மிதேவி தங்களை வந்து அடைவதில் என்ன தடை இருக்கிறது?” என்று கேட்டாள் பத்மாவதி.

ஆச்சரியத்தோடு அவளைப் பார்த்த பகவான் “தேவி! நீ சுயஉணர்வோடுதான் பேசுகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

“ஆம், சுவாமி! லக்ஷ்மி வருவதில் யாருக்குக் கஷ்டம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் பத்மாவதி.

“தேவி! விஷயத்தைப் பூரணமாக உணராமல் பேசுகிறாய் என்றே நினைக்கிறேன். அவள் வாசஸ்தலத்தை நீ மீண்டும் அவளுக்கு அளிக்கச் சம்மதிப்பாயா? உனக்குப் போட்டியாக அவள் என்னுடன் இருப்பதை நீ எப்படிச் சகித்திருப்பாய்?” என்றார் பகவான்.

பத்மாவதி ‘கலகல’வென்று சிரித்தாள்.

“சுவாமி! பக்தர்களின் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் மறைந்திருப்பவற்றையும் அறியும் ஆற்றல் கொண்ட தாங்கள் என் மனத்தின் ஆழத்தை அறியவில்லை போலும்!” என்றாள்.

“ஆம், தேவி! ஞானிகள் அதனால்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள், பெண்களின் மன ஆழத்தை அறிய முடியா தென்று!...”

“போதும், பரிகாசம்!” என்று பொய்க் கோபத்துடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் பத்மாவதி.

அவள் தலையை அன்புடன் திருப்பிய பகவான், “நான் வினையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை, தேவி, உண்மையிலேயே உன் உள்ளத்தில் என்ன இருக்கிறதோ என்று பயந்து வருகிறேன்” என்றார்.

“சுவாமி! என்னுடைய இந்த இன்ப வாழ்க்கை யாரால் எனக்குக் கிடைத்தது? அதை நான் என்றுமே மறக்க மாட்டேன். தங்களைப் பதியாக அடைய வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு தவம் மேற்கொண்டேன். அதற்கு எத்தனையோ இடையூறுகள். லக்ஷ்மியின் அருளிணாலேயே இந்தப் பிறவியில் எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிட்டியிருக்கிறது. ஆவர்களுக்கு தடையாக நான் எப்போதும் இருக்க மாட்டேன். ப்ரபோ! தாங்கள் தாராளமாக அவர்களை அழைத்து வாருங்கள். உங்கள் இருவருக்கும் சேவை செய்து நான் இன்பம் காண்பேன்!” என்றாள் பத்மாவதி.

“தேவி! உன் வார்த்தைகள் என் மனத்துக்கு இதமாக இருக்கின்றன. லக்ஷ்மி வருவதால் உன் இன்ப வாழ்க்கையில் புயல் வீச இடம் ஏற்படுமோவென நீ பயப்படுவாய் என்றே நான் நினைத்திருந்தேன். இப்போது நீ கூறிய வார்த்தைகள் உன் உள்ளத்தைத் தெளிவாக்கி விட்டன” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! இப்போதே புறப்படுவோம். லக்ஷ்மிதேவி என்கிருக்கிறாள்? நானும் உங்களோடு வந்து அவர்களைப் பணிந்து ஆசி பெற்று, அவர்களை நம் கிருகத்துக்கு எழுந்தருளுமாறு கேட்கிறேன்” என்றாள் பத்மாவதி.

“தேவி! நீ வரவேண்டிய அவசியமில்லை. வகுளமாலிகையோடு நீ இங்கேயே இரு. நான்மட்டும் புறப்பட்டுச் செல்கிறேன். லக்ஷ்மி கரவீரபுரத்தில் தங்கியிருக்கிறாள்” என்றார் பகவான்.

பின்னர் வகுளமாலிகையை அழைத்து பத்மாவதிக்குத் துணை இருக்கச் செய்து விட்டு, ஸ்ரீநிவாசன் லக்ஷ்மியை அழைத்துவர கரவீரபுரம் புறப்பட்டார்.

பகவான் தன்னை அழைத்துச் செல்ல சேஷாசலத்திலிருந்து புறப்பட்டு வருகிறார் என்பதை அறிந்தபோது லக்ஷ்மி பெரும் சங்கடத்துக்குள்ளானாள்.

பகவான் வந்து அவனைப் புறப்பட்டு வருமாறு அழைத் தால் அவர் வார்த்தையைத் தட்டாது சேஷாசலம் புறப் பட்டுச் செல்லவேண்டும். அவ்விதம் செய்வது உசிதமல்ல வென்றே அவளுக்குத் தோன்றியது. அங்கே செல்வதால் சக்களதித் தகராறுகளுக்கு இடம் ஏற்படலாம். பத்மாவதி தன் தனிமை வாழ்க்கைக்குத் தடையாக வந்திருப்பதாக அவனைப்பற்றி எண்ணக்கூடுமே! அது மட்டுமல்ல. பகவான் அவளோடு பேசும்போதெல்லாம் என்ன இரகசியம் பேசு கிறார்களோ என்று கவிக்க நேருமே! இவை அனைத்தும் பெரும் சச்சரவுக்கு இடம் அளித்துவிடும். ஆகவே, அவர் வரு வதற்குள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விடவேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

கரவீரபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட லக்ஷ்மி பாதாள லோகத்துக்குச் சென்றாள். அங்கே கபிலமுனிவரைச் சந்தித் தாள்.

முனிவரும் அவளை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று உபசரித் தார்.

“தேவி! தங்களைச் சந்திப்பதில் நான் அளவில்லா ஆனந்தமடைகிறேன். தயவுசெய்து என் இருப்பிடத்தில் சில நாட்கள் தங்கி என்னைக் கௌரவிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினாள்.

லக்ஷ்மிக்கும் அது சரியென்று பட்டது. ஆகவே அவரது விருப்பப்படி அங்கேயே தங்கி பகவானைக் குறித்துத் தியா னத்தில் ஈடுபட்டாள்.

இது இப்படியிருக்க, சேஷாசலத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஸ்ரீநிவாசன் நேராகக் கரவீரபுரத்தை அடைந்தார். லக்ஷ்மி யின் உள்ளத்தைத் திருப்தி படுத்தும் நோக்கத்தோடு சங்கு சக்கர பீதாம்பரதாரியாய், சர்வாபரண பூஷிதராய் கருடன் மீது ஆரோகணித்துப் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தார்.

தேவியின் இருப்பிடம் வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். லக்ஷ்மி அங்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவள் எங்கு போய்விட்டாள்?

பகவானின் உள்ளத்தில் பலவித எண்ணங்கள் தோன்றின. பத்மாவதியை மணந்ததால், இனி தனக்கு இட மில்லை யென்று அவரிடம் வருத்தம்கொண்டு எங்காவது சென்று விட்டாளா? அப்படி நினைக்கவும் அவரால் முடிய

வில்லை. ஏனெனில் பத்மாவதியை மணக்கவேண்டும் என்று அவள் தானே அவரிடம் வரம் கேட்டது. அல்லது அவரிடம் தனக்கிருந்த சான்னித்தியத்தை மீண்டும் பெறுவதற்காகக் கடுமையான விரதங்களோடு தவம் செய்யக் காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாளா?

கரவீரபுரத்தைச் சுற்றியுள்ள காடுகளில் பகவான் தேவியைத் தேடி அலைந்தார். லக்ஷ்மியை எங்கும் காணவில்லை. அங்கே தவம் செய்துவந்த ஞானிகள் பகவானைத் தரிசித்துப் பலவாறு போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

“லக்ஷ்மி இங்கு வந்தாளா? அவளை எங்காவது பார்த்தீர்களா?” என்று பகவான் அவர்களை விசாரித்தார்.

“ப்ரபோ! தேவி இங்கு வரவில்லை. கரவீரபுரத்திலும் அவர்களைக் காணவில்லை” என்றனர் ஞானிகள்.

ஸ்ரீநிவாசனின் உள்ளம் சோர்வுற்றது. எத்தனையோ ஆசையோடு புறப்பட்டு வந்தார். இவ்விதம் ஏமாற்றம் நேரக்கூடும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. நேராக லக்ஷ்மி அதுவரை வாசம் கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றார். அங்கே அகஸ்தியரால் பூஜிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மியின் திரு உருவம் இருந்தது. அதனருகே தியானத்தில் அமர்ந்து விட்டார்.

வருடங்கள் உருண்டன. பத்து வருடகாலம் பறந்து விட்டது. பகவானே இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. எங்கிருந்தாலும் அவனைக் கொண்டு வந்து விடுவது என்ற உறுதியில் அவனைக் குறித்துத் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

அப்போது ஒருநாள்; ஆகாயத்தில் அசரீரி ஒன்று எழுந்தது.

“பரந்தாமா! நீ இங்கு தியானத்தில் அமர்ந்திருப்பதால் பயனில்லை. எத்தனை வருடங்கள் நீ காத்திருந்தாலும் லக்ஷ்மி உன் கண்ணுக்குப் புலப்பட மாட்டாள். சுவர்ணமுகி தீர்த்திலுள்ள பத்ம ஸரோவருக்குச் சென்று அங்கு தியானத்தை மேற்கொண்டால் உன் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும். தேவலோகத்திலிருந்து ஆயிரம் இதழ்கள் கொண்ட தாமரை புஷ்பத்தை எடுத்து வந்து பத்மஸரோ

வரத்தில் ஸ்தாபித்து, கிழக்குத் திக்கிலிருந்து சூரிய கிரணங்கள் இதழ்கள்மீது விழ, நீ தியானிப்பா யாகில் தேவி தாமரையில் தோன்றுவாள்.”

கண்ணைத் திறந்து பார்த்த பகவான் அசரீரி கூறியபடி லக்ஷ்மியைப் பத்மஸரோவரத்தில் தியானிக்க எண்ணம் கொண்டவராய், அங்கிருந்து புறப்பட்டு சேஷாசலம் திரும்பினார். ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் அரசகுமாரனைப் போன்ற தோற்றம் கொண்டு நீராடப்படி இறங்கிய அவரைப் பார்த்த அந்தணரும் இதரரும் யாரோ அரசகுமாரன் என்று எண்ணி மகாசங்கல்பம் செய்து வைத்தனர். ஸ்நானத்துக்குப் பிறகு அவரைத் தங்களோடு அழைத்துச் சென்று அறுசுவை உண்டி அளித்து உபசரித்தனர். பகவானும் மனம் மகிழ்ந்து அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து அவர்களின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்று பத்மஸரோவரம் வந்து அடைந்தார்.

மனத்தால் வாயுதேவனை நினைக்க மறுகணம் வாயு அவர் முன்பு தோன்றினான்.

“ப்ரபோ! தாங்கள் என்னைப் பார்க்க விரும்பிய காரணத்தைத் தெரிவிக்கலாமே? சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்றான்.

“ஆயிரம் இதழ் கொண்ட தாமரை மலர் ஒன்று தேவைப்படுகிறது. நீ இப்போதே தேவலோகம் சென்று இந்திரன் அனுமதியோடு ஒரு மலரைப் பறித்துவா” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

வாயுதேவனும் அந்தக்ஷணமே தேவலோகம் சென்று இந்திரனிடம் தான் வந்துள்ள காரியம் குறித்துப் பேசினான். இந்திரன் தாமரை புஷ்பத்தைப் பறித்துவந்து வாயுவிடம் கொடுக்க, மகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக் கொண்டு பகவானிடம் திரும்பினான் வாயுதேவன்.

அசரீரி கூறியபடி அந்தப் புஷ்பத்தைத் தடாகத்தில் ஸ்தாபித்து சூரியனை அவன் கிரணங்கள் கிழக்குப் பக்க மிருந்து மலரின்மீது விழுமாறு இருக்கச் செய்தார். சூரிய கிரணங்கள் பட்டதும் தாமரை புஷ்பம் மலர்ந்தது. விதிப்படி சங்கல்பித்துக் கொண்டு அதன் முன்னிலையில் அமர்ந்து, கவனம் முழுவதும் புஷ்பத்திலே லயித்திருக்க லக்ஷ்மியைக் குறித்துத் தியானத்தில் அமர்ந்தார் ஸ்ரீநிவாசன்.

29. இந்திரன் அடைந்த தோல்வி

காலம் விரைவில் நகர்ந்தது. பகவானின் தவமும் உக்கிரமடைந்தது.

யாரோ அரசகுமாரன் ஒருவன் பத்மதீர்த்தத்தின் கரையில் உக்கிரமான தவம் செய்கிறான் என்ற செய்தி விரைவில் நாற்புறமும் பரவ ஆரம்பித்தது. தேவலோகத்திலிருந்த இந்திரனுக்கும் அந்தச் செய்தி எட்டியது.

பகவானுக்காகத்தான் தாமரை மலரைப் பறித்துக் கொடுத்ததை அவன் மறந்து விட்டான் போலும். பூலோகத்தில் யாராவது உக்கிரமான தவம் மேற்கொள்வார்களே யாகில் தன் பதவிக்கு ஆபத்து வந்து விடுமே என அவர்கள் தவத்தை எவ்விதத்திலாகினும் கலைக்க முற்படுவது அவன் வேலை. அதற்காகத் தேவலோகத்து மாதர்களை அனுப்பி, அழகைக் கொண்டு தவச்சீலர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்து அவர்கள் செய்யும் தவத்துக்குப் பங்கம் ஏற்படச் செய்வதுண்டு. பத்மஸரோவரத்தில் அரசகுமாரன் ஒருவன் கடுமையான தவத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்டபோதும் இந்திரன் அவ்வாறே நினைத்தான். ஆகவே ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை மற்றும் அழகிற் சிறந்த தேவலோகத்து நடன மங்கையர்கள் சிலரையும் அழைத்தான்.

“பூலோகத்திலே சுவர்ணமுகி தீரத்திலே பத்மஸரோவரம் என்றொரு தடாகம் இருக்கிறது. அதன் கரையிலே யாரோ அரசகுமாரன் ஒருவன் மிகவும் உக்கிரமான தவம் மேற்கொண்டிருக்கிறான். அவன் தவம் பங்கமடையக் கூடிய வழிகளை மேற்கொண்டு அவன் காரியம் நிறைவேறு தடுத்துவிட்டுத் திரும்புங்கள்” என்று அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டான் இந்திரன்.

தேவலோகத்து நடன மாதர்களும் இறுமாப்போடு பூலோகம் வந்தனர். பத்மதீர்த்தக் கரையிலே தவம் செய்யும் அரசகுமாரனைக் கண்டனர்.

“ப்பூ! இந்த ஆசாமிக்காகவா இந்திரன் பயந்தது? இரண்டே நாட்களில் இவனை வசப்படுத்தி ஓட்டி விடலாமே!” என்று அலட்சியத்தோடு பேசிக் கொண்டனர்.

தாங்கள் தேவலோகத்து மங்கையர் என்று தெரியாதபடி பூலோகத்துப் பெண்களைப் போன்று உருமாறினர். பின்னர் அரசகுமாரனை நெருங்கி அவனுடைய தவத்துக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளைச் செய்வதாக வேண்டினர்.

பகவானுக்கா அவர்களைப் பற்றித் தெரியாது! இருந்த போதிலும் கொஞ்சமும் தெரிந்தாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “உங்களுக்கு என்ன வேலை இருக்கப் போகிறது? ஆராதனைக்கு வேண்டிய மலர்களைப் பறித்துவந்து மாலை கட்டித் தருவதும், தியானத்தில் அமரும் இடத்தை அவ்வப்போது பெருக்கி மெழுகி கோலமிட்டுத் தயாராக வைத்திருப்பதும் போன்ற சிறுசிறு வேலைகள் தானே! இவற்றை நானே செய்து கொள்ளலாமே?” என்றார்.

“தாங்கள் அவ்வாறு சொல்லக் கூடாது. பகவானைக் குறித்து உபாசனை மேற்கொண்டிருக்கும் தங்கள் பணியில் எங்களது சிறுபங்கும் இருக்க வேண்டுமென ஆசைப்படுகிறோம்” என்றனர் அவர்கள்.

“அப்படியானால் நான் ஏன் தடைசொல்லப் போகிறேன். தாராளமாகச் செய்யுங்கள்” என்றார் பகவான்.

அவர்களுக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. தங்கள் வேலையைச் சுலபமாக்க அரசகுமாரன் அருகில் இருக்க இடம் அளித்து விட்டானே என்று மகிழ்ந்தனர்.

நாலைந்து நாட்கள் சென்றன. தேவமாதர்கள் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் வந்தபோது இருந்த நிலையிலிருந்து கொஞ்சமும் முன்னேறவேயில்லை. பகவான் அவர்களை ஏறெடுத்துப் பார்த்தால் தானே! அவர்கள் வேலையை அவர்கள் செய்யட்டும் என ஒதுங்கியே இருந்தார். இது அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தையே கொடுத்தது. இவ்வளவு நெருக்கத்தில் இருந்தபோதும் ஆசையாக ஒருமுறை கூடத் தங்களைப் பார்க்கவில்லையே என்று மனம் புழுங்கினர் அவர்கள்.

அடுத்தபடியாக அவர்கள் இன்னொரு திட்டத்தை மேற்கொண்டனர். பகவானுக்கு முன்பாக அமர்ந்து தேனினும் இனிய குரலில் பக்திப் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினர். பகவானுக்கோ பரமதிருப்தி. தான் தியானிக்கும் மகாலக்ஷ்மியின் பிரீதிக்காக அப்பாடல்களை அர்ப்பணித்தார். தன்னால் பாட முடியவில்லையாதலால் பிறரைக் கொண்டு பாடச் செய்வதாகப் பாவிக்கும்படி தோத்தரித்தார்.

இவ்வகையிலும் தோல்வியடைந்த அவர்கள் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்றனர். வனங்களிலிருந்து பறித்து வந்த மலர்களை மாலைகளாகத் தொடுத்து எடுத்துவந்து அவர் கழுத்திலே சூட நெருங்கினர்.

“எனக்கு இப்போது மாலை தேவையில்லை. அதற்கு நேரம் இன்னமும் இருக்கிறது. அதோ தடாகத்தில் இருக்கும் தாமரை மலரில் சூட்டுங்கள். தேனினுமினிய குரலில் பாடும் உங்கள் நிருத்தியத்தையும் காணலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்றார் ஸ்ரீ நிவாசன்.

அவர்களுக்கு உச்சி குளிர்ந்ததுபோல் ஆகிவிட்டது. இப்போதுதான் மெல்ல குரலைப் புகழத் தொடங்கியிருக்கிறான் என்றும், விரைவிலேயே நாட்டியத்தின் மூலம் அவன் மனத்தை மயக்கித் தங்கள் காரியத்தில் வெற்றி கொள்ளலாம் என்றும் மனப்பால் குடித்தனர்.

தடாகத்திலிருந்த தேவலோகத்துத் தாமரை புஷ்பத்துக்கு மாலைகளைச் சூட்டி அலங்காரம் செய்தனர். பின்னர் கண்கவரும் விதங்களில் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு அரசகுமாரனின் முன்பு நடனமாடத் தொடங்கினர்.

பகவானே, “தேவி! உன்னைத் திருப்தி செய்யவே இந்த நடனத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்” என்று மானஸீகமாக அர்ப்பணித்தார்.

நாட்டியம் பிரமாதமாக இருந்தது. அவர்கள் சாதாரண மங்கையரா, என்ன? தேவலோகத்து இந்திர சபையிலே ஆடுபவர்கள் அல்லவா! உள்ளத்தைச் சுண்டிஇழுக்கும் வகையில் அவர்கள் வளைந்தும் சுற்றியும் ஓடியும் ஆடினார்கள். ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைக்கும் போதும் அவர்கள் அணிந்து கொண்டிருந்த ஆபரணங்களின் அசைவொலிகருத்தைக் கவர்ந்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல நாட்டியத்தின் வேகமும் அதிகரித்தது. அரசகுமாரனைக் கவரவேண்டும் என்ற நினைப்பிலே அவர்கள் தங்கள் மேனி அழகை வெளிப்படுத்த முயன்றனர்.

பகவானே சிரித்தபடி, “ஏன், இந்த சிரமம் உங்களுக்கு? இதற்கெல்லாம் இங்கு அவசியம் இல்லையே! நீங்கள் இத்தனை நேரமும் ஆடியது தாமரை மலரிலே இருப்பிடம் கொண்

டுள்ள மகாலக்ஷ்மிக்காகத் தானே! புனிதமான ஆட்டத்தின் நடுவே களங்கத்துக்கு இடம் எதற்கு?" என்றார்.

தேவமாதர்கள் வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். அரசகுமாரன் தங்கள் பக்கம் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டான் என்றல்லவா அவர்கள் மனக்கோட்டை கட்டியிருந்தனர். விரைவிலேயே வெற்றிவிழா கொண்டாட வேண்டும் என்று காத்திருந்தனரே! பகவானின் வார்த்தைகள் அவர்களது மனக்கோட்டையைச் சரியச்செய்து விட்டனவே!

அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அரசகுமாரனைப் பற்றிய யோசனை எழுந்தது. இவ்வளவு ஆட்டபாட்டங்களுக்கும் அவன் கொஞ்சமும் மசியாதது அவர்களுக்குக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. அடுத்து என்ன திட்டத்தைக் கைகொள்வது என்று புரியாமல் அவர்கள் தவித்தனர். ஆரம்பத்திலிருந்து இதுவரை அவர்களுக்குத் தோல்வி அல்லவா ஏற்பட்டுள்ளது!

நடனமாதர்களின் மனக்குழப்பத்தை அறிந்த பகவான் அவர்களை மேலும் குழப்பத்துக்குள்ளக்கக் கூடிய காரியம் ஒன்று செய்தார். அவர்கள் அத்தனைபேருடைய அழகையும், ஒன்று சேர்த்தால் கூட ஈடுசொல்ல முடியாத அழகுத் தேவதையை மனத்தாலே தோற்று வித்தார். அத் தேவதையை அவர்கள் முன் நிறுத்தினர்.

அந்தக்ஷணமே நடனமாதர்களின் நாடி விழுந்து விட்டது எனலாம். அரசகுமாரன் சாதாரணமானவன் அல்ல. சிருஷ்டிக்கும் சக்திவாய்ந்த அவன் மானிடனே அல்லன். அவனிடம் அவர்களது முயற்சி எதுவும் பலிக்காது எனத் தோன்றியது அவர்களுக்கு. பகவானே அங்கு அத்தோற்றத்தில் தவம் மேற்கொண்டிருக்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. அப்போதுதான் அவர்களுக்கு வாயு இந்திரலோகம் வந்து ஸ்ரீநிவாசனுக்காகத் தாமரை புஷ்பம் பெற்று வந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

உடல் நடுங்க அவர்கள் அனைவரும் பகவானின் பாதத் திலே விழுந்து வணங்கினர்.

"ப்ரபோ! ஸ்ரீநிவாசா! எங்களை மன்னித்துவிட வேண்டும். தங்களை யாரென்று உணராது நாங்கள் அபசாரம் செய்து விட்டோம். தங்கள் புனித தவத்துக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் முயன்றது

மாபெரும் தவறுதான். ப்ரபோ! எங்களைக் கஷ்டமிக்க வேண்டும்!” என்று கண்ணீர்விட்டு மனம் உருகி வேண்டி நின்றனர்.

“உங்கள்மீது தவறு ஏதுமில்லை. உங்களுக்கிட்ட வேலையைச் செய்ய வந்தீர்கள். அவ்வளவு தானே!” என்று ஸ்ரீநிவாசன் அவர்களைப் புறப்பட்டுச் செல்லுமாறு அனுமதித்தார்.

தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என அவர்கள் தேவலோகத்துக்கு ஓடிச்சென்று இந்திரனைச் சரண் அடைந்தனர்.

“தேவேந்திரா! அழிவுக்கு ஆளாகாமல் தப்பித்து வந்தோம்!” என்று கண் கலங்கியபடி முறையிட்டனர்.

“ஏன், என்ன நடந்தது? நீங்கள் சென்ற காரியம் என்ன ஆயிற்று?” என்று கேட்டான் இந்திரன்.

பூலோகத்தில் நடந்ததை அவர்கள் விவரித்தபோது இந்திரன் நடுங்கி விட்டான். ஸ்ரீநிவாசனிடமா அவன் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டியிருக்கிறான்!

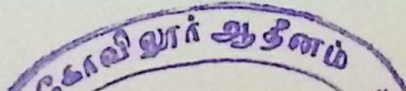
அப்புறம் ஏன் அவன் தேவலோகத்தில் இருக்கிறான்? தலைவிரி கோலமாக ஓடிவந்தான் சேஷாசலத்துக்கு. பத்ம ஸரோவரத்துக்கு வந்து “ப்ரபோ! தங்களுக்கு அபசாரம் செய்துவிட்ட இந்தப் பாவியை மன்னித்துக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று கதறிக் கொண்டு அவர் பாதங்களில் விழுந்தான்.

“இந்திரா, எழுந்திரு!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! என்னை மன்னித்தேன் என்று சொல்லுங்கள்...” என்றான் இந்திரன் அவரது பாதங்களை விடர்தபடி.

“எழுத்திரு! நீ தவறு செய்தாய் என்று நான் சொன்னால் தானே, அதற்கு மன்னிப்புத் தேவை. என் தவத்தினிடையே மகாலக்ஷ்மியைத் திருப்திபடுத்தும் பணியை அல்லவா நீ மேற்கொண்டு, உன் சபையின் நடனமாதர்களை அனுப்பி வைத்தாய்” என்றார்.

“ப்ரபோ! ஏதோ என்னைத் திருப்திபடுத்தவே இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுகிறீர்கள். என் உள்ளம் தங்களுக்கு அபசாரம் செய்து விட்டதாகவே எண்ணி வேதனையால்

துடிக்கிறது!” என்று கண்ணீரால் அவரது பாதங்களைக் கழுவினான்.

“இந்திரா! எழுந்திரு. எந்தத் தவறையும் செய்தவன் அதை எண்ணி உண்மையிலே மனமுருகுவானாகில், அவன் மன்னிக்கக் கூடியவனே. எழுந்திரு!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

இந்திரனை அனுப்பி விட்டுப் பகவான் தான் சிருஷ்டித்த தேவதையை அருகிலுள்ள வனத்திலே வனதேவதையாக இருந்து, அங்கு வரும் தன் பக்தர்களுக்கு இடையூறு வராது காத்து வரும்படி அனுப்பி வைத்தார். பின்னர், மீண்டும் தவத்தில் ஈடுபட்டார்.

மறுபடியும் காலம் நகர்ந்தது.

சேஷாசலத்திலே பத்மாவதி பகவானைக் காணாது கவலை கொண்டாள். லக்ஷ்மியை அழைத்து வருவதாகக் கூறிச் சென்றவர் இருபத்திரண்டு வருடங்கள் கடந்தும் திரும்பாதது கவலையை உண்டாக்கியது. இத்தனை காலமாக அவர் எங்கிருக்கிறார் என்பதே தெரியவில்லை. லக்ஷ்மியை அடைந்து அவளோடு தங்கி விட்டாரா என்பதும் அறிய முடியவில்லை. அல்லது, லக்ஷ்மியைக் காண முடியாமல் பித்துப் பிடித்தாற்போல் அவளைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறாரா? அப்படி லக்ஷ்மியை அவரால் காணமுடியவில்லை என்றால், அதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்? தன்னோடு சேர்ந்து இருப்பதை விரும்பாது அவள் பகவானுக்குத் தென்படாமல் மறைந்திருக்கிறாளா?

மனத்தைக் குழப்பிக் கொண்டு அன்றிரவு வெகுநேரம் வரை பத்மாவதி இதே நினைப்பிலே தூங்காது வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கவலைப்படுவது அவசியமே இல்லையென்றும், விரைவில் பகவான் திரும்பி விடுவார் என்றும் வகுளமாலிகை பலவாறு ஆறுதல்கள் சொன்னாள்.

எப்போது தூங்கினாளோ தெரியவில்லை. விடியற்காலை நேரத்தில் கனவு கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் பத்மாவதி. கனவிலே பகவான் துறவியைப் போன்று உடை அணிந்து கொண்டு காட்சி தந்தார்.

கண் விழித்து எழுந்த பத்மாவதி அருகிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்த வகுளமாலிகையை எழுப்பித் தான் கண்ட கனவைக் கூறினாள்.

“அம்மா! இதன் அர்த்தம் என்ன? இந்தக் குடும்ப பாரமே வேண்டாமென்று துறவுக்கோலம் கொண்டு விட்டாரா?” என்று கவலையோடு கேட்டாள் பத்மாவதி.

“குழந்தே! ஏன் வீணாக மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளுகிறாய்? சதா வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால்தான் இம்மாதிரி கனவுகள் தோன்றுகின்றன. நிம்மதியாகத் தூங்கு!” என்றாள் வகுளமாலிகை.

பத்மாவதிக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. விடியும்வரை அவள் திரும்பத் திரும்ப அந்தக் கனவைப் பற்றியே எண்ணி எண்ணி மனக்கவலை கொண்டிருந்தாள்.

30. மலரில் எழுந்த மங்கை

கபிலரின் ஆசிரமத்தில் இருந்துவந்த லக்ஷ்மிக்கு மன நிம்மதி குறைந்து விட்டது. தன்னைத் தேடிவந்த பகவான் கரவிரபுரத்தில் தன்னைக் காணாமல் ஏமாற்றம் அடைந்திருப்பாரோ? அதன் காரணமாகத்தான் பத்மஸரோ வரத்தில் கடுமையான தவம் மேற் கொண்டிருக்கிறாரோ? பத்மாவதி என்ன நினைப்பாள்? தனக்கும் ஆகாமல் அவளுக்கும் ஆகாமல் பகவானைத் துன்பப் படும்படி செய்து விட்டாளே என்று வெறுப்பாளா? இப்படியெல்லாம் எண்ணியெண்ணிக் குழம்பினாள். இந்த நிலையில் அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

ஒருநாள் கபிலரிடம் சென்றாள்.

முகவாட்டத்தோடு வந்து நின்ற தேவியைப் பார்த்த கபிலர், “லோகமாதா! உன் முகம் ஏன் வாட்ட முற்றிருக்கிறது? உன் உள்ளத்தை வருத்தும் வேதனையை என்னிடம் சொல்லலாமே?” என்றார்.

“மகரிஷே! எல்லாவிதத்திலும் நான் மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டங்களை உண்டாக்குபவளாகி விட்டேன். என் பொருட்டு ஸ்ரீநிவாசன் பத்மாவதியைத் துறந்து பத்மஸரோ வரத்தில் கடுமையான தவம் செய்து வருகிறார். நான் பகவானை அடைந்தால் பத்மாவதியைத் துறந்து விடுவாரோ என்று பயந்துதான் அவருக்கும் புலப்படாது இங்கு வந்தது.

ஆனால் நான் நினைத்தது நடக்கவில்லை. பகவான் திரும்பி சேஷாசலம் செல்லவில்லை. பத்மஸரோவரத்திலேயே தங்கி விட்டார். இப்போது எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை!” என்றாள் லக்ஷ்மி.

“தேவி! பகவானின் திருமார்பிலே நித்தியவாசம் செய்யும் தாங்கள் அவரைவிட்டுப் பிரிந்த காரணம் என்ன?”

“என் வாசஸ்தலத்தைப் பிருகு களங்கப்படுத்திய பின்னர் அங்கு நான் எவ்வாறு தங்க முடியும்?”

“தேவி! பிருகு யார்? தங்கள் குமாரரே அன்றோ. அதுவும் எந்தக் காரியத்தை உத்தேசித்து அவ்வாறு நடக்க நேர்ந்தது என்பதைத் தாங்கள் ஒருபோதும் அறிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. மும்மூர்த்திகளில் சத்வ குணம் நிரம்பப் பெற்றவர் யார் என்பதை அறியப் புறப்பட்டு பிரம்மலோகத்திலும் கைலாசத்திலும் தான் தேடிவந்த வரைக் காண முடியாமல் வைகுந்தம் வந்திருக்கிறார் பிருகு. அங்கு பகவான் தன்னைக் கவனிக்காது இருந்ததைக் கண்ட போது ஆத்திரம் கொண்டு அவர் திருமார்பிலே உதைத்து விட்டார். சர்வலோக சரண்யானை பகவானுக்குத் தெரியாதது என்ன இருக்கும்? பிருகு உண்மையிலேயே தண்டிக்கப் படவேண்டியவராக இருப்பாராகில் பகவான் அவரைத் தண்டிக்காதிருப்பாரா? தேவி, தாங்கள் அவசரப்பட்டு கோபம் கொண்டு பகவானைப் பிரிந்து கரவீரபுரம் சென்று தவத்திலிறங்கி விட்டீர்கள். பகவானும் தங்கள் பிரிவைச் சகிக்க முடியாது வைகுந்தத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு சேஷாசலம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு எத்தனையோ கஷ்டங்கள். கடைசியில் பத்மாவதியை மணந்தார். ஏன், பத்மாவதியின் திருமணமும் தங்களுக்கு முன்னொரு சமயம் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றத் தானே! ‘பட்ட துயரங்கள் போதும்; இனி எல்லோரும் ஒன்றாகவே இருக்கலாம்’ என்ற எண்ணத்தில்தான் பகவான் தங்களை அழைத்து போக வந்தார். தாங்களோ அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. இப்போது நீங்களும் பகவானும் மட்டும் துயரப் படவில்லை. யாருக்குக் கஷ்டம் ஏற்படக் கூடாது என்று நினைத்தீர்களோ, அந்த பத்மாவதியும் மிகுந்த துயருற்றிருக்கிறாள். ஒரு வருடம் இரண்டு வருடமல்ல; இருபத்திரண்டு வருடங்கள் ஓடி விட்டன. இனியும் நீங்கள் இங்கிருப்பது சரியல்ல என்றே தோன்றுகிறது. தேவி, தங்களைக் குறைகூறுவதாக எண்ணக் கூடாது. அவ்வாறு தங்கள் மனத்துக்குப் பட்டிருக்குமானால்

என்னை மன்னித்து விடுங்கள். தாங்கள் வெளிப்படையாக என்னிடம் உள்ளத்து வேதனைகளைச் சொன்னதாலேயே நானும் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியிருந்தது, தாயே!” என்றார் கபிலர்.

“மகரிஷே! தாங்கள் தவறு ஏதும் சொல்லவில்லை. நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைத்தான் விளக்கினீர்கள். பகவானே இப்பெரும் துன்பத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டேனே என்று நினைக்கும்போது நான் படும் வேதனை சொல்லி முடியாது. இப்போது நினைக்கும்போது நான் அவசரப்பட்டு விட்டதாகவே தோன்றுகிறது. கரவீரபுரத்தில் இருந்து பகவானே வரவேற்று உபசரித்திருக்க வேண்டும்” என்றாள் லக்ஷ்மி மனவேதனையோடு.

“இப்போதும் காலம் தாழ்ந்து விடவில்லை, தேவி! பகவான் தங்களைத் தாமரை மலரிலே தியானித்து ஆரதித்து வருகிறார். அவரை இன்னமும் காத்திருக்கச் செய்யவேண்டாம். புறப்பட்டுச் சென்று மலரிலே எழுந்தருளுங்கள்!...” என்றார் கபிலர்.

“மகரிஷே! என் தெய்வத்துக்குத் துன்பம் கொடுத்து விட்ட நான் எவ்விதம் அவர் முன்செல்ல முடியும்? நான் செய்த அபசாரத்துக்குப் பரிகாரமாக மேலும் கடுமையான விரதம் மேற்கொள்ளப் போகிறேன்...”

“தேவி!...” என்று குறுக்கிட்டார் கபிலர்.

“உங்கள் வேண்டுகோளையும் நான் மறுக்கவில்லை மகரிஷே! சாயாலக்ஷ்மியாக அவர் உள்ளத்தில் வாசம் செய்வேன்!...” என்றாள் லக்ஷ்மி.

“தேவி, தங்களுக்கு நான் புதிதாகச் சொல்ல வேண்டியது எதுவுமில்லை. லோகமாதாவாகிய தங்களுக்கு அறிவுறுத்த நான் அருகதையற்றவன். இருப்பினும் தங்கள் முடிவாருக்குமே திருப்தி கொடுக்காது என்று மட்டும் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். தேவி, எந்தக் காலத்தில் பகவான் தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறார். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான கோபிகைகளுடன் இருந்தபோது கூடத் தங்களை விட்டு அவர் பிரியவில்லையே. பிரபஞ்சம் என்ற நாடகமேடையில் அவர் ஒரு சூத்ரதாரி. அவர் ஆட்டுவிப்பதற்கேற்ப நாம் ஆடுகிறோம். அவ்வளவுதான். இன்னும்

சொல்லப்போனால் பகவானுக்கு இதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டு. அவருடைய பிரதாபங்களை ஆயிரம் நாவுபடைத்த ஆதிசேஷனால் கூட விவரிக்க முடியாது. என்னால் என்ன முடியும்? இந்த கணமே தாங்கள் புறப்பட்டுச் சென்று பகவானை அடையுங்கள் என்று நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன், தாயே!” என்று அவனை நமஸ்கரித்தார் கபிலர்.

அவரது வார்த்தைகளுக்குத் தேவியும் சம்மதித்து, தீபச் சுடர் உருவம் கொண்டு பத்மஸரோவரத்திலிருக்கும் தாமரை புஷ்பத்தில் எழுந்தருளினாள்.

தேவியின் சாந்தித்தியத்தை அடைந்த மலரும் ஜகஜ் ஜோகியாகப் பிரகாசித்தது, கோடி சூரியப் பிரகாசம் பகவானின் நிஷ்டையைக் கலைத்தது. மலரில் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட தேவியைக் கண்டதும் பகவானின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தது. அன்பு ததும்பப் பார்த்தார்.

பகவானின் பார்வையைத் தாங்காது தேவியும் தலை குனிந்தாள்.

மகாலக்ஷ்மி தாமரை மலரில் எழுந்தருளியிருக்கிறாள் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் பிரம்மா, ருத்திரன், மற்றும் இந்திராதி தேவர்கள் சுவர்ணமுகி தீரத்துக்கு ஓடி வந்தார்கள். பகவானைப் பிரிந்த லக்ஷ்மி மீண்டும் அவரை அடையப் போகும் வைபவத்தைக் காணவேண்டுமென்று இத்தனை காலமாக அவர்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அல்லவா?

இந்திராதி தேவர்கள் லக்ஷ்மியைப் பலவாறு துடித்தார்கள். பிரம்மதேவன் தேவியை மலரிலிருந்து எழுந்து வருமாறு வேண்டினார். தேவியோ மலரை விட்டு எழுந்திருக்க வில்லை.

பார்த்தார் ஈசன். அவருக்கொரு யோசனை தோன்றியது. பக்கத்திலிருந்த பிருகு முனிவரை அழைத்தார்.

“மகாலக்ஷ்மி நாராயணனை விட்டுப் பிரிய தாங்களே காரணம். ஆகவே, தாங்களே தேவியைத் திரும்ப ஸ்ரீநிவாசனை அடையுமாறு அழைக்கவேண்டும்” என்றார்.

பிருகு முனிவரும் தேவியை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து, “அன்னையே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். தங்களை அவமதிக்கும் நோக்கத்துடன் நடந்து கொள்ளவில்லை. என் நடத்தை அவ்வாறு எண்ணும்படி இடம் கொடுத்து விட்டதற்காக

நான் பெரிதும் வருந்துகிறேன். என்மீது இரக்கம் கொண்டு தாங்கள் சாந்தமடைந்து பகவானைத் திரும்ப அடைய வேண்டுகிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

தேவியும் சாந்தமடைந்தவளாய் மலரினின்று எழுந்து வந்தாள். சர்வாலங்கார பூஷிதையாய் பட்டுப் புடவை ‘சரசு’க்க கையில் நறுமணம் கமழும் சந்தனக் கிண்ணத்தோடு பகவானை நெருங்கி அவரை வலம் வந்து அவர் மார்பிலே தன் வாசஸ்தலத்தில் சந்தனத்தைச் சார்த்தினாள். பின்னர், பகவானின் பாதங்களில் மண்டியிட்டு வணங்கினாள்.

ஸ்ரீ நிவாசன் தேவியை மெல்ல இருக்கரங்களாலும் தூக்கி தமது திருமார்பிலே இருத்திக்கொண்டார். தேவாதி தேவர்கள் ஆனந்த கோஷமிட்டனர். கந்தர்வர்கள் மலர்மாரிப் பெய்தனர். தேவதுந்துபி முழங்கியது. இந்திரனால் அனுப்பப் பட்டு அவமானமடைந்து சென்ற நடனமாதர்களான ரம்பை ஊர்வசி முதலானோர் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாட பகவானின் சந்நிதானத்தில் ஆனந்த நடனமாடினர். இம் முறை பகவான் அவர்களது நடனங்களை மெச்சி பாராட்டிய தோடு தேவியின் அருளுக்குப் பாத்திரர்கள் ஆகும்படி வர மளித்தார்.

அந்த மகிழ்ச்சி நிறைந்த சுபமான நாளைக் கொண்டாட, கார்த்திகை மாதம் சுத்த பஞ்சமியில் அந்தத் தீர்த்தத்திலே நீராடுபவருக்கு அளவற்ற ஐசுவரியங்கள் கிடைக்குமென பகவான் அருளினார்.

பின்னர், அனைவரும் கோலாகலமாகப் புறப்பட்டுச் சேஷாசலத்தை அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ நிவாசன் மகாலக்ஷ்மியுடன் வருகிறார் என்ற செய்தியை முன்னதாகவே அறிந்த பத்மாவதி அவர்களை வர வேற்க சகல ஏற்பாடுகளுடன் காத்திருந்தாள்.

அருகில் நெருங்கியதும் அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்றாள் பத்மாவதி. தட்டிலே ஆரத்தி எடுத்து வந்து அவர்களுக்குச் சுற்றினாள். பின்னர் அவர்களை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தாள்.

“ப்ரபோ! தேவி! நீங்கள் இருவரும் ஒன்றாக வருவதைக் காணும்போது நான் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடு கிடையாதென்பேன்!” என்றாள் குதூகலத்தோடு.

பகவான் பத்மாவதியையும் அழைத்துத் தமது பக்கத் திலே இருத்திக்கொண்டு ஆனந்த நிலையத்தில் நுழைந்தார். வகுளமாலிகை மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைந்தாள். தேவர்களுக்கும் ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. பகவானைப் பலவாறு போற்றித் துதித்தனர். பின்னர், அனைவரும் விடைபெற்றுத் தம்தம் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பினர்.

31. சுகசேஷத்திரத்தில் கண்கொள்ளாக் காட்சி

ஆனந்த நிலையத்தில் வாழ்க்கை ஆனந்தமாக நடந்து வந்தது. பத்மாவதியும் மகாலக்ஷ்மியும் ஒருவருக் கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பகவானுக்கு சேவை செய்தனர். பத்மாவதி 'மகாலக்ஷ்மியைச் சகோதரி என்று அழைத்து அவளை ரொம்பவும் கொண்டாடினாள். லக்ஷ்மிக்கும் பத்மாவதியிடம் பிரியம் அதிகம்.

பக்த கோடிகளுக்கோ சொல்லவேண்டாம். மூவரின் அருளும் ஒருங்கே கிடைக்கப்பெற்று அவர்கள் திக்குமுக்காடினார்கள். ஒன்றுக்கு இரண்டாகத் தேவியர் பகவானைப் பார்த்துக் கொள்ளும்போது வகுளமாலிகைக்குச் சிரமமே இல்லை. சதா பகவத் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருப்பாள்.

இவ்வாறு இருந்து வரும்போது ஒரு சமயம் பகவானும் லக்ஷ்மியும் தனித்திருக்க நேர்ந்தது. பத்மாவதி வேறு காரியமாக வெளியே சென்றிருந்தாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த பகவான் லக்ஷ்மியிடம் தன் உள்ளத் திலிருப்பதை மெல்ல எடுத்துக் கூறினார்.

“தேவி, குபேரனிடம் திருமணத்துக்காகக் கடன் வாங்கியிருப்பது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என்று கேட்டார்.

“நினைவிருக்கிறது, ப்ரபோ!...”

“அதற்கு ஒவ்வொரு வருட முடிவிலும் வட்டிகொடுத்து விடுவதாகச் சொல்லியிருந்தேன். வட்டி கொடுபடாமல் நிற்கிறது!...”

“நீங்கள் கடன் வாங்கவேண்டிய அவசியமே இல்லையே? என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கக் கூடாதா? கொண்டு வந்து கொட்டியிருப்பேனே!...” என்றாள் லக்ஷ்மி.

“உன்னிடம் எப்படிக் கேட்பது?...”

“ஏன் கேட்கக் கூடாது? கேட்டால் தரமுடியாதென்று மறுத்திருப்பேனா?...”

“நீயோ வருத்தம் காரணமாக என்னிடமிருந்து பிரிந்து சென்றிருந்தாயே!...”

“திருமணத்துக்கு வருமாறு என்னை அழைத்தபோது பொருளை மட்டும் என்னிடம் கேட்கக்கூடாதா?”

“என்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்வது உசிதமல்ல என்று நான் எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாமல் என்மீது கோபம் கொண்டு சென்றாய். அப்படியிருக்க உன்னிடம் திருமணச் செலவுக்குப் பணம் கேட்டால் நீ மறுத்து விடுவாய் என்று தான் எண்ணினேன். அப்போது நீ திருமணத்துக்கு வந்து சேர்ந்ததே எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாக இருந்தது...ஆகவே குபேரனிடமிருந்து கடன் வாங்கினேன். முதலைப்பற்றி இப்போது அவசரமில்லை. கலியுகத்தின் முடிவிலே தான் கொடு படவேண்டியது. வட்டியைக் கொடுப்பது தான் பெரும் பிரச்னையாக இருக்கிறது. தவிர, என்னிடமிருந்து செல்வத்துக்கு அதிபதியாகிய நீ பிரிந்துவிட்டதால், என்னிடம் செல்வமும் தங்காது கரைந்துகொண்டே வருகிறது. அதனால் தான் பெரும் முயற்சி செய்து உன்னை அடைந்தேன். வட்டியைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இல்லையேல் உலகத்தோரின் பழிக்கு ஆளாக நேரிடும். கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்ற வழியற்றவன் என்ற பெயர் நிலைத்து விடும்...”

“ப்ரபோ! நான் என்ன செய்யவேண்டும்? தங்கள் உள்ளத்தில் ஏதோ திட்டமிருக்கிறதென்றே நினைக்கிறேன். அதைத் தெரிவிக்கலாமே!” என்றாள் லக்ஷ்மி.

“லக்ஷ்மி! உனக்குத் தெரியாமல் வாங்கிய இந்தக் கடனுக்கு நீ எந்தவிதத்திலும் பொறுப்பாளியாக மாட்டாய். ஆகவே...”

“ஆகவே, என்னிடம் பொருளைக் கேட்கத் தயக்கமாக இருக்கிறதென்று வருத்தம் கொண்டிருக்கிறீர்களா? சொல்

லுங்கள், சுவாமி! தங்கள் வார்த்தைக்கு நான் கட்டுப்படுகிறேன்” என்று பகவானை வற்புறுத்தினான் லக்ஷ்மி.

“ப்ரியே! நீ நேரடியாக எனக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டாம்...”

“அப்படியானால்?...”

“உன்னை நாடிவரும் பக்தர்களுக்கு நீ ஏரளமாகச் செல்வங்களை வழங்கு. உன்னைத் தேடி வருபவர்கள் என்னையும் தரிசிக்க வருவார்கள். காணிக்கைகள் தானாகக் குவிந்து விடும்!”

“ப்ரபோ! தங்கள் சித்தம், இப்போதே அனுமதி கொடுங்கள். நான் புறப்படுகிறேன்...” என்று வணங்கி நின்றான் லக்ஷ்மி.

“தேவி! இதென்ன? எங்கு புறப்படுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“ப்ரபோ! நான் தனித்து இருந்தால் தான் தங்கள் நோக்கம் நிறைவேறும். ஆகவே, விடை கொடுங்கள்” என்றான் லக்ஷ்மி.

“லக்ஷ்மி! இதென்ன? மீண்டும் பிரிவுக்கு எண்ணம் கொண்டுவிட்டாயா?” என்று துயரத்தோடு கேட்டார் பகவான்.

“இல்லை, சுவாமி! இது பிரிவு அல்ல; தங்கள் மேலான நோக்கம் நிறைவேற சற்று விலகி இருக்கிறேன். அவ்வளவு தான்! அப்போதுதான் தங்கள் எண்ணம் பரிபூர்ணமாக நிறைவேறும்” என்று சொன்ன லக்ஷ்மி பகவானைப் பணிந்து அவர் ஆசிபெற்றுப் புறப்பட்டு விட்டான்.

சேஷாசலத்திலிருந்து புறப்பட்ட லக்ஷ்மி நேராகப் பாதாள லோகம் சென்று கபிலரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தான். பகவானின் விருப்பம் நிறைவேறுவதற்கு உதவியாக இருக்க அவன் முதலில் தன்னைப் புனிதப் படுத்திக்கொள்ள எண்ணம் கொண்டு ஸ்ரீநிவாசனைக் குறித்துத் தவத்தில் இறங்கி விட்டான்.

. பல வருடங்கள் உருண்டோடின. பகவானுக்குப் பெரும் சங்கடமாகி விட்டது. முன்பு அவர் லக்ஷ்மியைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொண்டு படாத பாடுபட்டு அவனை அடைந்

தார். இப்போது லக்ஷ்மியோ பாதாளலோகத்தில் அவரைக் குறித்துத் தியானம் மேற்கொண்டு விட்டாளே! அவளை எப்படியாவது பூலோகத்துக்கு வரவழைத்து நிலைக்கச் செய்தாக வேண்டும். அப்போதுதான் குபேரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வட்டியைப்பற்றிய கவலையில்லாது இருக்க முடியும்.

வெகு நேரம் சிந்தனை செய்தார் ஸ்ரீநிவாசன். பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய் நேராகப் பாதாளலோகத்துக்குச் சென்றார். கபிலரின் ஆசிரமத்தில் தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் லக்ஷ்மியின் முன்பு போய் நின்றார்.

கண்களை மூடி பகவானை மனத்தில் தியானித்து அமர்ந்திருந்தாள் மகாலக்ஷ்மி. பகவானும் அவள் தியானிக்கும் ரூபத்தில் அவள் அகக்கண்களுக்குத் தோற்றம் கொடுத்தார்.

பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகி விட்டார் என்ற ஆனந்தத்தில் லக்ஷ்மி கண்களைத் திறந்தாள். எதிரே எவரையும் காணவில்லை. பகவான் அவள் பார்வைக்குத் தெரியாதபடி மறைந்து நின்றார்.

“ப்ரபோ! தரிசனம் கொடுத்தத் தாங்கள் எங்கு மறைந்து விட்டீர்கள்? ஏன் என் முன் வரவில்லை?” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

“ப்ரியே! உன் தவம் கலைந்துவிட்டது. உன்னை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கும் காரியங்கள் அனேகம். நீ இங்கிருந்து தவம் மேற் கொள்வதால் அவை தடைப்பட்டு நிற்கின்றன. புறப்படு. பத்மஸரோவரத்திற்கு அருகே இருக்கும் சுகரின் ஆசிரமத்துக்குச் செல். அங்கு உனக்கு ராஜபோகம் காத்திருக்கிறது!” என்று மறைவிலிருந்தவாறு அவளுக்கு உத்தரவிட்டார் பகவான்.

ஆம். அவள் அங்கிருந்துவிட்டால் பகவானுக்கு அளித்த வாக்குறுதி எப்படி நிறைவேறும்?

பாதாளலோகத்திலிருக்கும் ஆதிசேஷனை மனத்தால் தியானித்தாள். ஆயிரம் தலைகளோடு ஆதிசேஷன் தேவியின் முன்பு தோன்றி அவளை வணங்கினான்.

“ஆதிசேஷா! நான் சுகமுனிவரின் ஆசிரமத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்!” என்றாள் லக்ஷ்மி.

அழகிய வெண்ணிற குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு பிரமிக்கத் தக்க வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய இரதத்தைக்கொண்டு வந்து நிறுத்தினான் ஆதிசேஷன். லக்ஷ்மியும் சர்வாலங்கார பூஷிதையாய் இரதத்தில் ஏறினாள். அடுத்த க்ஷணம், இரதத் தோடு கூடிய தேவியைத் தன் தலையிலே தாங்கியவனாய் ஆதிசேஷன் பாதாளத்திலிருந்து நேராகப் பத்மஸரோவரத்தில் கீழிருந்து தோன்றினான்.

தடாகத்துக் கரையிலே நிஷ்டையிலிருந்த சாயாசுகர் லக்ஷ்மியைக் கண்டதும் இருகைகளையும் கூப்பி, “லோகமாதா, சரணம், சரணம்!” என்று போற்றினார்.

சாயாசுகர், சுகமுனிவரின் மனத்திலிருந்து அவரால் தோற்றுவிக்கப் பட்டவர்.

ஆசிரமத்திலே இருந்து வந்த சுகர் இப்பூவுலக வாழ்வை விடுத்து பகவானின் சாயுஜ்யத்தை அடைய விரும்பினார். ஆகவே, தமது சக்தியின் மூலம் நேராக வானிலே கிளம்பினார்.

உயரச்சென்று கொண்டிருந்த அவர் சூரியமண்டலத்தை அடைந்தபோது சூரியன் அவரை மேற்கொண்டு செல்ல முடியாதபடி தடுத்து நிறுத்தி விட்டான்.

“முனி சிரேஷ்ட! தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள முடிவு சரியல்லவே! தங்கள் முன்னோர்கள் இன்னும் பூலோகத்தில் வாழ்ந்திருக்கத் தாங்கள் மட்டும் எவ்வாறு சாயுஜ்யத்தை அடைய முடியும்? சாஸ்திரப்படி தாங்கள் அதற்கு அருகதையற்றவர் என்று சொல்லலாம்” என்றான் சூரியன்.

முனிவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

“நான் அருகதையற்றவன் எனக் கூறினாயே, பாஸ்கரா! எந்த விதத்தில் நான் அருகதையற்றவன் என்று கூற முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

“சாஸ்திரத்தில் வர்ணாசிரம தர்மங்கள் விவரிக்கப்பட்டிருப்பது தங்களுக்குத் தெரியாததல்லவே, மகரிஷே! நான் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டுமா? தாங்கள் இன்னமும் கிருகஸ்தாச்ரமத்தை ஏற்கவில்லை என்பதை நினைவிட்டுகிறேன். வேதாத்தியயனம் செய்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றதன் மூலம் ஞானிகளுக்கும் பகவானுக்கும் சேவை செய்தீர்கள். இனி நீங்கள் மணம் புரிந்துகொண்டு குமாரனைப் பெற்று உங்கள்

முன்னோர்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும். உங்களுக்கு பிற்பாடு, நீங்கள் விட்டுச்செல்லும் நற் கருமங்களைச் செய்துவர புத்திரன் அவசியமல்லவா? அதன் பின்னரே தாங்கள் பிரம்ம ஞானியாக முடியும். அதன் முடிவில் தாங்கள் சாயுஜ்யத்தை அடையலாம்” என்றான் சூரியன்.

முனிவரோ விடவில்லை. அவனோடு வாதாடினார். தன் வாதத்துக்குச் சாஸ்திரங்களையே எடுத்துக் கொண்டார்.

“பாஸ்கரா! சகல வேதங்களும் உன்னைப் போற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு கர்மாவையும் நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உனக்குத் தெரியாதது இருக்க முடியாது. நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் காதுகொடுத்துக் கேள். மனிதனின் பிறப்பு எப்படி? கரு உருவில் தாயின் கர்ப்பத்தில் புகுந்த அவன் பத்து மாதங்களில் பூரண வளர்ச்சியுற்று பூவுலகிலே வந்து பிறக்கிறான். காலத்தின் போக்கிலே அவன் வளர்ச்சியுறுகிறான். இப்பூத உடல் அழிவுத்தன்மை உடையது என்பதை உணரும்போது சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட வர்ண சிரமதருமங்கள் பிரகாரம் தன் கர்மாக்களைச் செய்து முடித்து பின்னர், ஞானமார்க்கத்தையும் வைரக்கியத்தையும் கைக் கொள்ளுகிறான். ஞானியாக ஆவதற்கோ, வைராக்கியம் பெறுவதற்கோ ஒருவன் வேதங்களில் சொல்லப்படும் நான்கு ஆசிரமங்களையும் கடைப்பிடித்து அதற்குத் தன்னை அருகதையுடையவனாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அப்போது தான் அவன் மனம் பக்குவமடைகிறது என்று சொல்லுவது உண்மைதான். ஆனால் என்னைப்போன்ற முனிவர்களுக்கு அந்த விதி தேவையே இல்லை. வாழ்க்கை என்பதே நீர்க் குமிழிபோல ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கே இருக்கக் கூடியது என்பதை உணர்ந்த நாங்கள் சம்சார சாகரமான அவ்வாழ்கையை ஒதுக்கி விடுகிறோம்...”

அப்போது சூரியன் குறுக்கிட்டு முனிவரைக் கேட்டான்.

“மகரிஷே! தாங்கள் சொல்லுவது விசித்திரமாக இருக்கிறது. பூவுலகிலே பிறக்கும் மானிடனுக்குத்தானே பிரம்ம தேவன் இந்நான்குவித ஆசிரமங்களை விதித்திருக்கிறான். தாங்கள் அவை தேவையற்றது என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது...”

“ஆதித்தியா! என் வாழ்க்கையில் நடந்ததைக் கேள். ஒரு சமயம் என் தகப்பனாரிடம் சாஸ்திர பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவர் பலவிதமான தர்மங்களை விவரித்

துச்சொல்லி வந்தார். அப்போது எனக்குச் சந்தேகம் ஒன்று தோன்றியது. தந்தையிடமே கேட்டேன். “தந்தையே! தர்மங்களை நன்கு அறிந்தவன்கூட இந்நான்கு ஆசிரமங்களையும் கடைப்பிடித்துத்தான் ஆக வேண்டுமா? அல்லது அவற்றை ஒதுக்கிவிட்டுஞானமார்க்கத்தை அடைய முயற்சிக்கலாமா?” என்று கேட்டேன். என் தந்தைக்கு என் கேள்வி பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது போலும். “குழந்தாய்! நேராக மிதிலேசனான ஜனக ராஜனிடம் சென்று உன் சந்தேகத்தைக் கேள். அவர் உனக்கு விளக்கிக் கூறுவார்” என்றார். அவ்வாறே நானும் ஜனக ராஜனிடம் சென்று என் சந்தேகத்தை விளக்குமாறு கேட்டேன். ஜனகர் சொன்னார்: “நான்கு வித ஆசிரமங்களை விதித்திருப்பதே மனம் பக்குவமடைந்து ஞான மார்க்கத்தை ஏற்கத் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே. எவனொருவன் ஆரம்பத்திலேயே சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து மனம் பக்குவம் அடைந்து விடுகிறானே, அவனுக்கு இந்த ஆசிரமங்கள் தேவையே இல்லை.” ஆகவே, அவர் வார்த்தையைக்கொண்டு, அழிந்துவிடக்கூடிய இச்சம் சார வாழ்க்கையை வெறுத்து ஞானமார்க்கத்தை அடையும் முயற்சியைக் கைக்கொண்டேன்.”

சூரியன் ‘சுலகல’ வென்று நகைத்தான். “முனிவரே! ஜனகராஜனின் வார்த்தையை மேற்கோள் காட்டுகிறீர்! அவர் அந்த விதியைக் கடைப்பிடித்தாரா? அவருக்கும் பிள்ளைகளும் பெண்களும் பிறந்திருக்கின்றனரே! விஷ்ணு விடமிருந்து பிரம்மதேவன் பிறந்தார்; பிரம்மதேவனிடமிருந்து வசிஷ்டரும், அவரிடமிருந்து சக்தியும் பிறந்தனர். சக்தியின் குமாரனே வியாசரின் தந்தையாகிய பராசரர். தாங்கள் வியாசரின் மைந்தர். பிரம்ம ஞானிகளான தங்கள் மூதாதையர்களாகிய அவர்களே சாஸ்திரங்களுக்கு மாறாக நடந்து கொள்ளாதிருக்கும்போது, தாங்கள் மட்டும் விதி விலக்குக் கோருவது சரியல்ல. உங்களுடைய முன்னோர்கள் இன்னமும் பூலோகத்திலே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் இங்கிருந்து போய்விட்டால் அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய யார் இருக்கிறார்கள்? ஆகவே, தங்கள் சந்ததியாக ஒரு புத்திரனைத் தோற்றுவித்துப் பின்னரே சாயுஜ்யத்தை அடைய எண்ணுவதுதான் ஏற்றதாகும்.”

எவ்விதத்திலும் சூரியன் தன்னைப் போக அனுமதிக்க மாட்டான் என்பதைக் கண்ட சுகர் சிறிது நேரம் யோசித்தார். தம்முடைய சக்தியைக் கொண்டு மனத்தாலே குமாரனைத் தோற்றுவித்தார். அவனைச் சூரியனின் முன்பு

நிறுத்தி, “இதோ உன் கோரிக்கைப்படி எனக்குப்பின் என் மூதாதையர்களுக்குச் சேவை செய்ய ஒரு குமாரனைத் தோற்றுவித்தாகிவிட்டது. இனி உனக்கு என்ன ஆசேடிப் பிடுக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

முனிவரின் அறிவாற்றலையும் அவரது யோக சக்தியையும் கண்ட ஆதித்தியன் ஒருகணம் ஸ்தம்பித்துவிட்டான்.

சாயா சுகர் தன் தந்தையை வணங்கி, “தந்தையே! தாங்கள் என்னைத் தோற்றுவித்ததன் நோக்கம் என்ன? எனக்குக் காத்திருக்கும் பணிகள் எவையெவை?” என்று கேட்டான்.

“குழந்தாய்! பூலோகத்துக்குச் சென்று காசியிலே கங்கைக் கரையில் இருக்கும் உன் தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்து அவர் ஆசி பெற்று வாழ்ந்து வா!” என்றார் சுகர்.

சாயா சுகரும் தந்தையைப் பலமுறை வணங்கி அவரது ஆசிபெற்றுக் காசிக்குப் புறப்பட்டார். அங்கே வேத வியாசருக்குப் பலகாலம் பணிவிடை செய்து பூரண திருப்தியோடு அவர் அளித்த ஆசிகளைப் பெற்று சுவர்ணமுகி தீரத்துக்குத் திரும்பினார். அங்கே தமது தந்தையின் ஆசிரமத்திலே தங்கி பகவானைத் தியானித்து வந்தார்.

சாயா சுகர் புறப்பட்டுச் சென்றதும், சுகர் மீண்டும் சூரியனைப் பார்த்து மேலுலகம் செல்ல அனுமதிக்குமாறு கேட்டார்.

“முனிசிரேஷ்ட! தங்கள் அறிவாற்றல் என்னைத் திகைக்க வைத்துவிட்டது. அதை மேலும் கொஞ்சம் கேட்டு ஆனந்திக்க விரும்புகிறேன். என் உருவில் அடங்கியுள்ள தத்துவத்தைக் கூறுங்கள்” என்றான் சூரியன்.

சுகர் ஆதித்தியனை வணங்கி, “பாஸ்கரா! உன் பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியுமா? அதற்கு நான் அருகதை உள்ளவனா? ஏதோ எனக்கு எட்டிய வரையில் சொல்லுகிறேன்.

“பரப்பிரும்ம ஸ்வரூபியான நாராயணனிடமிருந்து ஒம் என்ற பிரணவம் உண்டாயிற்று. அதனின்றி ஆகாசம் தோன்றியது. ஆகாசத்திலிருந்து வாயு தோன்றியது. வாயுவும் ஆகாசமும் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தபோது அதி உன்னத

மான ஒளிக்கிரணம் உண்டாயிற்று. அதனின்றி அக்னி தோன்றியது. உலகமெங்கும் வியாபித்த அக்கினி எங்கும் ஜொலித்தது. அதன் ஒளிக் கிரணங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தபோது மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு சக்தி தோன்றியது. அதன் காரணமாகப் பயங்கரப் பிரளயம் ஏற்பட்டது. பக வான் எங்கும் பரவி நின்ற கடலையே வாசஸ்தலமாகக் கொண்டார். காலக்கிரமத்தில் பிரளய வெள்ளத்திலிருந்து தங்க நிற ஒளியைக் கொண்ட கிரணம் தோன்றியது. அது அண்டசராசரங்களையும் தோற்றுவித்தது. அதுவே சூரிய னாயிற்று. அதன் கிரணங்கள் உயிர் வாழ்வுக்குத் தேவையான சக்தி கொண்டிருந்தன. உலகிலே உள்ள அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் அது மிகவும் அத்தியாவசியமானது. அதன் சக்தியால்தான் மனிதன் உயிர் வாழ்கிறான். அவன் உடலிலே புகுந்த சக்தி பல வகைகளிலும் உருமாறி இரத்தமாக அவன் உடலில் ஓடு கிறது. அந்தச் சக்தியே கருவாகப் பெண்ணின் கர்ப்பத்தில் புகுந்து வளர்ச்சியடைந்து உருப்பெற்று மீண்டும் பிறக்கிறது. உலகிலே ஜனித்த மனிதன் அவன் செய்த கர்மாக்களுக்கேற்ப சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். அவனது அந்திமக் காலத் தில் அந்தச் சக்தியானது அவன் உடலை விட்டுப் புறப்பட்டு மீண்டும் ஒளிக்கிரணங்களின் வழியாக சூரியனையே அடை கிறது.”

சுகரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சூரியன் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு, “முனிசிரேஷ்ட! தங்களை நான் எவ்வாறு புகழ்வது என்று தெரியவில்லை. தங்கள் முயற்சி பரிபூரண வெற்றி பெற்றது. தாங்கள் மேலே செல்லலாம்” என்று பணிந்து வழிவிட்டான்.

சுகரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சாயா சுகரே பத்ம ஸரோவரத்தில் தோன்றிய மகாலக்ஷ்மியைக் கண்டு போற் றிப் புகழ்ந்தார். வானிலிருந்து கந்தவர்கள் தேவியின் மீது மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

மகாலக்ஷ்மி தோன்றிவிட்டாள் என்பதை அறிந்த ஸ்ரீநி வாசன் சேஷாசலத்திலிருந்து கருடனின்மீது ஆரோகணித்து வந்து சேர்ந்தார். இதற்குள் கைலாசத்திலிருந்தும் பிரம்ம லோகத்திலிருந்தும் புறப்பட்டுவந்த ஈசுவரனும் பிரம்மதேவ னும் பகவானோடு வழியில் சேர்ந்துகொண்டனர். திருமூர்த்தி களும் பத்மதீர்த்தத்தை அடைந்து அங்கு தோன்றியுள்ள ஆதி லக்ஷ்மியைப் பலவாறு புகழ்ந்து போற்றினர்.

பிரம்மதேவன் லக்ஷ்மியைப் பணிந்து, “தேவி! தாங்கள் திரு அவதார்மாகிய இப்புனித தீர்த்தத்தில் நீராடும் பக்த கோடிகள் எல்லாவித பாப கர்மாக்களினின்றும் விடுபட்டு ஏராளமான ஐசுவரியத்தை அடையச் செய்யும்படி தாங்கள் அருள வேண்டும். இவ்விடத்தில் தங்களுக்கொரு ஆலயத்தை அமைக்க விருப்பம் கொண்டுள்ளேன். அனுமதி தர வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

பகவானே, “தேவி! பிரம்மதேவனின் ஆசை அது. ஆனால், என் விருப்பம் என்ன தெரியுமா? நீ என்னுடன் புறப் பட்டுச் சேஷாசலத்துக்கு வந்து தங்க வேண்டும் என்பதே!” என்றார்.

தேவியோ பகவானைப் பணிந்து, “ப்ரபோ! தாங்கள் என்னை வற்புறுத்தக்கூடாது. பிரம்மதேவனின் விருப்பப்படி நான் இங்கேயே தங்கப் பிரியப்படுகிறேன். இவ்விடத்திலேயே எனக்கொரு ஆலயம் எழுப்பச் செய்யுங்கள். தாங்கள் என்னைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொண்ட இப்புனித சேஷத்திரமான சுகசேஷத்திரத்தை என் பொருட்டு புனித மாக்கி என்னை ஸ்தாபியுங்கள்” என்றாள்.

உடனே விசுவகர்மாவை அழைத்து தேவிக்குப் புனித ஆலயம் அமைக்கும் பணியை அவனிடம் ஒப்புவித்தார் பகவான்.

அழகிய ஆலயம் தோன்றியது. ஸ்ரீநிவாசன் கோலாகலத்தினிடையே தேவியை அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத்துள் நுழைந்து அவளுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்தார். மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. தேவர்கள் தேவியைப் பணிந்து போற்றிப் புகழ்ந்தனர். சாயா சுகரை அழைத்து அவரைக் கொண்டு தேவியின் ஆராதனைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தார் பகவான்.

பின்னர், பகவான் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளா தேவியருடன் பத்மஸரோவரத்தைச் சுற்றி வந்து அனைவருக்கும் திவ்விய தரிசனம் கொடுத்தார். தேவர்கள் அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டு மெய்மறந்து பகவானைக் கொண்டாடினர்.

பகவான் மீண்டும் ஆலயத்தினுள் நுழைந்து தேவியிடம் வந்தார். தாம் அணிந்திருந்த துளசி மாலையை எடுத்துத் தேவியின் கழுத்தில் அணிவித்தார்.

“ப்ரியே! வைகுந்தத்தில் இருந்த உன் சொருபத்தை இன்றுதான் நான் காண்கிறேன். என் உள்ளம் உவகையால் பூரித்திருக்கிறது. தேவி! சுககேசுத்திரமான இங்கு நீ நித்தியம் வாசம் செய்து உன்னைத் தேடி வரும் பக்தகோடிகளை ஆதரித்து வரவேண்டும். அவர்கள் துன்பங்களை அகற்றி ஏராளமான செல்வத்தை அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும். உன்னைத் தரிசிப்பவர்கள் என்னையும் வந்து தரிசிப்பார்கள்” என்றார்.

தேவியோ சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்தாள். கண்கள் ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருக்கின.

பகவானின் பாதங்களில் வணங்கி, “ப்ரபோ! தாங்கள் எனக்கொரு வரம் தரவேண்டும்!” என்றாள்.

“இதென்ன, தேவி, ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! உன்னைத் தேடி வரம் பெற பக்த கோடிகள் கணக்கற்றவர்கள் வரப் போகிறார்கள். நீயோ என்னிடம் ஒரு வரம் தருமாறு கேட்கிறாயே?” என்று கண் சிமிட்டினார், பகவான்.

நாணத்தால் முகம் கவிழ்ந்தவளாய் தேவி, “ப்ரபோ! இந்த நன்னாளை என்னால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரிடமும் கார்த்திகை சக்சிலபக்ஷம் பஞ்சமி தினத்தன்று தங்களிடமிருந்து எனக்கொரு புடவையும் மாளையும் வரவேண்டும்!” என்றாள்.

“அப்படியே செய்கிறேன், லக்ஷ்மி!” என்ற பகவான் சாயா சுகரை அழைத்து, “புனிதமான இந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு சிற்றூரை உண்டாக்கித் தேவியை ஆராதித்து வா!” என்று உத்தரவிட்டார்.

பின்னர், தேவியை நெருங்கி, “லக்ஷ்மி! நான் புறப்பட வேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டது. உத்தரவுதர வேண்டும்!” என்றார்.

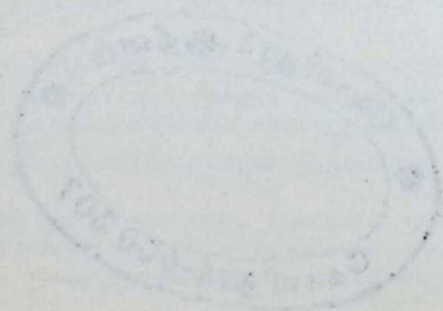
பகவானை விட்டுப் பிரிய மனமின்றி தவித்தாலும் லக்ஷ்மி மேற்கொண்டிருக்கும் மகத்தான பணியை எண்ணி பெருமிதமடைந்தவளாய் பகவானுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

ஸ்ரீநிவாசன் சேஷாசலம் திரும்பினார்.

அன்று முதல் பக்த கோடிகள் தாமரை புஷ்பத்தின் மீது தோன்றிய காரணத்தால் மகாலக்ஷ்மியை அலர்மேல் மங்கை எனக் கொண்டாடி வழிபட்டு வருகிறார்கள்.

புராணங்களில்
காணப்படும்
இதர கதைகள்

வராக புராணம்

1. யாகத்திலே அவிர்பாகம் பெறுதல்

ஒரு சமயம் வைகுந்தப்பதியான ஸ்ரீமன் நாராயணன் தம் தேவி மகாலக்ஷ்மியுடன் ஆனந்தமாக இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்தவாறு சேஷாசலத்தின் மலைச்சரிவுகளில் வந்து கொண்டிருந்தார். ஓரிடத்தில் தவச் சிரேஷ்டர்கள் ஒன்று கூடி யாகம் ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். யாகம், தர்மம், தவம் முதலான காரியங்களை அத்திருமலையில் எவரேனும் செய்வார்களாயின், அவர்கள் நோக்கம் ஒரு குறைவுமின்றி நிறைவேறக்கூடும் என்று புஷ்பப்படுவதைக் கேட்டுத் தாங்களும் அப்புனித பூமியில் யாகம் செய்யலாம் என அவர்கள் வந்திருந்தனர். பகவானும் மெல்ல அவர்களை நெருங்கினார்.

காட்டிற்கு வேட்டையாட வந்த யாரோ அரசகுமாரன் என்றே அவர்கள் எண்ணினார்கள். யாக சாலைக்கு வந்த அதிதியை உபசரிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் பகவானையும் தேவியையும் வரவேற்று பழம் முதலியன கொடுத்து உபசரித்தனர். வந்திருப்பது பகவானே என்பதை அறியாமல், பட்டுப் பீதாம்பரங்களுடன், மார்பிலே நவரத்தின மாலைகளும் யஞ்ஞோப வீதமும் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் சர்வலக்ஷணங்களையும் உடைய இந்த அரசன் யாராக இருக்கலாம் என்றே எண்ணினார்கள்.

“அரசே! தாங்கள் யார்? தங்கள் பெயரென்ன? தங்களுக்கு எந்த ஊர்? தாங்கள் தேவியருடன் இங்கு வந்த விசேஷம் என்ன? தயவுசெய்து கூற வேண்டும்” என்று கேட்டனர்.

பகவானும் சிரித்தபடி, “மகரிஷிகளே! நான் அரசனோ அல்லது அந்தணனோ இல்லை. எனக்கு ஜாதி, குலம் என்பதே

கிடையாது. எனக்குத் தாயும் இல்லை; தந்தையும் இல்லை. எனக்கென ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் இல்லை. எங்கும் இருப்பவன்; எந்த ரூபமும் கொள்ளக் கூடியவன். எனக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நாமதேயமில்லை; எத்தனையோ அனந்தம். என் குணங்களைப் பற்றிப் பலர் பலவிதமாகப் பேசுவார்கள். உங்களைப் பார்க்கலாமென்றுதான் வந்தேன்” என்றார்.

அவர்களுக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒருவரையொருவர் பார்த்தார். அவ்விதம் குழம்பிய மனநிலையில் உள்ள அவர்களைப் பார்த்து பகவான் மேலும் கேட்டார்.

“வேத வேதாந்தங்களை கற்றுணர்ந்த தவச்சிரேஷ்டர்களே! எனக்கொரு சந்தேகம். அதை நிவர்த்தியுங்கள். அத்திக் கட்டையில் சாய்ந்து சாமம் கானம் செய்யும்போது தாங்கள் அதனோடு புலித் தோலை இணைத்திருக்கிறீர்களே, அது எப்படி புனிதமாகும்?”

முனிவர்கள் என்ன பதில் சொல்வார்கள்? திண்டாடினார்கள். பகவானுக்கு நேரிடையாக பதில் சொல்ல முடியாமல் விழித்த அவர்கள் யாகத்தில் வபாஹாமம் செய்ய வேண்டிய நேரம் கடந்துவிடப்போகிறதே என்று சொல்லிக்கொண்டு யாக காரியங்களில் இறங்கினர். கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினியில் அவர்கள் மந்திரங்களை உச்சரித்து ஓமம் செய்யும்போது, பகவான் யாகக் குண்டத்தை நெருங்கி அக்கினி ஜ்வாலையின் நடுவே இருக்கையையும் நீட்டி, அவர்கள் அர்ப்பித்த அவிர் பாகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். அதே சமயம் முனிவர்களின் கண்களுக்கு சங்கு சக்ரதாரியாக அவரது திவ்ய சொரூபம் காட்சி கொடுத்தது.

முனிவர்கள் ஸ்தம்பித்து வாய் திறந்து எதுவும் சொல்ல முடியாது நின்றார்கள். அடுத்த கணம் பகவான் தமது தேவியுடன் அந்தர்த்தியானமாகிவிட்டார்.

முனிவர்களுக்கு அப்போதுதான் பகவான் நாராயணனே நேரில் வந்து தங்கள் யாகத்தில் அர்ப்பணித்த அவிர் பாகத்தை வாங்கிக் கொண்டார் என்பது தெரிய வந்தது. அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சி விவரிக்க முடியாது. எத்தனை பாக்கியம் பெற்றிருந்தால் அவர்களுக்கு அந்தக் காட்சி கிடைத்திருக்கும்! அவர்கள் ஜன்மம் சாபல்யமாகிவிட்டது. பகவானைப் பலவாறு போற்றித் துதித்தபடி அவர்கள் யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்தனர்.

2. கிழவனைக் குமரனுக்குதல்

ஒரு சமயம் வேங்கடத்தில் வாசம்புரியும் நாராயணன் அழகிய இளைஞனாக மலைக்குன்று ஒன்றில் ஆடித் திரிந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது முதிர்ந்த வயதுடைய அந்தணன் ஒருவர் அந்தப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தார். வயதின் முதிர்ச்சியால் முதுகு கூனி விட்டது. கால்கள் வலுவிழந்து விட்டன. கண்கள் பஞ்சடைந்திருந்தன. வெய்யிலில் பிரயாணப்பட்டு வந்ததால் பசியும் தாகமும் வேறு அவரை வாட்டின. நடக்க முடியாது கோலூர்ந் தி தள்ளாடியபடி வந்தார் அவர். அடிக்கொரு தடவை நின்று கழியை ஊன்றியபடி தமது கூனிக் குறுகிய உடலை மெல்ல நிமிர்த்துவார். புருவத்துக்கு அருகே கைகளை வைத்து சூரியனின் பிரகாசம் விழிகளில் விழாது தடுத்தபடி நாற்புறமும் பார்த்து, “கௌண்டின்யா!...கௌண்டின்யா!...” என்று கூப்பிட்டார். மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கியது அவருக்கு.

மகனைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வந்த அவருக்கு வழி தவறிவிட்டது போலும். வெகு நேரமாக அவர் அலைந்திருக்கிறார் என்பதை அவருக்கிருந்த தாகம் வலியுறுத்தியது. வழியிலே எங்கேயோ ஓரிடத்தில் வயதான தந்தையை நிறுத்திவிட்டு நீர் கொண்டுவர மகன் போயிருக்க வேண்டும். வெகு நேரமாக அவன் திரும்பி வராததால் அவனைத் தேடி அவரும் தனியே புறப்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

வெய்யிலோ உக்கிரமாகக் காய்ந்தது. வழியோ சரியாக இல்லை. கல்லும் முள்ளுமாக இருந்தது. மலைச்சரிவுகளில் ஏறியும் இறங்கியும் மகனைக் கூப்பிட்டபடி அலைந்துகொண்டிருந்தார் அந்த வயோதிகர். தாகத்தால் வரண்டு போயிருக்கும் தொண்டை சுத்திக் கத்தி மேலும் புண்ணாகிவிட்டது. கிழவருக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைக்கக் கண்களில் நீர் முட்டத்தொடங்கியது.

தூரத்திலிருந்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பகவான் அவர் படும் துயரைக் கண்டு பெரிதும் மனம் வருந்தினார். தன் இருப்பிடத்திலிருந்து இறங்கி அவரை நெருங்கி வந்தார்.

“தாத்தா! யாரைத் தேடுகிறீர்கள்? இப்படி வெய்யிலில் அலைகிறீர்களே!...” என்று கேட்டார்.

“என் மகன் கௌண்டியனைத் தான் தேடுகிறேன். தண்ணீர் கொண்டு வரேனென்று சொல்லிச் சென்றான். அவன் போய் ரொம்ப நேரமாகிவிட்டது. எங்கேயாவது வழி தவறிப்போய் தவிக்கிறானோ தெரியவில்லையே? நீ எங்கே யாவது அவனைப் பார்த்தாயா?” என்று கேட்டார் கிழவர்.

“இல்லை, தாத்தா! நான் யாரையும் பார்க்கவில்லையே!” என்றார் பகவான்.

கிழவரின் முகம் சும்பிவிட்டது. மகனைத் தேடவே முடியாது போய் விடுமோ? இப்படியே மலைச்சரிவுகளில் அலைந்து அலைந்து அவரும் தண்ணீருக்காகத் துடித்துச் சாக வேண்டுமோ?

மிகவும் நொந்துபோய், “பகவானே! உனக்கு என்மீது கருணை இல்லையா? இந்த உயிரை இன்னும் எதற்கு வைத்திருக்கிறாய்? எனக்குத்தான் சௌகரியமா? இல்லை, பிறருக்குத் தான் நான் ஆதரவாக இருக்க முடிகிறதா? இப்படி எல்லோருக்கும் பாரமாக, சுயமாக என் காரியங்களைச் செய்து கொள்ள முடியாத வகையில் என்னை ஏன் விட்டு வைத்திருக்கிறாய்? வறுமையும் பசியும் என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லுகின்றனவே. உடல் கூனி நோயால் துன்பமுறும் என்னை இன்னும் வைத்திருப்பதில் உனக்கு என்னதான் விருப்பமோ?” என்றார்.

பகவானே அவரது கூனிய முதுகை மெல்லத் தடவிய படி, “தாத்தா! இப்படியே செத்துப்போய்விட ஆசைப்படுகிறாயா? அல்லது, பதினாறு வயதுப் பிள்ளைமாதிரி இளமை பெற்று உலகத்து இன்பங்களை அனுபவிக்க விருப்பப்படுகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

வயோதிகருக்கு அந்த இளைஞன் தன்னைக் கேலி செய்கிறான் என்றே தோன்றியது.

“என்னப்பா, விளையாட்டாகவா இருக்கிறது, உனக்கு? இப்படிச் சுட்டப்பட்டு அனு அனுவாகச் சாவதைக் காட்டிலும் உடனடியான மரணத்தைத் தான் எவரும் விரும்புவார்கள். நீ கேட்டதுபோல் பதினாறு வயது இளைஞனைப் போல இளமைபெற்று உலகத்து இன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்

என்ற விருப்பமும் எனக்கில்லை. ஏதோ அன்றாடக் கர்மாக் களைப் பிறர் உதவியின்றி நானே செய்துகொள்ளும்படி இருந்தாலே போதும். இருக்கிற குறை நாட்களையும் பகவானுக்கு சேவை செய்துவிட்டு நிம்மதியாகச் சாவேன்!” என்றார்.

பகவானுக்கு அவரது பதில் மிகவும் திருப்தியாகி விட்டது. அவருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டார்.

“தாத்தா! என்னோடு வாருங்கள். பக்கத்திலே தான் ஒரு சுணை இருக்கிறது! அங்கு அழைத்துப் போகிறேன். முதலில் உங்கள் தாகம் தணியட்டும்!” என்றார்.

கிழவரும் பகவானின் கையைப் பற்றியபடி நடந்து சென்றார்.

சற்றுத் தொலைவிலே தெள்ளத் தெளிந்த சுணை ஒன்றிருந்தது. படிகம்போன்ற அதன் நீர் பார்க்கும்போது மனத்துக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தது. அதனருகே முதியவரை அழைத்து வந்த பகவான், “தாத்தா! இந்தச் சுணையிலே இறங்கிக் குளித்துவாருங்கள். வெய்யிலில் அலைந்ததால் உங்கள் உடல் உஷ்ணம் காரணமாகக் கொதிக்கிறது. அப்புறமாக உங்களை அழைத்துச்சென்று உங்கள் இருப்பிடத்தில் விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்” என்றார்.

வயோதிகருக்கு ஆனந்தம் பொறுக்க முடியவில்லை. பகவானை அப்படியே அணைத்துக்கொண்டு, “அப்பா, நீ யாரோ தெரியவில்லை. இந்தக் கிழவன் தவிப்பதைக் கண்டு பரிதாபப்பட்டு உதவ முன்வந்திருக்கிறாய். நீ தீர்க்காயுசா இருக்கணும்பா!” என்று வாழ்த்திவிட்டு நீரில் இறங்கினார். பகவானுக்கோ சிரிப்புதான் வந்தது. மெல்ல அதை அடக்கிக் கொண்டு கரையில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

சுணையிலே இறங்கிய வயோதிகர் உடல் களைப்புத்தீர அமிழ்ந்துமூழ்கினார். நாலேந்து முறை நீரில் மூழ்கி எழுந்ததும் அவருக்குப் பெருத்த ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. கூனிக் குறுகிய முதுகு எப்படி நிமிர்ந்தது என்றே புரியவில்லை. வியப்போடு கைகால்களைப் பார்த்தார். என்ன? தளர்ந்துபோய் சதைகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அவர் உடல் எப்படி இந்த மாற்றத்துக்கு உள்ளாகியது? நூறு வயதை நெருங்கிவிட்ட அவர் இப்போது பதினாறு வயது இளைஞனைப் போல அல்லவா தோற்றம் பெற்றிருந்தார்.

மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டோடக் கரையில் அமர்ந்திருந்த இளைஞனைப் பார்த்தார். அவனல்லவா இதற்குக் காரணம்! அவன் அனழத்து வராவிடில் இந்தப் பாக்கியம் அவருக்குக் கிட்டுமா?

கரையை நோக்கிய அவருக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சி. அங்கே அந்த இளைஞனைக் காணவில்லை. எங்கே போய் விட்டான் அவன்?

“தம்பி!...தம்பி!...எங்கே போய்விட்டே?...” என்று பரபரப்போடு கூப்பிட்டார்.

மெல்லிய தென்றல் தவழ்ந்து வந்தது. அடுத்தகூடி கரையிலே ஸ்ரீமன் நாராயணன் சர்வாலங்காரத்தோடு அவருக்குக் காட்சி அளித்தார்.

அதைக்கண்ட அவரும் கை கூப்பி நெடுஞ்சாண்கிடை யாகத் தரையில் விழுந்து பகவானை வணங்கி, “தேவதேவா! உன் கருணையே கருணை! இந்தப் பாக்கியம் கிட்டுவதற்காகத் தான் என்னைக் கல்லிலும் முள்ளிலும் அலையச்செய்து தாகம் நாவை வறட்டத் துடிக்கச் செய்தாயோ! ப்ரபோ!” என்று போற்றினார்.

“இனி நீ உன் இருப்பிடம் திரும்பி நித்திய கர்மாக்களில் ஈடுபடலாம். வறுமை இனி உன்னை அண்டவே அண்டாது!” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார் பகவான்.

வானவர்கள் மேலிருந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். தேவதுந்துபி முழங்கியது. இளமை மீண்ட பெரியவரும் ஆனந்தப் பெருக்கோடு தமதிரூப்பிடம் திரும்பினார்.

வயோதிகரான அவர் அச்சுணையில் முழுகி எழுந்தபோது அவர் முதுமை மறைந்து இளமை பெற்றதால், அப்புனிதத் தீர்த்தத்துக்கு குமாரதாரிகை எனப் பெயர் விளங்கட்டு மென தேவர்கள் வாழ்த்தினர். எவனெருவன் மூன்று மாதங் களுக்கு ஒரு நாளைக்கு மூன்று காலத்திலும் அதில் குளித்து வருவானாகில் அவன் சகல பாவங்களிலும் விடுபட்டு அவன் உடலை வருத்திவரும் துன்பங்கள் அகலப்பெறுவான் என பிரம்மாதி தேவர்கள் அனுக்கிரகம் செய்து தாங்களும் அப் புனித தீர்த்தத்தில் நீராடித் தமதிரூப்பிடம் திரும்பினார்கள்.

3. சங்கனனுக்கு அருளிய சேஷாத்திரி நாதன்

காம்போஜ நாட்டிலுள்ள சங்காச்யம் என்ற நகரத்தில் சங்கனன் என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் சோம வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். மூதாதையர்களால் ஆளப்பட்ட பரந்த ராஜ்யத்தைப் பேரும் புகழுடனும் ஆண்டு வந்தான் அவன்.

ஒரு சமயம் அவன் தன்பராக்கிரமத்தின் பெருமையினால் கர்வம் கொண்டு, தர்ம காரியங்களில் கவனம் செலுத்தாது இருந்துவிட்டான். அதனால் தர்மம் நசித்தது. அதனோடு அரசனால் சேமிக்கப்பட்ட புண்ணியமும் குறைந்து வந்தது. அரசனுக்கு இருந்து வந்த பாதுகாப்பானது விலகத் தொடங்கியதும் அவன் சக்தி பிரயோஜன மற்றதாகிவிட்டது. அதிகாரிகள் அரசன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க மறுத்தனர். நாட்டிலே குழப்பம் தோன்ற ஆரம்பித்தது. அவனவன் அதிகாரியாக விளங்கினான். நற்காரியங்கள் நசித்து விட்டதால் அரசனுக்கு மதிப்பு என்பதே இல்லாது போய் விட்டது. குடிமக்கள் பெரிதும் அவதிப்பட்டனர். இவை எல்லாம் சேர்ந்து கடைசியில் அரசனின் தலையில் வந்து விழுந்தன.

ஆட்சியைக் கைப்பற்ற சாமந்தர்கள் சதி செய்கின்றனர் என்ற செய்தி அரசனுக்கு எட்டியது. அவர்களை அடக்க அவனுக்குச் சக்தி இல்லையே. அவர்களிடம் அகப்பட்டால் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதை உணர்ந்த சங்கனன், இனியும் நாட்டில் இருக்கக் கூடாதென்று முடிவு செய்தான். எவருக்கும் தெரியாமல் தன் மகிஷியுடனும், தன் வார்த்தைக்கு இன்னமும் கட்டுப்படும் ஓரிரு மந்திரிகளுடனும் நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தெற்கே சேதுக்கரைக்கு ஓடி வந்தான். இராமேசுவரம் போய் தன் கஷ்டங்களுக்குப் பரிகாரம் காணலாமென்பது அவன் திட்டம்.

அவ்வாறே சங்கனன் சேதுவை அடைந்து பத்தினியுடனும் மந்திரிகளுடனும் சமுத்திரஸ்நானம் செய்து, இராம

நாதரைத் தரிசித்துத் தான் செய்த பாவங்களுக்குப் பரி காரம் வேண்டினான். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திரும் பும் வழியில் சுவர்ணமுகி தீரத்தை அடைந்தான். அதன் சமீபத்திலே உள்ள வேங்கடமலையின் ப்ரபாவத்தைக் கேள் விப்பட்டு அங்கு சில காலம் தங்கி தவம்மேற்கொண்டு தான் இழந்த புண்ணிய பலத்தை மீண்டும் அடைய விரும்பினான்.

மலையின் வடபகுதியில் தங்கலாமெனத் தீர்மானித்து, பத்மஸரஸில் நீராடினான். பின்னர், மலையின் வடபகுதியில் தங்கி தவம் மேற்கொள்ள ஓரிடத்தைத் தேர்ந்து எடுத்தான். பகவானை மனத்தில் தியானித்து, “பரந்தாமா! எத்தனையோ சீரும் சிறப்புடன் வளர்ந்து வந்த நான் செருக்கிலே மிதந்து, தர்ம காரியங்களை மறந்து விட்டேன். அதன் பலனாக என் சிங்காதனத்தையும் பறித்துக் கொண்டு என்னையும் நாட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டனர் என் எதிரிகள். இந்தக் காட்டிலே வந்து தங்கும்படியாகி விட்டது. இதை நினைக்கும்போது என் உள்ளம் துயருற்று என்னை அணுஅணுவாகச் சிதைத்து வருகிறது. வேங்கடநாதா! எனக்கொரு வழி கிடை யாதா? இழந்த நாட்டை நான் மீண்டும் அடைய முடியுமா? இம்மாதிரி காடுகளிலும் வனந்தரங்களிலும் அலைய வேண் டியது எப்போது முடிவுறும்?” என்றெல்லாம் துக்கித்தான்.

அன்றிரவு அவன் தூங்கும்போது யாரோ கூப்பிடுவது கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றான். யாரையும் காண வில்லை. பரபரப்போடு நாற்புறமும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

மறுபடியும் அந்தக் குரல் கேட்டது. இப்போது அக்குரல் ஆகாசத்திலிருந்து கேட்டது.

“ஏ ராஜன்! கவலையை விடு. அதற்கான சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது. இங்கிருந்து வடக்கே ஒரு குரோச* தூரத்தில் வேங்கடாசலம் எனப் புகழப்படும் திருமலை இருக்கிறது. வற்றாது வாரி வழங்கும் காமதேனுவாகவும், துன்பமுறுவோர் களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும் கல்பக விருஷ மாகவும், நாடிவரும் பக்தர்களின் இடர்களைத் தீர்த்து வைக்கும் சிந்தாமணியாகவும் பகவான் வாசம் செய்கிறார். அங்கே ஸ்வாமி புஷ்கரிணி எனப்படும் தடாகம் ஒன்றிருக்கிறது. அதன்

* குரோசம் என்பது ஏறக்குறைய இரண்டரை மைல் தூரம்.

கரையில் எறும்புப்புற்று ஒன்று தோன்றியுள்ளது. நேராக அங்கு சென்று அதன் அருகே பார்வையிட்டு அமைத்துப் புஷ்கரிணியில் தினமும் மூன்று காலமும் நீராடி பகவானைத் தியானித்து வா. இவ்வாறு ஆறு மாதகாலம் நீ இடைவிடாது பகவானை ஆராதித்து வந்தால், சங்கு சக்கர கதாதாரியாய் அப்புற்றிலே எழுந்தருளியிருக்கும் வேங்கடேசன் உன் நாட்டைப் பகைவர்களிடமிருந்து மீட்டுத் தருவார்.”

அசரீரியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரசன் மகிழ்வுற்றவனாய் பக்கத்திலே தூங்கும் மனைவியையும் மந்திரி மார்களையும் எழுப்பித் தான் கேட்டதைத் தெரிவித்தான்.

“அரசே! ஏதோ விதிவசத்தால் தாங்கள் தற்காலிகமாகத் தர்ம காரியங்களில் ஈடுபடாமலிருந்ததால்தான் தங்களுக்கு இந்தத் துன்பம் ஏற்பட்டது. பகவானை நாடி வந்துள்ளத் தங்களுக்கு அவரது பரிபூர்ண கடாக்ஷம் ஏற்படப் போகிறது என்பதையே அசரீரி வாக்கு அறிவிக்கிறது. நாம் இப்போதே வேங்கடமலையில் உள்ள ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக்குச் செல்வோம்” என்றனர் அவர்கள்.

பொழுது விடியும் முன்பாகவே அவர்கள் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியைத் தேடிப் புறப்பட்டனர். திருக்குளத்தை அடைந்ததும் அதில் நீராடி பகவானைத் தியானித்து, புற்றுக்கு அருகே சிறிய குடிவை அமைத்துக் கொண்டனர். தாமரை மலர்கள் நிறைந்து பூத்துக் குலுங்கும் தடாகத்தின் தெள்ளிய நீரும், அதில் சஞ்சரிக்கும் மீன் வர்க்கங்களையும் கரையின் நான்கு பக்கங்களிலும் பூச்சொரியும் மலர்ச் செடிகளும் அந்தப் பிரதேசத்தின் புனிதத் தன்மையை அறைகூவின. அந்த இடத்தை அடைந்தபோதே அரசனின் குழம்பிய உள்ளத்தில் அழைதி நிலவத் தொடங்கியது. உலக பந்தங்களை மறந்து பகவானையே மனத்தில் தியானித்து விரதம் மேற்கொண்டான். தினமும் மூன்று காலங்களிலும், விடியற்காலை, உச்சிவேளை, அஸ்தமன சமயம் நேரங்களில் புஷ்கரிணியில் நீராடி பகவானை ஆராதித்து வந்தான். உணவு முறைகளிலும் சில கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டான்.

இப்படியாக ஆறுமாத காலம் சென்றது. ஒருநாள் புஷ்கரிணியில் நீராடிக் கரையேறிய சங்கனன் பகவானைக் குறித்து ஜபித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது புஷ்கரிணி

யின் நடுமையத்திலிருந்து ஜகஜ்ஜோதியான பிரகாசம் ஒன்று தோன்றியது. அதன் நடுவே நவரத்தின மயமான அழகிய விமானம் ஒன்று தெரிந்தது. அதனுள் பகவான் நாராயணன் கரங்களில் சங்கம், சக்கரம், கதை முதலியன தாங்கிய வராய், மார்பிலே கௌஸ்துபம், துளசி முதலான மாலைகளின் நடுவே மகாலக்ஷ்மி விளங்க, ஸ்ரீதேவி பூதேவி இருவரும் இருபக்கங்களிலும் அபயம் அளிக்கக் காட்சி தந்தார். அதேசமயம் பிரம்மா முதலான தேவர்கள் அங்கு வந்து கூடினர். கின்னர்கள் இசை பாடத் தேவ மாதர்கள் ஆனந்த நடனமாடினர். முனிவர்களும் சித்தர்களும் வேதங்களால் பகவானைத் துதித்தார்கள்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்டபோது சங்கனனின் உடல் சிலிர்த்தது. இருகரங்களையும் கூப்பி பகவானை ஸ்தோத்தரித்தான்.

“ஜகந்நாதா! நீயன்றோ லோகரக்ஷகன். உன் தரிசனம் கிடைக்க நான் எத்தனையோ ஜன்மங்களில் புண்ணிய கர்மாக்களைச் செய்திருக்க வேண்டும். விதிவசத்தால் மதி மயங்கிய நான் தர்மாசாரங்களை மறந்து விட்டேன். அதன் பலகை என் இராஜ்யத்தை எதிரிகள் கைக்கொண்டார்கள். நாட்டைத் துறந்து ஓடிவந்த நான், தீனசரண்யானை உன்னையே சரண் அடைந்தேன். பரந்தாமா, பக்த ரக்ஷகா! என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உன் தோற்றத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே, உன்னை எப்படியெல்லாம் தோத்தரிக்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேனோ அவை எல்லாம் மறந்து விட்டன. பன்னகசயனா, அரசாட்சியை மீட்டுத் தரவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அப்போது பகவான் அவனைப் பார்த்து, “சங்கனா! கவலைப்படாதே! இப்புஷ்கரிணியில் ஆறுமாத காலமாகத் தினமும் மூன்று காலங்களிலும் நீராடி என்னை ஆராதித்து வந்தமையால் நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். உன் அரசு உன்னைத் தேடிவரும். இப்போதே உன் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் செல். இப்புஷ்கரிணியைக் கண்ணால் பார்த்தாலும், அதன் பெயரை உச்சரித்தாலுமே அவரவர் செய்த பாவங்களிலிருந்து விடுபடுவர்” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார்.

பகவானின் கருணாப்ரபாவத்தை அரசன் பலவாறு போற்றிப் புகழ்ந்தான். பின்னர் தன் மனைவியையும், மந்திரிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தன் பட்டணத்துக்குத் திரும்பினான்.

இதற்குள் சங்காச்யத்தில் நிலைமை மிகவும் குழப்பமாக இருந்தது. சாமந்தர்கள் எனப்படும் படைத் தலைவர்கள் அரசாட்சியை அரசனிடமிருந்து பலாத்காரமாகக் கைபற்றி கொண்டார்கள் என்றாலும், அவர்களால் நிலையாக ஆட்சி புரிய முடியவில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆட்சித் தலைமையைத் தாங்களே ஏற்க வேண்டும் என்று பேராசை கொண்டிருந்தனர். அதனால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கிக் குழப்பத்தைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் போட்டா போட்டியில் அவர்கள் தங்கள் சக்தி அனைத்தும் இழந்து வலிவற்றுவர்களாகி விட்டனர்.

இந்தச் சமயத்தில் அரசன் சங்கனன் வேங்கடநாதனின் பூரண அருள்பெற்றுத் திரும்புகிறான் என்ற செய்தி கேட்டதும் குடிமக்கள் ஆரவாரத்துடன் எழுந்தார்கள். சாமந்தர்களை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்து, அரசரிடமே அதிகாரத்தை ஒப்புவிக்க வேண்டுமெனக் கோரினர். சிற்றரசர்கள் பலர், உடனடியாக வந்து நாட்டின் நிர்வாகத்தை ஏற்குமாறு கோரி தூதுவர்களை அரசரிடம் அனுப்பி வைத்தனர்.

அரசன் நாட்டின் எல்லையைச் சமீபித்ததும், மக்களும் சிற்றரசர்களும் கோலாகலமாக வந்து அவனை வரவேற்றனர். நிலைமை தலைகீழாகத் திரும்பி விட்டதை அறிந்த சாமந்தர்களும் தங்கள் தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் நகரத்தை விட்டு ஓடிவிட்டனர். அரசன் அளவில்லாத ஆனந்தத்துடன் சிங்காதனத்தை மீட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நாட்டிலே அமைதியை தோற்றுவித்தான். வேங்கடநாதனின் பேரருளை அவன் தன் வாழ்நாளில் ஒருபோதும் மறக்கவே இல்லை. தினமும் அவரைத் தியானித்துப் பக்தியோடு ஆராதித்து வந்தான்.

4. தோன்றி மறைந்த திவ்வியக் காட்சி

விந்தியப் பிரதேசத்திலே ஆத்மாராமன் என்ற அந்தணன் ஒருவன் வசித்து வந்தான். அவன் முன்னோர்கள் தெய்வ பக்தி கொண்டவர்களாய் பகவானை எப்போதும் ஆராதித்து வந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்ந்தனர். ஆத்மாராமனின் தகப்பனாரும் வேதங்களில் நன்கு

தேர்ச்சி பெற்று, நாராயணனிடம் இடையறாத பக்தி கொண்டவர். தந்தையின் வழிவந்த அவனும் சகல கலைகளையும் கற்றறிந்து பண்டிதர்களால் கொண்டாடப்பட்டான்.

இவ்வாறு இருக்கும்போது அவன் தகப்பனார் காலகதி அடைந்தார். குடும்பத் தலைவனான ஆத்மாராமன் பெரும் செல்வத்துக்கு அதிபதியானான். பணத்தைக் கண்டதும் அவன் தன் குலஆசாரங்களை மறந்தான். பகவத் கைங்கரியங்களை விட்டான். செல்வச் செருக்கிலே மிதந்து உலக இன்பங்களில் திளைத்தான்.

விரைவிலேயே அவன் தன் கடமை தவறியதற்கான பலனை அடைந்தான். அவன் செல்வம் முற்றிலும் கரைந்து விட்டது. பணமில்லாவிட்டால் கௌரவம் ஏது? நீர்க்குமிழி போல் இடைக்காலத்தில் தோன்றிய பொய்க்கௌரவம் மறைந்தது. அவனைச் சீண்டுவார் யாரும் இல்லை. செல்வமும் போய், நற்காரியங்களையும் கைவிட்ட அவனை அனைவரும் ஒதுக்கி வைத்தனர்.

ஆத்மாராமன் சொல்லொணாத வேதனையுற்றான். 'மேன்மையான குடும்பத்தில் பிறந்த இவன் இப்படி எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்கிறானே!' என பார்ப்பவர் சொல்லத் தொடங்கினர். 'குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாலிக் காய்ப்பு!' எனப் பரிகசித்தனர்.

பிறரின் பரிகாசப் பேச்சுகளைக் கேட்கும்போது ஆத்மாராமன் மனவருத்தப்படுவான். 'அவர்கள் இல்லாத ஒன்றைச் சொல்லவில்லை. பிறந்த குடும்பமோ பெருமை வாய்ந்ததாகும். தகப்பனார் வேதசாஸ்திரங்களில் கரை தேர்ந்தவர். நான் மட்டும் சாஸ்திரங்களைப் படிக்கவில்லையா, என்ன? திடீரென்று என் புத்தி இவ்வாறு தீய வழியில் திரும்பக் காரணம் என்ன? என் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்ட அவலப் பெயரை நீக்கி முன்போல் எல்லோரும் கொண்டாடும்படி வாழ முடியாதா?' என்று மனம் உருகினான். அவனுக்குப் பிறரைப் பார்க்கக்கூட வெட்கமாக இருந்தது. அந்த ஊரில் இருக்கப் பிரியமில்லாது ஒரு நாள் யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டு விட்டான்.

ஊர் ஊராகச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தான். எங்கும் அவன் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை. தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தை எண்ணி எண்ணி அவன் உருக்குலைந்து வந்தான்.

இப்படியாக வந்து கொண்டிருக்கும் போது திருமலையை அடைந்தான். பாபங்களைப் போக்கி நற்பலனைத் தரும் எனப் பிறர் புகழக்கேட்டு, தானும் வேங்கடத்தை அடைந்து பகவானை ஆராதித்து தனக்கேற்பட்டுள்ள துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பினான் ஆத்மாராமன்.

கபில தீர்த்தத்தை அடைந்து அதில் நீராடி கபிலேஸ் வரரைத் தரிசித்தான். பின்னர் சகர தீர்த்தம், விஷ்வக்ஸேன தீர்த்தம், பஞ்சாயுதன தீர்த்தங்கள் ஐந்து, அக்னிகுண்டத் தீர்த்தம், பிரம்ம தீர்த்தம், சப்தரிஷிகள் தீர்த்தம் ஆகிய பதினாறு புண்ணியத்தீர்த்தங்களிலும் நீராடி தன் பாபங் களைப் போக்கிக்கொண்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியை நோக்கிப் புறப்பட்டான். ஓரிடத்தில் சிறிது நேரம் பிரயாணக்களைப்பு நீங்கத் தங்கினான். அவன் மனம் அவனுடைய துன்பம்மிகுந்த நிலையைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது பக்கத்திலே ஒரு குகையினுள் கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு சனக்குமாரர் தியானத்தில் அமர்ந்திருப் பதைக் கண்டான். அந்த யோகிந்திரர் யார் என்பதை அறியாவிட்டாலும், அவர் சாதாரண மனிதர் அல்ல என் பதை மட்டும் உணர்ந்து அவரை நெருங்கி வலம் வந்து நமஸ் கரித்தான்.

கண்களைத் திறந்து அவனைப் பார்த்த சனக்குமாரர், “யாரப்பா நீ? இங்கு வந்தக் காரணம் என்ன?” என்று கேட் டார்.

“யோகிந்திரா! நாளை அந்தணன். என் பெயர் ஆத்மாராமன் என்பது. நான் பிறந்ததோ உன்னதமான குடும்பம். நல்ல நிலையில் தான் இருந்தது. நானும் அனேக சாஸ்திரங்களைப் படித்திருக்கிறேன். தந்தை காலகதி அடைந் ததும், பெரும் செல்வத்துக்கு நான் அதிபதியானதும் தான் துன்பங்கள் என்னைத்தொடர ஆரம்பித்தன. என் மனம் மாறி நான் குலாசாரங்களை மறந்தேன். என் செல்வமும் கரைந்து விட்டது. நிர்கதியாகி விட்ட என்னைக் கண்டு முன்பு போற்றி யவர்கள் இப்போது இகழ்ந்தனர். கூரிய சொற்களால் என் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தினர். ஊரில் இருக்க மாட்டாது புறப்பட்டு வந்து விட்டேன். யோகிந்திரா! தாங்கள் முக்கால மும் உணர்ந்து கூறக் கூடியவர்கள் என்றே எனக்குத்தோன்று கிறது. இப்பிறவியில் நான் செய்த ஏதோ தவறுக்காகத் தான் இந்தத் துன்ப நிலை என்னை அடுத்திருக்கிறது என்று நான் எண்ணவில்லை. முன் பிறவியில் நான் ஏதோ பாபகாரியங்

களைச் செய்திருக்கிறேன். சுவாமி, அது என்னவென்று அறிந்து அதற்கானப் பரிகாரமும் சொல்லி என்னை இக் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். ஊராரின் இகழ்ச்சிக்கு ஆளாகிவிட்ட நான் மறுபடியும் அவர்களிடையே தலை நிமிர்ந்து நடமாட வகைசெய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

சனக்குமாரர் தமது ஞானதிருஷ்டியின் மூலம் அவனது முன் பிறப்பு பற்றிய விவரங்களை அறிந்தார்.

“மகனே! சென்ற பிறவியில் நீ செய்த தகாத செய்கைகளின் காரணமாகவே இந்நிலை உனக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. அப்போது நீ மிகவும் திமிர் கொண்டவனாய் தானதர்மங்களைப் பற்றி இகழ்ச்சியோடு பேசினாய். தானம் கொடுப்பவர்களையும், வாங்க வந்தவர்களையும் இகழ்ந்து பேசினாய். பல வகைகளிலும் நீ தடை செய்தாய். பகவானிடம் நம்பிக்கை கொள்ளாது பாபக்காரியங்களையே செய்து வந்தாய். அப்படியிருக்க இப்பிறவியில் உனக்கு மகிழ்ச்சி என்பது எப்படி இருக்கும்? தந்தையின் ஆதரவில் இருந்தவரை உனக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை. அவர் காலம் மறைந்து நீ குடும்பத் தலைவனாக ஆனதும் உன் பாபச் செயல்களின் பலன் உன்னை வந்து அடைந்து விட்டது...”

ஆத்மாராமன் கண்களில் நீர் பெருக, “மகரிஷே! நடுக்கடலில் உயிருக்குத் தத்தளிப்பவனுக்கு ஒரு சிறு துரும்பு கிடைத்தாற்போல், நான் தங்களை வந்து அடைந்துள்ளேன். துன்ப சாகரத்தில் கிடந்து உழலும் நான் காப்பாற்றுவார் இன்றி பரிதவித்த போது தங்களைக் காணும் பாக்கியம் ஏற்பட்டது. வியாதியஸ்தனுக்கு வைத்தியன் எப்படியோ, ஏழைக்குப் புதையல் கிடைப்பது எப்படியோ, உக்கிரமான வெய்யிலில் காய்ந்து கருகிப்போகும் நிலையிலுள்ள தாவரங்களுக்கு மழை எப்படியோ, அப்படித்தான் தாங்கள் எனக்குத் தோன்றுகிறீர்கள். பூர்வ ஜன்மத்தில் நான் எத்தனையோ பாபங்கள் செய்திருந்தாலும் ஒரு அணு அளவு புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் தங்களை வந்து அடைய நேர்ந்தது. தாங்கள் கருணைகொண்டு என்னைக் காப்பாற்றி இத்துன்பத்தினின்று மீளும் வழி காட்டவேண்டும்” என்று மன்றாடினான்.

“மகனே! ஒரு வழி இருக்கிறது. மகாவிஷ்ணுவின் திருமார்பிலே வாசம் செய்யும் மகாலக்ஷ்மியே லோகமாதா என

அழைக்கப்படுபவள். பூர்ண சந்திரனை ஒத்த முகக்காந்தி யோடுகூடிய அவள் கருணையே உருவானவள். அவளை அண்டியவர்களின் துயரைப் போக்குபவள். செல்வம் (லக்ஷ்மி), புகழ் (கீர்த்தி), வெற்றி (ஜயம்) இம் முன்று குணங்களையே சக்தியாகக் கொண்ட அவள் வியூக லக்ஷ்மி எனவும் அழைக்கப்படுகிறாள். முன்பிறவியில் செய்த பாபங்களை அவள் ஒருத்தியே தீர்க்கக்கூடியவள். அவள் மந்திரத்தை உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். தாமரை மொட்டிலே அமர்ந்தவளாய் இரு கரங்களோடு வேங்கடநாதனின் மார்பிலே வாசம் செய்யும் அவள் விரைவிலேயே உன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைப்பாள்” என்றார்.

பின்னர் அவனுக்கு லக்ஷ்மியின் திரு மந்திரத்தை உபதேசித்து அதைப் பக்தியோடு ஜபிக்குமாறு சொன்னார். ஆத்மாராமன் பணிவோடு அவரிடமிருந்து மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்றுப் புறப்பட்டான். பயபக்தியோடு மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ஸ்வாமி புகஷ்ரிணியை அடைந்தான். அதன் கரையை அடைந்ததுமே அவன் உள்ளத்தில் இத்தனை நாட்களாக இருந்து வந்த பாரம் நீங்கியது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அப்புஷ்கரிணியில் வந்து மூழ்கி தங்கள் மகிமையை அதிகரித்துச் செல்வதால் எல்லாப் புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் மேலானது எனப் புகழப்படும் அத் தீர்த்தத்திலே நீராடிக் கரையேறினான். அப்போது பக்கத்திலிருந்த வனத்திலே ஓர் அரிய காட்சியைக் கண்டான்.

கின்னரர் கிம்புருடர் ஆகிய வானவர்கள் மலர்மாரி பொழிய அழகிய விமானத்தோடு கூடிய ஆலயம் ஒன்றைக் கண்டான். அதன் முகப்பிலே காணப்பட்ட மண்டபங்களில் பிரம்மாதி தேவர்கள் கூடி நின்று பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆச்சரியம் அடைந்த அந்தப் பிராம்மணன் அதனருகே சென்றான். ஆலயத்தினுள் பகவான் வேங்கடேசனைக் கண்டான். சங்கு சக்ரதாரியாய், தலையிலே கிரீடமகுடம், காதுகளில் பிரகாசிக்கும் நவரத்தின குண்டலங்களும், பொன்னுபரண பூஷிதராய் மார்பிலே லக்ஷ்மி விளங்க, பட்டுப் பீதாம் பரம் தரித்து, வரஹஸ்தத்தோடு, பக்கங்களில் ஸ்ரீதேவி பூதேவியரோடு காட்சி தரும் பகவானைக் கண்டான். தன்னையும் மறந்து இரு கரங்களையும் தலைக்குமேல் உயர்த்தி பகவானை ஸ்தோத்திரம் செய்தான்.

“சர்வவியாபியாய், எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாய் இருக்கும் ப்ரபோ! உனக்கு அனந்தகோடி நமஸ்காரங்கள்!...”

அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டபோது அவனுக்குத் தான் கோரி வந்தது மறந்துவிட்டது. அனுவிலும் இருக்கும் பகவானுக்குத் தெரியாதா என்ன?

“பக்தனே! மிகவும் பக்தியோடு நீ ஆராதித்த விபூக லக்ஷ்மி உன்னிடம் பரிபூரணத் திருப்தி கொண்டுள்ளாள். நீ நாடி வந்தக் காரியம் விரைவிலேயே நிறைவேற அனுக்கிரகித்துள்ளாள். நீண்ட ஆயுளும் குறைவற்ற செல்வமும் உனக்குக் கிட்டுமாக!” என்றார் பகவான்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஆத்மாராமன் மெய்மறந்து தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். மறுபடியும் எழுந்தபோது அவன் தான் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையிலே இருப்பதை உணர்ந்தான். அழகிய விமானத்தோடு கூடிய ஆலயமும், பகவானும் மறைந்து விட்டனர்.

மனத்திருப்தியோடு ஊர் திரும்பிய அவன் வெகுகாலம் பிறரால் போற்றப்பட்டு சீரிய வாழ்வுடன் விளங்கினான்.

5. தீர்த்த மகிமை

ஒருசமயம் பிராம்மணன் ஒருவன் தன் பாபங்கள் நீங்க தீர்த்த யாத்திரை செல்ல விரும்பினான். தீர்த்த யாத்திரைக் காகப் புறப்பட்டால் திரும்பிவர எத்தனைகாலம் ஆகுமோ? ஆகவே யாத்திரைக்குப் புறப்படும் முன்னர் தம் உற்றார் உறவினரைப் பார்த்து சொல்லிக் கொண்டு புறப்படுவது வழக்கம். அவ்வாறு அந்தப் பிராம்மணனும் உறவினர்களைப் பார்த்து விடைபெற்றுக் கொண்டு யாத்திரைக்குப் புறப் படத் தயாரானான்.

அன்றிரவு அவன் தூங்கும்போது கனவிலே மகாவிஷ்ணு தோன்றினார்.

“ஹே, பிராம்மண! உன் பாபவினைகள் அகல தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொண்டுள்ள நீ அக்காரியத்தை முடிக்க எத்தனை நாட்களாகுமோ? புஷ்கரசைலம் எனப் புகழப்படும்

சேஷாசலத்திலே பதினேழு முக்கிய தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. இப்பதினேழு தீர்த்தங்களிலும் எவனொருவன் நீராடுகின்றானோ அவன் இப்புவனமெங்கும் உள்ள தீர்த்தங்களில் நீராடிய பலனைப் பெறுகிறான். சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு சகல சம்பத்துக்களையும் அடைகிறான். இவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது கபில தீர்த்தம் என்பது. ஆகவே நீ வீணாக நாடெங்கிலும் அலைய வேண்டாம். சேஷாசலத்துக்குச் சென்று பதினேழு தீர்த்தங்களிலும் நீராடிப் பூரணப் பலனைப் பெறுவாயாக!” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார்.

பிராம்மணனுக்கு பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாற்போலாயிற்று. பகவானின் கருணை கடைக்கிழந்தைப் பலவாறு புகழ்ந்து அவரை அனேக ஸ்தோத்தரங்களால் கொண்டாடினான். கனவிலே தோன்றி அருளியவாறு சேஷாசலம் சென்று பதினேழு தீர்த்தங்களிலும் நீராடி, தீர்த்த யாத்திரையின் பலனைப் பெற்று மகிழ்ச்சியுடன் நீண்டகாலம் ஒரு குறைவுமின்றி வாழ்ந்து வந்தான்.

6. தசரதனுக்கு அருளிய திருமலைநாதன்

ஒருசமயம் ஹிரண்யகசிபுவின் சந்ததி வழிவந்த அரக்கர்கள் பூமண்டலத்திலே பெரும் அட்டகாசம் புரிந்தனர். சாதுக்களும் தபஸ்விகளும் அவர்களிடம் பட்டதுன்பங்கள் கணக்கிலடங்கா. நற்காரியங்களைச் செய்ய விடாமல் அந்த அரக்கர்கள் மற்றவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள்.

அரக்கர்களின் கொடுமை தாங்காது போகவே, ஜாபாலி, காஸ்யபர், கௌதமர், அகஸ்தியர், வாமதேவர், சதானந்தர், சனகர் மற்றும் யோகிஸ்வரர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடிப் பாற்கடலை நாடிச் சென்றனர். அவர்களோடு இந்திராதி தேவர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். அவர்களையும் அரக்கர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. தேவலோகத்தை விட்டு அடித்து விரட்டியிருந்தனர்.

பாற்கடலை அடைந்ததும் எல்லோருமாக அதன் கரையில் ஒன்றுகூடி நின்று பகவானைத் தோத்திரம் செய்தனர்.

“ப்ரபோ! பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பெருமானே! ஆதி பரம்பொருளான நீயல்லவோ அசையும் பொருள்களிலும் அசையாப் பொருள்களிலும் ஒவ்வொரு அணுவிலும் இருப்பிடம் கொண்டுள்ளவன். லோக சிருஷ்டிகர்த்தாவான நீயே அதை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளாய் அல்லவா! மதுகுதன! நீ எந்தக் காலமும் விழித்திருப்பதோடு, எவரிடமும் பாரபட்சம் காட்டுவதில்லை என்று புகழப் பட்டிருப்பதை நாங்கள் அறிவோம். நாராயண! ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து தேவியாருடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்திலும்கூட நீ சகல காரியங்களையும் கவனித்து வருபவனயிற்றே! அப்படியிருக்க எங்களை நீ மறந்தவிதம் மட்டும்தான் தெரியவில்லை. கருணாகடாசுஷனாகிய நீ நாங்கள் படும் துயரைக் கண்டு எவ்வாறுதான் சகித்திருக்கின்றாயோ! அண்டியவர்க்கு ஆதரவு தரும் ப்ரபோ, நீதான் எங்களை இந்த அரக்கர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். உன்னையே சரணமென்று அடைந்த எங்களைக் கைவிட்டு விடாதே!”.

இவ்வாறு முனிவர்களும் தேவர்களும் பகவானை ஸ்தோத்தரிக்க, அப்போது ஆகாயத்தில் ஓர் தேவபுருஷன் தோன்றினான். சங்கு சக்கரம் தரித்திருந்த அவன் அவர்களைப் பார்த்து, “முனிசிரேஷ்டர்களே! தேவாதி தேவர்களே! பகவான் பாற்கடலில் இல்லையென்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? பூலோகத்தில் வாசம் கொண்டிருக்கிறார். அங்கு சென்றால் அவரைப் பார்க்கலாம்” என்று சொல்லி மறைந்தான்.

முனிவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பகவான் பாற்கடலை விட்டு எதற்காகப் பூலோகம் சென்றிருக்கிறார்? பூலோகத்திலுள்ள அவர்களுக்குத் தெரியாமல் எங்கு தங்கியிருக்கிறார்? இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடைகாணவைகுந்தத்துக்குப் போவதென அவர்கள் முடிவுசெய்து புறப்பட்டனர்.

வழியிலே நாரதமுனிவர் எதிர்ப்பட்டார். முனிசிரேஷ்டர்களும் இந்திராதி தேவர்களும் கூட்டமாய் வருவதைக் கண்டு அதிசயித்தவராய் அவர்களை நெருங்கி, “இதென்ன, எல்லோரும் கூட்டமாக எங்கு புறப்பட்டு விட்டீர்கள்? எங்காவது அதிசயம் நிகழப் போகிறதா?” என்று கேட்டார்.

முனிவர்களோ வருத்தம் தாங்காது துக்கம் நெஞ்சையடைக்க, “திரிலோக சஞ்சாரியான நாரத மகரிஷே! உங்களுக்குத் தெரியாதுதான் கேட்கிறீர்களா? இராவணன் முதலான அரக்கர்கள் எங்களைப் படுத்தும் பாட்டை நாங்கள் சொல்லாமலேயே எங்கள் தோற்றம் அறிவுறுத்துமே. நல்ல காரியங்கள் எதையும் செய்ய முடியவில்லை. தர்மாசாரங்களை விட்டு நாங்கள் எவ்விதம் வாழமுடியும்? ஸ்ரீமன் நாராயண னிடம் தஞ்சம்புக பாற்கடலுக்குச் சென்றோம். அங்கே பகவான் இல்லை. பூலோகத்தில் ஓரிடத்தில் தங்கியிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. பகவான் எங்கிருக்கிறார் என்பதும் தெரியவில்லை. வைகுந்தம் சென்றால் யாராவது இருக்குமிடம் பற்றிச் சொல்லக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையோடு வருகிறோம்” என்றனர்.

“யோகீஸ்வரர்களே! நான் இப்போது வைகுந்தத்திலிருந்துதான் வருகிறேன். ஸ்ரீமன் நாராயணனைச் சேவிக்கலாமென்று போயிருந்தேன். அங்கேயும் பகவான் இல்லை. லக்ஷ்மியுடன் பூலோகம் சென்றிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நாம் அனைவரும் பிரம்மலோகம் போவோம். பிதாமகர் பிரம்மதேவனுக்குத் தெரியாதது இருக்க முடியாது. மூன்று லோகங்களையும் சிருஷ்டித்த அவருக்குப் பகவான் தங்கியிருக்குமிடம் அவசியம் தெரிந்திருக்கக் கூடும்” என்றார் நாரதர்.

அவரைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் பிரம்மலோகம் சென்றனர். அங்கே வேதஸ்வரூபியான நான்முகன் காயத்திரி, சாவித்திரி, சரஸ்வதி ஆகியோரோடு பரமாசனத்தில் வீற்றிருக்க, கின்னரர் கிம்புருடர் முதலானோர் அவர் முன்னிலையில் வேதங்களை இன்னிசை வாத்தியங்களில் இசைத்தும் நாட்டியமாடியும் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே முனிவர்களும் வானவர்களும் தரையில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து சேவித்தனர்.

“பிரம்மதேவா! உன்னை அண்டிய மாத்திரத்திலேயே நாங்கள் பட்டுவரும் துயரங்கள் குறைந்ததாக உணருகிறோம். இராவணன் முதலான அரக்கர்கள் எங்களைப் படாதபாடு படுத்தி வருகின்றனர். யாககர்மாக்களை நடத்த விடுவதில்லை. அசுத்தமானப் பொருள்களை எறிந்து யாகங்களின் புனிதத் தன்மை கெடும்படி செய்கிறார்கள். அவர்களை எதிர்க்கவும் எங்களால் இயலவில்லை. நித்திய கர்மாக்களைச் செய்ய முடியாததால் எங்கள் சக்தி குறைந்து வருகிறது. எங்களால்

இனியும் தாங்க முடியாது. பகவான் நாராயணன் ஒருவரே அரக்கர்களின் அழிவை நிர்ணயிக்க முடியும். பாற்கடலிலும் சரி, வைகுந்தத்திலும் சரி, அவரைக் காணவில்லை. பூலோகத்தில் எங்கோ ஓரிடத்தில் லக்ஷ்மியுடன் வாசம் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டோம். ப்ரபோ! தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடும். தாங்களே எங்கள் பாதுகாப்பை ஏற்று பகவானிடம் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

“யோகீந்திரர்களே, இந்திராதி தேவர்களே! கவலை கொள்ள வேண்டாம். மகேச்வரனை ஆராதித்து ஏராளமான வரங்களைப் பெற்றிருக்கும் இலங்கேச்வரன் இத்தனை காலமாக எவராலும் ஹெயிக்கப்படாது திரிந்து வந்தான். அவனது தீயச்செயல்கள் அவன் பெற்ற வரங்களின் சக்தியைக் குறைத்து விட்டன. ஸ்ரீமன் நாராயணன் வேங்கடாசலத்தில் தங்கியிருக்கிறார். அவரிடம் சென்று முறையிடுவோம் வாருங்கள். இஷ்வாகு வமிசத்தைச் சேர்ந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி பிள்ளை இல்லாக் குறைநீங்க வேங்கடாத்ரி மலையில் பகவானைக் குறித்து தவம் மேற்கொள்வார். அவருக்கு அனுக்கிரகம் புரிய பகவான் விரைவிலேயே அங்கு தோன்றுவார். நாமும் அங்கு செல்வோம்” என்றார் பிரம்ம தேவன்.

அவ்வாறே அனைவரும் வேங்கடாத்ரி சிகரத்தில் வந்து கூடினர். அங்கே எவரையும் காணவில்லை. தசரதச் சக்கரவர்த்தி எங்கு தவம் செய்யப் போகிறாரோ, பகவான் எப்போது அவருக்குத் தரிசனம் தருவாரோ என்று அலைந்து கொண்டிருந்தனர்.

இது இவ்வாறிருக்க, அயோத்தி மாநகரத்தில் தசரதச் சக்கரவர்த்தி தமக்குப் பிள்ளை இல்லாத குறையை எண்ணி எண்ணிப் பெரிதும் வருந்தி வந்தார். ஒருநாள் தமது குருவான வசிஷ்டரை அழைத்து, “குருதேவா, நான் செய்யாத தானதருமங்கள் இல்லை. ஏனோ பகவான் என்னைப் புத்திர பாக்கியமின்றி துடிக்கச் செய்கிறார்! நான் எத்தனையோ பாபங்கள் செய்திருப்பதாகவும் அதன் காரணமாகவே எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிட்டவில்லையென்றும் கொள்வோம். பாபிக்குப் புத்திர பாக்கியம் ஏற்பட வேண்டுமானால் அவன் என்ன செய்ய வேண்டும். அதைச் சொல்லுங்கள்” என்று வேண்டினார்.

“சக்கரவர்த்தி, தாங்கள் இவ்வாறு பேசக் கூடாது. உலகம் முழுவதும் போற்றும் தாங்கள் எந்தப் பாபத்தைச் செய்திருக்க முடியும்? அது காரணமல்ல. எனக்கு எட்டிய வரையில் ஏதோ தோஷம் காரணமாகவே தங்களுக்குப் பிள்ளை பிறக்காமலிருக்கிறது. ஆகவே, அத்தோஷம் நீங்கி, மகன் பிறக்க லக்ஷ்மிபதியான பகவான் வேங்கடநாதனை ஆராதனை செய்யுங்கள். அவர் அருளால் உங்களுக்கும் இக்குறை நீங்கிவிடும்” என்றார் வசிஷ்டர்.

“குருதேவா! பகவான் வேங்கடநாதனை எங்கு தரிசிக்க முடியும்? எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்!” என்று சக்கரவர்த்தி கேட்கவே, வசிஷ்டர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“சக்கரவர்த்தி! கங்காதீரத்துக்குத் தெற்கே இருநூறு யோசனை தூரத்திலும், சுவர்ணமுகி நதிக்கு வடக்கே ஒரு குரோச தூரத்திலும் அனேக புண்ணிய தீர்த்தங்களேர்டு கூடிய வேங்கடமலை இருக்கிறது. அதன்கண் காணப்படும் சுனைகளிலும், ஓடைகளிலும் கின்னரிகள் வந்து ஆனந்தமாக நீராடிச் செல்லுகின்றனர். கிரிகளிலேயே சிறந்ததென புகழப்படும் வேங்கடகிரி சகல பாபங்களையும் போக்கி மனிதனைச் சுத்தமாக்கக் கூடியது. அங்குதான் வைகுந்த வாசனான ஸ்ரீமன் நாராயணன் வாசம் செய்கிறார். அவரது திவ்விய தரிசனத்துக்காக எத்தனையோ முனிசிரேஷ்டர்கள் அம்மலையில் பலகாலமாகத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வானவர்களும் அடிக்கடி அங்கே வந்து பகவானைக் குறித்து கடுமையான விரதம் மேற்கொண்டு தங்கள் எண்ணம் நிறைவேறப்பட்டவர்களாய்த் திரும்புகிறார்கள். வைகுந்தத்தையும் விட அப்புனித தலத்தை மிகவும் விரும்பி பகவான் லக்ஷ்மியோடு ஸ்ரீநிவாசனாக அங்கே நித்தியவாசம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். நீங்களும் அங்கே சென்று தவம் செய்யுங்கள். பகவான் அனுக்கிரத்தால் உங்கள் மனோரதம் நிறைவேறும்” என்றார் வசிஷ்டர்.

அவர் வார்த்தைகளை ஏற்று மறுநாளே தசரதச் சக்கரவர்த்தி வசிஷ்டரையும் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு வேங்கடாத்திரி நோக்கிப் புறப்பட்டார். கங்கை, கோதாவரி, கிருஷ்ணா, துங்கபத்திரை, பம்பா, பவநாஸினி ஆகிய நதிகளில் நீராடி புனிதத் தன்மையோடு வேங்கடத்தை அடைந்தார். அங்கும் காணப்பட்ட அனேக புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்து பாவவினைகள் நீங்கப் பெற்றவராய் ஸ்ரீநிவாசனைக் குறித்து தவம் மேற்கொண்டார்.

பிரம்மனும் இந்திராதி தேவர்களும் ஒருபக்கம் பகவானைக் குறித்து தவம் இயற்றி வந்தனர்.

ஒருநாள் வானத்தில் பேரொலி ஒன்று கேட்டது. அனைவரும் திடுக்கிட்டுத் தங்களது நிஷ்டை கலைந்து ஆகாயத்தை உற்று நோக்கினர். அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கோடி சூரியப்பிரகாசத்தோடு அழகிய விமானம் ஒன்று தோன்றியது. அதனுள் கனகசுந்தரி மகரகுண்டல தாரியாய், கரங்களில் சங்கு சக்கரங்களோடு, பீதாம்பர தாரியாய் பகவான் தோன்றினார்.

பகவானைக் கண்டதும் அவர்கள் குதூகலமடைந்தவர்களாய் அவரை நமஸ்கரித்து பலவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்தனர். வானவர்களை நோக்கிப் பகவான், “எக்காரணம் குறித்து நீங்கள் தவம் மேற்கொண்டீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“பரந்தாமா! இராவணேச்வரனின் அட்டகாசங்கள் அளவுக்கு மீறிவிட்டன. ஈசனிடம் தான் பெற்ற வரத்தால் மமதை கொண்ட அவன் எங்களை இம்சித்து வருகிறான். இனியும் எங்களால் அவன் துன்பங்களைச் சகிக்க முடியாது. அவனிடமிருந்து எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும், ப்ரபோ!” என்று தேவர்கள் முறையிட்டனர்.

“அன்பர்களே! அஞ்சவேண்டாம்! விரைவிலேயே அவன் அழிவுக்கு வித்திடுகிறேன். நிம்மதியாகத் திரும்பிச் செல்லுங்கள்!” என்று அருளிநார் நாராயணன்.

பின்னர், தசரதனை அழைத்து, “உன் கோரிக்கை என்ன?” என்று கேட்டார்.

“லக்ஷ்மிநாயகா! எத்தனையோ சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்தும் பிள்ளை இல்லையே என்ற குறை என்னை அணுஅணுவாக வதைத்து வருகிறது. என் வமிசம் விளங்க புத்திர பாக்கியம் அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார் தசரத சக்கரவர்த்தி.

“அயோத்தி நகரம் திரும்பி, சாஸ்திரங்களில் விதித்துள்ள படி புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய். அதன் காரணமாக உனக்கு நான்கு புத்திரர்கள் பிறப்பார்கள்!” என்று அருளி மறைந்தார் பகவான்.

தசரத:சக்கரவர்த்தி பகவானின் கருணை கடாசுத்தைப் பலவிதங்களிலும்:போற்றியவராய் வசிஷ்டரோடு அயோத்தி

திரும்பி புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் செய்ய முனைந்தார். யாகத்தின் முடிவில் அக்னி குண்டத்திலிருந்து தேவபுருஷன் தோன்றி பாயசம் கொடுக்க, அதைப் பெற்று தர்ம பத்தினிகளிடம் கொடுத்து அருந்துமாறு சொன்னார் தசரதர். அதன் பயனாக ராஜமகிஷிகளும் கருவுற்று சுபயோகத்தோடு கூடிய நன்னூலில் இராம, லக்ஷ்மண, பரத, சத்ருக்கணர்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

7. அஞ்சனாதேவியின் உபசரிப்பு

ரிச்யமுகபர்வதத்திலிருந்து வானரசேனையோடு இலங்காபுரி நோக்கிப் புறப்பட்ட இராமன் சேஷாசலத்தை அடைந்தார். அங்கு வசித்துவந்த அஞ்சனாதேவி ஓடிவந்து அவரை வரவேற்றாள்.

“இராமச்சந்திர ப்ரபோ! உங்களைப் பார்க்கும் போது நான் எவ்வளவு ஆனந்தம் அடைகிறேன் என்று வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாது. நானும் இன்னும் இம்மலைப் பிராந்தியத்தில் வசித்து வரும் முனிவர்களும் தங்கள் வரவை வெகு காலமாக எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறோம். எங்களோடு சில நாட்கள் தங்கி எங்கள் உபசரிப்பை ஏற்றுப் பின்னரே பிரயாணப் படவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

“அம்மணி! தங்கள் கோரிக்கை எனக்கு மகிழ்ச்சியே தருகின்றது. இருப்பினும் நாங்கள் இப்போது செல்லும் காரியமோ மிகவும் அவசரமானது. ஆகவே இப்போது தாங்கள் எங்களைப் போக அனுமதிக்க வேண்டும். நான் நாடிச் செல்லும் காரியம் பூர்த்தியாகித் திரும்பும்போது அவசியம் தங்கள் இருப்பிடத்துக்கு வந்து சிறிது காலம் தங்கி உபசரிப்பைப் பெற்றுச் செல்கிறேன்” என்றார் ஸ்ரீராமன்.

அப்போது ஆஞ்சனையர் அவர் முன்பு வந்து பணிந்து, “ஐயனே! ஒரு விண்ணப்பம். புறப்பட்டது முதல் வானரசேனை எங்கும் தங்காது வந்து கொண்டிருப்பதால் அவர்கள் மிகவும் களைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். எங்காவது ஓரிடத்தில் சிறிது தங்கித்தான் மேலே செல்ல வேண்டியிருக்கும். இங்குள்ள மலைகளிலும் வனப்பிராந்தியங்களிலும் கனிதரும் மரங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. மலைக்குகைகளிலும் பாறை இடுக்குகளிலும் தேனடைகள் அனேகம் தொங்கு

கின்றன. சுனைகளுக்கும் குறைவில்லை. வானர வீரர்கள் தங்கள் ஆயாசம் நீங்க நன்கு ஓடியாடிக் களிக்கலாம். இதைவிட சௌகரியமாக இடம் சமீபத்தில் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. தாங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே செய்யலாம்” என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

அனுமானது வார்த்தைகள் ஓரளவுக்கு உண்மையாகவே தோன்றியது. வழியில் எங்கும் தங்காது அவர்கள் வழி நடந்து வருவதால், விரைவிலேயே சென்று வேறு எங்காவது தங்கித்தான் புறப்பட வேண்டும். இத்தனை வசதிகளோடு சமீபத்தில் வேறு இடம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகவே அஞ்சனாதேவியின் வேண்டுகோளை ஏற்று அங்கே தங்கிச் செல்ல சம்மதித்தார் ஸ்ரீராமன்.

“ஆஞ்சநேயா! நீ சொன்னது சரியே! நாம் இங்கு தங்கிச் செல்லலாம்” என்ற ஸ்ரீராமன் அஞ்சனாதேவியை நோக்கி, “அம்மணி! தங்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யச் சம்மதிக்கிறேன்!” என்றார்.

அஞ்சனாதேவியின் ஆனந்தம் கரைபுரண்டோடியது. ஸ்ரீராமனை அழைத்துக் கொண்டு தனது ஆசிரமத்துக்குச் சென்றாள். அவர் வரவு குறித்து செய்தி அறிந்த முனிவர்கள் கனிவர்க்கங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்தனர்.

அனுமானும் வானரர்களை மலைகளிலும் காடுகளிலும் மனம் போனபடி சுற்றித் திரிந்துவிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணி அருகே வந்து கூடுமாறு அனுப்பினான். மரங்களில் காய்த்துக் குலுங்கும் கனிகளை அவர்கள் தராளமாகப் பறித்துப் புசிக்கலாமென்றும், ஆனால் அவர்களுடைய களிப்பில், சாதுக்களுக்கு எவ்வித அசௌகரியமும் உண்டாக்கக் கூடாது என்றும் கடுமையாக எச்சரித்து அனுப்பினான். வானர வீரர்கள் களிப்போடு பலவித குரல்களில் கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டு மலைகளில் ஓடினர். ஆகாசக் கங்கைக்கு அருகிலுள்ள அஞ்சனாதேவியின் ஆசிரமத்தை அடைந்து அன்போடு அவள் அளித்த ருசிமிக்கப் பழங்களைப் புசித்துக் களைப்பாறியதும் ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக்குப் புறப்பட்டார். வழியெல்லாம் எதிர்ப்பட்ட தபஸ்விகளின் அன்புமிக்க உபசாரங்களை ஏற்று அவர்களது கோரிக்கைகள் நிறைவேற அனுக்கிரகித்தார்.

அவ்வாறு வந்து கொண்டிருக்கும் போது ஓரிடத்தில் நிருலோமன் என்ற அந்தணன் ஒருவன் தவம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

டிருந்தான். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த அவன் பிரம்ம லோகத்தை அடையும் பொருட்டு நான்முகனைக் குறித்துக் கடுமையாகத் தவம் செய்தான். அவன் தவத்துக்கு மெச்சி நான்முகனும் அவன் முன்பு தோன்றி, “நிருலோமா! உன் எண்ணம் கைகூடச் சிறிது காலம் நீ பொறுத்திருக்க வேண்டும். தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரன் ஸ்ரீராமன் லோக ஷேமார்த்தம் துஷ்ட நிக்கிரகத்துக்காக இலங்காபுரியை நோக்கி வரும் வழியில் இங்கு சில நாட்கள் தங்குவார். அப்போது அவர் உன் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறச் செய்வார்” என்று அருளி மறைந்தார். அதுமுதல் நிருலோமன் ஸ்ரீராமச்சந்திரனின் வரவு குறித்துக் காத்திருந்தான்.

அஞ்சனாதேவியின் ஆசிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஸ்ரீராமன் ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக்குச் செல்லும் போது அவர் வருகையைக் கேட்டு நிருலோமன் ஓடிவந்து அவரது பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான்.

“ஸ்ரீராமா! தாமரை மலரைப் போன்ற தங்கள் திருமுகத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே நான் கிருதார்த்தனாகி விட்டேன். பிரம்மலோகத்தை அடைய விரும்பி பிரம்மதேவனைக் குறித்துத் தவம் செய்தபோது அவர் தாங்கள்தான் என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வீர்கள் என்று தெரிவித்தார். ப்ரபோ! எனக்கு அருள்புரிய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீராமச்சந்திரனும் அவனது ஆவலை நிறைவேறச் செய்ததோடு, மற்றும் அந்த மலையில் வாசம் செய்து கொண்டிருந்த யக்ஷர்கள் சிலருக்கு சாபவிமோசனமாகும்படி அருளி அவர்களையும் அவரவர் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு கூறினார்.

புஷ்கரிணியின் அருகே அனுமான் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி பர்ணசாலைகளை அமைத்திருந்தான். சுக்ரீவன், அனுமான், ஜாம்பவான், அங்கதன், நீலன் முதலான வானர வீரர்களுடனும், தம்பி லக்ஷ்மணனுடனும் ஸ்ரீராமன் புஷ்கரிணியில் நீராடி, முனிவர்களால் கொண்டு வந்து அன்போடு கொடுக்கப்பட்ட கனிகளைப் பெற்று அவர்களைக் கௌரவித்தார். பின்னர், மலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட உயர்ந்த தேனை எடுத்துச் சென்று பகவானுக்குச் சமர்பித்து ஆராதித்தார்.

மலைகளிலே சுற்றித்திரிந்த வானரர்களுக்கு ஆனந்தம் கொள்ளவில்லை. அதுபோன்ற ருசிமிக்கப் பழங்களை அவர்கள் எங்குமே கண்டதில்லை. மேலும் பாறைகளின் இடுக்குகளில் அடையடையாகத் தொங்கிய தேன் கூடுகளைக் கண்டதும் அவர்களின் உற்சாகம் பன்மடங்காகி விட்டது. அவற்றைப் பெயர்த்தெடுத்து அவற்றிலிருந்து வழியும் தேனைப் பருகினர். அவர்களுக்கிருந்த ஆனந்தத்தில் தேனீக்கள் கொட்டுவதைக் கூட லட்சியம் செய்யவில்லை. அவற்றின் தொந்தரவு அதிகமாகிய போது ஓடைகளுக்கும் சுனைகளுக்கும் சென்று நீரில் மூழ்கிக் கொம்மாளமடித்தனர்.

இந்த உற்சாகத்தில் அவர்களுக்கு வழிநடந்த களைப்பு நீங்கிப் புதிய தெம்பு ஏற்பட்டது. ஆனந்தத்தோடு ஒருவரையொருவர், கட்டிப் புரண்டு களித்தனர். “ஸ்ரீராமர் ஏன் இன்னும் காத்திருக்கிறார்? இப்போதே புறப்பட்டு இலங்கா புரியை அடைந்து இராவணேசுவரனை யுத்தத்துக்கு அழைக்கப் படாதா? அவனது அரக்க வீரர்களைக் கொசுவை அடிப்பது போல் அடித்துக் கொன்றுவிட மாட்டோமா? இலங்கா புரியையே வேரோடு பெயர்த்து கடலில் எறிந்து விடலாமே. அவன் எங்கு சென்றாலும் சரி; பாதாளலோகத்துக்குப் போய் பதுங்கினாலும் சரி! இழுத்து வந்து ஐயனின் முன்பு நிறுத்தி விட மாட்டோமா?” என்றெல்லாம் உற்சாக மிகுதியால் மனம் போனபடி கர்ஜித்தனர்.

இவ்வாறு அவர்கள் அட்டகாசத்தோடு மலைகளில் ஓடித் திரியும் போது ஓரிடத்தில் மலைக்குகை ஒன்றில் மயிந்தன், கந்தமாதனன், சரபன் முதலான சில வானர வீரர்கள் புகுந்தனர். உள்ளே பாதை நீண்டு போவதைப் பார்த்து அதன் வழியே சென்றபோது கோடிசூரியப் பிரகாசமான திவ்விய நகரம் ஒன்றில் கொண்டுபோய் விட்டதைக் கண்டனர். மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் நிறைந்த அந்நகரத்தின் நடுநாயகமாக விண்ணவர்கள் போற்றிக் கொண்டாடும் அழகிய விமானத்தோடு கூடிய பிரம்மாண்டமான ஆலயம் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டனர். அதனுள் நுழைந்த போது சங்குச் சக்கர கதாபாணியாய் பட்டு பீதாம்பரதாரியாய் நவரத்தின மாலைகள் தரித்துத் திருமார்பிலே லக்ஷ்மியுடன் ஸ்ரீதேவி பூதேவி பக்கலில் நிற்க ஸ்ரீமன் நாராயணனின் திவ்விய சொருபத்தைக் கண்டனர். இந்திராதி தேவர்கள் அவரைப் பலவகைகளில் தோத்தரித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டனர். ஜோதிமயமான அவரது திருஉருவத்தைக் கண்ட களிப்பிலே தங்களை மறந்து

கண்களை மூடி நிற்க, சேனை முதலியார் ஓடிவந்து அவர்களை அதட்டி விரட்டினார். வீரர்கள் அரண்டுபோய் வெளியே ஓடி வந்தனர். மாயாவிடான இராவணன் இவ்விதம் தங்களை மயக்கி அறிவிழக்கச் செய்த முயற்சியா எனச் சந்தேகித்து இதர வானரர்களையும் அழைத்து வந்தனர். சற்றுமுன்பு கண்ட குகையைக் காணமுடியவில்லை. இந்த விவரத்தை அனுமான் முதலானோரிடம் அவர்கள் வந்து விவரித்தபோது நாராயணனின் திவ்விய சொருபத்தைக் காணும் பேறு பெற வில்லையே என அவர்கள் வருந்தினர்.

இந்தவிதமாகச் சில நாட்கள் தங்கி இளைப்புறிய பிறகு ஸ்ரீராமன் வானர வீரர்களுடன் இலங்காபுரி நோக்கிப் பயணமானார்.

8. துஷ்டர்களை அழித்த சக்கரராஜன்

முன்பொரு சமயம் பூலோகத்தில் துஷ்டர்களால் சாதுக்களுக்குப் பெரும் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. அரக்கர்கள் நாளுதிசைகளிலும் சென்று அந்தணர்களையும், தபஸ்விகளையும் கொடுமைப்படுத்தி அவர்கள் கர்மாக்களை சரிவர செய்ய முடியாதபடி துன்புறுத்தினர்.

முனிவர்கள் ஒன்று கூடி சேஷாசலத்தை அடைந்து அங்கு வாசம் செய்யும் ஸ்ரீநிவாசனைக் குறித்துத் தவம் செய்தனர். பகவானும் அவர்கள் தவத்துக்கு மெச்சி அவர்கள் முன் தோன்றி அவர்களது விருப்பத்தைக் கேட்டார்.

“ப்ரபோ, ஸ்ரீநிவாசா! நிம்மதியாகக் கர்மாக்களைச் செய்துவந்த எங்களை அரக்கர்கள் மிகவும் துன்புறுத்தி வருகின்றனர். அசுத்தம் நிறைந்த பொருள்களை எறித்து எங்கள் காரியங்களின் புனிதத்தன்மை குறையும்படி செய்கிறார்கள். யாக்கர்மாக்கள் தடைப்பட்டு நிற்கின்றன. அவர்களை எதிர்க்கக்கூடியவர்கள் யாருமில்லை. இந்த அவனி முழுவதும் அவர்கள் ஆட்சிக்கு அடங்கிக்கிடக்கிறது. அவர்களுக்கு பயந்து எத்தனைக் காலம் தான் நாங்கள் மறைந்து வாழ்வது? எங்கள் துயர் தீர வழியே கிடையாதா? தாங்கள் தான் எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று மனம் உருகப் பிரார்த்தித்தனர்.

“முனிவர்களே! நிம்மதிகொள்ளுங்கள். உங்கள் துயரங்களுக்கு இப்போதே முடிவுகட்டி விட்டேன். இனி நீங்கள் திரும்பி உங்கள் காரியங்களை நிர்ப்பயமாகத்தொடங்குங்கள். துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கும் பொறுப்பு என்னுடையது!” என்ற பகவான் கனல்கக்கும் கண்களோடு ஹூங்காரம் செய்தபடி தமது சக்கரத்தை விட்டார். அடுத்த க்ஷணம் சக்கரம் ஓர் அழகிய அரசகுமாரனாக உருவெடுத்து அவர்முன் தோன்றியது.

“எட்டு திக்குகளிலும் சென்று துஷ்டர்களைப் பூண்டோடு வேரறுத்துத் திரும்பு!” என்று உத்தரவிட்டு மறைந்தார் நாராயணன்.

அந்த அழகிய அரசகுமாரனும் சக்கரவேந்தன் என்ற நாமத்தோடு, மானசீகமாக குதிரைகள் பூட்டிய இரதத்தைத் தருவித்தான். ஆயிரம் கரங்களைப்பெற்று சகலவித அஸ்திரங்களையும் தாங்கியவனாய் இரதத்திலேறி கிழக்குப்பக்கம் சென்றான். கேசி எனப்படும் மலைக்காட்டிலே பதுங்கியிருந்த துஷ்டர்களை யமபாசத்தால் கட்டி அவர்கள் அனைவரையும் பூண்டோடு அழித்தான். பின்னர் தென்கிழக்குத் திக்குலும் சென்று அங்குள்ள துஷ்டர்களை அழித்துத் தெற்குத் திக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

உக்கிராங்கன், அங்கன், புளிந்தன், முத்தாயிகன், காலகன் எனப்படும் பஞ்ச அரசர்களும் சக்கரவேந்தனின் வரவைக் கேட்டுச் சீறியெழுந்தனர். சதுரங்க சேனைகளையும் திரட்டி அவனை எதிர்க்கும் பொருட்டு புறப்பட்டு வந்தனர். தன்னந்தனியாக இரதத்தில் வரும் சக்கரவேந்தனைக் கண்டதும் அவர்கள் ‘கலகல’வென்று நகைத்து பஞ்ச மாபாதகங்களாக அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். சக்கரவேந்தன் தன் ஆயிரம் கரங்களாலும் அம்புமாரி பெய்து அவர்கள் கூட்டத்தினரைச் சிதற அடித்தான். அரசர்களின் வீரர்கள் பற்பல ஆயுதங்களைக்கொண்டு அவனை எதிர்த்தனர். இரதத்தை நாற்புறமும் சக்கரம் போன்று சுற்றி அவர்களோடு போர் புரிந்தான் சக்கரவேந்தன்.

யுத்தகளம் இரணகளமாகிவிட்டது. நால்வகைச் சேனைகளும் இங்குமங்கும் ஓடும்போது எழும்பிய தூசி வானத்தில் பரந்து சூரியனையே மறைத்தது.

சக்கர ராஜனோ சக்கரம்போலச் சுழன்று போரிட்டான். அடுத்தடுத்து அவனிடமிருந்து புறப்பட்ட பலவகை அஸ்

திரங்கள் எதிரிகளை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தன. படபடவென்று வெட்டிச் சாய்ப்பதுபோல அவர்களின் தலைகளை அறுத்து முண்டங்களை யுத்தகளத்தில் வீழ்த்தினான்.

அரக்கர் ஐவருக்கும் நேர்ந்த கதியைப்பற்றிய செய்தி அவர்களின் தலைவனான அயசிரசன் என்பவனுக்கு எட்டியது.

“என்ன, ஐந்துபேர்களுமா அழிந்துவிட்டனர்?...” என்று சீறியெழுந்தான் அவன்.

“இதோ ஒரு நொடியில் அவனை யமப்பட்டணத்துக்கு அனுப்புகிறேன், பார்!” என்று சபதமிட்டபடி வீரர்களுடன் யுத்தகளத்துக்கு வந்த அயசிரசன், வெற்றிக்களிப்பிலே சக்கர ராஜன் இரதத்தை இரணபூமியெங்கும் சுற்றிச் செலுத்தி எஞ்சிய அரக்க வீரர்களை துவம்சம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவன் சீற்றம் எல்லைமீறிப் போகவே, வீரர்களை அழைத்து அவனை வளைத்துக்கொள்ளுமாறு உத்தர விட்டு நானேற்றிப் பயங்கர அஸ்திரம் ஒன்றை விடுத்தான்.

அனலைக் கக்கிக்கொண்டு வரும் அஸ்திரத்தைக் கண்டு கொஞ்சமும் மனம் கலங்காது சக்கரராஜன் ஆக்கினையாஸ் திரத்தை எடுத்து விட்டான். பிரளயாக்கினியின் முன்பு அரக்கனால் ஏவப்பட்ட அஸ்திரம் என்ன செய்யமுடியும்? இமைப்பதற்குள் சம்பராகி விட்டது. அத்துடன் சக்கர ராஜன் விடுத்த அஸ்திரம் திரும்பிவிடவில்லை. நேராகச் சென்று அரக்கனையே தாக்கியது. சக்கரராஜனை யமப்பட்டணத்துக்கு அனுப்பி விடுவதாகச் சூளுரைத்து வந்த அயசிரசன் ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள்ளாகத் தானே யமப்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான்.

தெற்குத் திசையைத் துஷ்டர்களின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து மீட்ட சக்கரராஜன் தென்மேற்குத் திக்கிலும். துஷ்டர் பயமின்றிச் செய்துவிட்டு மேற்குத் திக்கிலே திரும்பினான்.

அங்கு வன்கர்த்தன் என்றொரு அரக்கன் இருந்து வந்தான். அவன் புஜபல பராக்கிரமம் மிகுந்தவன். தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் ஐயிக்கமுடியாத பராக்கிரமங்களோடு கூடிய மகன் தனக்குப் பிறக்கவேண்டும் என்று பரமசிவனைக் குறித்து அவன் தவம் மேற்கொண்டான்.

மகேச்வரனோ வெகுகாலம் அவன் முன் தோன்றவில்லை. கடைசியாகத் தன் தலையை அறுத்தே அக்கினிகுண்டத்தில்

ஆகுதியாக இடுவது என்று முடிவு செய்து வனகர்த்தன் அக் கினியை வளர்த்தான். ஆயுதத்தை எடுத்துக் கழுத்திலே வைக்கப்போகையில், ஈசனும் அவன் மீது இரங்கி, அவன் முன்பு தோன்றினார். கத்தியோடு கூடிய அவன் கையைத் தடுத்து நிறுத்தி, “பக்தா! உனக்கு வேண்டிய வரம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“மகேச்வரா! மிகவும் பலசாலியாகவும், தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவனாகவும் உள்ளருமாரன் ஒருவன் எனக்குப் பிறக்க அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான் வனகர்த்தன்.

ஈசனும் அவ்வாறே அவன் கோரிய வரமளித்து மறைந்தார்.

எவராலும் ஜயிக்கமுடியாத மகனைப்பெற்ற பெரு மிதத்திலே வனகர்த்தனின் செருக்கு அதிகமாகி விட்டது. சாதுக்களையும், தபஸ்விகளையும் அடித்துத் துன்புறுத்தி வந்தான்.

சக்கரராஜன் வருகிறான் என்ற செய்தியை அறிந்ததும் வனகர்த்தன் தன் வீரர்களை ஒன்றுதிரட்டி படைத்தலைவர்களின் கீழ் யுத்தத்துக்கு அனுப்பினான். சக்கரராஜனின் முன்பு அவர்கள் நெருப்பிலே விழும் விட்டிற் பூச்சிகளைப்போன்று அழிந்தனர். அவன் விடுத்த அஸ்திரங்கள் ஒன்றுக்கு நூறாக மாறி அரக்க வீரர்களைக் கண்டம் துண்டமாக அறுத்து எறிந்தன.

யுத்தத்துக்குச் சென்ற படை தோல்வியுற்று அழிந்தது என்பதைக் கேட்டதும் வனகர்த்தன் தீராக்கோபம் கொண்டு, சுவாலபாதன் என்னும் தன் மகனை அழைத்து எப்படியும் சக்கரராஜனை அழித்துத் திரும்புமாறு அனுப்பினான்.

எண்ணற்ற வீரர்களுடன் புறப்பட்ட சுவாலபாதன் தன்னை யாரும் ஒன்றும் செய்யமுடியாதென்ற மதப்பிலே அட்டகாசத்தோடு யுத்தகளத்துக்குப் புறப்பட்டான். வந்திருப்பது யாரோ அரசருமாரன் என்ற எண்ணமே அவனுக்கிருந்தது. பகவானின் திருக்கரத்திலிருக்கும் சக்கரத்தாழ்வாரே அவ்விதம் அவதரித்திருக்கிறார் என்பது அவனுக்குத் தெரியாதே.

இரணகளத்தை அடைந்ததும் சுபாலபாதன் அண்டம் அதிரும்படி நகைத்து, சக்கரராஜனின் மீது பாணங்களை வர்ஷித்தான். சக்கரராஜனும் அடங்கா சீற்றம்கொண்டு 'உனக்கு இத்தனை ஆணவமா?' என்று கொடிய அஸ்திரம் ஒன்றை ஏவினான்.

விண்ணிலே பாய்ந்து எழுந்த அஸ்திரத்தைக் கண்டதும் சுவாலபாதன் அதனை நடு வழியிலேயே அடித்து வீழ்த்த பதில் அஸ்திரம் ஒன்றை விடுத்தான். கணப்பொழுதில் அரக்கன் ஏவிய அஸ்திரத்தை அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு சீறி வந்தது சக்கரராஜனின் அஸ்திரம். சுபாலபாதன் அடுத்தடுத்து அநேக அஸ்திரங்களை விட, ஒன்றாவது அதனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

அரக்கன் நிலை குலைந்து விட்டான். இம்மாதிரியான ஒரு சூழ்நிலை அவனுக்கு இதுவரை ஏற்பட்டதில்லை. யுத்தகளத்தை விட்டுத் தப்பிச்செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு மாயா உருக்கொண்டு விண்ணிலே எழுந்தான்.- ஆயினும் விதி நெருங்கி விட்டபடியால் அவன் எண்ணம் கைகூட வில்லை. பாய்ந்து வந்த அஸ்திரம் பல கீறுகளாகப் பிரிந்து அரக்கனை நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு அவன் உயிரைக் குடித்தது.

மகளும் அழிந்துவிட்டான் என்று கேட்டதும் வனகர்த்தன் ஒடுங்கிப்போய் விட்டான். சிதறி ஓடிய வீரர்களை ஒன்று திரட்டிக்கொண்டு வந்து சக்கரராஜனை எதிர்த்தான். இருவருக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. முடிவில் அவனும் அழிந்தான்.

மேற்குத் திக்கிலே அரக்கர்களின் அட்டகாசத்துக்குப் பயந்து உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஒளிந்து கொண்டிருந்த சாதுக்களும், முனிவர்களும் நிம்மதியாக மூச்சு விடத்தொடங்கினர். அரக்கனின் உடலைச் சிதல் சிதலாக்கச் சேதித்து நாய்க்கும் நரிக்கும் உணவாக எறிந்தான் சக்கரராஜன்.

வடதிசையிலே பேரண்டவன் என்னும் அரக்கன் படைகளோடு வந்து சக்கரராஜனை எதிர்த்தான். அவன் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அண்டசராசரங்களும் ஒடுங்கு மாம். அதன் காரணமாகவே அவனுக்குப் பேரண்டவன் என்ற பெயர் நிலைத்தது. பிரம்மாண்டமான சேனாவெள்ளத் துடன் வந்து அரக்கன் எதிர்த்ததும் சக்கரராஜன் ஒரு கணம் மனத்தால் தியானித்தான். அடுத்த க்ஷணம் அரக்க வீரர்

களுக்கு ஈடுகொடுப்பது போல வீரர்கள் பற்பல ஆயுதங்களை ஏந்தியவர்களாய் உண்டானார்கள்.

கொடிய யுத்தம் தொடங்கியது. இரு சேனைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று பயங்கரமாக மோதிக்கொண்டன. சக்கர ராஜனின் வீரர்கள் அரக்கர் சேனையுள் புகுந்து எதிர்ப் போரை கால் வேறு கைவேறாக வெட்டி எறிந்தனர். வெட்டுப்பட்ட முண்டங்கள் குலை நடுங்கும்படி கூத்தாடின.:

வெற்றி தோல்வியின்றி வெகு நேரம் நீடித்த யுத்தத்தின் போக்கில் சிறிது மாறுதல் தோன்றியது. அரக்க வீரர்களின் கை ஒங்கத் தொடங்கியது.

அவர்களின் மிருகத்தனமான தாக்குதல்களைத் தாங்க மாட்டாது சக்கரராஜனின் வீரர்கள் கொஞ்சம் பின்வாங்கினர்.

நிலைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்ட சக்கர ராஜன் கோபாவேசத்தோடு அண்டம் கிடுகிடுக்க ஹூங்கார மிட்டான். அவன் கோபத்திலிருந்து பாவகன் என்ற ஒரு தேவ புருஷன் தோன்றினான்.

“பாவகா! இப்போதே அரக்கர்களைச் சின்னாபின்னம் செய்து திரும்புக!” என்று உத்தரவிட்டான் சக்கரராஜன்.

பாவகன் சக்கரராஜனை வலம் வந்து வணங்கி அவனது ஆசி பெற்றுப் புறப்பட்டான். சுடலையில் ஆடும் உக்கிரமூர்த் தியைப்போல் பற்பல ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டு அனல் கக்கும் விழிகளுடன் புறப்பட்ட பாவகனைக் கண்டதும் உற் சாகத்தோடு சக்கரராஜனின் வீரர்கள் சண்டைக்குக் கிளம் பினர். எதிரிகள் மீது முழு வேகத்தோடு விழுந்து தாக்கினர்.

சாதகமாக வந்த நிலையைக் கெடுக்க பாவகன் வந்திருப் பதைக் கண்டதும் பேரண்டவன் மிக்கச் சீற்றத்தோடு அவன் மீது படைகளை ஏவினான். பார்த்தான் பாவகன். சட்டென்று மோகனாஸ்திரத்தை எடுத்து விட்டான்.

அரக்க வீரர்கள் தங்களை மறந்தனர்; யுத்தம் செய்யப் புகுந்திருப்பதையும் மறந்தனர். அஸ்திரத்தின் சக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு மனம் சொக்கிப்போய் தம் ஆயுதங்களை எறிந்து விட்டுத் தரையிலே மயங்கி விழுந்தனர். சக்கரராஜனின் வீரர்கள் அவர்களிடையே புகுந்து அவர்களை அழிக்கத்

தொடங்கினர். 'ஹாஹா' காரம் செய்த பேரண்டவன் மோகனாஸ்திரத்துக்குப் பதில் அஸ்திரம் ஒன்றை விடுத்து அண்டம் அதிரக் கர்ஜித்தான். மயங்கிக்கிடந்த அரக்கப் படையினர் தூக்கத்திலிருந்து எழுவது போல் எழுந்து ஆயுதங்களை எடுத்தனர்.

மறுபடியும் இருதரப்பினரும் பயங்கரமாக மோதிக் கொண்டனர். பாவகன் கிரௌஞ்ச வானி என்னும் அஸ்திரத்தை எடுத்துவிட, அது அரக்க வீரர்களைச் சின்னாபின்னப் படுத்தத் தொடங்கியது. பேரண்டவன் உடனே பைசாசம் எனப்படும் ஐந்து அஸ்திரங்களை ஒன்றாக ஏவினான். அவை ஐந்தும் ஒன்றுக்குக் கோடியாகப் பெருகின. ஒழிந்தான் பாவகன் என மார்தட்டிய பேரண்டவன் அடுத்த கூணம் திடுக்கிட்டான். அவன் ஏவிய அஸ்திரங்கள் கிரௌஞ்சவானி யுடன் சேர்ந்துகொண்டு அரக்க வீரர்களையே அழிக்கத் தொடங்கி விட்டன. கடைசியாகத் தான் பிரம்மதேவனிடமிருந்து பெற்ற சூலாயுதத்தை ஏவினான். பாவகன் பதிலுக்கு வாயு அஸ்திரத்தை ஏவிவிட, வாயு அஸ்திரம் அரக்கனால் விடப்பட்ட சூலாயுதத்தை அடியோடு சுழற்றி எறிந்ததோடு அரக்கனையும் வாரிச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு விண்ணில் எழும்பியது. சேஷாசலத்தை அடைந்து மும்முறை வலம்வந்து அரக்கனை நூறு யோசனை தூரத்துக்கப்பால் தூக்கி எறிந்தது. பூமியிலே வந்து விழுந்த பேரண்டவன் மண்டை நொறுங்கி உயிர் விட்டான்.

தேவர்கள் வானிலே தோன்றி மலர்மாரி பெய்து சக்கரராஜனைப் புகழ்ந்தனர். சாதுக்களுக்குப் பல வகைகளிலும் துன்பம் கொடுத்து வந்த அரக்கர்களை அழித்த அவனைக் கொண்டாடினார்கள்.

பின்னர், சக்கரராஜன் இதர :திக்குகளிலும் சென்று துஷ்டர்களை அடியோடு அழித்து தர்மத்தை ஸ்தாபித்து நாராயணனிடம் திரும்பி அவரோடு ஐக்கியமானான்.

9. செளனகாதியரின் வழிபாடு

சௌனகர் முதலான முனிவர்கள் திருவேங்கடத்தில் வதிந்து வரும் பகவானை முன்னோர் எவ்வாறு பூசித்தார்கள் என்பதைக் கூறுமாறு சூதமுனிவரைக் கேட்டனர். சூதரும்,

“அன்பர்களே, முன்பு கபிலர் இப்படித்தான் உங்களைப் போல ஆதிசேஷனைக் கேட்க, அவர் சொன்ன விவரங்கள் இதுதான்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இரணியகர்ப்பர் சுவர்ணமுகி நதிக்கரையை அடைந்து புத்தம்புதிய அன்றலர்ந்த தாமரை மலர்களைக்கொண்டு சேஷாத்திரிவாசனை நூற்று எட்டு அர்ச்சனைகளைப் பக்தியோடு செய்து அனேக வரங்களைப் பெற்றார். எத்தனையோ முனிவர்களும் சித்தர்களும் அத்தலத்துக்கு வந்து சேஷுகிரியில் தங்கி சிலகாலம் பகவானைப் பக்தியோடு வழிபட்டு அவர் அருளுக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றனர். திருமலை நாதனைச் சரண் அடைபவர்கள் இப்புவி யில் எண்ணற்ற ஐசுவரியங்களுக்குப் பாத்திரராவதோடு இறுதியில் அவன் பாதகமலங்களில் சேருகிறார்கள். பகவானின் திரு நாமத்தோடு பிரணவத்தைச் சேர்த்து ஐபித்தால் அவன் கருணாகடாசுரத்துக்குப் பாத்திரராவீர்கள். அத்திரு நாமங்களுக்கு அங்கநியாச தேவதை பிரம்மதேவன். அனுஷ்டுபு ஆகும் சந்தசுக்குச் சேஷுகிரி நாதனே அதிதேவதை. பகவானின் பாதகமலங்களை மனத்தில் தியானித்துக் காராம் பசுவின் பாலினால் அபிஷேக ஆராதனை செய்துவந்தால் அவரவர் அபிலாஷைகள் அனைத்தும் நிறைவேறும்.”

சூதரின் வார்த்தைகளைக்கேட்ட சௌனகர் முதலான முனிவர்கள் தாங்களும் சேஷாசலம் சென்று திருவேங்கட நாதனை வழிபடவேண்டுமென விருப்பம் கொண்டனர். அவ்வாறே தங்கள் விருப்பத்தை சூதரிடம் தெரிவிக்க, அவரும் மகிழ்ச்சியோடு அவர்களைச் சென்று வருமாறு கூறினார்.

நைமிசாரண்யத்திலிருந்து புறப்பட்ட முனிவர்கள் சேஷாசலத்தை அடைந்து சுவர்ணமுகியில் நீராடினர். பின்னர் கோனேரியிலும் ஸ்நானம் செய்து வேங்கடநாதனை முழுமனத்தோடு சூதர் விவரித்தபடி தியானம் செய்தனர். பகவானும் அவர்களுக்குக் காட்சி தந்து “முனிவர்களே! இப்புண்ணிய ஸ்தலத்தில் அனேக காலம் இருந்து பெரும் தவங்களைச் செய்து பெரும் பயனை அடைவீர்களாக. இப்பூவுலகில் வேங்கடத்தின் பெருமையைப் பரப்புவவர்களும், கேட்பவர்களும், விருப்பத்தோடு எழுதுபவர்களும், பகவானிடம் பக்தி கொண்டு அவருக்குக் காணிக்கைகள் சமர்ப்பிப்பவர்களும் இம்மையில் சகல ஐசுவரியங்களையும் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து பின்னர் என்னை வந்து அடைவர்!” என்று அருளி மறைந்தார்.

முனிவர்கள் அளவற்ற ஆனந்தம் கொண்டவர்களாய் அத்தலத்திலே மேலும் ஓராண்டு காலம் தங்கி பகவானை ஆராதித்து மனநிறைவோடு நைமிசாரண்யம் திரும்பினார்கள். சூதரிடம் தாங்கள் சென்றுவந்த வைபவங்களைத் தெரிவித்து, அவர் அனுக்கிரகத்தாலேயே தங்களுக்கு அந்தப் பாக் கியம் கிடைத்ததென்று அவரைக் கொண்டாடினார்கள்.

10. பூமிதேவிக்கு அருளிய வராகப்பெருமான்

ஒருசமயம் நாரதர் மேருபர்வதத்துக்கு வந்தபோது அங்கு ஓர் அரிய காட்சியைக் கண்டார்.

கோடிகூரியப் பிரகாசத்தோடு கூடிய நவரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட விமானம் ஒன்றையும் அதற்கு வடக்கே, ஈடு இணையற்றதென புகழ்க்கூடிய அலங்காரமான மண்டபம் ஒன்றையும் கண்டார். மண்டபத்தினுள் நுழைந்த போது அவர் தம்மையே மறந்து நின்று விட்டார்.

பூர்ண சந்திரனின் காந்தியை உடைய மேனியுடன், வராகமுகம் விளங்க, நான்கு கைகளுடனும், சங்கு சக்கரம் தாங்கி, காதுகளில் குண்டலங்கள் அசைந்தாட, திருமுடியில் அழகிய முத்துக்கள் பதிந்த கிரீடத்துடன், மார்பிலே கௌஸ்தப மாலை அழகு செய்ய, இடையில் பீதாம்பரத் துடன் மாணிக்கப் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்த வராகப் பெருமானைக் கண்டதும் நாரதர் அவரைப் பணிந்து வணங்கித் தோத்தரித்தார். ஒருபக்கம் தேவாதி தேவர்களும் பகவானைப் பலவகையாகப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

அப்போது பூமிதேவி அங்கு தோன்றி பகவானைப் பணிந்தாள். அவளை அன்போடு இருகைகளாலும் வாரி எடுத்து மடியிலே இறுத்திக் கொண்டு பகவான், “பூமா தேவி! என்ன விசேஷம்! பாதாளத்தில் அமுந்தி விட்டிருந்த உன்னை மீட்டு மேலே எடுத்து வந்து ஆயிரம் தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனின் சிரசில் தாங்கச் செய்ததோடு, எண்ணற்ற மலைகளைப் பொருத்தி நானும் அவனுக்கு ஆதாரமாக இருந்து உன்னைத் தாங்கி வருகிறேன். உனக்கொன்றும் கஷ்டம் இல்லையே?” என்று கேட்டார்.

“ப்ரபோ! உங்கள் அனுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரமான எனக்கென்ன கஷ்டம் வரப்போகிறது? தங்களைத் தரிசித்துப் போக விருப்பம் கொண்டு வந்தேன். இப்போது, என் பொருட்டாக எண்ணற்ற மலைகளைக் கொணர்ந்து பொருத்தியிருப்பதாகக் கூறினீர்கள் அல்லவா. அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது எது? தெரிவிக்க வேண்டும், சுவாமி!” என்று கேட்டாள் பூமாதேவி.

“மேரு, இமயம், சாளக்கிராமம், சித்திரகூடம், அஞ்சனம், சுவணம், நீலம், பாரியாத்திரம், மாலியவான், சுவேதம், மலயம், சிங்காத்திரி, மேருபுத்திரன், கெந்த மாதனம், கைலாசம், கீர்த்திபூதரம், சிருங்ககிரி, மந்தரகிரி, ஹேமகூடம், மகேந்திரகிரி, ரிஷபகிரி, வராகம், நிததம், ஹஸ்திகிரி, அருணம், விந்தியம், கடிகாசலம் என அனேக மலைகளை உனக்காக நிறுவியிருக்கிறேன். இவற்றுள் ஹஸ்திகிரிக்கு வடக்கே ஐந்து யோசனை* தூரத்தில் பொன் முகலியாற்றின் தீரத்திலே சுகமுனிவருக்கு அருள்செய்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பலராமனோடு எழுந்தருளியிருக்கிறான். அத்திருமலையில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணி என்ற பெயரோடு விளங்கும் தடாகத்தின் மேற்குக் கரையில் தான் உன்னோடு நான் மகிழ்ந்திருக்கிறேன். தடாகத்தின் தென்கரையில் சர்வ வியாபியாய் ஸ்ரீநிவாசன் எழுந்தருளியிருக்கிறான். கிருதயுகத்தில் அம் மலைக்கு அஞ்சனத்திரி என்று பெயர் வழங்கியது. திரேதாயுகத்தில் நாராயணத்திரி என்றும், துவாபரயுகத்தில் நரசிங்காத்திரி என்றும் வழங்கப்பட்டது. கலியுகத்திலே வேங்கடாத்திரி என்று பெயர் வழங்குகிறது. அத்திருமலையில் எண்ணற்ற புண்ணியத் தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் நீராடித் தவம் செய்து தும்புரு, வாயு, சுப்பிரமணியன், அகஸ்தியன் முதலானோர் அனேக நன்மைகளை அடைந்துள்ளனர்” என்றார்.

அப்போது பூமாதேவி மேலும் கேட்டாள். “ப்ரபோ! தங்களை எவ்வாறு பூஜித்து அருள் பெறலாம்? அதைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டாள்.

“பிரணவத்தோடு கூடிய சுவேத வராகமூர்த்தி என்றும் பூமிதேவியை தந்தத்தால் தாங்கிய சத்தன் என்றும், தீயில் மூழ்கிய திருமடந்தையைத் தோய்ந்த தூயோன் என்றும் சொல்லப்படும் மந்திரத்துக்கு ரிஷி சங்கர்ஷணன்: அதற்கு

*யோசனை : ஏறக்குறைய இருபது மைல்.

தேவதை நானே. சந்தசு பகவதி. இம்மந்திரத்தை உரிய குருவிடம் பக்தியோடு உபதேசம் பெற்று கணக்கில்லாமல் உரு ஏற்றி, பசுவின் பாலால் பாயசம் செய்து அதை ஹோம குண்டத்து அக்கினியில் வேதமந்திரத்தால் ஆகுதி செய்ய வேண்டும்.

“பொன்னாடை உடுத்தி, பனிமுடிய சிகரத்தைப் போன்ற பிரகாசத்தோடு கூடிய தேகமும், சிவந்து அழகு பொருந்திய தாமரை மலரைப் போன்றத் திருமுகமும், நான்கு தோள்களும், சங்கு சக்கரம் தரித்து, அபய ஹஸ்தத் தோடு, மார்பில் துளசிமாலையும் நவரத்தின ஆபரணங்களும் விளங்க, வலது மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸத்தோடு, உன்னைத் தன் மடியில் அமர்த்தி வலது கையால் அணைத்தபடி என் வராக உருவத்தைத் தியானித்து நாலுலட்சத்து நூற்றெட்டு உரு அம்மந்திரத்தை ஜபித்தால் உலகில் சகல சௌபாக்கியங் களையும் பெற்றுப் பின் மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை அடைவர்.”

பகவானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பூமிதேவி, “ப்ரபோ! இவ்விதம் தங்களைப் பூஜித்து பேரின்பம் அடைந்தவர் யார்?” என்று கேட்க, பகவான் மேலும் சொல்லலுற்றார்.

“தருமன் என்னும் அரசன் இவ்வாறு என்னை தியானித்து பிரம்ம பட்டத்தை அடைந்தான். துருவாச முனிவரிடம் பெற்ற சாபத்தால் இந்திரன் தன் சக்தி முழுமையும் இழந்து தவித்தபோது பூலோகம் வந்து என்னைத் தியானித்து சாபம் நீங்கப் பெற்றவனாய் தேவலோகம் சென்றான். காசி பரிடத்தில் இம்மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்று அனேகம் தடவை ஜபித்து ஆதிசேஷன் பூலோகத்தில் இத்திருமலை உருபெற்றான். இன்னும் எத்தனையோ சொல்லலாம். திரேதாயுகத்தில் வைவஸ்ஸுதமனு காலத்தில் வாயுதேவன் இத்திருமலையில் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பெருமானைத் தியானித்து தவம் செய்தான். அவனுக்கு அருள்புரிய ஸ்ரீநிவாசன் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் தோன்றி வரம் கொடுத்தான். அதுமுதல் அங்கேயே பிறருக்குத் தெரியாவண்ணம் ஸ்ரீநிவாசன் இருந்து வருகிறான்.

“ஒருசமயம் அகஸ்திய முனிவர் அவனைக் குறித்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இத்திருமலையில் நின்று கொண்டே தவம் புரிந்தார். ஸ்ரீநிவாசனும் அவர்மீது அன்பு கொண்டு அவருக்குக் காட்சிதர முனிவரும் பகவானை அம்மலைக்கு

பக்தியோடு வருவோருக்கு திவ்விய தரிசனம் தரவேண்டும் என வேண்டவே, அவ்வாறே அருளிஞன்.”

வராகப் பெருமானின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பூமா தேவி புளகாங்கிதம் அடைந்தாள்.

—*—

சாத்துவிக புராணம் எனப்படும் கருடபுராணம்

ஒரு சமயம் அருந்ததி தன் கணவர் வசிஷ்டரைப் பணிந்து, “சுவாமி, கற்புடைய பெண்டிருக்குத் தம் கண வருக்குப் புரியும் சேவையினும் மேம்பட்ட புண்ணிய காரியம் வேறு தனியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை எனக் கூறுவார் கள். ஆகவே, தங்கள் அனுமதி பெறுது நான் செய்யும் எந்தக் காரியமும் எனக்கு நன்மை பயக்காது. லக்ஷ்மி தேவியோடு கூடிய நாராயணனைத் தியானித்துத் தவம்புரிய என் உள்ளம் விரும்புகிறது. தாங்கள் அனுமதி அளிக்கவேண் டும்” என்று வேண்டினாள்.

முனிவரும் அவள் விருப்பத்தை அறிந்து மகிழ்ச்சியுற்று, “ப்ரியே! அஞ்சனகிரி என்று பலரும் போற்றும் அத்திரு மலையின் விசேஷங்களைப் பிரம்மதேவன் சொல்லக் கேட்டிருக் கிறேன். அங்குள்ள தும்புரு தீர்த்தம் மிக உயர்ந்ததாகும். அங்கே சென்று நீராடி, பகவானை வழிபட்டு உன் விருப் பத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு திரும்பு” என்று அவளை அனுப்பிவைத்தார்.

அருந்ததியும் ஆசிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து அஞ்சனகிரியை அடைந்து தும்புரு தீர்த்தத்தில் நீராடி பாவ வினைகளைப் போக்கினாள். பின்னர், பகவானை உள்ளத்தில் தியானித்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அருந்தவம் புரிந்தாள்.

பகவானும் அவள் தவத்துக்கு மெச்சி, பங்குனி மாதம் உத்திர நட்சத்திரத்தன்று லக்ஷ்மியோடு அருந்ததியின் அகக் கண்களுக்குக் காட்சி தந்தார்.

அருந்ததி அவரைத் துதித்து, “ப்ரபோ! உன் கருணாபிரபாவத்தை ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேஷனாலும் சொல்லி முடிக்க முடியாதன்றோ!” என்றாள்.

“நீ கோரும் வரம் என்ன?” என்று பகவான் கேட்க, அருந்ததி அவரை வணங்கி, “கருணாகடாஷா! மூவுலகத்திலுள்ள எவராயினும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி எழுந்தால், அவர்களது கொடிய பாதகங்களைப் போக்கி அருள வேண்டும். இத்திருமலையின் சிறப்பைக் கூறுபவர்களும், அதனைக் கேட்பவர்களும் அவரவர் விரும்பும் பயனைப் பெற்று நலமோடு வாழவேண்டும்” என்று வேண்டினாள்.

“உன் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வாறே பக்தகோடிகளின் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். இன்னமும் ஒன்று. இத்தலத்திலுமிகவும் சிரத்தையோடுபன்னிரண்டு ஆண்டுகள் என்னைக் குறித்துத் தவமியற்றி என் பேரருளுக்குப் பாத்திரமாகிய படியால் கற்புடைய சிறந்த பெண்டிர்களுக்கு உன்னையே உதாரணமாகக் காட்டி இவ்வுலகத்தோர் அனைவரும் கொண்டாடும் பேற்றையும் அருளினேன்” என்று சொல்லி மறைந்தார் பகவான்.

பெரும் களிப்போடு ஆசிரமம் திரும்பிய அருந்ததி தன் நாதனிடம் தான்சென்று வந்த விவரங்களைக் கூறி மகிழ்வுடன் இருந்து வந்தாள்.

ஸ்காந்த புராணம்

அர்ஜுனன் ஒரு சமயம் பரத்துவாச முனிவரிடம் பூவுலகிலுமுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களைப்பற்றித் தெரிவிக்குமாறு கேட்க அவரும் ஒவ்வொன்றாக விவரித்துச் சொல்லி வந்தார்.

கங்கையோடு யமுனை சேரும் சங்கமம் மிகவும் விசேஷமானது; அவ்விடத்தில் ஸ்நானம் செய்வோர் எண்ணற்ற பலன்களைப் பெறுவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதனிலும் விசேஷமான திவ்விய தீர்த்தம் தெற்கே உள்ளது. சுவர்ண முகி நதியோடு கல்லியை சேரும் சங்கமமே அது. அங்கே சென்று சக்கரபாணியின் பாதகமலங்களைத் தியானித்து

நீராடுபவர்கள் பாவங்கள் நீங்கப்பெற்றவராய் புனிதத் தன்மை பெறுவார்கள்.

அத்தலத்துக்கு இரண்டாயோசனை தூரம் வடக்கே வேங்கடகிரி எனப் புகழப்படும் வைகுந்தவாசனின் இருப்பிடம் இருக்கிறது. தம்மை அண்டிய பக்தர்களின் துயரங்களை அறவே ஒழித்து சகல சம்பத்துக்களையும் அளிக்கும் பகவான் மகாலக்ஷ்மியோடு வான்வர்கள் போற்றிப் புகழ ஆனந்த நிலைய விமானத்தின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

ஆதியில் பாதாளத்தில் அமிழ்ந்துபோன பூமிதேவியை அவரே வராக அவதாரம் எடுத்துப் பாதாளத்திலிருந்து மீட்டுத்தம்முடைய தந்தங்களில் தாங்கியபடி வெளிப்பட்டு முன்போல்நிலை நிறுத்தினார். அஷ்டகிரிகளையும் மேருபர்வதத்தையும் அதற்கு ஆதாரமாக நிறுவி, ஆதிசேஷனைத் தாங்கச்செய்தார். தாழும் கூர்மமாகி அனைத்துக்கும் ஆதாரமாகத் தாங்கினார். இப்பிரம்ம கல்பத்தில் அவர் சுவேதவராகமாய்த் தோன்றி வேங்கடகிரியில் பூமிதேவியை மடியிலே தாங்கியவராய் தரிசனம் தந்து வருகிறார். அவரது உக்கிரத்தைக் கண்டு பிறர் அஞ்சநேருமே எனப் பிரம்மதேவன் அவரைப் பணிந்து சாந்தமுறும்படி பிரார்த்திக்க, பகவானும் அவ்வாறே சாந்தமூர்த்தியாகிப் பக்தர்களுக்கு அருள் பாலித்துவருகிறார்.

ஒரு சமயம் கேகயநாட்டு அரசன் சுருதாபிதானன் குமாரன் சங்கன் என்பான் பகவானைத் தரிசிக்க ஆவல் கொண்டான். அதற்காக அவன் அனேக யாகங்களைச் செய்தான்; பலவித விரதங்களைக் கைக் கொண்டான்; எத்தனையோ தான தருமங்கள் செய்தான்; வேதப் பிராம்மணர்களுக்கு ஏராளமாக வாரி வழங்கினான்.

எந்த வகையிலும் பகவான் அவன் முன்பு தோன்றவில்லை. அரசன் கொண்ட வருத்தம் சொல்லி முடியாது. எத்தனையோ பாடுபட்டும் தன் ஆவல் நிறைவேற வில்லையே என்று வருந்தினான். அந்த ஏக்கம் காரணமாக அவன் உணவை அறவே ஒழிக்கவே அவன் உடல் மெலிவுற்றது.

ஒரு நாள் அரசன் மனத்துயரோடு இருக்கும்போது வானிலே அசரீரி ஒன்று தோன்றியது.

“அரசே! பகவானைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்க வேண்டுமானால் அதற்கு நீ திருவேங்கடமலையை அடைய

வேண்டும். அங்கு தான் பகவான் பக்தர்களுக்குத் திவ்விய தரிசனம் தந்து நித்தியவாசம் கொண்டிருக்கிறார். அதை விட்டு நீ எத்தனை யாகங்கள் செய்தாலும் சரி; விரதங்கள் மேற்கொண்டாலும் சரி; உன் எண்ணம் கை கூடாது.”

அசரீரியைக்கேட்ட அரசன் ஆனந்தமடைந்தவனாய் நாட்டின் நிர்வாகத்தைத் தன் குமாரன் வச்சிரனுக்கு அளித்து அவனை அரசனாக முடிசூட்டினான். பின்னர், அனைவரிடமும் விடைபெற்றுத் திருவேங்கடத்தைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

வேங்கடமலையை அடைந்ததும் அரசன் கோனேரியில் நீராடி அதன் கரையிலேயே பகவானைக் குறித்துத் தியானம் மேற்கொண்டான்.

சில காலம் சென்றது. ஒரு நாள் அகஸ்தியர் முதலான முனிவர்களும் பிரகஸ்பதி மற்றும் இந்திராதி தேவர்களும் லக்ஷ்மிநாயகனைத் தரிசித்துப்போக அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அரசனும் மிகுந்த களிப்போடு அவர்களை வரவேற்றுப் பணிந்து, பலவகைகளிலும் அவர்களை உபசரித்தான். அரசனின் பக்தியைக் கண்டு அவர்கள் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

தம்மைத் தரிசிக்கவந்த முனிவர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் காட்சிதந்த பகவான் அவர்களோடு இருந்த அரசன் சங்கனுக்கும் தம் சொரூபத்தைக் காட்டி அருளினார். நாடிவந்த காரியம் நிறைவேறியது பற்றி அரசன் அளவில்லா ஆனந்தம் அடைந்தவனாய் பகவானை எண்ணற்ற ஸ்தோத் திரங்களால் துதித்து மகிழ்ந்தான்.

அகஸ்தியர் முதலானோரும் அரசனுக்கு அனேக நன்மைகள் உண்டாக ஆசீர்வதித்து, கோனேரி தீர்த்தத்துக்கு (ஸ்வாமி புஷ்கரிணி) இணையாகப் புண்ணிய தீர்த்தம் எங்குமே இல்லை என்றும், அதே போன்று அதன் கரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசனுக்கு இணையான தெய்வமே கிடையாது என்றும் தெரிவித்தனர்.

பகவானின் பெருமைகளை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாய்க் கொண்டாடுவதைக் கேட்கக் கேட்க அரசன் ஆனந்த சாகரத்தில் மிதந்தவனாய் ஊர்திரும்பினான்.

பத்ம புராணம்

ஒரு சமயம் மேருபர்வதத்தின் உச்சியிலே அமைந்திருந்த மணி மண்டபத்தில் முத்துக்கள் இழைத்த ஆசனத்தில் பிரம்ம தேவன் வீற்றிருக்க, அவர் முன் முனிவர்கள் குழுமியிருந்தனர். பிரம்மதேவன் அவர்களுக்கு வேங்கடமலையின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறிவந்தார்.

அவர்களோடு வந்திருந்த சுகமுனிவர் அவ்விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டதும், அங்கே சென்று பகவானை ஆராதித்து அவரைத் தரிசித்து ஆனந்திக்க விருப்பம் கொண்டார். அங்கிருந்து முனிவர்கள் புறப்பட்டபோது, சுகர் பிரம்மதேவனை வணங்கி அவருடைய ஆசி பெற்று வேங்கடமலைக்குக் கிளம்பினார்.

வேங்கடமலையை அடைந்த சுகர் அங்கே தவம் செய்யும் அனேக யோகியர்களைக் கண்டு மகிழ்வுற்றுக் குமார தாரையில் நீராடினார். பின்னர், பாபநாசத்தீர்த்தம் ஆகாசகங்காதீர்த்தம் முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்து சுவர்ணமுகி தீர்த்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கே யும் புனித நீராடி நதியில் பூத்துக் குலுங்கும் அழகிய தாமரை மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு பத்ம தீர்த்தத்துக்குத் திரும்பினார். பகவானை உள்ளத்தில் இருத்தி, மலர்த்தோட்டங்களிலிருந்து வாசனை நிறைந்த ஜாதி, சண்பகம், முல்லை முதலான மலர்களைப் பறித்து வந்து பகவானை ஆராதித்து வந்தார்.

சுகர் பத்ம தீர்த்தக் கரையிலே தவம் மேற் கொண்டிருக்கிறார் என்று கேள்விப் பட்டதும் அதற்குத் தடங்கல் விளைவிக்க எண்ணினான் இந்திரன். உடனே தேவமாதர்கள் சிலரை அழைத்து, “சுவர்ணமுகி தீர்த்தில் சுகர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள் இப்போதே சென்று அவர் தவத்தைக் கலைத்துத் திரும்புக!” என்று அனுப்பி வைத்தான்.

தேவலோகத்து நடன மாதர்களும் கண்ணைக் கவரும் விதத்தில் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு பாதங்களில்

சிலம்பு ஒலிக்க நடந்து வந்தனர். அவர்கள் வரும்போதே அவர்களிடமிருந்து எழுந்த நறுமணம் எங்கும் பரவியது.

முனிவரின் முன்பு வந்ததும் நடன மங்கையர் அவர் கவனத்தைத் திருப்பும் வகையில் அற்புத நடனங்களை ஆடத் தொடங்கினர்.

சுகமுனிவர் தம் கண்களைத் திறக்கவேயில்லை. பகவானின் திரு உருவத்தை மனத்தில் தியானித்து அவருக்குப் பொன்னு பரணங்கள் சூட்டி, நவரத்தின மாலைகளும் துளசி மாலையும் அணிவித்து, அர்ச்சனை முதலான செய்து மானஸீகமாக மகிழ்ந்து இருந்தார். வெளியுலகை மறந்து உள்ளத்தில் தோன்றச் செய்த பகவானின் திவ்விய சொரூபத்தோடு அவர் ஒன்றிப் போய்விட்டபடியால், நடன மாதர்களின் நடனம் அவரைக் கொஞ்சமும் கவரவில்லை. ஆடி ஆடிச் சோர்ந்தது தான் அவர்கள் கண்ட பலன். முனிவரின் உறுதியைக் கலைக்க முடியா தென்பதை உணர்ந்த அவர்களும் இனியும் அங்கிருப்பதால் காரிய சாதகம் ஏற்படப் போவதில்லை என்று இந்திரலோகம் திரும்பினர்.

அப்போது முனிவரின் மன உறுதிக்கு மெச்சி நாராயணன் கருடாருடராய் சுகர் முன்பு தோன்றினார். இத்தனை நேரமாக உள்ளத்தில் பகவானுடைய சர்வமங்களை சொரூபத்தைக் கண்டு களித்த முனிவர் கண்களைத் திறந்து எதிரில் நின்றிருந்த பகவானைக் கண்டார். எழுந்து அவரது பாதங்களில் பணிந்து வணங்கினார்.

“நீ நாள்தோறும் என்னை ஆராதித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திருமந்திரத்தாலே நினைத்தவற்றைப் பெறுவாய்” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார் பகவான்.

அந்தத் தடாகக் கரையிலேயே ருக்மிணி சமேதராகக் கண்ணன் திரு உருவை மந்திரப் பிரதிஷ்டை செய்து பிராம்மணர்களுக்கு நூற்றுஎட்டு கிரகங்களை அமைத்துக் கொடுத்து பகவானை மகிழ்ச்சியோடு ஆராதித்து வந்தார் முனிவர்.

மார்க்கண்ட புராணம்

ஒரு சமயம் மார்க்கண்ட முனிவர் இப்பூதலத்தில் விளங்கும் திவ்வியக் கேசுத்திரங்களுக்குச் சென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடித் திரும்ப ஆவல் கொண்டார். அவ் விதமே தம் பெற்றோர்களைப் பணிந்து தம் விருப்பத்துக்கு அனுசரணையாக தாம் புறப்பட்டுச் செல்ல அனுமதிக்குமாறு வேண்டினார்.

அவரைப் பிரிய விரும்பாத பெற்றோர்கள், “அந்தப் புண்ணியம் அனைத்தையும் இருந்த இடத்திலேயே உன்னால் அடைய முடியுமே. எங்களை விட்டுப் போகத் தேவையில்லையே. எங்களுக்குப் பணிபுரிவதே அதனிலும் மேம்பட்டதாகுமே. நீ போய்விட்டால் எங்கள் உதவிக்கு யாரும் இல்லை. மேலும் உன்னைப் பிரிந்து எங்களால் வாழவும் முடியாது” என்றனர்.

மார்க்கண்டரோ பெற்றோர்களை மீண்டும் பணிந்து, “உங்கள் வார்த்தைகள் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைத் தான் நினைவுறுத்துகின்றன. இருப்பினும், நாமும் சில விஷயங்களை யோசிக்க வேண்டுமல்லவா. புண்ணிய தீர்த்த யாத்திரைகளால் நம்முடைய பிதிர்கள் நற்கதி அடைகிறார்கள். எப்போது நமக்கு நல்லகாலம் வருமென்று அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். மனப்பூர்வமாக என்னைப் போக அனுமதித்தால் ஒரு வருஷத்துக்குள் நான் திரும்பி விடுகிறேன்” என்று தெரிவித்தார்.

அவர்களுக்கும் அது சரியென்றே தோன்றியது. அவரைத் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்ல அனுமதி அளித்தனர்.

பெற்றோரிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்ட மார்க்கண்டர் வான மார்க்கமாகக் காகியை அடைந்தார். கங்கையில் நீராடி விசுவநாதரைத் தரிசித்து அங்கே சில காலம் தங்கி ஆராதனையில் ஈடுபட்டார்.

பின்னர், அங்கிருந்து புறப்பட்டு வரும் போது வழியில் கருடனைச் சந்தித்தார்.

“நீ எங்கு செல்கிறாய்? இவ்வுலகத்தில் விசேஷ புண்ணியம் உடைய சேஷத்திரம் எங்கிருக்கிறது? சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

கருடனும் மகிழ்ச்சியோடு, “முனிவரே! நான் இப்போது தென்திசையிலுள்ள திருவேங்கட மலைக்குத்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். அத்தலத்திலே முனிவரும் விண்ணவரும் பகவானைத்தியானித்து தவம் செய்து அவரது தரிசனம் பெற்றுத் திரும்புகிறார்கள். கணக்கற்ற புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அத்திருமலையிலே இருக்கின்றன. அவற்றில் சிறந்தது ஸ்வாமி புஷ்கரிணி என்னும் தடாகம். அதன் மேற்குக் கரையிலே சுவேத வராக மூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கிறார். தெற்குப் பக்கத்திலே ஸ்ரீநிவாசன் சங்கு சக்கர பீதாம்பரியாய் ஆனந்த நிலைய விமானத்தின் கீழ் காட்சி தருகிறார். அதுவே இப்பூவுலகில் சிறப்பான புண்ணிய சேஷத்திரம் என்று சகல தேவர்களாலும் முனிவர் சித்தர்களாலும் கொண்டாடப்படுகிறது” என்றார்.

“அப்படியானால் நானும் உன்னுடன் வந்து அத்தலத்திலே புண்ணிய தீர்த்தமாடி பகவானின் பாதார விந்தங்களைச் சேவிக்கிறேன்” என்று கருடனுடன் புறப்பட்டு விட்டார் மார்க்கண்டர்.

திருமலையை அடைந்ததும் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி சுவேத வராகரைத் தரிசித்து ஆனந்த நிலையத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசனைப் பணிந்து போற்றினார்.

பகவானும் அவர் முன்பு தோன்றி, “உமக்கு வேண்டிய வரம் யாது?” என்று கேட்டார்.

“ப்ரபோ! தங்கள் தரிசனம் கிடைக்கப்பெற்ற நான் எண்ணில்லா பேறு பெற்றுவிட்டேன். என்றும் தங்களிடம் பக்தி குன்றாதிருக்க அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார் மார்க்கண்டர்.

ஸ்ரீநிவாசன் அவ்வாறு அனுக்கிரகித்ததோடு, மார்க்கண்டருடன் வந்திருந்த அகஸ்தியர் சிஷ்யனைப் பார்த்து, “பக்தா, என் பாத சேவையில் ஈடுபட்டு என்னை அனுதினமும் வழிபட்டு வந்தபடியால் உன் பாவ வினைகள் அனைத்தும் ஒழிந்து நீ சுத்தனாகிவிட்டாய். நீ இனி ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பி குருவுக்குச் சேவை செய்வதில் ஈடுபட்டிரு!” என்று அருளி மறைந்தார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டபோது மார்க்கண்டர் அகஸ்தியரின் சிஷ்யனான அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“அப்பனே, நீ யார்? பகவானின் திவ்விய சரணரவிந்தங்களைப் பணிந்து ஆராதித்து அவர் அருள் கிடைக்கப் பெற்ற உன்னைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அவனும் மார்க்கண்ட முனிவரைப் பணிந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

“முனிபுங்கவா! நான் ஓர் ஏழை அந்தணன். எனக்குத் திருக்கச்சியூர். வறுமையால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வந்த நான் அந்தணர்க்கு விதிக்கப்பட்ட நித்திய ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடிக்காது இழிவான காரியங்களில் ஈடுபட்டேன். இறந்தவரின் வீடுகளுக்குச் சென்று அங்கு கொடுக்கப்படும் அரிசி முதலான தானங்களைப் பெற்று வந்தேன். ஏதோ ஓர் அளவுக்குக் குடும்பம் நடத்த முடிந்தது. ஆயினும் நான் நித்திய கர்மாக்களை விட்டதால், தோஷங்கள் என்னைப் பற்றத் தொடங்கின. அதனால் கிடைத்தற்கரிய பிரம்மமண்யம் என்னை விட்டு நீங்கி விட்டது. என்னைச் சேர்ந்தோர்களே என்னை இகழ்ந்தனர். தங்களோடு சேர்த்துக் கொள்ளப் படுவதற்கு நான் அருகதையற்றவன் என்று என்னை ஒதுக்கி வைத்தனர்.

“இதனாலெல்லாம் என் மனைவி தாங்க முடியாத மன வருத்தத்துக்கு ஆளானாள். எனக்கு ஏற்படும் பழிகளைக் கண்டு அவள் ஆறாத துயரமுற்றாள். ஒருநாள் அவளுக்குப் பொறுக்க முடியாது போய் விட்டது. மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு உள்ளத்திலிருப்பதை மறைக்காது சொல்லி விட்டாள்.

“சுவாமி! தங்களை நான் குறை கூறுவதாக எண்ணக் கூடாது. நம் நிலைமையை நன்கு சிந்தித்து வேறு வழியின்றி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என வருத்தத்தோடு கூறுகிறேன். நம் குடும்பத்துக்காகத்தான் நீங்களும் பாடுபடுகிறீர்கள். பட்டினி கிடக்க நேரிட்டதே எனத் திருடத்துணியாத தங்கள் மனோ உறுதியைக் கண்டு நான் பெருமைப் படுகிறேன். இருப்பினும் தாங்கள் நித்திய கர்மானுஷ்டங்களைக் கைவிட்டு விட்டதால், இறந்தோர் வீடுகளில் தாங்கள் தானம் பெற்று வரும்போது அத்தோஷத்துக்கு இலக்காகி விட்டீர்கள். அதன் காரணமாகப் பிரம்மமண்யத்தை இழந்து விட்டீர்கள். அதனால் நம்மைச் சேர்ந்தோரே நம்மை

இகழ்வதோடு, நம்மைத் தங்களோடு சேரவிடாது ஒதுக்கி வைத்துள்ளார்கள். நாம் ஏன் இந்தக் கதிக்கு ஆளாக வேண்டும்? திருமலையில் பகவான் ஸ்ரீநிவாசன் பிரத்தியக்ஷத் தெய்வமாகப் பக்தர்களுக்குக் காட்சி தருகின்றாராம். அங்குள்ள ஸ்வாமி புஷ்கரிணியிலும், மற்றும் சுற்றிலுமுள்ள எண்ணற்றப் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் நீராடி அவரைத் தரிசித்து வழிபட்டால் இவ்வினைகள் தீர்ந்து இம்மையில் சகல சம்பத்துக்களையும் அடைவதோடு மறுமையிலும் பிறப்பு ஒழிந்து மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை அடைவார்கள் என்று பெரியோர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் திருமலைக்குச் சென்று பகவானைத் தரிசித்து அவருள் பெற்று வாருங்கள்” என்று என்னை வேண்டினான்.

“நிலைமையை உணர்ந்து நானும் அவரிடம் சொல்லி விட்டுத் திருமலைக்குப் புறப்பட்டு வந்தேன். சொர்ணமுகி நதி தீரத்தை அடைந்து அப்புண்ணிய நதியிலே நீராடி அருகிலிருந்த அகஸ்திய முனிவரைக் கண்டு அவரை நமஸ்கரித்தேன். அவரும் என்னை ஆசீர்வதித்து என் விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டார். நானும் ஒளிவு மறைவின்றி அவரிடம் எல்லாவற்றையும் கூறினேன்.

“உன் பாபவினைகள் ஒழிந்து நல்ல காலம் பிறக்கப் போவதற்கு அறிகுறியாகத்தான் நீ திருமலைக்குப் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறாய். ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் ஸ்நானம் செய்து பக்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் பகவான் ஸ்ரீநிவாசனை ஆராதனை செய். அவரும் உனக்குக் காட்சி தந்து உன் பாவ வினைகளைப் போக்கிச் சுத்தமாக்குவார்!” என்று அனுக்கிரகித்து அனுப்பினார்.

“அங்கிருந்து புறப்பட்டு வழியில் எதிர்ப்பட்ட எண்ணற்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் நீராடி, என் பாவம் தீர்ந்து எனக்கு நற்கதி கிடைக்கப் பகவானை ஏகாக்கிர சிந்தனையுடன் தியானித்து வந்தேன். ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி, பகவான் ஸ்ரீநிவாசனை வழிபட்டு வரும்போது தாங்கள் வந்து சேர்ந்தீர்கள். தங்களுக்கு அருட்கடாட்சம் அருளிய போது பகவான் என் மீதும் கருணை கொண்டு எனக்கும் அனுக்கிரகம் செய்தார்.

“அகஸ்திய முனிவரிடம் அனுக்கிரகம் பெற்று திருமலைக்கு வந்ததால் என்னை அவரது சிஷ்யன் என்றே எல்லோரும் அழைக்கத் தொடங்கி விட்டனர். முனி

சிரேஷ்டர்! இதுதான் என் விருத்தாந்தம். தங்களைச் சந்தித்ததால் நான் மிக்க மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறேன்” என்றான் அவன்.

அவன் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு ஆனந்தித்த மார்க் கண்டர், “அன்பனே! இன்று நீ பகவானின் திருஅருளால் சுத்தனாகி விட்டாய். இனி நீ சுத்தர் என்றே விளங்குவாய். முனிவர்கள் போற்றிக் கொண்டாடும் அகஸ்தியரைப் பார்க்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். அவரது அனுக்கிரகத்தால் இங்கே வந்து உன் எண்ணம் பூர்த்தியான நீ, அவரைப் பார்த்து விவரம் உரைக்க வேண்டாமா? வா, நாமிருவரும் அங்கே போவோம்” என்று அழைத்தார்.

பின்னர், இருவரும் அகஸ்திய முனிவரை அடைந்து அவரைச் சந்தித்து தங்கள் பேரானந்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். தம்மைப் பணிந்து சென்ற ஏழை அந்தணன் பகவானின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாகி அவர் அனுக்கிரகம் பெற்றுத் திரும்பி வந்தது குறித்து அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். இருவரையும் தம் ஆசிரமத்தில் சில நாட்கள் தங்கச் செய்து நன்கு உபசரித்தார்.

மார்க்கண்ட முனிவர் சிறிதுகாலம் அகஸ்தியர் ஆசிர மத்தில் தங்கி அவரிடம் பகவானின் லீலா வினோதங்களைக் கேட்டு ஆனந்தித்து, பின்னர் விடைபெற்றுப் பெற்றோர் களிடம் திரும்பினார்.

பிரம்மாண்ட புராணம்

1. ஆதிசேஷன் மலையாக உருவாகுதல்

ஒருசமயம் நாரத முனிவர் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டுள்ள சுழிராப்திநாதனைத் தரிசிக்கத் திருப்பாற்கடல் வந்தார். அங்கே ஆதிசேஷன் மீது பகவான் சயனித்திருக்க, ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளா தேவியர் அவரது திருவடிகளை வருடிக் கொண்டிருந்தனர். மாப்பிலே அணிந்திருந்த கௌஸ்துப மணியின் பிரகாசம் எங்கும் பரவ, சுதர்சனம்,

நந்தகம், சார்ங்கம், கௌமேதகி, பாஞ்சசன்னியம் ஆகிய பஞ்சாயுதங்களோடு பகவானைக் கண்டதும் நாரதர் மெய் சிலிர்த்து ஆனந்தமாகப் பாடி அவரை ஸ்தோத்தரித்தார்.

பகவான் அவரைப் பார்த்து, “பிரம்மபுத்திரா! பூலோகத்தில் சிலகாலம் திருவிளையாடல் புரிய விருப்பமிருக்கிறது. அதற்கேற்ற இடம் எங்கு உளது? உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“பரந்தாமா, சர்வவியாபியானத் தங்களுக்குத் தெரியாதது எதுவுமில்லையே! இருப்பினும் தாங்கள் கேட்டதால் சொல்லுகிறேன். கங்காதீரத்துக்குத் தெற்கே தண்டகாரண்யம் உள்ளது. அதன் பரப்பு முன்னூறு யோசனை ஆகும். அந்த இடமே தங்களுக்கு உகந்ததாகும். விண்ணவருக்கும் பூவுலகத்தோருக்கும் திருவருள் செய்யத் தாங்கள் அங்கே எழுந்தருளலாம்” என்றார் நாரதர்.

அவர் சென்றதும் பகவான் ஆதிசேஷனை நோக்கி. “அனந்தா!” நாரதன் சொன்னதை நீயும் கேட்டாயல்லவா. அவன் குறிப்பிட்டத் தண்டக வனத்திலே சென்று சிலகாலம் தங்கப் போவதால் நீயும் அங்கே சென்று மலையுருவாக விளங்குக!” என்று உத்தரவிட்டார்.

ஆதிசேஷனும் பகவானைப் பணிந்து வணங்கி, “ப்ரபோ! தங்கள் கட்டளைப்படியே நான் பூலோகம் சென்று தண்டக வனத்தருகே மலையாக விளங்குகிறேன். தாங்கள் பூதேவி ஸ்ரீதேவி நீளாதேவியர் சகிதம் தோன்றி என் தலைமீது இருப்பிடம் கொள்ள வேண்டும். தங்கள் சேவை நிமித்தம் என்னிடம் அனேக புண்ணிய தீர்த்தங்கள் உண்டாக அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

பகவான் அவ்வாறே அருள் செய்ய, ஆதிசேஷன் திருப்பாற்கடலிலிருந்து புறப்பட்டு பூலோகம் வந்து தண்டக வனத்தில் மலையாக உருக்கொண்டு தங்கினான். அவன்தலையே வேங்கடமலையாயிற்று; உடல் அகோபிலமாயிற்று; வால் பாகமே ஸ்ரீசைலம் எனப் பெயர் பெற்றது.

அனந்தாழ்வானே திருமலையாகிப் பூமியில் தங்கியிருக்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டதும் அகஸ்தியர் முதலான மாமுனிகள் அங்கே வந்து தங்கி பகவானைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொண்டார்கள். பகவானும் அம்மலையில் எழுந்தருளி அனைவருக்கும் அரியகாட்சி தந்து வந்தார்.

2. நாராயணனாத்திரி எனப் பெயர் பெறுதல்

நாராயணமுனிவர் என்றொரு தபனி இருந்து வந்தார். அவர் ஸ்ரீமன் நாராயணனைக் காணவேண்டி மூவுலகங்களிலும் சென்று தேடினார். எங்கு சென்றாலும் பகவான் அவருக்குக் காட்சி தரவில்லை.

அதனால் சிந்தாகுலம் அடைந்த முனிவர் பிரம்ம தேவனைக் குறித்துத் தவம் 'இயற்றினார். அதன் முடிவில் அவரது பக்திக்கு மெச்சி, அவர் முன்பு தோன்றிய. பிரம்ம தேவன், “நாராயண முனியே! உமக்கு வேண்டுவது யாது?” என்று கேட்டார்.

“பிரம்மதேவா! வைகுந்தவாசனான நாராயணனைத் தரிசிக்க ஆவல்கொண்டு மூவுலகிலும் சென்று தேடியும் பகவானின் தரிசனம் எனக்குக் கிட்டவில்லை. அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெரிவிப்பதோடு, என் மனோபீஷ்டம் நிறைவேற ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினார் முனிவர்.

“முனிவரே! சேஷாசலத்தில் கோனேரிக்கரையில் நாராயணன் ஸ்ரீதேவியோடு எழுந்தருளியிருக்கிறார். அங்கே சென்று அவரைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொண்டால் அவர் உமக்குக் காட்சி தருவார்!” என்று சொல்லி மறைந்தார் பிரம்மதேவன்.

அவ்வாறே நாராயண முனிவரும் சேஷாசலத்தை அடைந்து கோனேரியில் நீராடி புனிதமடைந்த உள்ளத் தோடு ஐம்புலன்களையும் அடக்கி பகவானைக் குறித்துத் தவம் இயற்றினார். அவர் பக்திக்கு மெச்சி பகவானும் லக்ஷ்மியோடு அவர் முன்பு தோன்றினார்.

“முனிவரே! என்னைக் குறித்துத் தாங்கள் இத்தவம் மேற்கொண்டதன் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

நாராயண முனிவர் தம்முன் தோன்றிய ஸ்ரீமன் நாராயணனைக் கண்டு பேராநந்தமுற்று, “பரந்தாமா! உன் தரிசனம் கிடைக்கவேண்டுமென்று நான் மூவுலகத்திலும் திரிந்து என் விருப்பம் நிறைவேறுது தவித்தபோது பிரம்ம

தேவன் இப்புனித தலத்திலே தவம் செய்தால் தங்களைக் காணலாமென்று தெரிவித்தார். என் வெகுநாளைய ஆசை இன்று நிறைவேறியது. தங்கள் சர்வமங்கள ரூபத்தைத் தரிசித்துப் பேறுபெற்றேன்” என்று தெரிவித்தார்.

“இன்னும் ஏதாகிலும் கேட்பதற்கு விருப்பமென்றால் கேள்!” என்று பகவான் சொல்லவே, முனிவர் அவரைப் பணிந்து “லக்ஷ்மீபதே! எம்போன்றோர் தங்களைத் தரிசிக்கக் கடுமையான தவம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பூலோகத்து மக்களுக்கு இத்தனை சிரமத்தைத் தாங்கக்கூடிய சக்தி இல்லை. ஆகவே, தாங்கள் தயவுசெய்து இந்தத் திருத் தலத்திலே என்றும் தங்கியிருந்து தங்களைத் தேடிவரும் அடியார்களுக்குத் திவ்வியதரிசனம் தந்து அருளவேண்டும். மேலும் இம்மலைக்கு என் பெயர் விளங்குமாறும் செய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்ரீநாராயணன் முனிவரின் எண்ணம் நிறைவேறத்தான் அம்மலையில் நித்தியவாசம் கொண்டிருப்பதாகவும், அவர் நினைவாக அம்மலை நாராயணத்திரி என்று வழங்கப்பெறும் என்றும் அருளி மறைந்தார். அவ்வாறே பகவான் கோனேரிக் கரையில் ஸ்ரீதேவியோடு எழுந்தருளி அடியார்களின் துயரைத் துடைத்துவருகிறார்.

3. ரிஷபனுக்கு அனுக்கிரகித்தல்

சேஷாத்திரி மலையில் வாசம் கொண்ட ஸ்ரீநிவாசன் ஒரு சமயம் வேட்டைக்குச் செல்ல விருப்பம் கொண்டார். சேனைநாதனை அழைத்து வேட்டைக்குத் தயாராகும்படி உத் தரவிட்டார்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் படைவீரர்களுடன் சேனை நாதன் தயாராகி விட்டான். பகவான் குதிரைமீது ஏறி முன் செல்ல, பின்னால் சேனைநாதன் தலைமையில் வீரர்கள் புறப் பட்டனர்.

வனாந்தரங்களில் புகுந்த அவர்கள் எதிர்பட்டத் துஷ்ட மிருகங்களைத் துரத்தி வேட்டையாடினர். அவர்கள் பார் வைக்குப் பட்ட எந்த மிருகமும் தப்பவில்லை. எங்கே ஓடினாலும் துரத்திச் சென்று அவற்றை வேட்டையாடினர்,

வெகுநேரம் இவ்வாறு வேட்டையாடிய அவர்கள் களைத்துப் போனதும் எங்காவது நீரோடையருகே தங்கிச் சிறிது இளைப்பாற எண்ணம்கொண்டு நீரிருக்குமிடத்தைத் தேடிவரும்போது அழகியசோலை ஒன்றைக் கண்டனர். அதனருகே நீரோட்டம் இருக்கக் கூடுமென்று அதனுள் நுழைந்தனர்.

அந்தச் சோலை ஸ்ரீசைலத்தின் தென்பக்கத்தே வசித்து வந்த ரிஷபன் என்ற அரக்கனுடையது. அந்தச் சமயத்தில் அரக்கன் சோலையினுள் இருந்தான். படைவீரர்கள் 'திழுதிழு' வென்று தன் சோலையினுள் நுழைந்ததைக்கண்டதும் ரிஷபன் பெரும் கோபம்கொண்டு அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினான். குதிரை மீது ஆரோகணித்து வந்த ஸ்ரீநிவாசனிடம் வந்து, அவரையாரோ அரசகுமாரன் என்று எண்ணியவனாய், "அடே! என்னக் காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? இந்தச் சோலையாருடையது என்பதை உணராது வீரர்களுடன் உள் நுழைந்து விட்டாயே! என் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நடுங்கும் யாவரும் இச்சோலையினுள் நுழையத் துணியமாட்டார்கள். அப்படியிருக்க வீரர்களுடன் உள் புகுந்த உனக்கு எத்தனைத் துணிவு இருக்கவேண்டும்! இந்தக் கூணமே உன்னை அம்பாலடித்து வீழ்த்துகிறேன், பார்!" என்று கர்ஜித்தான்.

அப்போது ஸ்ரீநிவாசன் தன்னோடு வேட்டையாட வந்திருந்த வீரர்களின் தலைவனான சம்பரனை அழைத்து, "சம்பரா! என்னென்னவோ இவன் உளறிக்கொண்டிருக்கிறான். இவனுக்குத் தகுந்த பதில் சொல்லு!" என்று அலட்சியமாக உத்தரவிட்டார்.

பகவானின் குறிப்பை உணர்ந்த சம்பரன் உடனே ரிஷபனுடன் சண்டைக்குத் தயாராக வந்தான்.

ரிஷபன் மிகுந்த சிவபக்தி கொண்டவன். அதன் பயனாகவே அவன் சிறந்த தோள்வலிமை பெற்றிருந்தான். சம்பரனை அவன் கண நேரத்தில் அடித்து வீழ்த்தி விட்டுப் பகவானை நோக்கிச் சேற்றத்துடன் ஓடிவந்தான். ஸ்ரீநிவாசன், சேனைநாதனைப் பார்க்க, அவன் வில்லை வளைத்து சரம்சரமாக அம்புகளை விடுத்து ரிஷபனின் வழியை மறைத்தான். ரிஷபனும் நினைத்த மாத்திரத்தில் அனேக ஆயுதங்களைப் பெற்று அவற்றை ஏவி பாதையில் தடுத்து நிறுத்திய சரங்களை அறுத்து வீழ்த்தினான்.

அதன் மீது சேனைநாதரும் பற்பல அஸ்திரங்களை ஏக காலத்தில் எடுத்து ஏவ அவற்றின் உக்கிரத்தைத் தாங்க மாட்டாதவனாய் ரிஷபன் மாயா உருவம் எடுத்து விண்ணிலே எழுந்தான். நாற்புறமிருந்தும் தன் சக்தியால் அஸ்திரங்களைச் சொரிந்து சேனைநாதனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தான்.

மாயையால் போர்புரியும் அவனை அப்போதே அழிக்க எண்ணம் கொண்டு சேனைநாதன் பகவானைத் தியானித்துச் சக்கராயுதத்தை எடுத்து விட்டான்.

கோடிக்கணக்கான கூரிய முகங்களிலிருந்து ஊழித் தீயைக் கக்கிக்கொண்டு வந்த அஸ்திரம் ரிஷபனின் மாயா ஜாலங்களை ஒரு கணத்தில் அழித்து அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தது. அதன் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி நிற்கச் செய்த ரிஷபனின் முயற்சி பலன் அளிக்கவில்லை. அவன் விடுத்த அஸ்திரங்கள் அனைத்தும் விட்டில் பூச்சிகளைப் போன்று சக்கராயுதத்தை நெருங்கியதுமே அழிந்து போயின.

அப்போது தான் அவனுக்குச் சோலையில் வந்திருப்பது யார் என்பது தெரிந்தது. சக்கராயுதத்தை உடைய பரந்தாமனே அவ்வுருவில் வந்திருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்தான். அவர் யார் என்பதை அறியாது அவரிடம் பகைமை பாராட்டியதுபற்றி அவன் கொஞ்சமும் வருத்தப்படவில்லை. அதை ஒரு நன்மையாகவே ஏற்றுக்கொண்டான். பகவானின் கட்டளையால் சீறிவரும் சக்கராயுதத்திடமிருந்து அவன் தப்ப முடியாது. அவன் ஆவியை அது குடித்தே தீரும். பகவானின் திருக்கரத்தால் அழிவுற்ற அவன் அவரது பாதாரவிந்தங்களில் ஐக்கியமடையும் பேறு பெறுவான் அல்லவா!

பரந்தாமனை மனத்தில் தியானித்த வண்ணம் ஸ்ரீநிவாசனின் முன்பு சென்று அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

“ஹே! பரந்தாமா! பிரம்மன் முதலான தேவர்கள் தங்கள் திரு உருவைக் காணவேண்டி எத்தனை யெத்தனை ஆண்டுகளோ கடுத்தவம் மேற்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியிருக்கத் தங்கள் திவ்வியதரிசனம் கிடைக்கப்பெற்ற நான் எத்தனையோ பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும். கருணை கடாசுரா! சக்கராயுதத்தால் அழியப்போகும் எனக்குப் பரம பதம் கிடைக்க அருளவேண்டும். என் நினைவாக இம்மலைக்கு என் பெயரே விளங்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீநிவாசன் அவன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதாக வாக்கு அளித்தார். ரிஷபன் பகவானை வணங்கி அவரது பாதகமலங்களில் தாழ்ந்து அவரைத் தியானித்து நின்றான். சீறிக்கொண்டு வந்த சக்கராயுதம் அவன் உடலை இரண்டாக அறுத்தெறிந்து அவன் ஆவியைக் குடித்து மீண்டது. ரிஷபனின் ஆன்மா ஜோதியாக எழுந்து பகவானின் பாதாரவிந்தங்களை அடைந்து அவரோடு ஐக்கியமாயிற்று.

அன்றுமுதல் அம்மலைக்கு ரிஷபாத்திரி என்ற பெயரும் விளங்கி வருகிறது.

4. அஞ்சனை பெற்ற அனுக்கிரகம்

திரேதாயுகத்தில் கேசரி என்பவன் ஒருசமயம் பரம சிவனைக் குறித்துத் தவம் இயற்றினான். வெகுகாலம் ஊண் உறக்கத்தை மறந்து கடுமையான தவம் செய்தான் அவன்.

அதன் முடிவில் பரமேஸ்வரன் அவன் முன்பு தோன்றி “பக்தா! நீ கோரும் வரம் யாது?” என்று கேட்டார்.

“மகேஸ்வரா! மிகுந்த பலசாலியாகவும், எவராலும் ஐயிக்க முடியாதவனும், மரணமே இல்லாதவனுமான புத்திரன் ஒருவன் எனக்குப் பிறக்க அருளவேண்டும்” என்று வேண்டினான் கேசரி.

“அந்தப் பாக்கியம் உனக்கில்லை. இருப்பினும் உனக்கு ஒரு புதல்வி பிறப்பாள். உன் விருப்பப்படி அவளுக்கு மைந்தன் உண்டாவான்” என்று அருளி மறைந்தார் ஈசன்.

அவர் அளித்த வரத்தின்படி கேசரிக்குப் பெண்ணொருத்தி பிறந்தாள். அவளுக்கு அஞ்சனை எனப் பெயரிட்டு அவளைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தான் கேசரி.

இப்படி இருந்து வரும்போது ஒருநாள் சோலையிலே ஆனந்தமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்த அஞ்சனையை வானரத் தலைவன் ஒருவன் கண்டான். அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவளிடம் உள்ளத்தை இழந்துவிட்ட அவன் கேசரியிடம் சென்று தன் எண்ணத்தைக் கூறி அவளைத் தனக்கு மணம் செய்து கொடுக்குமாறு கேட்டான். வானரத்

தலைவனின் வீரப்பிரதாபங்களைக் கேட்ட கேசரி அவனே தன் குமாரத்திக்கு உகந்த மணவாளன் எனத் தீர்மானித்து அவளை அவனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். அஞ்சனையும் கணவனோடு மகிழ்ந்து இருந்தான்.

கொஞ்சகாலம் சென்றது. அஞ்சனையின் மகிழ்ச்சி துயரமாக மாறியது. அவளுக்குப் புத்திரபாக்கியம் இல்லாதிருப்பது பெரும் குறையாகத் தோன்றியது. அதனால் அவள் மிகுந்த துக்கத்தோடு இருந்து வரும்போது அவள்மீது கருணை கொண்ட தரும தேவதை ஒரு குறத்தியை போல் வேஷம் பூண்டு அவளிடம் வந்தாள்.

மனவருத்தத்தோடு தனிமையில் அமர்ந்திருந்த அஞ்சனையை நெருங்கி “அம்மணி! தங்களைப் பார்த்தால் பெருத்த சோகத்தோடு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உங்கள் மனத்தை வாட்டிவரும் துயரத்தை என்னிடம் சொல்லுமா! உன் கையைப் பார்த்து அது நிறைவேறுமா என்பதைக் கூறுகிறேன்” என்றாள்.

குறத்தியின் வார்த்தைகளால் களிப்புற்ற அஞ்சனை அவளை அழைத்து முன்னால் அமர்த்தி கையை நீட்டியபடி சொன்னாள்.

“நான் பிறந்த இடமும் புகுந்த இடமும் ஒன்றுக் கொன்று பெருமையில் சளைத்ததல்ல. என் கணவரும் என்னிடம் எத்தனையோ ஆலசயுடன் இருந்து வருகிறார். பிள்ளை இல்லாத குறை எங்கள் மகிழ்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கிறது. அந்த விசாரமே என் உள்ளத்தைப் புழுவாக அரித்து வருகிறது” என்றாள்.

குறத்தி அவள் கையைப் பிடித்து ரேகைகளைக் கூர்ந்து கவனிப்பது போல் பார்த்துவிட்டு, “அம்மணி! நான் சொல்லப் போவது உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்; நம்பத் தகாததாகவும் இருக்கலாம். இருப்பினும் நான் உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். உன் குறை நீங்கும் மார்க்கம் இருக்கிறது. புத்திரபாக்கியம் உனக்குக் கட்டாயம் ஏற்படப் போகிறது. வேங்கடமலையில் சென்று அங்கு உறையும் பரந்தாமனைக் குறித்து தவம் இயற்றினால் விண்ணவரும் போற்றிக் கொண்டாடும் வலிமையுடைய மகன் உனக்குப் பிறப்பான். அவனால் உன் பெயர் விளங்கப் போகிறது. உங்கள் வமிசமே நற்பயன் அடையப் போகிறது” என்றாள்.

குறத்தியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் உற்சாகத் தோடு அஞ்சனை எழுந்து ஓடிச்சென்று கைநிறைய பொன்னும் மணியுமாக எடுத்துவந்து அவளுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தாள். பின்னர், தன் கணவனிடம் அனுமதி பெற்றுத் திருமலைக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

அங்கே ஆகாச கங்கையில் நீராடி ஐம்புலன்களையும் அடக்கிக் காற்றை மட்டுமே உணவாகப் புசித்து, பகவானைக் குறித்துத் தவம் இயற்றத் தொடங்கினாள். இரவு பகல் பாராது தன் லட்சியமே குறியாகக் கொண்டாள். வெய்யில், மழை, பனி, காற்று எதுவும் அவளை ஒன்றும் செய்யவில்லை.

அஞ்சனாதேவியின் கடுமையான தவத்தைக் கண்டு பேராச்சரியம் கொண்டான் வாயு. தன்னை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டு மிகவும் கஷ்டமான விரதம் இருக்கும் அவளுக்குத் தன்னாலான உதவியைச் செய்ய விரும்பினான். தினந்தோறும் வனத்திலிருந்து, கனிந்த பழம் ஒன்றைக் கொணர்ந்து, அவள் சையில் போட்டு வந்தான். பகவத் கடாக்ஷம் என அஞ்சனையும் அதைப் புசித்து வந்தாள்.

இவ்வாறிருக்கும்போது ஒருசமயம் சிவன் தன் தேவியுடன் அவ்வனத்துக்கு வந்து ஆனந்தமாகப் பொழுதைக் கழித்து வந்தார். அப்போது ஒரு மரத்திலே ஆண் பெண் குரங்குகள் இரண்டும் கூடிக் கனித்திருப்பதைக் கண்ட ஈசன் தாமும் அவ்விதமே தேவியுடன் சந்தோஷமுற வேண்டுமென்று எண்ணினார். அவ்வாறே அவ்விருவரும் மந்திகளாக மாறி இன்புற்றிருக்கும்போது மகேச்வரனிடமிருந்து தேஜஸ் வெளிப்பட்டது.

அப்போது வாயுதேவன் அதை அப்படியே ஏந்திவந்து தவத்திலீடுபட்டிருக்கும் அஞ்சனையின் கைகளில் விழச் செய்தான். வழக்கம்போல, கனிதான் விழுந்திருக்கிறதென்று எண்ணி அவளும் அதைப் புசித்து விட்டாள்.

நாட்கள் சென்றன. ஒருநாள் அஞ்சனை தன்னிடம் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டு விட்டாள். மிக்க நியம நிஷ்டைகளுடன் தவம் இயற்றி வந்த தான் எவ்வாறு கருவுற்றது என்பதை அறியாமல் பரிதவித்தாள். இத்தனை நாட்கள் மிகவும் சிரமத்தோடு கடைப்பிடித்து வந்த விரதம் வீணாகி விட்டதே என்று துக்கித்தாள். அப்போது வானிலே அசரீரி ஒன்று தோன்றியது.

“அஞ்சனா! துயரம் கொள்ள வேண்டாம். உன் வயிற்றில் உருவாகி வரும் கரு மகேச்வரனுடையது. ஆதலால் நீ பெருமைப் படலாம். உனக்குப் பிறக்கப் போகும் பிள்ளை எப்பேர்ப்பட்டவன் தெரியுமா? சூரிய வமிசத்தில் ஸ்ரீமன் நாராயணன் இராமச்சந்திரனாய் அவதரித்து துஷ்டநிக்ரக சிஷ்ட பரிபாலனார்த்தம் வனத்துக்கு வர அவன் திருவடி தாங்கும் பேற்றினை உன் குமாரன் அடைவான். விண்ணவரும் அவனைக் கொண்டாடுவார்கள்.”

அசரீரியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துயரம் நீங்கிக் குதூகலமடைந்தாள் அஞ்சனை. காலக்கிரமத்தில் அவளுக்கு வானர உருவில் ஆண்மகவு ஒன்று பிறந்தது.

சிவனுடைய அருளால் பிறந்த அக்குழந்தை சாதாரண மாக இல்லை. வானிலே உதித்துவந்த சூரியனை ஒரு கனி என நினைத்து அதைப் பறித்துச் சாப்பிடக் கிளம்பி விட்டான். வாயு வேகமாய் வரும் வானரச் சிசுவைக் கண்டு விண்ணவர்கள் பிரம்மதேவனிடம் ஒடி அலறினார்கள். பிரம்ம தேவன் அவன் போக்கைத் தடுக்கப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் அவனை அடிக்க, பாலகன் தாக்குண்டு மயங்கிப் பூமியில் வந்து விழுந்தான்.

அதைக் கண்ட அஞ்சனை கதிகலங்கிப் போய் தன் பிள்ளைக்கு இந்தத் துன்பம் நேர்ந்து விட்டதே என மூர்ச்சையுற்ற அவன் உடலை எடுத்துத் தன் மடிமீது கிடத்திக் கொண்டு கதறினாள்.

“நான் எத்தனை பாடுபட்டு இந்தப் பிள்ளையை அடைந்தேன் என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்களா? கணப்பொழுதில் இவனைக் கொன்று விட்டீர்களே. இது நியாயம் தானா?” என்று பிரம்மதேவனைப் பார்த்துக் கதறினாள்.

அதைப் பார்த்த தேவர்கள் மிகவும் பச்சாதாபப்பட்டு அவனை நோக்கிச் சொன்னார்கள்.

“அஞ்சனா! கவலைப்பட வேண்டாம். உன் மகனுக்கு எதுவும் நேர்ந்து விடவில்லை. இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து விடுவான். சூரியனை அவன் நெருங்குவதால் எத்தனையோ இன்னல்கள் ஏற்படும் என்பதற்காக அவனைத் தடுக்கவே பிரம்மதேவன் பிரம்மாஸ்திரத்தால் அடித்து வீழ்த்த நேர்ந்தது. வருத்தப்படாதே.

உன் மகனுக்கு மரணம் என்பதே கிடையாது. ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்குப் பரம பக்தனாகி அழியாப் புகழ் அடையப் போகிறான். எவராலும் ஜயிக்க முடியாத வலிமை அவனுக்கு உண்டாக நாங்கள் அனுக்கிரகிக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல. இந்தப் புனித தலத்தில் தவமியற்றி இப்பேறு பெற்றதால் இம்மலை உன் பெயரால் அஞ்சனத்திரி என விளங்கட்டும்.”

அவ்வாறே சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான் பாலகன். அளவில்லா ஆனந்தம் கொண்ட அஞ்சனையும் மகனை அணைத்து முத்தமிட்டுப் பகவானின் கருணாகடாக்ஷத்தை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து தனதிருப்பிடம் திரும்பினான்.

5. வேங்கடம் என விளங்குதல்

ஸ்ரீசைலத்துக்கு மேற்கே நந்தனபுரம் என்றொரு ஊர் இருந்தது. அங்கே புரந்தரன் என்னும் பெயர்கொண்ட அந்தணன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் கல்வி கேள்வி களில் நன்கு தேர்ச்சிப்பெற்றவன். அவனுக்கு மாதவன் என்ற புத்திரன் இருந்தான்.

மாகவனும் தந்தையைப்போன்று சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவன். அவன் மனைவி சந்திரரேகை என்பவள் கணவனையே தெய்வமாக எண்ணி அறம் வழுவாது வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஒரு சமயம் இருவரும் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு ஊராகச் சென்று அங்கங்கே உள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி இறைவனைத் தரிசித்து ஆனந்தமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். ஓரிடத்தில் அழகியத் தடாகம் ஒன்றைக் கண்டு அதனருகே சிலகாலம் தங்கி மகிழ்ச்சியோடு இருந்து வந்தனர்.

ஒரு நாள் மனைவியைத் தடாகக் கரையிலே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அவன் மட்டும் வனத்தினுள்ளே போய் கனிகள் எடுத்துவரச் சென்றான். அங்கே அவன் விதி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது. காட்டினுள்ளே புல் அறுத்துவர வந்திருந்த புலச்சியைக் கண்டான்.

அவளுடைய அழகியத் தோற்றம் அவன் கருத்தைக் கவர்ந்தது. தன் மனைவியை மறந்தான்; தான் வந்த காரியத்தை மறந்தான். அந்தப் புலைச்சியின் அழகிலே ஈடுபட்டு அவளைப் பின்தொடர்ந்தான். அவளிடம் மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்துத் தன் உள்ளத்து ஆசையைத் தெரிவித்து, தன்னை மணக்கச் சம்மதமா என்று கேட்டான்.

அந்தப்பெண்ணும் அவளிடம் விருப்பம்கொண்டு அவன் கோரிக்கைக்குச் சம்மதித்தாள். மாதவன் அவளுடனே சென்று அவளை மணந்துகொண்டான். இருவரும் தனியே இருந்து வந்தனர். அவர்கள் வழக்கப்படி கோ மாமிச பக்ஷணம் முதலிய பழக்கங்களுக்கு அடிமையானான். தான் அந்தணக் குலத்தில் பிறந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவன் என்பதை அவன் நினைக்கவேயில்லை. காமம் அவன் கண்களை மறைத்ததோடு அவன் அறிவையும் மழுங்கச்செய்து விட்டது. தனியே வந்து சிக்கிக்கொள்ளும் அந்தணர்களையும் வயோதிகர்களையும் அடித்து ஹிம்சித்து அவர்களுடைய பொருளைக் கொள்ளுகொண்டு வந்து அவளிடம் கொடுப்பான்.

இப்படியாகக் காலம் செல்லச் செல்ல, மாதவன் காம வசப்பட்டவனாய் எந்நேரமும் அவளோடு சுற்றித்திரிந்து வந்ததால், உடல் நலிவுற்று நோயில் படுத்து விட்டான். அவனால் இனி சம்பாதிக்க முடியாது என ஆகிவிட்டது. அவன் அழகு நிறைந்த மேனியும் கட்டுத் தளர்ந்து பார்க்கச் சகிக்க முடியாதபடி இருந்தது. அதன் பிறகு அவளிடம் அவளுக்கு என்ன வேலை? அவனைக் கடிந்து பேசத் தொடங்கினாள். கடைசியில் ஒரு நாள் அவனைக் கை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டாள்.

தனித்து விடப்பட்ட மாதவன் அப்போது தான் தன் நிலைமையை உணர்ந்தான். தான் செய்த பாபக் கர்மாக்களுக்காக வருந்தினான். நிலைமை மீறி விட்டபின்பு வருந்தி தான் என்ன பிரயோசனம்? மனைவியிடம் திரும்பிச் செல்லவும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லை. தன்னந்தனியாகச் சோலையிலே விட்டுவிட்டுச் சென்று இத்தனைக் காலமாகத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காது இருந்துவிட்டு, இப்போது நோயால் வருந்தும் போது சென்றால் அவனை அவள் வரவேற்பாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? ஆகவே தன் துர்பாக்கிய நிலையை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் நோக வருந்தியபடி ஊர் ஊராகச் சென்றான்.

அவ்விதம் வரும்போது ஆதிசேஷனே உருவான சேஷா சலத்தை அடைந்தான். அதைப்பற்றிப் பலர் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்டு அவனும் அங்கு வந்துசேர்ந்தான். தன்னுடைய பாபவினைகள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று புனிதனாகும்படி பகவானே மனம் உருகப் பிரார்த்தித்தப்படி மலேமீது ஏறினான்.

அப்புனித ஸ்தலத்தில் அவன் காலடி பட்டமாத் திரத்திலேயே அக்கினிதேவன் அவன் அடிபாதத்திலிருந்து உச்சந்தலை வரைப் பற்றி எரிக்கத் தொடங்கினான். அந்தக்ஷணமே அவன் பாபங்கள் அனைத்தும் எரிந்து சாம்பராயிற்று. புனிதனாகி விட்ட மாதவன் கண்டோர் வணங்கத்தக்கத் தேஜஸோடு விளங்கினான்.

அம்மலையில் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த தபோவனர்கள் அவன் திருவுருவத்தைக் கண்டு பிரமித்து அவனை விசாரித்தனர். தன் விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் மாதவன் அவர்களுக்குக் கூறினான். பகவானின் கருணைகடாஷுத்தால் பாபம் அழிந்து புனித தேகத்தை அடைந்த அவனை எல்லோரும் கொண்டாடினார்கள். அதன் காரணமாகவே அத்திருமலைக்கு வேங்கடம் எனப்பெயர் விளங்கட்டுமென்று எல்லோரும் ஆனந்தித்தனர்.

வே என்ற எழுத்து பாபம் என்பதைக் குறிக்கும். கட என்ற வார்த்தையோ எரித்தல் என்ற பொருளைக் கொடுக்கக் கூடியது. மாதவனின் பாபவினைகள் அனைத்தும் எரிந்து சாம்பராகியதால் அம்மலைக்கு வேங்கடம் என்ற பெயர் சிறப்பாக அமைந்தது.

தம்மை அண்டிய பக்தர்களின் பாபவினைகள் அழிந்து அவர்கள் நற்கதி அடையச் செய்யும் பக்தரக்ஷகனான ஸ்ரீநிவாசனின் கருணாப்ரவாகத்தை எண்ணி யெண்ணி மகிழ்ச்சி தாளாது, பகவானைப் போற்றித் துதித்தான் மாதவன். பின்னர், அவன் சிறிது காலம் அங்கேயே தவம் இயற்றி பகவானின் அருட்காட்சி பெற்று அவரது பாதார விந்தங்களைச் சேர்ந்தான்.

6. சோழராஜனுக்கு அருளிய ஸ்ரீநிவாசன்

ஒரு சமயம் சோழராஜன் ஒருவன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்றான். வனங்களில் மனம் போனபடித் திரிந்த

துஷ்டமிருகங்களை உடன் வந்த வீரர்களுடன் வேட்டையாடியபடி சேஷாசலத்தை அடைந்தான். அம்மலைச் சரிவுகளில் அடர்ந்திருந்த காடுகளிலே புகுந்து மிருகங்களைத் துரத்தத் தொடங்கினான்.

வேட்டையின் சுவாரஸ்யத்தில் மன்னன் தன் வீரர்களிடமிருந்து பிரிந்துவிட்டான். பாதையும் தவறி விட்டது. தட்டுத்தடுமாரியபடி குதிரைமீது கண்ணுக்குத் தெரிந்த பாதைகளில் புகுந்து வரும்போது ஓரிடத்தில் அழகு மடந்தை ஒருத்தியைக் கண்டான். மலர்களைக் கொய்தபடி வந்து கொண்டிருந்த அவளைப் பார்த்ததும் அரசனுக்கு மையல் பிறந்து விட்டது. அவளுடைய லாவண்யத்திலே மயங்கிய அரசன் அவளை நெருங்கினான்.

அரசனைக் கண்டதும் அவள் விரைந்து நடக்க முயன்றாள்.

“பெண்ணே! சற்று நிில்!” என்று அவளைப் பார்த்துக் கூறிய அரசன் அவள் முன்பு வந்து நின்றான்.

“கொடிய மிருகங்கள் வாழ்ந்துவரும் இக்கானகத்தில் தனித்து வந்திருக்கும் நீ யார்? உன் பெயர் என்ன? உன் பெற்றோர்கள் யார்?” என்று கேட்டான்.

அவளைப்பார்த்த அவளும் நாணத்தால் தலை கவிழ, “ஐயா! நான் நாகலோகத்தைச் சேர்ந்தவன். என் தந்தை நாகர் வேந்தனான தனுசன் என்பவர்” என்றான்.

“ஆரணங்கே! உன்னை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். உன்னைப் பார்த்தது முதல் நான் என் வசம் இழந்தவனாகி விட்டேன். உனக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதா? அப்படி ஆகாதிருக்குமானால் உன்னை மணக்க எண்ணம் கொண்டுள்ளேன்” என்றான் அரசன்.

“ஐயா! என் தந்தை இப்பூவுலக மன்னருக்குள் உயர்ந்த குணமும், அழகும், அறிவும் கொண்டவருக்கே உன்னை மணம் புரிந்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்துள்ளார். ஆகவே அவரைக் கண்டு உங்கள் எண்ணத்தைத் தெரிவியுங்கள்” என்றான்.

“பெண்ணே! நானும் ஓர் அரசகுமாரன் தான். சோழ தேசத்தின் மன்னன். உன் தந்தையின் விருப்பத்துக்கு எந்த வகையிலும் நான் ஏற்றவனாகவே இருப்பேன். அவர் மறுக்க மட்டார். பாதாளலோகம் வரை சென்று திரும்புவதென்றால்

தாமதமாகக் கூடும் அல்லவா? அதுவரை என் உள்ளம் பொறுக்காது. அரசர்களுக்கென காந்தர்வ மணம் நிர்ணயிக் கப் பட்டிருக்கிறது. எண்வகை மணங்களிலே அதுவும் ஒன்று. எத்தனையோ அரசகன்னியர் அம்முறையில் தம் கணவரை அடைந்திருக்கின்றனர். ஆகவே நாம் இருவரும் காந்தர்வ முறையில் மணம் செய்து கொள்வோம். அதன் பின்னர் நீ திரும்பிச்சென்று உன் தந்தையிடம் என்னைப்பற்றித் தெரி விக்கலாம்” என்றான் சோழராஜன்.

அந்த நிலையிலேதான் அவளும் இருந்தாள். அரசனின் அழகுப் பிம்பம் அவள் மனத்தைக்கசக்கிப் பிழிந்தது. ஆகவே அரசன் கேட்டபோது அவள் மறுப்பு சொல்லாமல் சம்மதித்து விட்டாள்.

அரசனும் நாககன்னிகையும் காந்தர்வ விதிப்படி மணந்து கொண்டு சில நாட்கள் அந்த வனத்திலே ஆனந்தமாகப் பொழுதைக் கழித்தனர். பின்னர், அவள் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுப் பாதாளலோகம் சென்றாள். அரசனும் புறப் பட்டுத் தன் ஊர் வந்து சேர்ந்தான்.

பாதாளலோகத்தை அடைந்ததும் அக்கன்னி தந்தையிடம் சென்று சேஷாசலத்திலே நடந்தவற்றை விபரமாகத் தெரிவித்தாள். சோழராஜனை அவள் மணந்தது குறித்து அவன் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான்.

இப்படியிருக்கும்போது நாககன்னிகை கர்ப்பமுற்று குறித்த காலத்தில் அழகிய ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். குழந்தை பிறந்த நேரத்தையும், அவனது அழகிய தோற்றத்தையும் கவனித்து, பிற்காலத்தில் அக்குமாரன் எண் திசையும் கீர்த்தி பரவக்கூடிய அரசனாக விளங்குவான் என்றனர் அனைவரும். நாககன்னிகை குழந்தையைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தாள்.

ஒரு நாள் பாலகன் தன் தாயைப் பார்த்து. “அம்மா என் தந்தை யார்? அவர் எங்கே இருக்கிறார்?” என்று கேட்டான்.

“மகனே, உன் தந்தை பூலோகத்தில் சோழநாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வரும் மன்னவர் ஆவார்!” என்றாள் தாய்.

“அம்மா, தந்தையைக் காணவேண்டுமென்று ஆசை எழுகிறது. நான் என்ன செய்வது? தந்தையிடம் செல்ல அனுமதிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான் குமாரன்.

குமாரனின் விருப்பத்தை அறிந்தபோது தனுசன் அதற்குத் தடை விதிக்கவிரும்பவில்லை. அவனுக்கு ஆசிகள் பல கூறி வழி சொல்லி அனுப்பிவைக்க ஏற்பாடு செய்தான்.

சோழநாட்டை அடைந்ததும் அரசனுடைய அவையைத் தேடிச்சென்று அரசனைப் பணிந்து வணங்கினான் அரச குமாரன்.

அரச லக்ஷணங்கள் அனைத்தும் பொருந்தி மன்மதனே உருவெடுத்து வந்திருக்கிறானே என வியக்கும்படி வந்து நிற்கும் பாலகனைக் கண்டதும் அரசனுக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை.

“குமாரா, நீ யார்? என்னைத் தேடி வந்த நிமித்தம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“தந்தையே, நான் தங்கள் குமாரன்...” என்றதும் அரசன் உள்பட அவையிலிருந்தவர்கள் திகைத்தனர். அவன் மேலும் சொன்னான்.

“தந்தையே, சேஷாசலத்தில் ஒரு சமயம் தாங்கள் வேட்டையாட வந்திருந்தபோது என் தாய் நாககன்னி கையைச் சந்தித்து மோகித்து அவளைக் காந்தருவ முறைப் படி மணம் புரிந்து கொண்டார்களாமே. அது தங்களுக்கு மறந்து விட்டதா?” என்று கேட்டான் அரசகுமாரன்.

அதே சமயம் அசரீரி ஒன்று எழுந்தது.

“சோழ மன்னா! இக்குமாரன் யார் என்று ஐயுற வேண்டாம். நாக கன்னிகைக்கும் உனக்கும் பிறந்த குமாரன் இவனே. அனைவரும் போற்றத் தகுந்த குணங்களோடு அரசனாக விளங்கப் போகும் இவனை ஏற்றுக் கொள். திருவேங்கடமலை மீது வாசம் கொண்டிருக்கும் பகவான் ஸ்ரீநிவாசனுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து பேரும் புகழும் எய்துவான்.”

அசரீரியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அமைச்சர் முதலான பிரதானிகள், “அரசே! இனி எவ்விதச் சந்தேகமும் கொள்ள வேண்டாம். குமாரனை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்றனர்.

சோழ மன்னனும் குமாரனை இரு கைகளாலும் வாரி அணைத்து அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தான். தாயைப் பற்றியும் பாட்டனைப் பற்றியும் அவனிடம் விசாரித்தான்.

காலப்போக்கிலே அரசன் முதுமை எய்தவே அரச குமாரன் அரசனாக முடிசூட்டப்பெற்றான். அவனும் குடி மக்கள் நலனையே தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டு செவ் வெணே ஆட்சி புரிந்துவந்தான். அவன் புகழ் எட்டு திசைகளிலும் பரவியது.

ஒரு நாள் அரசனைக் காண இடையர் சிலர் அரண் மனைக்கு வந்தனர். அரசன் அவர்களை அன்போடு விசாரித்த போது அவர்கள் சொன்னார்கள்.

“அரசே! நாங்கள் வேங்கடமலையில் வாழ்பவர்கள். மாடுகளை மேய்த்து வாழ்பவர்கள். தினமும் மாடுகள்கறக்கும் பாலைக் குடங்களில் நிரப்பித் தங்களுக்குக் கொடுக்கவென எடுத்து வரும்போது வழியில் இருந்த ஓர் புற்றின் அருகே வந்ததும் குடங்கள் இரண்டாக உடைந்து பால் முழுவதும் புற்றிலே வழிந்து விடுகிறது. ஓரிரண்டு நாட்கள் எங்களுக்கு இது அதிசயமாக இருந்தது. தினமும் அவ்வாறு நிகழ்ந்து வருவதால் தங்கள் சமூகத்தில் தெரிவிக்க விரும்பி வந்தோம்.”

இடையர்கள் கூறிய விவரம் அரசனுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதைத் தான் கவனிப்பதாகச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவைத்தான்.

அன்றிரவு அரசன் தூங்கும்போது கனா ஒன்றுகண்டான்.

நீருண்ட மேகம் போன்றுகருமை நிறத்துடன் மார்பிலே பெண் உருவம் ஒன்று மின்னக் கையில் வில்லுடன் ஓர் ஆள் அரசனை நெருங்கி வந்து நின்றான். அவனைப் பார்த்து அரசன், “யாரப்பா, நீ? உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“அரசே! திருமலையில் இருப்பிடம் கொண்டுள்ள ஸ்ரீநிவாசன் உங்களை இப்பொழுதே அழைத்து வருமாறு அனுப்பினார்?” என்றான் அந்த மனிதன்.

அரசனும் மகிழ்ச்சியோடு அவனைப் பின்தொடர்ந்து சேஷகிரியை அடைந்தான். அங்கே நவரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட ஒளிமிக்க அழகிய விமானத்தின் கீழ் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவியரோடு, சங்கு சக்கரமும் மகரக்குழையும் துளசிமாலையும் விளங்க கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு பகவானின் திவ்விய சொரூபத்தைக் கண்டான். அத்தோற் றத்தைக் காணக் காண அவன் உள்ளம் உருகியது. அந்த

ஆனந்தப் பரவசக் காட்சியை கண்கொண்ட மட்டும் அள்ளிப் பருகினான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தக் காட்சி நிழலுருவமாக மாறி மறைந்தது. அரசன் திடுக்கிட்டு எழுந்தபோது கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான்.

மறுநாள் காலை யில் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி பிரதானிகளை வரவழைத்து அவர்களிடம் இரவு தான் கண்ட கனுவைத் தெரிவித்தான்.

“ஆஹா! அந்தக் காட்சியை எப்படி விவரித்தாலும் என்னுள்ளம் திருப்தி அடையவில்லை. இது எதைக் குறிக்கிறது? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை. நீங்கள்தான் கூறவேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

மந்திரி பிரதானிகள் அரசனைப் பார்த்து, “மன்னவா! தங்கள் கனவுக்கும் நேற்று காலை அவையில் நாம் இடையர் மூலம் கேள்விப்பட்ட அதிசயச் சம்பவம் பற்றிய விவரத்துக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்கிறதென்றே எண்ணுகிறோம். பகவான் ஸ்ரீநிவாசன் திருமலையிலே புற்றினுள் இடம் கொண்டிருக்கிறார் போலும். புற்றிலே பாலைக்கொண்டு அபிஷேகம் செய்வித்தால், புற்று கரைந்து பகவான் வெளிப்படக்கூடும். அவருக்கு அழகிய திரு ஆலயம் ஒன்று அமைக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டவே, பகவான் தங்கள் கனவில் தோன்றி தங்களை அழைத்துச் சென்று அந்த அரிய காட்சியைக் காட்டியிருக்கிறார் என்றே நினைக்கிறோம்” என்றனர்.

அதே சமயம் அரசனைத் தேடி வேடுவன் ஒருவன் வந்து காத்திருப்பதாகக் காவலர் வந்து அறிவித்தனர்.

அரசனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. உடனே அவனை அழைத்துவரும்படி சொன்னான்.

உள்ளே வந்த வேடன் அரசனைப் பணிந்து வணங்கினான்.

“மகாராஜா! நாங்கள் திருமலையில் வாழ்பவர்கள்...” என்று அவன் தொடங்கியதும், அடுத்து அவன் என்ன ஆச்சரியத்தைச் சொல்லப்போகின்றானோ என்று அவனையே சபையிலிருந்த அனைவரும் கவனித்தனர்.

“...புங்கம் விதையைக்கொண்டு வந்து இடித்து மாவாக்கி நாங்கள் அதை உணவாகக் கொள்கிறோம். தினந்

தோறும் வெண்மையான நிறமுள்ள ஓர் ஆண் பன்றி என் குடிசைக்கு வந்து நாங்கள் யாரும் இல்லாதபோது அந்த மாவு முழுவதையும் தின்றுவிட்டுப் போய்விடுகின்றது. அதைத் தடுக்க என் மகனைக் காவலாக வைத்துவிட்டுச் சென்றோம். காட்டுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பும்போது என் மகன் புங்கம் விதை மாவை வெண்ணையோடு கலந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டோம். எனக்குக் கோபம் அதிகமாக வந்துவிட்டது. பன்றி திருடிச் சாப்பிட்டு விடுகின்றதே என, மகனைக் காவலுக்கு வைத்தால், அவனே அதைச் சாப்பிடுவதா? கையிலிருந்த கொடுவானை ஒங்கியபடி, “அடே என்ன காரியம் செய்கிறாய்? பகவானுக்கு நிவேதிக்காது நாங்கள் உண்ணுவதில்லை. அப்படியிருக்க, பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்யாமல் நீ எப்படிப் புசிக்கத் துணிந்தாய்?” என்று ஆக்ரோஷத்தோடு அவன் மீது பாய்ந்தேன்.

“அப்போது “நில்!” என்ற கர்ஜனை கேட்டது. அதன் ஒலி: அண்ட சராசரங்களையும் கிடுகிடுக்க வைத்தது. நான் பதறிப் போய் நின்று விட்டேன்.

“அடே! மகனை ஒன்றும் செய்யாதே! சாக்ஷாத் பரந்தாமனே உன்மேல் கிருபைகொண்டு உன் மகன் மூலமாக புங்கம் விதை மாவினை உண்டார். நேராக அரசனிடம் சென்று இச்சம்பவத்தைப் பற்றிக் கூறு. அவனும் விசித்திர கனவு ஒன்று கண்டிருப்பான்.”

“அசரீரி சொல்லியவாறு உடனே ஓடி வந்தேன். மகாராஜா! எனக்கு இதுபற்றி ஒன்றும் விளங்கவில்லை!” என்று மீண்டும் அவன் தெண்டனிட்டு வணங்கினான்.

இடையர் வந்து சொன்னதும், தான் இரவிலே கனவு கண்டதும், வேடுவன் வந்து சொன்னதும் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது என்றே அரசனுக்குத் தோன்றியது. மறு நாளே எல்லோரும் திருமலைக்குச் சென்று பார்ப்பதென முடிவு செய்தனர்.

அவ்வாறே மந்திரி பிரதானிகள் பின்தொடர அரசன் திருமலைக்கு வந்து சேர்ந்தான். இடையரைக் கூப்பிட்டு அவர்கள் குறிப்பிட்ட புற்றுக்குத் தங்களை அழைத்துச் செல்லுமாறு உத்தரவிட்டான். அவர்கள் புற்று இருக்குமிடத்துக்குப் போகும்போது வழியிலே வேடுவன் ஓடிவந்தான்.

“மகாராஜா! நான் குறிப்பிடும் பன்றி அங்கோர் புதரில் பதுங்கியிருக்கிறது. உடன் வந்தால் காட்டுகிறேன்” என்றான் அவன்.

அரசனும் அவனோடு வந்தவர்களும் வேடுவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்.

அவர்கள் வருவதைக் கண்டதும் புதரிலிருந்த பன்றி அதை விட்டு ஓடத் தொடங்கியது. அரசனும் அதைத் தொடர்ந்து செல்ல உத்தரவிட்டான். வளைந்து வளைந்து புதர்களிலும் செடிகளிலும் புகுந்து ஓடிய பன்றி ஓரிடத்தில் தோன்றியிருந்த புற்றிலே போய் நுழைந்துவிட்டது. அரசனோடு ஓடி வந்த இடையர்கள், “அரசே! நாங்கள் குறிப்பிட்ட புற்று இதுதான்!” என்றனர்.

“மகாராஜா! ஹிரண்யாசுஷன் முன்பு பாதாளத்தில் பூமியை ஒளித்து வைத்தபோது அவனுடன் சண்டையிட்டு அவன் உடலைக் கிழித்து பூமியை மீட்டுத் தாங்கியபடி வெளிப்பட்ட ஆண் பன்றியே இது. இப்புற்றிலே தான் பகவான் இருக்கவேண்டும். புற்றை அடியோடு தோண்டி எடுத்தால் தெரியவரும்” என்றான் வேடுவன்.

“அடே! என்ன காரியம் சொன்னாய்? அது பெரும் பிழையன்றோ!” என்று சொன்ன அரசன் இடையர்களைக் கூப்பிட்டுப் பால் குடங்களை எடுத்து வருமாறு சொன்னான்.

இடையர்களும் ஓடிச்சென்று குடம் குடமாகப் பாலைக் கொணர்ந்தனர். அரசன் மிகவும் பயபக்தியோடு பகவானை மனத்தில் தியானித்து, அந்தப் புற்றை மும்முறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தான். பின்னர் குடங்களில் கொண்டு வரப் பட்ட பால் முழுவதையும் புற்றின் மேலே அபிஷேகம் செய்தான்.

புற்று கரைந்தது. உள்ளே அழகிய விமானத்தின் நடுவே பகவான் ஆதிவராகமூர்த்தி கருணை விலாசத்தோடு எழுந்தருளியிருப்பதைக் கண்டு அரசன் முதலானோர் பரவசமடைந்தனர். கை கூப்பிப் பகவானைத் தொழுதனர்.

வராகப் பெருமானும் கிருபாகடாசுஷத்தோடு அவர்களைப் பார்த்து, “சோழராஜன்! இங்கிருந்து தெற்காகக் கொஞ்ச தூரத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் அருகே புளிய மரத்தின் கீழ் ஸ்ரீநிவாசன் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவன் இரு முழந்தாள்கள் வரை புற்று வளர்ந்திருக்கிறது. தன்னை அண்டிவரும் பக்தர்களுக்கு இகபர நலங்கள் தருவதற்காக வைகுந்தத்தை விட்டு இப்பூவுலகில் வந்து தங்கியுள்ளான். அவனை ஆராதித்து அவனுக்கோர் ஆலயம் எழுப்பி திருப்பணிகள் செய்வதோடு, புஷ்கரிணியின் மேற்குக்

கரையில் எனக்கும் ஓர் ஆலயம் நிர்மாணித்து நாள்தோறும் ஆராதனைகள் செய்துவா” என்று அருளி மறைந்தார்.

பகவானின் கட்டளைப்படி அரசன் ஸ்வாமி புஷ் கரிணியைத் தேடிச் சென்றான். அங்கே புளியமரத்தின் கீழ் முழந்தாள்கள் வரை புற்று வளர்ந்திருக்க யோகத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீநிவாசனைக் கண்டான். பாலைக் கொண்டு வரச் செய்து அதை அவருக்கு அபிஷேகம் செய்ய, புற்று கரைந்து பகவான் பூரணமாகக் கட்சி தந்தார்.

அரசனும் மந்திரி பிரதானிகளும், அவர்களுடன் வந்திருந்த இடையர்களும் வேடுவர்களும் பகவானைப் பக்தி யோடு வணங்கி நின்றார்கள்.

“சோழராஜன்! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? கேள்!” என்றார் ஸ்ரீநிவாசன்.

“ப்ரபோ! தங்கள் திவ்விய தரிசனத்தைக் காண முனிவர்களும் கடுமையான தவம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட இத்திரு உருவத்தை நாட்டு மக்கள் யாவரும் கண்டு தங்களை ஆரதிக்கத் தாங்கள் எப்போதும் இங்கு வாசம் கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்று கோரினான் அரசன்.

“உன் விருப்பப்படியே இத் திருமலையிலேயே நான் என்றும் இருப்பேன். எனக்கும் வராகப் பெருமானுக்கும் திருக்கோயில் திருப்பணிகள் நடத்தி மூன்று காலமும் ஆராதனைகளைச் செய்து வா!” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார் ஸ்ரீநிவாசன்.

அரசனும் மற்றவர்களும் ஆக் கண் கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தித்துப் பகவானைக் கொண்டாடினர்.

உடனே அரசன் கோயில் திருப்பணிகளை ஆரம்பித்தான். மளமளவென்று வேலைகள் பூர்த்தியாகின.

கண்ணைக் கவரும் விதத்தில் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் ஆலயங்கள் எழுந்தன. அரசன் நல்ல நாள் குறித்து, அன்று சான்றோர்களைக் கொண்டு கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தான். அதனைத் தொடர்ந்து சில நாட்களுக்குத் திருவிழா கொண்டாடப்பட்டது. விண்ணவரும் மண்ணவரும் ஒருங்கே போற்றிக்கொண்டாட அரசன் பகவானின் திருவிழா வைபவத்தைப் பூர்த்திச் செய்துகொண்டு அவரது பரிபூர்ண கடாசுத்தோடு ஊர் திரும்பினான்.

7. ஆதிசேஷனின் கர்வபங்கம்

ஒரு சமயம் ஆதிசேஷன் தனக்கிருக்கும் பாக்கியங்களை நினைத்துப் பார்த்தான்.

பகவான் அவன் மீது சயனித்திருக்கிறார். இவ்வுலகையே தலையால் தாங்குகிறான். இன்னும் என்ன வேண்டும்?

அவன் உள்ளத்தில் சற்றுக் கர்வம் தலை தூக்கியது. இந்திராதி தேவர்களுக்குத் தான் எந்த விதத்திலும் குறைந்த வனல்லன் என்று எண்ணினான் அவன். பகவானின் கிருபா கடாக்ஷம் எப்போதும் அவன் மீது விழுந்து வருகிறது அல்லவா.

மமதையோடு அவன் இருக்கும்போது பகவானைத் தரிசிக்க வாயுதேவன் திருப்பாற்கடலுக்கு வந்தான். அப்போது பகவானும் தம் தேவியருடன் தனித்திருந்தபடியால், ஆதிசேஷன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

“நீ இங்கு ஏன் வந்தாய்? பகவானைப் பார்க்கும் சமயம் இதுவல்ல!” என்று அலட்சியமாகப் பேசினான் ஆதிசேஷன்.

“சர்வ வியாபியான என்னைத் தடுத்து நிறுத்தும் சக்தி உனக்கிருக்கிறதா?” என்று கேட்டான் வாயுதேவன்.

“என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? பகவானுக்கே பாயாக இருக்கிறேன் என்பது மறந்துவிட்டதா? அவருக்குக் குடையும் நானே. பூவுலகம் முழுமையும் நானல்லவோ தாங்குகிறேன். இப்படியாகப் பகவானை விட்டு ஒருகணமும் பிரியாது அவருக்குத் தொண்டாற்றிவரும் எனக்கு நீ எப்படி ஈடாக முடியும்?” என்று கேட்டான் ஆதிசேஷன்.

அதைக் கேட்ட வாயுதேவன் சிரித்தான்.

நீ கூறியவை உண்மையாக இருக்கலாம். அதற்காக உன்னைப்போல் பகவானிடம் பக்தி பூண்டவர் யாரும் இருக்க முடியாது என்று சொல்வது பைத்தியக்காரத்தனமே. எல்லா உயிர்க்கும் நான் ஆதாரமாகத் திரிபவன். பலம், ஞானம், பக்தி ஆகியவற்றில் நான் உன்னைவிட மேம்

பட்டவனே. ஒரு விதத்தில் பார்க்கப்போனால் உன்னை வேலைக் காரன் என்று தான் சொல்ல முடியும்” என்றான்.

ஆதிசேஷனுக்குக் கட்டுக்கடங்காத கோபம் வந்து விட்டது.

“என்னை வேலைக்காரன் என்று இகழ்கிறாய்? உன் பெருமையைப்பற்றி நீ தான் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாயே தவிர, வேறு யார் புகழ்கிறார்கள்? நம்மில் யார் பலம் மிக்கவர் என்பதைப் பார்த்துவிடலாமே!” என்றான்.

அப்போது பகவான் வெளிப்படவே அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்க முடிந்தது. ஆதிசேஷனின் உள்ளத்திலே கொண்டிருந்த மமதையை அகற்ற எண்ணம் கொண்டார்.

பகவானைக் கண்டதும் ஆதிசேஷன் பணிந்து, “ப்ரபோ! தங்களை விட்டுப் பிரியாது தங்களுக்கே தொண்டாற்றிவரும் என்னை வாயுதேவன் சக்தியற்றவன் என இகழ்ந்து பேசினான். அவனுக்கு நான் எவ்விதத்தில் சளைத்தவன்?” என்று கேட்டான்.

வாயுதேவனும் தன்பங்கை எடுத்துச் சொன்னான்.

பகவான் ஆதிசேஷனைப் பார்த்து, “அனந்தா! உனக்குச் சக்தி ஏது? வாயுவோ எல்லா உயிர்க்கும் ஜீவாதாரன். அவன் உன்னிலும் சக்திவாய்ந்தவனே. நீ என்னைத் தாங்குவதாலும், பூமியைத் தாங்குவதாலும் வாயுவைவிட சக்தி வாய்ந்தவன் என்றோ எண்ணவேண்டாம். நானே ஆமையாகி இப்பூபாரம் முழுமையும் தாங்குவேன். மேலும், வாயு உன்னைவிட எனக்கு அந்தரங்கமானவன் அன்றோ!” என்றார்.

அதைக்கேட்ட ஆதிசேஷன் பெரிதும் வருந்தினான். பகவானின் வார்த்தைகள் அவன் உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கின. தான் வாயுவைவிட எவ்விதத்திலும் பலசாலி என்பதை நிரூபிக்க விரும்பினான். பகவானைப் பணிந்து “ப்ரபோ! எங்களில் யார் பலசாலி என்பதைத் தாங்களே தீர்மானிக்க வேண்டும். நான் மேரு புத்திரனைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன். வாயு தன் பலத்தைக்கொண்டு மலையைப் பெயர்த்து விடவேண்டும்” என்று கோரினான்.

பகவானும் வாயுவைப் பார்த்து, “என்ன?” என்று கேட்டார்.

“சுவாமி! தங்கள் திருவுள்ளம் அதுவானால் நான் இதற்குச் சம்மதிக்கிறேன்” என்றான் வாயுதேவன்.

ஆதிசேஷன் மலையைத் தன் உடலால் சுற்றி கெட்டியாக அழுத்திக்கொண்டான்.

“ம், ஜகட்டும்! எங்கே அசைக்க முடிகிறதா என்பதை முதலில் பார்ப்போம்” என்றான் கர்வத்தோடு.

வாயுதேவனோ பகவானை மனத்தில் தியானித்து காரியத்தில் வெற்றியை அளிக்குமாறு வேண்டியவனாய், பலமாக வீசத்தொடங்கினான். சுண்ணேரத்தில் அவன் வேகம் அதிகமாகியது. ஆதிசேஷன் சுற்றி அழுத்திக்கொண்டிருந்த மலை சிறிது ஆட்டம் கண்டது. ஆதிசேஷனோ இன்னமும் கெட்டியாக அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டான்.

என்ன செய்து பயன் என்ன? பகவானின் கிருபாகடாக்ஷம் வாயுதேவனுக்கு இருக்கிறதே!

மெல்ல ஆடிய மலை, அடுத்த கணம் உயரே எழுந்தது. வாயுதேவன் அதை ஒன்றரை லட்சம் யோஜனை தூரம் தள்ளி சுவர்ணமுகி நதிக்கரையில் போய் விழச் செய்தான்.

ஆதிசேஷன் மனமுடைந்து அதனோடு சேர்ந்து மலையாகக் கிடந்தான். அதன் காரணமாகவே அம்மலைக்கு சேஷகிரி எனப் பெயர் விளங்கலாயிற்று.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆதிசேஷனின் கர்வம் அடங்கியது. நிலைமையைப் பரிபூரணமாக அறிந்து கொண்டான். தன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்த கர்வத்தை அடக்கவே பகவான் தனக்குத் தோல்வியைத் தண்டனையாகக் கொடுத்தார் என எண்ணி வருந்தினான். பகவானின் அதிருப்திக்கு ஆளாகி விட்டோமே என உள்ளம் உருகினான். அதற்குப் பரி காரமாகப் பகவானைக் குறித்து கடுந்தவம் மேற்கொள்வதென்று முடிவு செய்தான்.

கோனேரி எனப்படும் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியை அடைந்து அதில் நீராடி பின்னர் அதன் வாயுதிக்கில் உள்ள நாகதீர்த்தம் எனப்படும் புண்ணிய தீர்த்தத்தை அடைந்து ஸ்ரீ நிவாசனைக் குறித்துத் தவம் இயற்றினான் ஆதிசேஷன்.

அனேக ஆண்டுகள் தவம் செய்தான். கடைசியில் பகவானும் அவன் மீது கருணைகொண்டு அவனுக்குத் தரிசனம் தந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் அவரது பாதங்களில் பணிந்து “ப்ரபோ! கர்வம் கொண்டு தங்களுக்கு அபசாரம் செய்தவனாகிவிட்டேன். என்னை மன்னித்து, மலையாகக் கிடக்கும் என் மீது தாங்கள் எழுந்தருளி பூலோகத்து மக்களுக்கு என்றும் தங்களது அருள் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும்” என்று கோரினான்.

“ஆதிசேஷா! உன் பிழை பொறுத்து, உன் வேண்டு கோளின்படி இத்திருமலையில் நான் லக்ஷ்மியுடன் எழுந்தருளுகிறேன்” என்று அனுக்கிரகித்த ஸ்ரீநிவாசன் தேவியுடன் அக் கோனேரிக் கரையில் எழுந்தருளி பக்தர்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி வரலானார்.

ஆதிசேஷனும் மனம் மகிழ்ந்து பகவானைப் போற்றினான்.

8. சரஸ்வதியின் தவம்

சரஸ்வதி ஒருசமயம் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் எல்லா வற்றிலும் தான் முதன்மையானவளாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையில் பிரம்ம ஆவர்த்தத்தில் பகவானைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொண்டாள். ஒரு நதி வடிவமாகிப் பகவானைத் தியானித்து வந்தாள்.

அப்போது ஒரு நாள் அங்கே புலஸ்தியர் வந்தார். புலஸ்தியர் சரஸ்வதியின் மகன் தானே. ஆகவே மகன் என்ற முறையில் அவரை வரவேற்று உபசரியாது இருந்து விட்டான். இது அவருக்குப் பெரும் கோபத்தை உண்டாக்கி விட்டது. உடனே அவனைப் பார்த்து, “எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் உயர்ந்ததாக உன்னைக் கொண்டாடவேண்டுமென எண்ணித் தவமியற்றி வருகிறாய், அது உனக்குக் கைகூடி வராது. பகவானின் பாத கமலங்களிலிருந்து வழிந்து ஓடி வரும் திரிபதகை தான் சிறந்ததென எல்லோரும் கூறுவார்கள்” என்று கோபத்தோடு பேசிவிட்டார் புலஸ்தியர்.

மைந்தனே தன் தவத்துக்கு இடையூறு நேருமென்று சொன்னது சரஸ்வதிக்கு மனவருத்தத்தை உண்டாக்கி விட்டது. அவரைப் பார்த்துக் கோபமாக, “பரந்தாமனுக்கு எதிரிகளான அரக்கர் குலத்தில் பிறப்பாயாக!” என்று சபித்தாள்.

புலஸ்தியர் மிகவும் வருந்தியவராய், “அன்னையே, என் சாபவிமோசனம் எப்போது ஏற்படும்” என்று பணிந்து கேட்டார்.

“பகவான் ஸ்ரீராமனாய் அவதரித்து துஷ்டநிக்கிரகார்த்தம் இரவணேச்வரனை அழிக்கப்போகிறார். நீ இராவணனின் சகோதரன் வீபிஷணனாகப் பிறந்து, பகவானின் நட்பு பெற்றுச் சிரஞ்சீவியாக இருப்பாய்!” என்று அருளிய சரஸ்வதி மீண்டும் தவத்தில் ஈடுபட்டாள்.

அப்போது பகவான் கருடாருடராய் அவள் முன்பு தோன்றினார்.

பகவானைப் பணிந்து வணங்கிய சரஸ்வதி, “ப்ரபோ! எல்லா புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் சிறந்ததாக என்னைக் கொண்டாட வேண்டுமென அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“புலஸ்தியர் சாபம் காரணமாக அந்தப் பாக்கியம் இப்படியே உனக்குக் கிடைப்பதற்கில்லை. திருவேங்கடமலையில் புஷ்கரிணியாகி என்னை ஆராதித்து வா. உன் கரையில் நானும் லக்ஷ்மியுடன் வாசம் கொள்ளுகிறேன். அப்போது மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள முப்பத்து முக்கோடித் தீர்த்தங்களும் என்னிடம் வந்து தங்கள் பாவங்கள் நீங்க அருளுமாறு வேண்டுவர். அவர்களைத் தனுர் மாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷத் துவாதசி அன்று சூரியோதய காலத்தில் உன்னில் மூழ்கி எழுந்தால் அப்பாவங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிடுமென அருளுவேன். அதன் காரணமாக நீ நாடிய விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவாய்” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார் பகவான்.

சரஸ்வதியும் அவ்வாறே திருவேங்கடமலையை அடைந்து, ஸ்வாமி புஷ்கரிணியாகி தீர்த்தங்களுள் மிகச் சிறந்ததென்ற மகிமையைப் பெற்று மகிழ்ந்தாள்.

9. வாயு பெற்ற தேகக் காந்தி

ஒருசமயம் வாயுதேவன் மகாவிஷ்ணுவைப் போன்ற தேகக் காந்தி தனக்கும் ஏற்பட வேண்டுமென்ற விருப்பத் தோடு மகாவிஷ்ணுவைக் குறித்து ஆயிரம் தேவ வருடங்கள் தவம் செய்தான். பகவானும் முடிவில் அவனுக்குக் காட்சி அளித்து, “வேங்கடமலையில் குமாரதாரிகை என்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடி என்னைத் தியானித்து ஆராதித்து வந்தால் உன் விருப்பம் நிறைவேறும்” என்று அருளி மறைந்தார்.

வாயுதேவன் அவ்வாறே வேங்கடமலையை அடைந்து குமாரதாரிகையில் நீராடி, பகவானைத் தியானித்து ஆராதித்து வர, பகவானும் அவன் முன் தோன்றி அவன் தவத்துக்கு மெச்சி அவன் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்தார்.

பகவானின் திருவருட் பிரசாதத்தால் தேகக் காந்தியோடு இருக்கும் வாயுதேவனைப் பார்த்து, பிரம்மா, மகேச்வரன் முதலானோரும் பகவானை அவ்விதமே ஆராதித்து சித்தி பெற்றனர்.

10. அகஸ்தியருக்கு அருளுதல்

ஒருசமயம் அகஸ்திய முனிவர் மகாவிஷ்ணுவைக் காணும் பொருட்டு பொதிகை மலையில் அருந்தவம் இயற்றினார். பிரம்மதேவன் அவர் முன்பு தோன்றி, “மகரிஷே! வேங்கடமலைக்குச் சென்று அங்கே பரந்தாமனைக் குறித்துத் தவம் செய்தால் அவர் கடாசும் உமக்குக் கிட்டும்” என்றார்.

அகஸ்தியரும் அவ்வாறே வேங்கடத்தை அடைந்து தவம் இயற்றத் தொடங்கினார். ஒருநாள் ஆகாயத்திலே அசரீரி ஒன்று தோன்றியது.

“மகரிஷே! இத்திருமலையில் ஆயிரத்தெட்டுத் தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. மூலமந்திரத்தை

உச்சரித்து அவற்றில் நீராடி இம்மலையின் மகிமையைக் கூறி வலம் வந்து தியானம் செய்தால் பகவான் உமக்குக் காட்சி தருவார்.”

அசரீரி வாக்குப்படி அகஸ்தியர் ஆயிரத்தெட்டுத் தீர்த்தங்களிலும் நீராடி, மலையை வலம் வந்து, ஸ்வாமி புஷ்கரிணி அருகே பகவானைத் தியானித்தார். பகவான் சங்கு சக்கர தாரியாய் லக்ஷ்மியோடு முனிவருக்குத் தரிசனம் கொடுத்தார்.

பகவானின் திவ்விய தரிசனம் கண்டு ஆனந்தித்து, முனிவர் அன்றுமுதல் ஸ்ரீ நி வா ச னை இடைவிடாது தியானித்து வருகிறார்.

11. சங்கன் பகவானின் திருவுருவம் அமைத்தல்

சூரிய வமிசத்தில் பிறந்த சங்கன் என்னும் அரசன் ஒருசமயம் வசிஷ்ட முனிவரைத் தேடிச் சென்றான். முனிவரைப் பணிந்து, “மகரிஷே! இப்பூவுலகில் எங்கே தவம் மேற்கொண்டால் பகவான் காட்சி அளிப்பார்?” என்று கேட்டான்.

“அரசே! சுவர்ணமுகி தீரத்தில் சேஷாசலம் என்றொரு மலை இருக்கிறது. அவ்விடத்தில்தான் அகஸ்தியர் முதலான முனிவர்கள் தவம் மேற்கொண்டு பகவானின் பிரசாதத்துக்குப் பாத்திரரானார்கள். அம்மலையின் அடிவாரத்தில் பரமசிவன் இருக்கிறார். மலை உச்சியில் பரந்தாமன் ஸ்ரீ நிவாசனாக எழுந்தருளி வானவருக்கும், பூலோக மக்களுக்கும் காட்சி கொடுக்கிறார். இருபத்தெட்டாவது கலியுகத்தின் போது வாயுதேவன் பர்ணசாலை அமைத்துப் பகவானைக் குறித்துத் தவம் இயற்றி வந்தான். அப்போது பகவான் நாராயணன் ஒரு வயோதிகனைப் போன்று அவன் பர்ணசாலைக்கு வந்தார். ‘அப்பனே, உன் தவத்தை அகஸ்தியர் முதலானோர் கொண்டாடுகின்றனர்!’ என்று அவனிடம் தெரிவித்தார். வந்திருப்பது சாதாரண வயோதிகர் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட வாயுதேவனும், ஒருவேளை பகவானே

வந்திருக்கக் கூடுமோ என்ற எண்ணத்தில், “சுவாமி, தாங்கள் என்னோடு தங்கி சாதூர்மாசிய விரதத்தை நிறைவேற்றித் தந்து செல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டினான். பகவானும் அவன் விருப்பத்துக்கு இணங்கி அவனோடு இருந்து அவன் விரதத்தைப் பூர்த்தி செய்ததோடு, அவனுக்குத் தம் திருவுருவைக் காட்டி பலவாறு அருளிச் சென்றார். அங்குள்ள சக்ர தீர்த்தத்தில் கற்பத்தின் முடிவில் அகஸ்தியர் முதலானோர் கூடுவர் என்று சுகமுனிவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே, நீயும் அகஸ்தியரைப் போன்று மலையை வலம் வந்து ஞானயோகம் செய்தால் பகவான் உனக்குத் தரிசனம் கொடுப்பார்” என்று சொன்னார் வசிஷ்டர்.

சங்கனும் வசிஷ்டரின் உபதேசப்படி சேஷாசலத்தை அடைந்து தவம் மேற்கொண்டான். பகவான் அவன் தவத்துக்கு மெச்சி அவன் முன்பு தோன்றினார்.

“பரந்தாமா! சூரியர் சந்திரர் உள்ள வரையும் லக்ஷ்மி யோடு இம்மலைமீது வீற்றிருந்து சகலருக்கும் காட்சி தந்து அருளவேண்டும்” என்று கோரினான் சங்கன்.

“உன் வேண்டுகோள்படி நான் இங்கே நித்தியவாசம் மேற்கொள்ளுகிறேன். சகலரும் வணங்கி அர்ச்சிக்கத் தக்க உரு அடைவதற்கு நீ கல், செங்கல், மரம் இவற்றுள் ஏதேனும் கொண்டு என் உருவம் அமைத்து, ஒரு விமானத்தையும் நிர்மாணித்துப் பிரதிஷ்டை செய்து ஆராதனை செய். பின்னர், என்னை வந்து அடைவாய்!” என்று அருளி மறைந்தார் பகவான்.

சங்கன் அவ்வாறே பகவானுக்குத் திரு உருவம் அமைத்து அதைப் பிரதிஷ்டை செய்து அனுதினமும் ஆராதித்து வந்து, கடைசியில் பரமபதம் அடைந்தான்.

12. பசு நெய்யால் ஏற்றிய விளக்கு

விஷ்ணுசர்மன் என்றொரு பிராம்மணன் இருந்தான். அவன் தன் குல ஆசாரங்களை மறந்து சதா காமக் கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தான். தன் குரு பத்தினியையே விரும்பி அவளை அடைந்து இன்பம் அனுபவித்து வந்தான். வயோதிக

காலத்தில் அந்தப் பாவம் அவனை வருத்தத் தொடங்கியது. நோய்வாய்ப்பட்டு மிகவும் துன்பப்பட்டான். அவனை நெருங்கவே யாரும் விரும்ப மாட்டார். உறவினர்களும் மனைவி மக்களும் அவனை வெறுத்து, இகழ்ந்து வீட்டை விட்டுத் துரத்தி அடித்தனர். ஊரிலே இருக்க விடாது மக்கள் அவனைத் துரத்தினர்.

பிறர் துன்பம் பொறுக்க மாட்டாது அவன் ஊரை விட்டுக் காட்டுக்கு ஓடிவந்தான். அங்கே ஓரிடத்தில் இடறி விழுந்தபோது அவனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. விழுந்த இடத்திலேயே கிடந்தான். நாயும் நரிகளும் அவன் உடலைக் கடித்து இழுத்துச் சென்றன. வேதனை தாங்காது துடிதுடித்து இறந்தான் விஷ்ணுசர்மன்.

அவன் இறந்ததும் யமதூதர்கள் அவனை இழுத்துச் சென்று தர்மராஜனின் முன்பு நிறுத்தினர். சூருபத்தினியையே விரும்பித் தகாத பாவத்தைச் செய்த அவன் நரகத்தில் கிடப்பதே சரியென்று தர்மராஜனும்; அவனை நரகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

விஷ்ணுசர்மனின் புதல்வன் வேதநாமன் என்பவன். தன் தந்தை நற்குலத்தில் பிறந்தும் தகாத வழிகளில் சென்று பெரும் பாவியாகி, அனேக துன்பங்களை அடைந்தது குறித்து அவன் பெரிதும் வருந்தினான். இவ்வுலகத்தை விட்டுச் சென்றாலும் அவர் நற்கதி அடையாது நரகத்தில் கிடந்து உழலுவார் என்றே எண்ணினான். ஆகவே, அவர் நற்கதியடைந்து மேலுலகம் செல்ல வேங்கடமலையை அடைந்து, ஸ்ரீநிவாசனின் ஆலயத்தில் தினமும் பசு நெய் யால் விளக்குகளை ஏற்றி அவரைப் பக்தியோடு ஆராதித்து வந்தான். அதன் பலனாக அவன் தந்தையின் பாவவினைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நசித்து வந்தது. முடிவில் அவன் தந்தையான விஷ்ணுசர்மன் முற்றிலும் பாவம் நீங்கப் பெற்றவனாய் நரகத்தை விட்டு நீங்கி வைகுந்தத்தை அடைந்தான்.

வேதநாமனும் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்ததும் பகவானின் திருவருளால் வைகுந்தம் சென்றான்.

பிரம்மோத்தர காண்டம்

1. தும்புரு சாப விமோசனம்

ஒருசமயம் தும்புரு வானவீதியில் வீணையில் இசை கூட்டிப் பாடியபடி வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது பரந்தாமனைக் குறித்து இசை பாடி வந்த நாரதரும் அங்கே வந்தார். இருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தபோது மகிழ்ச்சியோடு உரையாடினர்.

நாரதரின் கவனம் தும்புருவின் வீணைமீது சென்றது. அவரது வீணை நவரத்தினங்கள் இழைக்கப் பெற்று ‘ப்ளபள’ வென்ற காந்தியோடு இருப்பதைக் கண்டதும் ஆச்சரியப் பட்டு, “என் வீணையைக் காட்டிலும் உன் வீணை மணிகள் வைத்து இழைத்திருப்பதோடு பிரகாசிக்கின்றதே. என்ன காரணம்?” என்று கேட்டார்.

“தேவலோகத்துக்குப் போயிருந்தபோது இந்திரன் சபையில் அவனை வீணை இசையால் மகிழ்வித்தேன். என் இசையில் மகிழ்ச்சியுற்ற இந்திரன் என் வீணையை வாங்கி மணிகள் இழைத்துக் கொடுத்தான்” என்றார் தும்புரு.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நாரதர் மிகவும் சிற்றம் கொண்டு, “என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய்? பரந்தாமனின் புகழைத் தவிர இதர தேவர்களின் புகழைப் பாடாது இருக்க வேண்டிய நீ, தரித்திரனைப் போன்று தேவேந்திரனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அவனிடம் பிச்சை வாங்கி வந்துவிட்டாயா? இப்போதே நீ தேவலோகத்தை விட்டுப் பூமியில் விழுவாயாக. இனி அதுவே உனக்கு இருப் பிடம்!” என்று சபித்தார்.

அந்தக் கணமே தும்புரு வானிலிருந்து நழுவிப் பூமியில் வந்து விழுந்தார். வருத்தத்தோடு தும்புரு எழுந்து தாம்

எங்கே வந்து விழுந்தோமெனப் பார்க்கும்போது வேங்கட மலையில் கோனேரி தீர்த்தக்கரையில் இருப்பதை உணர்ந்த தும் அவர் துக்கம் மகிழ்ச்சியாக மாறியது. கோனேரியில் நீராடி கிழக்குத் திக்காகப் பகவானை மனத்தில் தியானித்து அவரைக் குறித்துத் தவம் இயற்றினார். பங்குனி மாதம் பூரட்டாதி நாள் அன்று பகவான் தும்புருவுக்குத் தரிசனம் தந்தார். பகவானைக் கண்டதும் தும்புரு அவரைப் பணிந்து வேண்டினார்.

“ப்ரபோ! நாரதரின் சாபம் காரணமாக நான் தேவ லோகத்தை விட்டுப் பூமியில் வந்து விழுந்தேன். என் சாபத்தை போக்கி அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித் தார்.

“புண்ணிய தீர்த்தமாகிய இத்தாடகத்தில் நீராடி என்னைத் தியானித்ததால் பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கி விட்டன. இனி நீ மேலுலகம் சென்று நாரதருடன் இருக்க லாம்” என்றார் பகவான்.

அப்போது அகஸ்திய முனிவர் அங்கே வந்தார். அவரைப் பணிந்து தம் வரலாறு முழுமையும் கூறினார் தும்புரு. அகஸ்தியரும் பகவானின் கல்யாண குணங்களையும், வேங் கடத்தின் மகிமையையும் எடுத்துச் சொல்லிப் பரந்தாமனைத் தவிர வேறு யாரைப்பற்றியும் வீணையில் இசைமீட்ட வேண் டாம் எனத் தெரிவித்தார். தும்புரு நாரதரை அடைந்து பகவானின் ஆயிரத்தெட்டு நாமங்களையும் ஏழிசைப்படுத்திப் பாடி மகிழ்ந்தார்.

2. கோணத் தீர்த்த மகிமை

ஒரு நாள் வசிஷ்ட முனிவரிடம் வேதியன் ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான். முனிவரை வணங்கி, “மகரிஷே! நான் யாக சாலையில் மற்ற வேதியர்களோடு சென்று தகஷிணைபெற்று வருவது உண்டு. அவர்கள் கொடுக்கும் தொகை மிகவும் குறைவாக இருந்தால் அதை வாங்க மறுத்து அவர்களைக் கோபிப்பேன். என் குடும்பம் அவ்வாறு கிடைக்கும் பொரு ளைக் கொண்டுதான் நடக்கவேண்டியிருந்தது. வறுமை என்னை வருத்தி வந்தது. ஆகவே, என்னை எல்லோரும் இகழ்ந்து, “வசிஷ்டரிடம் சென்று இரு” என்று சொல்லி

அனுப்பிவிட்டனர். அதனால் தாங்கள் தான் என்னைச் சத்தனாக ஆக்கவேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

வசிஷ்டரும் அந்தச் சமயத்தில் அம்மாதிரி ஒரு குழ் நிலையில் இருந்தார். அவரோ அரசப் புரோகிதர். ஆகவே, அரசர்கள் அன்றாடம் செய்யும் பாபங்கள் அனைத்தும் புரோகிதனையேச் சாரும் என்ற சாஸ்திரப்படி அவரும் பாபியாகி இருந்தார். தம் பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள பிரம்ம தேவனைக் கேட்பதற்காக பிரம்மலோகம் போக இருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் வேதியன் வந்து முறையிடவே அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

பிரம்மதேவன் அவரிடம், “நீங்கள் வேங்கடமலையிலுள்ள கோண தீர்த்தத்தில் நீராடி, ஸ்ரீநிவாசனைத் தியானித்தால் உங்கள் பாவம் நீங்கும்” என்று தெரிவித்தார்.

வசிஷ்டர் வேதியனோடு வேங்கடமலையை அடைந்தார். கபில தீர்த்தத்தில் நீராடி, பகவானைத் தியானித்தபடி கோனேரியை அடைந்து அங்கும் நீராடினார். பிறகு அதற்கு வடக்கிலுள்ள பாபவிநாச தீர்த்தத்தில் நீராடி, கோண தீர்த்தக்கரைக்கு வந்தனர். ஏகாதசி முதல் ஐந்து நாட்கள் உபவாசமிருந்து, பங்குனி மாதப் பெளர்ணமி அன்று உச்சி வேளையில் நீராடச் சென்றபோது சித்தர்களும் கின்னரர்களும் அத்தீர்த்தத்திலே நீராடிச்செல்ல வந்திருப்பதைக் கண்டார். பின்னர் இருவரும் சங்கல்பம் செய்துகொண்டு தீர்த்தத்தில் நீராடி, தேவதர்ப்பனாதிகளைச் செய்து முடித்துக் கரையில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து பகவானை குறித்துத் தியானித்துத் தவம் மேற்கொண்டனர்.

அப்போது பகவான் அவர்கள் முன்பு தோன்றினார்.

வசிஷ்டர் எழுந்து பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்தரித்து, “பரந்தாமா, அரச புரோகிதத்தின் காரணமாக என்னைச் சேர்ந்த பாவங்களைப் போக்கி எனக்கு அருளுவதோடு, என்னோடு வந்துள்ள இவ்வேதியனின் பாவங்களும் தீர அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

“வசிஷ்டா! பிரம்மதேவன் சொல்லக்கேட்டு நீ கோண தீர்த்தத்தை அடைந்து பக்தியோடு நீராடி என்னைத் தியானித்ததால் உன்னைச் சேர்ந்த பாவங்கள் அனைத்தும் அடியோடு அழிந்து விட்டன. என்னை அண்டியவர்களை நான்

ஆட்கொள்ளுவது போல், உன்னை வந்து அண்டிய இவ்வேதிய னின் பாவங்களும் போகவேண்டுமென்று என்னைக்கோரினாய். இப்பூவுலகிலே அடுத்தவரிடத்தில் அன்பு கொள்ளுபவன் மகாபுருஷன் ஆவான். பெரியோர்களிடம் பக்திகொண்டு நடப்பவன் புருஷோத்தமன். உன்னிடம் நம்பிக்கை வைத்து உன்னை வந்து அடைந்த இந்த வேதியன் உன்னோடு இங்கு வந்து என்னைத் தியானித்ததால் தன் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றான். சர்வசித்தன் என்று பெயர் பெற்று சகல சம்பத் துக்களுடன் வாழ்ந்து வருவான். இக் கோண தீர்த்தத்தில் நீராடி என்னைத்தியானிப்பவர்கள் பாவங்கள் நீங்க, நினைத்த பலனை அடைவார்கள். தும்புரு இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி தான் செய்த அபசாரம் நீங்கப்பெற்றான்” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தார் பகவான்.

வேதியனுக்கு அனேக புத்திமதிகள் சொல்லி அவனை அனுப்பிவைத்தார் வசிஷ்டர். அவனும் முனிவரை நமஸ்கரித்து அவர் ஆசிபெற்றுத் தனதிருப்பிடம் திரும்பினான்.

வாமன புராணம்

1. பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்குதல்

தாரகாசுருணைப் போரிலே தலையைத் துண்டித்துத் தள்ளியதாலே பிரம்மஹத்தி தோஷம் பீடிக்கப்பட்ட சுப்பிரமணியன் மகேச்வரனை அடைந்து, “தந்தையே, இத்தோஷம் நீங்க நான் எங்கு சென்று யாரைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொள்ள வேண்டும். சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டான்.

“குமாரா! அஞ்சனகிரி, ஞானமலை, வேங்கடமலை என்று பலவிதங்களில் அழைக்கப்படும் ஆதிசேஷனை உருவான மலை ஒன்றிருக்கிறது. அங்கே பரந்தாமன் சுவேதவராகமூர்த்தி யாக அவதரித்து ஹிரண்யாக்ஷனைக்கொண்டு அவன் பதுக்கிய பூமிதேவியை மீட்டுத் தன் கொம்புகளில் தாங்கி வெளிப் பட்டுத் தம் மடியில் லக்ஷ்மியை இருத்திக்கொண்டு வீற்றிருக்கிறார். அங்குள்ள ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி, பரந்தாமனை நினைத்துத் தவம் செய்தால் உன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பாவம் நீங்கிவிடும். அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர்கள் நினைத்த காரியம் நிறைவேறப் பெறுவார்கள். முன்பு தருமன் என்னும் மனு அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி, அருந்தவம் புரிந்தான். ஆதிவராகப்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சிகொடுத்து உலக பாலகர்களில் ஒருவனாய் தர்மராஜனாக விளங்க வரம் அளித்தார்” என்றார் மகேச்வரன்.

தந்தையைப் பணிந்து அவர் ஆசிபெற்றுப் புறப்பட்டான் சுப்பிரமணியன்.

அப்போது பார்வதி தன் பதியை நோக்கி, “நாதா! பரந்தாமனின் தரிசனம் சுலபத்தில் கிட்டக் கூடியதா? குமாரனுக்குக் காட்சி :தர எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ?” என்று கேட்டாள்.

“ப்ரியே! விரைவிலே குமாரனுக்குப் பரந்தாமன் காட்சி கொடுப்பார். திருமலையில் எத்தனையோ முனிவர்கள் தவம் செய்து வருகின்றனர். அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கப் பகவான் தோன்றும்போது குமாரனுக்கும் அத்தரிசனம் கிட்டும். மேலும் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடித் தவம் மேற்கொள்பவர்களுக்கு அவர்கள் நினைத்த காரியம் கட்டாயம் நிறைவேறும்.”

“முன்பு, இந்திரன் அகலிகையிடம் கொண்ட ஆசை காரணமாகத் தகாத காரியத்தில் ஈடுபட்டுவிடவே, அவன் மேனி முழுவதும் பிறர் இகழ்த்தக்க முறையில் மாற்றம் அடையக் கௌதமர் சாபம் கொடுத்துவிட்டார். அதனால், துயர்கொண்ட இந்திரன் பிறர் முன்பு வரப்பிரியப்படாமல் பிரம்மலோகம் சென்று மானச தீர்த்தத்தில் மறைந்து கொண்டான். அவனைத் தேடி இதர தேவர்கள் மூன்று லோகங்களிலும் சென்று அலைந்துவிட்டுக் கடைசியாகப் பிருஹஸ்பதியை அடைந்து கேட்க, அவர் ஞான திருஷ்டி மூலம் அவன் இருப்பிடத்தை அறிந்து சொல்ல, அனைவரும் மானச தீர்த்தம் வந்து சேர்ந்தனர்.

“இந்திரன் அவர்களிடம் தனக்கேற்பட்டுள்ள களங்கம் நீங்க யாகம் செய்யுமாறு கேட்க, அவர்களோ, அவனில்லாது யாகம் பூர்த்தியாகாதே எனத் தெரிவித்தனர். பின்னர், பிருஹஸ்பதி சொன்னதன்பேரில் இந்திரன் திருமலையை அடைந்து, விசுவசேன தீர்த்தத்தில் நீராடி பரந்தாமனைத் துதித்துத் தன் துன்பம் நீங்கப் பெற்றான். இதுபோல் எத்தனையோ புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அம்மலையில் இடம் கொண்டுள்ளன” என்றார் மகேச்வரன்.

அப்போது பார்வதி மீண்டும், “சுவாமி! விசுவசேன தீர்த்தத்தின் மகிமையை உரைக்க வேண்டும்” எனக் கேட்கவே, ஈசனும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஒரு சமயம் துர்வாச முனிவர் கடுந்தவம் மேற்கொண்டார். அதை அறிந்த இந்திரன் அவர் தவத்தைக் கலைக்க எண்ணம் கொண்டு, குந்தனை என்னும் நடனமாதை அழைத்து, “எப்படியாவது முனிவரின் மனத்தை மயக்கி அவர் தவத்துக்கு பங்கம் ஏற்படச் செய்து வா” என்று சொல்லி அனுப்பினான்.

குந்தனை துர்வாச முனிவரின் தவச்சாலையை அடைந்து சர்வாலங்காரத்தோடு மேனி எழில் நன்கு வெளிப்படும்

வகையில் ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு அவர் முன்பு சென்று நின்றாள். அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே முனிவர், தம் தவத்தைக் கலைக்கவே அவள் வந்துள்ளாள் என்பதை அறிந்துகொண்டார். உடனே சீற்றம் மிகக் கொண்டு, “நீ வேடர் குலத்தில் போய் பிறப்பாயாக!” என்று சபித்துவிட்டார்.

குந்தனை நடுநடுங்கி அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து, “மகரிஷே! என்மேல் எத்தவறும் இல்லை. இந்திரன் கட்டளைக் கிணங்க புறப்பட்டு வந்தேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்று கதறினாள்.

“பெண்ணே! சாபத்தை மாற்றுவது என்பது இயலாது. எனினும் ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான மாற்றம் செய்கிறேன். வேடர் குலத்தில் பிறந்த நீ மிகவும் சுத்தான ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெறுவாய். பின்னர், உன் சாபம் நீங்கி, நீ இந்திரலோகம் செல்லலாம்” என்றார் முனிவர்.

“மகரிஷே! உங்கள் அருளால் எனக்குப் பிறக்கப்போகும் மைந்தன் தீர்க்காயுசோடு, தத்துவ ஞானமும், பகவானிடம் இடைவிடாத பக்தியும் கொண்டு எல்லோராலும் புகழக் கூடிய வகையில் விளங்குமாறு அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று கோரினாள் குந்தனை.

அவ்வாறே முனிவரும் அனுக்கிரகிக்கக் குந்தனை வேடர் குலத்தில் பெண்ணாகப் பிறந்து பத்திரன் என்பவனை மணந்து மகிழ்ச்சியோடு இருந்து வந்தாள்.

ஒரு நாள் அவள் நர்மதையில் நீராடி அருகிலிருந்த சோலை ஒன்றில் ஆனந்தமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது வருணன் மிகவும் காமவசப்பட்டு அந்தப் பக்கமாக வர, அங்கே அழகுப் பதுமை எனத் திரிந்துகொண்டிருந்த அவளைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு அவளைத் தழுவினான்.

அவன் வேட்கை தணிந்ததும் அவளைப் பார்த்து, “பெண்ணே! உனக்கு வேண்டிய வரம் என்ன? கேள், தருகிறேன்!” என்றான்.

“வருண தேவா! ஞானம், பக்தி இவற்றில் நிகர் இல்லாதவன் எனப் புகழ்த்தக்க மகன் பிறக்க அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று கோரினாள் அவள்.

“உன் விருப்பப்படியே உனக்கு மகன் பிறப்பான்” என்று சொல்லிச் சென்றான் வருணன்.

அவ்வாறே உரிய காலத்தில் அவளுக்கு மகன் பிறந்தான். அதன் பின்னர், சாபம் நீங்கப் பெற்ற அவள் தேவலோகம் சென்றாள். அக்குழந்தை தகப்பனரிடம் வளர்ந்து உரிய வயதை அடைந்ததும் காசிப முனிவரிடம் சென்று பாடம் கேட்டுச் சகல சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றான். பரந்தாமன் வேங்கட மலையில் பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுப்பதைக் கேட்டு அவனும் திருமலைக்குச் சென்று புண்ணிய தீர்த்தம் ஒன்றில் நீராடிப் பரந்தாமனைத் தியானம் செய்தான். வரும் அவன் பக்திக்கு மெச்சி அவன் முன்பு தோன்றி அவனுக்குச் சேனை நாயகர் பதவியை அளித்தார் அவன் நீராடிய தீர்த்தம் அதுமுதல் விசுவசேன தீர்த்தம் எனப் பெயர் பெற்றது.

இவ்வாறு மகேச்வரன் பார்வதி தேவிக்கு வேங்கட மலையின் மகிமைகளைக் கூறி அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு பரந்தாமனைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டார்.

வேங்கட மலையை அடைந்த அவர் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி, அங்கிருந்து புறப்பட்டு கபில தீர்த்தம் வரும்போது சுப்பிரமணியன் ஓரிடத்தில் தவமிருப்பதைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்தார். கபில தீர்த்தத்தை அடைந்தபோது பரந்தாமனின் திவ்விய தரிசனத்துக்கு அந்த இடமே தமக்கேற்றது என அத்தலத்திலே தேவியுடன் தங்கினார் மகேச்வரன்.

பகவானும் சங்கு சக்கர பீதாம்பரதாரியாய் மகாலக்ஷ்மி யோடு தோன்றி சுப்பிரமணியனுக்கும் பரமேச்வரனுக்கும் தரிசனம் கொடுத்தார். சுப்பிரமணியன் பகவானை வணங்கி தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவ்வாறே அனுக்கிரகித்தார். மற்றும் மலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த அனேக முனி சிரேஷ்டர்களுக்கும் தரிசனம் தந்து அவர்களது அபிலாஷைகள் நிறைவேற அருளி மறைந்தார்.

2. உபரிசரவசு கர்வ பங்கம்

நிமி சக்கரவர்த்தியின் குமாரன் சனகன். அவன் ஒரு சமயம் கங்கைக் கரையில் அனைவரும் வியக்கத்தக்க அசுவமேத யாகம் செய்தான். அவன் யாகத்தைக் காண முனிவர்கள் வந்து கூடினர். அரசனும் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து ஒரு நாள் தங்கிச் செல்லுமாறு வேண்டினான். அவர்களும் சம்மதித்து அங்கே தங்கினார்கள்.

அரசன் அவர்களுடன் வந்திருந்த வாமதேவர் என்னும் முனிவரை அணுகி, “மகரிஷே! பரந்தாமனைப் பற்றி அறிய ஆசைப்படுகிறேன். லக்ஷ்மிபதியான ஸ்ரீநிவாசன் எங்கு வாசம் செய்கிறார்?” என்று கேட்டான்.

“அரசே! தெற்குத் திசையில் திருவேங்கடம் எனப் புகழ்ப்படும் மலையிலே பகவான் வாசம் செய்கிறார். அம்மலையில் தவம் செய்து அனேக யோகிஸ்வரர்கள் அவர் தரிசனம் பெற்று மகிழ்ந்துள்ளார்கள். அகஸ்திய முனிவர் தாம் பெற்ற அரிய அனுபவத்தை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்.

“பிரம்மதேவன் சொன்னவாறு அகஸ்தியர் முதலான முனிவர்கள் திருவேங்கடநாதனை மனத்தில் தியானித்தபடி அத்திருமலையை வலம் வரும்போது வடக்குத் திக்குலே கந்தர்வர்களும் வித்தியாதரர்களும் பகவானின் கருணாகடாக்ஷத்துக் காகத் தவம் இயற்றுவதைக் கண்டார்களாம். அவர்களுக்குப் பக்கத்தே தேவர்கள் பரந்தாமனின் திவ்விய தரிசனத்துக் காக காத்துக் கிடப்பதைக் கண்டனராம். பின்னும் சுற்றி வரும்போது இன்னொரு இடத்தில் அரக்கர் கொடுமைகளினின்றும் விடுபட்டு நிம்மதியாக இருக்க இந்திரன், குபேரன், சூரியன், அக்கினி, யமன் முதலானோர் தவம் இயற்றி வந்தனராம். மற்றொரு இடத்தில் பரமேஸ்வரன் யோக நிஷ்டையில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார்களாம். தென் மேற்குத் திசையில் ஆலமரத்தின் கீழ் விசுவசேனர் அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தனராம். குமாரதாரிகையில் ஆறுமுகன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் கேகய நாட்டு அரசன் சங்கன் பகவானைக் குறித்துத் தவம் இயற்றிக் கொண்டிருந்தானாம். அவன் பக

வாணைத் தரிசிக்க எண்ணம் கொண்டு எத்தனையோ புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடியும் புனித ஷேத்திரங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டும் அப்பாக்கியம் கிட்டாது வருந்தும்போது திருமலைக்குச் சென்று புஷ்கரிணியில் நீராடிப் பகவாணைத் தியானம் செய்யுமாறு அசரீரி வாக்கு சொல்ல அவ்வாறே அங்கு வந்து பகவாணை ஆராதித்திருந்தானாம்.

“இவ்வாறு பகவானின் திவ்விய தரிசனத்துக்காகமலையில் எண்ணற்ற தேவர்களும் முனிவர்களும் காத்திருக்கும்போது மலையை வலம் வந்த அகஸ்தியர் முதலானோர் ஓரிடத்தில் தங்கி பகவாணைத் தியானிக்கத் தொடங்கினராம். அப்போது அங்கே, பிருகஸ்பதியும் சுக்கிரனும் சூரிய வமிசத்தில் பிறந்த உபரிசரவசு என்னும் அரசனும் வந்தனராம்.

“உபரிசரவசு மூன்று லோகங்களாலும் கொண்டாடப் பட்டவன். தருமத்தை பிறழாது அவன் கைப்பிடித்து வந்து அப்புகழை அடைந்தவன். அவனிடம் ஒருநாள் இந்திரன் மற்றும் தேவர்களும் முனிவர்களும் வந்தனர். உபரிசரவசு அவர்களை அன்போடு வரவேற்று அவர்கள் வந்த காரியத்தைக் கேட்டான்.

“அரசே! தர்மத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய உன்னிடம் தர்மத்தைப் பற்றி அறிந்து செல்ல வந்தோம்” என உரைத் தார்கள் அவர்கள்.

“தன்னிடம் ஏதாகிலும் தானமாகப் பொருள் பெற்றுச் செல்ல அவர்கள் வந்திருப்பதாக எண்ணிய அரசன், அந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அலட்சியமாக, “ப்பூ! இதற்காகவா வந்தீர்கள்?” என்றான்.

“அவன் பதில் அவர்களுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி விட்டது. “அடே! தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்த நீ அதனால் செருக்குற்று எங்களை அவமதிக்கும் வகையில் பேசி விட்டாய். நீ இப்போதே பூலோகத்தை விட்டுப் பாதாளத்தை அடைவாயாக!” என்று சபித்து விட்டனர்.

“சாபத்தால் அரசனும் பூமியை விட்டுப் பாதாள லோகத்தை அடைந்தான். தருமத்தில் நிகர் சொல்ல முடியாத அளவுக்குத் திகழ்ந்த அரசனுக்கு இவ்வாறு கதி நேர்ந்து விட்டதே என வருந்திய பிரம்மதேவனும், பரமேச் வரனும், பாதாள லோகத்தில் வருந்தும் அவனுக்குத் துவாத

சாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்துப் பரந்தாமனைக் குறித்துத் தியானம் செய்து வரும்படி கூறினர்.

“அவ்விதமே தியானித்து வந்த உபரிசரவசு, பகவானின் திருக்கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரனாகி பாதாள லோகத்தை விட்டுப் பூலோகம் வந்து தன் முந்தைய கௌரவத்தை அடைந்தான். திருமலையின் மகிமையைக் கேள்விப்பட்டு பகவானைத் தரிசிக்க அங்கே வந்திருந்தான்.

“அங்கே கூடியிருந்த அகஸ்தியர் முதலானோரை வணங்கி, அவர்கள் அங்கே காத்திருப்பதின் காரணத்தை வினவினான் அரசன். பகவானைக் குறித்துத் தவம் மேற்கொண்டிருப்பதை அவர்கள் தெரிவித்ததும், அரசன் அவர்களைப் பார்த்து சிங்கன் என்ற அரசன் ஸ்வாமி புஷ்கரிணி அருகே பகவானைக் குறித்துக் கடுந்தவம் இயற்றி வருவதாகவும் அவனுக்குப் பகவான் விரைவில் காட்சி தரப்போவதாகவும் அங்கே சென்றால் எல்லோருக்கும் பகவானின் திவ்விய தரிசனம் கிட்டும் என்றும் சொன்னான். “உடனே எல்லோரும் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் வந்து கூடினர்.

“சிங்கன் முனிசிரேஷ்டர்களையும் இந்திராதி தேவர்களையும் கண்டு வணங்கி தான் ஒருங்கே அனைவரையும் காணும் பாக்கியம் பெற்றதால் கிருதார்த்தனாகி விட்டதாக கொண்டாடினான். அப்போது பகவான் அங்கு சக்கரதாரியாய் நவரத்தின மாலைகள் மார்பிலே அசைந்தாட மகாலக்ஷ்மியோடு தோன்றி அவர்கள் அனைவருக்கும் தரிசனம் கொடுத்தார்.”

இவ்வாறு வாமதேவர் திருவேங்கடத்தின் மகிமையைக் கூறி அரசன் அங்கு சென்று பகவானை ஆராதித்தால் அவரது தரிசனம் கிட்டுமென்றும் தெரிவித்தார்.

அவ்வாறே அரசனும் யாகம் பூர்த்தியானதும், திருவேங்கட மலையை அடைந்து பகவானை ஆராதித்து அவரது அருட்கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரமானான்.

தீர்த்தாடனம் தான விசேஷம்

நைமிசாரண்ய முனிவர்களுக்குப் பலவாறு ஸ்ரீநிவாசனின் லீலா வினோதங்களையும் அவர் வாசம் செய்யும் வேங்கடமலையின் மகிமையையும் எடுத்துக் கூறிய சூதர், பின்னர் அம்மலையில் உள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் அவற்றில் நீராடினால் உண்டாகும் பலன்களைப் பற்றியும் விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

சேஷாசலத்தில் எண்ணற்ற புண்ணிய தீர்த்தங்கள் இருப்பினும் ஆயிரத்தெட்டு முக்கியமானவை என்பர். அந்த ஆயிரத்தெட்டுத் தீர்த்தங்களிலும் மிகவும் சிறந்தவை நூற்றிளெட்டுத் தீர்த்தங்களாம். அவை பின்வருமாறு:

சக்கர தீர்த்தம், வச்சிர தீர்த்தம், விசுவசேன தீர்த்தம், பஞ்சாயுத தீர்த்தம், ஹலாயுதத் தீர்த்தம், நரசிம்ம தீர்த்தம், காசிப தீர்த்தம், அக்னி தீர்த்தம், மன்மத தீர்த்தம், பிரம்ம தீர்த்தம், கௌதம தீர்த்தம், விசுவாமித்திர தீர்த்தம், பார்க்கவ தீர்த்தம், சைவல தீர்த்தம், தேவ தீர்த்தம், அஷ்ட கோண மகாரிஷி தீர்த்தம், பைரவ தீர்த்தம், சேஷ தீர்த்தம், சேஷத்ரபாலகர் தீர்த்தம், பாண்டவ தீர்த்தம், மாருத தீர்த்தம், அஸ்தி தீர்த்தம், மார்க்கண்ட தீர்த்தம், வாலகல்வியர் தீர்த்தம், ஜாபாலி தீர்த்தம், சுரகர தீர்த்தம், விஷகர தீர்த்தம், லக்ஷ்மி தீர்த்தம், இஷ்ட தீர்த்தம், சுதீக்ஷண தீர்த்தம், சிருங்க தீர்த்தம், வில்வ தீர்த்தம், சதானந்த தீர்த்தம், சர்வ தீர்த்தம், வேணு தீர்த்தம், சபா தீர்த்தம், சதுர்முக தீர்த்தம், இந்திர தீர்த்தம், பாரத்துவாஜ தீர்த்தம், ஆகாச கங்கை, பராசர தீர்த்தம், குமார தாரிகை, விபாண்டவ தீர்த்தம், தும்புரு தீர்த்தம், ஜெக தீர்த்தம், நவதீர்த்தங்கள், தசாவதார தீர்த்தம், சப்தரிஷி தீர்த்தம், சேனாபதி தீர்த்தம், தேச கோண தீர்த்தம், உத்தம சுரசு, மனுதீர்த்தம், நிர்மல தீர்த்தம், ருத்ர தீர்த்தம், வசு தீர்த்தம்,

மருத்துவ தீர்த்தம், சானவி தீர்த்தம், வாருண தீர்த்தம், கவுணவ தீர்த்தம், சுக தீர்த்தம், காபேய தீர்த்தம், பாரிபத்ர தீர்த்தம், பெளமாசுர தீர்த்தம், சோம தீர்த்தம், நாரத தீர்த்தம், ஏம தீர்த்தம், பசு தீர்த்தம், யக்ஷ தீர்த்தம், கணேசுவர தீர்த்தம், ஜகஜாட்யஹர தீர்த்தம், விசுவகல்லோல தீர்த்தம், பிருஹஸ்பதி தீர்த்தம், ரோமருஷி தீர்த்தம், சேனசுர தீர்த்தம், அஜாமிள தீர்த்தம், கரும தீர்த்தம், அசுவ தீர்த்தம், மந்திர தீர்த்தம், சுப்பிரமணிய தீர்த்தம், வாருணி தீர்த்தம், வட தீர்த்தம், வாசுகி தீர்த்தம், கிருஷ்ண தீர்த்தம், வயினதேய தீர்த்தம், ரணவிமோசன தீர்த்தம், அகமருஷண தீர்த்தம், அநந்த தீர்த்தம், பர்ஜந்நிய தீர்த்தம், மேக தீர்த்தம், நாராயண தீர்த்தம், கால தீர்த்தம், கோமுக தீர்த்தம், அநிருத்த தீர்த்தம், வாசுதேவ தீர்த்தம், ஆஞ்சனேய தீர்த்தம், சங்கர்ஷண தீர்த்தம், சுதாகர சரசு, பிரத்தியும்ன தீர்த்தம், சுத்த தீர்த்தம், காரண தீர்த்தம்.

தை மாதம் பெளர்ணமி கூடிய பூசம் (தை புஷ்யம்) அன்று கிருஷ்ண தீர்த்தத்தில் எல்லா புண்ணிய தீர்த்தங்களும் வந்து சேருகின்றன. அன்று அதீர்த்தத்தில் நீராடியவர் இகபர சுகம் அடைவர்.

மாசி மாதம் பெளர்ணமியோடு கூடிய மகம் அன்று புண்ணியத் தீர்த்தங்கள் அனைத்தும் குமாரதாரிகையில் சேரும். அன்றைத் தினம் குமாரதாரிகையில் நீராடுபவர் ராஜகூய யாகம் செய்த பலனை அடைவர்.

பங்குனி மாதம் பூரணை கூடிய உத்தரநாள் அன்று தும்புரு தீர்த்தத்தில் உதய காலத்தில் மற்றைத் தீர்த்தங்கள் சேருவதால் அன்று தும்புரு தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர் மனோ பீஷ்டங்கள் நிறைவேறப்பட்டு, பரம்பதத்தை அடைவர். அன்றைத் தினம் பாபவிநாச தீர்த்தத்தில் நீராடி லக்ஷ்மியைத் தியானிப்பவர்க்கு நினைத்த காரியம் கைகூடும்.

சித்திரை மாதம் பூரணை சேரும் சித்திரை அன்று எல்லா தீர்த்தங்களும் ஆகாச கங்கையைச் சேருகின்றன. அந்தப் புண்ணிய தினத்தில் ஆகாச கங்கையில் ஸ்நானம் செய்வோர் பரகதி அடைவர்.

வைகாசி மாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷம் துவாதசி திதி ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்றும், கிருஷ்ணபக்ஷம் துவாதசி திதி செவ்வாய்க்கிழமை அன்றும் பாண்டவதீர்த்தத்தில் கங்கை முதலான எல்லா தீர்த்தங்களும் வந்து சேருகின்றன. அந்தத் தினங்களில் பாண்டவ தீர்த்தத்தில் நீராடுவோர் இருபத்தொரு ஜன்மங்களிலும் உண்டான துயர் நீங்கப்பெற்றவர்களாய் வைகுந்தம் செல்வோர்.

ஐப்பசி மாதத்தில் பூர்வபக்ஷம் சப்தமி திதியில் ஞாயிற்றுக்கிழமை உத்திராடம் அன்றும், உத்திரட்டாதியோடு வரும் துவாதசி திதியிலும், பாப விநாசத் தீர்த்தத்தில் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அனைத்தும் வந்து சேருவதால் அவ்வமயம் அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்வோர் இவ்வுலகில் இஷ்டகாமியம் எல்லாம் பெற்று முடிவில் வைகுந்தம் சேருவர்.

மார்கழி மாதம் சுக்கிலபக்ஷம் துவாதசி அன்று சூரியோதயத்துக்கு ஆறு நாழிகை முன்பிருந்தே பூவுலகிலே உள்ள எண்ணற்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களும் வந்து ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி தம் தம் பாவம் தீர்ப்பகவானை ஆராதித்துச் செல்கின்றன. அந்தக் காலமே எல்லாவற்றிலும் விசேஷமானது. அப்போது ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் நீராடி பகவானைத் துதிப்போரும் தானங்கள் செய்வோரும் சகல துன்பங்களும் நீங்கப்பெற்று, பாவவினைகள் அழிந்து, அஷ்ட ஐசுவரியங்களோடு சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்திருந்து பின்னர் பகவானின் பாதாரவிந்தங்களைச் சேர்வர்.

தீர்த்தாடனம் செய்வதற்கு மூன்று முறைகள் வகுத்துள்ளார்கள். நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்பவையே அவை. தினப்படி உதய காலத்தில் நீராடுவது நித்தியம் எனப்படும். அமாவாசை, மாதப் பிறப்பு, கிரகண புண்ணிய காலம் ஆகிய சமயங்களில் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவது நைமித்திகம் என்பதாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட பலனை அடைவதற்காகப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராட விரும்பி அதை நிறைவேற்றுவது காமியம் ஆகும்.

தீர்த்த யாத்திரையை நைமித்திகம் எனக் குறிப்பிடுவார்கள் பெரியோர்கள். பலத்தினைப்பற்றி நினைக்காது நீராடுபவர் பகவானின் பாதாரவிந்தங்களை அடைவர்.

பண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பற்றி விவரித்த சூதர் அடுத்துத் திருவேங்கட மலையில் செய்யும் தான விசேஷங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்.

அந்தணர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் அன்னம் அளித்தல், பிதிர்களைத் திருப்தி செய்தல், ஸ்வர்ண தானம் ஆகியவற்றை எவனொருவன் தன்னுடைய செல்வத்தைக் கொண்டு செய்கிறானோ அவன் பரம பதத்தை அடைகிறான்.

பசுவைத் தானம் செய்பவர்கள், அப்பசுவுக்கு எத்தனை ரோமம் இருக்கிறதோ அத்தனை வருஷம் வைகுந்தத்தில் வாசம் செய்வார்கள்.

ஆடை தானம் கொடுத்தவர்கள் ஆயுள் வளரப்பெற்று பூவுலகில் வாழ்ந்து, பின்னர் முக்தியடைவார்கள்.

பூதானம் செய்தவர்கள் ராஜபோகத்தைப் பெற்று முடிவில் லக்ஷ்மியை அடைவார்கள்.

அன்றாடம் அடியார்களுக்கு அன்னம், புஷ்பம், தாம்பூலம், கனகாபரணம் முதலானவற்றை அளிப்பவர்கள் ஆசாரியருக்குச் செய்த அபசாரம் நீங்கப் பெறுவார்கள்.

பகவானுக்கு அவற்றைப் பக்தியோடு அளிப்பவர்கள், அந்தணர்களுக்குக் கோடி கன்னிகாதானம் செய்த பலனை அனுபவிப்பார்கள்.

கோயிலுக்குத் தேவையான குடை, விசிறி, சாமரை, தீபம், பாத்திரம், துளணி மாலை முதலியன அளிப்பவர்கள் அரசு போகத்தோடு வாழ்ந்து வருவார்கள்.

ஆலய மணி அளிப்பவர்கள் சாஸ்திரஞானம் ஏற்பட்டு நற்கதியை அடைவார்கள்.

வேதியர்க்குக் கன்னிகாதானம் செய்தால் தேவ லோகத்து இன்பம் கிட்டும்.

பகவானுக்குத் திருப்தியாகப் பஞ்சபர்வ உற்சவங்களை நடத்தி வைப்பவர்கள் சகல ஐசுவரியங்களையும் அடைவார்கள்.

சாஸ்திரவிற்பன்னர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானத்தால் அவர்கள் குலம் ஆலமரம் போன்று தழைக்கும்.

தினமும் ஆலயம் சென்று பகவானைத் துதித்து அவரது திருநாமங்களை உச்சரித்து வந்தால், பிரம்மஹத்தி, கோஹத்தி, ஆசாரியத் நிந்தை முதலான பாபங்கள் நீங்கிவிடும்.

சந்திரன் சாஸ்திரவிற்பன்னர்களுக்கு நவரத்தினங்களைத் தானம் செய்து குளிர்ச்சியான ஒளியைப் பெற்று அனைவராலும் போற்றும்படி விளங்குகிறான்.

கன்னிகாதானம் செய்ததால்தான் மன்மதனுக்கு அழகும் சுகபோகமும் கிட்டியிருக்கின்றன.

குபேரன் நவநிதிக்கு அதிபதியாக விளங்குவது, வேதியர்களுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்த பலனே காரணமாகும்.

பிருகஸ்பதி வித்யாதானம் செய்ததால் தேவகுருவாகப் போற்றப்படும் பாக்கியத்தை அடைந்தார்.

இந்தவாறாக எத்தனையோ பலன்களை எடுத்துச் சொன்ன சூதர், நைமிசாரண்யத்தில் கூடியிருந்த முனி சிரேஷ்டர்களைப் பார்த்து, “ஆன்பர்களே! திருமலையில் நித்தியவாசம் செய்துவரும் பகவானின் கல்யாண குணங்களை எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்னாலும் தகும். அவனது பாதாரவிந்தங்களைத் தியானித்து நாமும் அவன் அருளுக்குப் பாத்திரமாவோம்” என்று கூறி முடித்தார்.

சூத புராணிகரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அங்கே குழுவியிருந்த முனிவர்கள் ஸ்ரீ வேங்கட நாதனின் ப்ரபாவங்களை எண்ணிப் பலவாறாக ஆனந்தித்து, அவரை ஸ்தோத்தரித்தனர்.

பக்தி வெள்ளம் நைமிசாரண்யத்தில் கரை புரண்டு ஓடியது.

ஸ்ரீ வேங்கடேச
ஸ்தோத்திரம்

[அடுத்து வரும் பக்கங்களில் ஸ்ரீ வேங்க
டேச ஸுப்ரபாதம், ஸ்தோத்திரம், ப்ர
பத்தி, மங்களாசாஸனம், ஸஹஸ்ரநாம
அர்ச்சனை முதலியன கொடுக்கப்பட்
டுள்ளது.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸுப்ரபாதம்

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம
பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே |
உத்திஷ்ட நரசார்தூல
கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் ||

1

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கோவிந்த
உத்திஷ்ட கருடத்வஜ |
உத்திஷ்ட கமலாகாந்த
த்ரைலோக்யம் மங்களம் குரு ||

2

மாதஸ்ஸமஸ்தஜகதாம் மதுகைடபாரே:
வக்ஷோவிஹாரிணி மநோஹர திவ்யரூபே |
ஸ்ரீஸ்வாமிநி ச்ரிதஜந ப்ரியதாந சிலே
ஸ்ரீவேங்கடேசதயிதே தவ ஸுப்ரபாதம் ||

3

தவ ஸுப்ரபாத மரவிந்தலோசநே
பவது ப்ரஸந்ந முகசந்த்ர மண்டலே |
விதிசங்கரேந்த்ர வநிதாபிரர்ச்சிதே
வ்ருஷசைலநாததயிதே தயாநிதே ||

4

அதர்யாதி ஸப்தருஷ்யஸ் ஸமுபாஸ்ய ஸந்த்யாம்
ஆகாசஸிந்துகமலாநி மநோஹராணி |
ஆதாய பாதயுகமர்ச்சயிதும் ப்ரபந்நா:
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

5

பஞ்சாநநாப்ஜபவ ஷண்முக வாஸவாத்யா;
த்ரைவிக்ரமாத்சரிதம் விபுதாஸ் ஸ்துவந்தி |
பாஷாபதி: படதி வாஸர சுத்திமாராத்
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

6

ஈஷத் ப்ரபுல்ல ஸரஸீருஹ நாரிகேள -
பூகத்ருமாதி ஸுமநோஹர பாலிகாநாம் |
ஆவாதி மந்த மநிலஸ் ஸஹ திவ்யகந்தை:
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

7

உந்மீல்ய நேத்ரயுக முத்தம பஞ்சர ஸ்தா:
பாத்ராவசிஷ்ட கதலீபல பாயஸாநி |
புக்த்வா ஸலீலமத கேளிககா: படந்தி
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

8

தந்த்ரீ ப்ரகர்ஷ மதுர ஸ்வநயா விபஞ்ச்யா
காயத்யநந்த சரிதம் தவ நாரதோபி |
பாஷாஸமக்ரமஸக்ருத்கரசார ரம்யம்
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

9

ப்ருங்காவளீ ச மகரந்த ரஸாநுவித்த-
ஜங்காரகீத நிநதைஸ் ஸஹ ஸேவநாய |
நிர்யாத்யுபாந்த ஸரஸீ கமலோதரேப்ய:
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

10

யோஷாகணேந வரதத்நி விமத்யமானே
கோஷாலயேஷு ததிமந்தநதிவ்ரகோஷா; |
ரோஷாட்கலிம் விதததே ககுபஸ்ச கும்பா:
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

11

பத்மேச மித்ர சதபத்ர கதாளி வர்கா:
ஹர்த்தும் ச்ரியம் குவலயஸ்ய நிஜாங்கலக்ஷம்யா |
பேரீ நிநாத மிவ பிப்ரதி திவ்ர நாதம்
சேஷாத்ரி சேகர விபோ தவ ஸுப்ரபாதம் ||

12

ஸ்ரீமந் நபீஷ்டவரதாகில லோக பந்தோ
ஸ்ரீஸ்ரீநிவாஸ ஜகதேக தயைக ஸிந்தோ |
ஸ்ரீதேவதா க்ருஹபுஜாந்தர திவ்யமூர்த்தே
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 13

ஸ்ரீஸ்வாமி புஷ்கரிணிகாபல்வ நிர்மலாங்கா:
ச்ரேயோர்த்தினோ ஹரவிரிஞ்ச ஸநந்தநாத்யா: |
த்வாரே வஸந்தி வரவேத்ர ஹதோத்தமாங்கா:
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 14

ஸ்ரீசேஷசைல கருடாசல வேங்கடாத்ரி—
நாராயணாத்ரி வ்ருஷபாத்ரி வ்ருஷாத்ரி முக்யாம் |
ஆக்யாம் த்வதீய வஸதேரநிசம் வதந்தி
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 15

ஸேவாபரா: சிவ ஸுரேச க்ருசாநு தர்ம—
ரக்ஷோம்புநாதபவமாந தநாதினாதா: |
பத்தாஞ்சலி ப்ரவிலஸந் நிஜசீர்ஷ தேசா:
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 16

தாமஷு தே விஹகராஜ ம்ருகாதிராஜ—
நாகாதிராஜ கஜராஜ ஹயாதிராஜா: |
ஸ்வஸ்வாதிகார மஹிமாதிக மர்த்தயந்தே
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 17

ஸூர்யேந்து பெளம புத வாஃபதி காவ்ய ஸௌரி—
ஸ்வர்ப்பாநு கேது திவிஷத்பரிஷத்ப்ரதாநா: |
த்வத் தாஸதாஸ சரமாவதி தாஸதாஸா:
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 18

த்வத் பாத தூளி பரித ஸ்புரிதோத்தமாங்கா:
ஸ்வர்காபவர்க நிரபேக்ஷ நிஜாந்தரங்கா: |
கல்பாகமாகலநயா குலதாம் லபந்தே
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 19

த்வத்கோபுராக்கரசிகராணி நிர்க்ஷமாணா:
ஸ்வர்காபவர்க பதவீம் பரமாம் ச்ரயந்த: |
மர்த்யா மநுஷ்யபுவநே மதிமாச்ரயந்தே
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 20

ஸ்ரீபூமிநாயக தயாதிருணம்ருதாப்தே
தேவாதிதேவ ஜகதேக சரண்யமூர்த்தே |
ஸ்ரீமந் நநந்த கருடாதிபிரர்ச்சிதாங்க்ரே
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 21

ஸ்ரீபத்மநாப புருக்ஷோத்தம வாஸுதேவ
வைகுண்ட மாதவ ஜநார்தந சக்ரபாணே |
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந சரணாகதபாரிஜாத
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 22

கந்தர்ப்ப தர்ப்பஹரஸுந்தர திவ்ய மூர்த்தே
காந்தா குசாம்புருஹ குட்மலலோல த்ருஷ்டே |
கல்யாண நிர்மல குணாகர திவ்யகீர்த்தே
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 23

மீநாக்ருதே கமட கோல ந்ருஸிம்ஹ வர்ணிந்
ஸ்வாமிந் பரவச்வததபோதந ராமசந்த்ர |
சேஷாம்சராம யதுநந்தந கல்கிருப
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 24

ஏலா லவங்க கநஸார ஸுகந்த தீர்த்தம்
திவ்யம் வியத்ஸரிதி ஹேம கடேஷு பூர்ணம் |
த்ருத்வாத்ய வைதிக சிகாமணய: ப்ரஹ்ருஷ்டா:
திஷ்டந்தி வேங்கடபதே தவ ஸுப்ரபாதம் || 25

பாஸ்வாநுதேதி விகசாநி ஸரோருஹாணி
ஸம்பூரயந்தி நிநதை: ககுபோ விஹங்கா: |
ஸ்ரீவைஷ்ணவா: ஸததமர்த்தித மங்களாஸ்தே
தாமாச்ரயந்தி தவ வேங்கட ஸுப்ரபாதம் || 26

ப்ரஹ்மாதயஸ் ஸுரவராஸ் ஸமஹர்ஷயஸ்தே
ஸந்தஸ் ஸநந்தந முகாஸ்தவ யோகிவர்யா: |
தாமாந்திகே தவ ஹி மங்களவஸ்து ஹஸ்தா:
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் ||

37

லக்ஷ்மீநிவாஸ நிரவத்யகுணைகனிந்தோ
ஸம்ஸார ஸாகர ஸமுத்தரணைகஸேதோ |
வேதாந்தவேத்ய நிஜவைபவ பக்தபோக்ய
ஸ்ரீவேங்கடாசலபதே தவ ஸுப்ரபாதம் ||

28

இத்தம் வ்ருஷாசலபதேரிஹ ஸுப்ரபாதம்
யே மாநவா: ப்ரதிதிநம் படிதும் ப்ரவ்ருத்தா: |
தேஷாம் ப்ரபாதஸமயே ஸ்ம்ருதிரங்கபாஜாம்
ப்ரஜ்ஞாம் பரார்த்தஸுலபாம் பரமாம் ப்ரஸுதே ||

29

ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸ்தோத்ரம்

கமலா குச குசுக குங்குமதோ
நியதாருணிதாதுல நீலதநோ |
கமலாயதலோசந லோகபதே
விஜயீபவ வேங்கடசைலபதே ||

1

ஸசதுர்முக ஷண்முக பஞ்சமுக
ப்ரமுகாகில தைவத மௌளி மணே |
சரணாகத வத்ஸல ஸாரநிதே
பரிபாலய மாம் வ்ருஷசைலபதே ||

2

அதிவேலதயா தவ துர்விஷ்ணு:
அநுவேல க்ருதை ரபராத சதை: |
பரிதம் த்வரிதம் வ்ருஷசைலபதே
பரயா க்ருபயா பரிபாஹி ஹரே ||

3

அதிவேங்கடசைலமுதாரமதே:
 ஜந்தாபிமதாதிகதாநரதாத் |
 பரதேவதயா கதிதாந் நிகமை:
 கமலாதயிதாந் ந பரம் கலயே ||

4

கலவேணுரவாவசகோபவதூ
 சதகோடிவ்ருதாத் ஸ்மரகோடி ஸமாத் |
 ப்ரதிவல்லவி காபிமதாத் ஸுகதாத்
 வஸுதேவஸுதாந் ந பரம் கலயே ||

5

அபிராமகுணகர தாசரதே
 ஜகதேகதநுர்தர தீரமதே |
 ரகுநாயக ராம ரமேச விபோ
 வரதோ பவ தேவ தயாஜலதே ||

6

அவநீ தநயா கமநீயகரம்
 ரஜநீ கர சாரு முகாம்புருஹம் |
 ரஜநீ சர ராஜ தமோ மிஹிரம்
 மஹநீய மஹம் ரகுராம மயே ||

7

ஸுமுகம் ஸுஹ்ருதம் ஸுலபம் ஸுகதம்
 ஸ்வநுஜஞ்ச ஸுகாய மமோகசரம் |
 அபஹாய ரகூத்வஹ மந்ய மஹம்
 ந கதஞ்சந கஞ்சந ஜாது பஜே ||

8

விநா வேங்கடேசம் ந நாதோ ந நாத:
 ஸதா வேங்கடேசம் ஸ்மராமி ஸ்மராமி |
 ஹரே வேங்கடேச ப்ரஸீத ப்ரஸீத
 ப்ரியம் வேங்கடேச ப்ரயச்ச ப்ரயச்ச ||

9

அஹம் தூரதஸ்தே பதாம்போஜயுக்ம்
 ப்ரணாமேச்சயாகத்ய ஸேவாம் கரோமி |
 ஸக்ருத்ஸேவயா நித்யஸேவாபலம் த்வம்
 ப்ரயச்ச ப்ரயச்ச ப்ரபோ வேங்கடேச ||

10

அஜ்ஞாநிநா மயா தோஷாந்
 அசேஷாந் விஹிதாந் ஹரே |
 கூமஸ்வ த்வம் கூமஸ்வ த்வம்
 சேஷசைல சிகாமணே ||

11

ஸ்ரீ வேங்கடேச ப்ரபத்தி

ஈசாநாம் ஜகதோஸ்ய வேங்கடபதேர்
 விஷ்ணு: பராம் ப்ரேயஸீம்
 தத்வகூ: ஸ்தல நித்ய வாஸ ரஸிகாம்
 தத்கூாந்தி ஸம்வர்த்திநீம் |
 பத்மாலங்க்ருத பாணிபல்லவ யுகாம்
 பத்மாஸநஸ்தாம் ச்ரியம்
 வாத்ஸல்யாதிருணேஜ்வலாம் பகவதீம்
 வந்தே ஜகந்மாதரம் ||

ஸ்ரீமந் க்ருபாஜலநிதே ச்ரிதஸர்வலோக
 ஸர்வஜ்ஞ சக்த நதவத்ஸல ஸர்வசேஷிந் |
 ஸ்வாமிந் ஸுசீல ஸுலபாச்ச்ரித பாரிஜாத
 ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

2

ஆநாபுரார்ப்பித ஸுஜாத ஸுகந்தி புஷ்ப—
 ஸௌரப்ய ஸௌரபகரௌ ஸமஸந்நிவேசௌ |
 ஸௌம்யௌ ஸதாநுபவநேபி நவாநுபாவ்யௌ
 ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

3

ஸத்யோ விகாஸி ஸமுதித்வர ஸாந்த்ர ராக
 ஸௌரப்ய நிர்பர ஸரோருஹ ஸாம்ய வார்த்தாம் |
 ஸம்யகூ ஸாஹஸபதேஷு விலேகயந்தௌ
 ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

4

ரேகாமய த்வஜ ஸுதா கலசாதபத்ர
வஜ்ரரங்குசாம்புருஹ கல்பக சங்க சக்ரை : |
பவ்யைரலங்க்ருத தலௌ பரதத்வ சிஹ்நை:
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 5

தாம்ரோதர த்யுதி பராஜித பத்மராகௌ
பாஹ்யைர் மஹோபிரபிபூத மஹேந்த்ர நீலௌ |
உத்யந் நகாம்சுபி ருதஸ்த சசாங்க பாஸௌ
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 6

ஸப்ரேமபீதி கமலா கரபல்லவாப்யாம்
ஸம்வாஹநேபி ஸபதி க்லம மாததானௌ |
காந்தாவவாங்மநஸகோசரஸௌகுமார்யௌ
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 7

லக்ஷ்மீ மஹி ததநுரூப நிஜாநுபாவ—
நீளாதி திவ்யமஹிஷீ கரபல்லவாநாம் |
ஆருண்ய ஸங்க்ரமணத: கில ஸாந்த்ரராகௌ
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 8

நித்யாநமத் விதி சிவாதி கிரீட கோடி—
ப்ரத்யுப்த தீப்த நவரத்ந மஹ:ப்ரரோஹை: |
நீராஜநா விதி முதாரமுபாததானௌ
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 9

விஷ்ணோ: பதே பரம இத்யுதிதப்ரசம்ஸௌ
யௌ மத்வ உத்ஸ இதி போக்யதயாப்யுபாத்தௌ |
பூயஸ்ததேதி தவ பாணிதலப்ரதிஷ்டௌ
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 10

பார்த்தாய தத்ஸத்ருச ஸாரதிநா த்வயைவ
யௌ தர்சிதௌ ஸ்வசரணௌ சரணம் வ்ரஜேதி |
பூயோபி மஹ்யமிஹதௌ கரதர்சிதௌ தே
ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 11

மந்முர்த்தி காளியபணே விகடாடவீஷு
 ஸ்ரீவேங்கடாத்ரிசிகரே சிரஸி ச்ருதிநாம் |
 சித்தேப்பநந்யமநஸாம் ஸமமாஹிதௌ தே
 ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 12

அம்லாந ஹ்ருஷ்யதவநீதல கீர்ண புஷ்பௌ
 ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி சிகராபர ன்ருயமாநௌ |
 ஆநந்திதாசில மநோ நயநௌ தவைதௌ
 ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 13

ப்ராய: ப்ரபந்ந ஜநதா ப்ரதமாவகாஹ்யௌ
 மாது: ஸ்தநாவிவ சிசோ ரம்ருதாயமாநௌ |
 ப்ராப்தௌ பரஸ்பர துலா மதுலாந்தரௌ தே
 ஸ்ரீ வேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 14

ஸத்வோத்தரைஸ் ஸதத ஸேவ்ய பதாம்புஜேந
 ஸம்ஸார தாரக தயார்த்ர த்ருகஞ்சலேந |
 ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிநா மம தர்சிதௌ தே
 ஸ்ரீவேங்கடேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 15

ஸ்ரீச ச்ரியா கடிகயா த்வதுபாயபாவே
 ப்ராப்யே த்வயி ஸ்வயமுபேயதயா ஸ்புரந்த்யா |
 நித்யாச்ரிதாய நிரவத்யகுணய துப்யம்
 ஸ்யாம் கிங்கரோ வ்ருஷகிரீச நஜாது மஹ்யம் || 16

ஸ்ரீவேங்கடேச மங்களாசாஸனம்

- ஸ்ரீய : காந்தாய கல்யாண நிதயே நிதயேர்த்திநாம் |
 ஸ்ரீவேங்கட ஸ்ரீநிவாஸாய ஸ்ரீநிவாஸாயா மங்களம் || 1
 லக்ஷ்மீ ஸவிப்ரமாலோக ஸுப்ரஹ் விப்ரம சக்ஷுஷே |
 சக்ஷுஷே ஸர்வலோகாநாம் வேங்கடேசாய மங்களம் || 2
 ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி ச்ருங்காக்ர மங்களாபரணங்க்ரயே |
 மங்களாநாம் நிவாஸாயா வேங்கடேசாய மங்களம் || 3
 ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்ய ஸம்பதா ஸர்வசேதஸாம் |
 ஸதா ஸம்மோஹநாயாஸ்து வேங்கடேசாய மங்களம் || 4
 நித்யாய நிரவத்யாய ஸத்யாநந்தசிதாத்மநே |
 ஸர்வாந்தராத்மநே ஸ்ரீமத் வேங்கடேசாய மங்களம் || 5
 ஸ்வதஸ்ஸர்வவிதே ஸர்வ சக்தயே ஸர்வசேஷிணே |
 ஸுலபாய ஸுசிலாய வேங்கடேசாய மங்களம் || 6
 பரஸ்மை ப்ரஹ்மணே பூர்ணகாமாய பரமாத்மநே |
 ப்ரயுஞ்ஜே பரதத்வாய வேங்கடேசாய மங்களம் || 7
 ஆகால தத்வ மச்ராந்த மாத்மநா மநுபச்யதாம் |
 அத்ருப்த்யம்ருதருபாய வேங்கடேசாய மங்களம் || 8
 ப்ராயஸ் ஸ்வசரணௌ பும்ஸாம் சரண்யத்வேந பாணிநா |
 க்ருபயா நிசதே ஸ்ரீமத் வேங்கடேசாய மங்களம் || 9
 தயாம்ருத தரங்கிண்யாஸ் தரங்கைரிவ சீதலை : |
 அபாங்கைஸ் ஸிஞ்சதே விச்வம் வேங்கடேசாய மங்களம் || 10
 ஸ்ரக்பூஷாம்பரஹேதிநாம் ஸுஷுமாவஹமூர்த்தயே |
 ஸர்வார்த்தி சமநர்யாஸ்து வேங்கடேசாய மங்களம் || 11
 ஸ்ரீவைகுண்டவிரக்தாய ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதடே |
 ரமயா ரமமாணாய வேங்கடேசாய மங்களம் || 12
 ஸ்ரீமத் ஸுந்தர ஜாமா த்ரு முநி மாநஸ வாஸிநே |
 ஸர்வ லோக நிவாஸாய ஸ்ரீநிவாஸாய மங்களம் || 13
 மங்களாசாஸநபரைர்மதாசார்யபு ரோகமை : |
 ஸர்வைஸ் ச பூர்வைராசார்யைஸ் ஸத்க்ருதாயாஸ்து
 மங்களம் || 14

ஸ்ரீவேங்கடேச ஸஹஸ்ரநாமம்

ஓம் ஸ்ரீவேங்கடேசாய நம:	ஓம் காலகலேச்வராய நம:
விருபாக்ஷாய	சம்பவே
விச்வேசாயாய	ஸ்வயம்புவே
விச்வபாவநாய	அம்போஜநாபயே
விச்வஸ்ருஜே	ஸ்தம்பிதவாரிதயே
விச்வஸம்ஹர்த்ரே	அம்போதிநந்திநீ
விச்வப்ராணய	ஜாநயே
விராட்வபுஷே	சோணம்போஜ
சேஷாத்ரிநிலயாய	பதப்ரபாயே
அசேஷபக்ததுக்கப்ர	கம்புக்ரீவாய
ணசநாய	சம்பராரிருபாய
சேஷஸ்துத்யாய	சம்பரஜேஷுணய
சேஷசாயிநே	பிம்பாதராய
விசேஷஜ்ஞாய	பிம்பருபிணே
விபவே	ப்ரதிபிம்பக்ரியாதி
ஸ்வபுவே	காய"
விஷ்ணவே	குணவவே
ஜிஷ்ணவே	குணகம்யாய
வர்திஷ்ணவே	குணதீதாயாய
உத்ஸஹிஷ்ணவே	குணப்ரியாய
ஸஹிஷ்ணுகாய	துர்குணத்வம்ஸ
ப்ராஜிஷ்ணவே	க்ருதே
க்ரளிஷ்ணவே	ஸர்வஸுகுணய
வர்திஷ்ணவே	குணபாஸகாய
பரிஷ்ணுகாய	பரேசாய
காலயந்த்ரே	பரமாத்மநே
காலகோப்த்ரே	பரஸ்மைஜ்யோ
காலாய	திஷே
காலாந்தகாய	பராயைகதயே
அகிலாய	பரஸ்மைபதாய
காலகம்யாய	வியத்வாஸஸே
காலகண்டவந்த்	பாரம்பர்யசுப்பர
யாய	தாய

,,10

,,20

,,30

,,40

,,50

ஓம்ப்ரஹ்மாண்டகர்பாயநம:	ஓம் ப்ரதாபவதே	நம:
” ப்ரஹ்மண்யாய ”60	தண்டகாஸுரவித்	
” ப்ரஹ்மஸ்ருஜே ”	வம்ஸிநே ”	
” ப்ரஹ்மபோதிதாய ”	” வக்ரதம்ஷ்ட்ராய ”	
” ப்ரஹ்மஸ்துத்யாய ”	” சுடிமா தராய ”	
” ப்ரஹ்மவாதிநே ”	” கந்தர்வசாபஹர	
” ப்ரஹ்மசர்யபராய	”	”90
” ஸத்யவ்ரதார்த்த	” புண்யகந்தாய ”	
” ஸந்துஷ்டாய ”	” விசக்ஷுணய ”	
” ஸத்யருபிணே ”	” கராளவக்த்ராய ”	
” ஜஷாங்கவதே ”	” ஸோமார்க்கநேத்ராய ”	
” ஸோமகப்ராண	” ஷ்ட்குணவைபவாய ”	
” ஹாரிணே ”	” ச்வேதகோணிநே ”	
” ஆநீதாம்நாயாய ”70	” கூர்ணிதப்ருவே ”	
” அப்திஸஞ்சராய ”	” குர்குரத்வநி விப்ரமாய ”	
” தேவாஸுரவர	” த்ராசியஸே ”	
” ஸ்துத்யாய ”	” நீலகேசிநே ”	” 100
” பதந்மந்தரதாரகாய ”	” ஜாக்ரதம்புஜலோசநாய ”	
” தந்வந்தரயே ”	” க்ருணுவதே ”	
” கச்சபாங்காய ”	” க்ருணிஸம்மோஹாய ”	
” பயோநிதிவிமந்த	” மஹா காலாக்நிதிதிதயே ”	
” காய ”	” ஜவாலாகராளவதநாய ”	
” அமராம்ருதஸந்	” மஹோல்காகுல	
” தாத்ரே ”	” வீக்ஷுணய ”	
” த்ருதஸம்மோஹி	” ஸடாநிர் பிந்நமே	
” நீவபுஷே ”	” கௌகாய ”	
” ஹரமோஹகமாயா	” தம்ஷ்ட்ராருக்வ்யாப்த	
” விநே ”	” திக்தடாய ”	
” ரக்ஷஸ்ஸந்தோஹ	” உச்ச்வாஸாக்ருஷ்ட	
” பஞ்ஜநாய ”80	” பூதேசாய ”	
” ஹிரண்யாக்ஷவிதாரி	” நிச்வாஸத்யக்தவிச்வஸ்	
” ணே ”	” ருஜே ”	” 110
” யஜ்ஞாய ”	” அந்தர்ப்ரமஜ்ஜகத்கர்	
” யஜ்ஞவிபாவநாய ”	” பாய நம:	
” யஜ்ஞயோர்விஸ	” அநந்தாய ”	
” முத்தர்த்ரே ”	” ப்ரஹ்மகபாலஹ்ருதே ”	
” லீலாக்ரோடாய ”	” உக்ராய ”	
	” வீராய ”	

ஓம் மஹாவிஷ்ணவே நம:	ஓம் பாசினே நம:
„ ஜ்வலநாய „	„ சூலினே „
„ ஸர்வதோமுகாய „	„ மஹாபாஹவே „
„ ந்ருஸிஹ்மாய „	„ ஜ்வரக்நாய „ 150
„ பீஷ்ணய „ 120	„ ரோகலுண்டகாய „
„ பத்ராய „	„ மௌஞ்ஜியுஜே „
„ ம்ருத்யும்ருத்யவே „	„ சாத்ரகாய „
„ ஸநாதநாய „	„ தண்டினே „
„ ஸபாஸ்தம்போத் „	„ க்ருஷ்ணஜிநதராய „
பவாய „	„ வடவே „
„ பீமாய „	„ அதீதவேதாய „
„ சிரோமாலினே „	„ வேதாந்தோத்தார „
„ மஹேஸ்வராய „	காய „
„ த்வாதசாதித்ய „	„ ப்ரஹ்மநைஷ்டிகாய „
சூடாலாய „	„ அஹிநசயநப்ரீதாய „ 160
„ கல்பதூரமஸ்டாச்சவயே „	„ ஆதிதேயாய „
„ ஹிரண்யகோரஸ் „	„ அநகாய „
ஸ்தலபிந்நகாய „ 130	„ ஹரயே „
„ ஸிம்ஹமுகாய „	„ ஸம்வித்ப்ரியாய „
„ அநகாய „	„ ஸாமவேத்யய „
„ ப்ரஹ்லாதவரதாய „	„ பவிவேச்சம்ப்ரதிஷ்டி „
„ தீமதே „	தாய „
„ பக்தஸங்கப்ரதிஷ்டி „	„ பவிஷ்ணானிதபாதாப் „
தாய „	ஜாய „
„ ப்ரஹ்மருத்ரதி „	„ விந்த்யாவளிவிமாநி „
ஸம்ஸேவ்யாய „	தாய „
„ ஸித்தஸாத்யப்ரபூஜி „	„ த்ரிபாதபூமிஸ்வீகர்த்ரே „
தாய „	„ விச்வரூபப்ரதர்சகாய „
„ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மாய „	170
„ தேவேசாய „	„ த்ருதத்ரிவிக்ரமாய „
„ ஜ்வாலாஜிஹ்வாந்த்ர „	„ ஸ்வாங்க்ரிநகபிந்நாண்ட „
மாலிகாய „ 140	கர்பராய „
„ கட்கினே „	„ பஜ்ஜாதவாஹிநீதாராப „
„ கேடினே „	வித்ரிதஜகத்த்ரயாய „
„ மஹேஷ்வாஸினே „	„ விதிஸம்மாநிதாய „
„ கபாலினே „	„ புண்யாய „
„ முஸலினே „	„ தைத்யயோத்த்ரே „
„ ஹலினே „	„ ஜயோர்ஜிதாய „
	„ ஸுரராஜ்யப்ரதாய „

ஓம் சுக்ரமதஹ்ருதே நம:	ஓம் அயோத்யாதி
„ ஸுகதிச்வராய „ 180	பாக்ரண்யை நம: 210
„ ஜாமதக்ந்யாய „	„ பித்ருவாக்யப்ரதி
„ குடாரிணே „	பாலாய „
„ கார்த்தவீர்ய „	„ த்யக்தராஜ்யாய „
விதாரணய „	„ ஸலக்ஷ்மணய „
„ ரேணுகாயா: சிரோ	„ ஸஸீதாய „
ஹாரிணே „	„ சித்ரகூடஸ்தாய „
„ துஷ்டக்ஷத்ரியமர்த	„ பரதாஹிதராஜ்யகாய „
நாய „	„ காகதர்ப்பப்ரஹர்த்ரே „
„ வர்சஸ்விநே „	„ தண்டகாரண்யவாஸ
„ தாநசீலாய „	காய „
„ தநுஷ்மதே „	„ பஞ்சவடவிஹாரிணே „
„ ப்ரஹ்மவித்தமாய „	„ ஸ்வகர்மபரிபோஷகாய,,
„ அத்யுதக்ராய „ 190	220
„ ஸமக்ராய „	„ விராதக்நே „
„ ந்யக்ரோதாய „	„ அகஸ்த்ய முக்ய
„ துஷ்டநிக்ரஹாய „	முநிஸம்மாநிதாய „
„ ரவிவம்சஸமுத்பூதாய „	„ பும்ஸே „
„ ராகவாய „	„ இந்த்ரசாபதராய „
„ பரதாக்ரஜாய „	„ கட்கதராய „
„ கௌஸல்யாதநயாய „	„ அக்ஷயஸாயகாய „
„ ராமாய „	„ கராந்தகாய „
„ விச்வாமித்ரப்பிரிய	„ தூஷ்ணரயே „
கராய „	„ த்ரிசிரஸ்கரிபவே „
„ தாடகாரயே „ 200	„ வ்ருஷாய „ 230
„ ஸுபாஹுக்நாய „	„ சூர்பநகாநாஸாச்
„ பலாதிபல மந்த்ரவதே „	சேத்த்ரே „
„ அஹல்யாசாப	„ வல்கலதாரகாய „
விச்சேதிநே „	„ ஜடாவதே „
„ ப்ரவிஷ்டஜநகாலயாய „	„ பர்ணசாலாஸ்தாய „
„ ஸ்வயம்வரஸபாஸம்ஸ்	„ மாரீசபலமர்தகாய „
தாய „	„ பக்ஷிராட்க்ருதஸம்
„ ஈசசாபப்ரபஞ்ஜநாய „	வாதாய „
„ ஜாநகிபரிணேத்ரே „	„ ரவிதேஜஸே „
„ ஜநகாதிசஸம்ஸ்துதாய „	„ மஹாபலாய „
„ ஜமதக்நிதநூஜாத	„ சபர்யாநீதபல
யோத்ரே,,	புஜே „

ஓம் ஹ நாமத்பரிதோஷி	ஓம் லக்ஷ்மீசாய	நம:
தாய நம: 240	" லோகரக்ஷகாய	"
" ஸுக்ரீவாபயதாய "	" தேவகீகர்பஸம்	பூதாய " 270
" தைத்யகாய	" யசோதேக்ஷணலாலி	"
சேஷபண்பாஸுராய,	தாய "	"
" ஸப்தஸாலஸமுச்	" வஸுதேவக்ருத	"
சேத்த்ரே "	ஸ்தோத்ராய "	"
" வாலிஹ்ருதே "	" நந்தகோபமநோ	"
" கபிஸம்வ்ருதாய "	ஹராய "	"
" வாயுஸூருக்ரு	" சதுர்புஜாய "	"
தாஸேவாய "	" கோமளாங்காய "	"
" த்யக்தபம்பாய "	" கதாவதே "	"
" குசாஸநாய "	" நிலகுந்தலாய "	"
" உதந்வத்தீரகாய "	" பூதநாப்ராணஸம்	"
" சூராய " 250	ஹர்த்ரே "	"
" விபீஷணவரப்ர	" த்ருணாவர்த்தவி	"
தாய "	நாசநாய "	"
" ஸேதுக்ருதே "	" கர்காரோபிதநா	"
" தைத்யக்நே "	மாங்காய " 280	"
" ப்ராப்தலங்காய "	" வாஸுதேவாய "	"
" அலங்காரவதே "	" அதோக்ஷஜாய "	"
" அதிகாயசிரஸ்	கோபிகாஸ்தந்ய	"
சேத்த்ரே "	பாயிநே "	"
" கும்பகர்ணவிபேத	" பலபத்ராநுஜாய "	"
நாய "	" அச்யுதாய "	"
" தசகண்டசிரோத்வம்	" வையாக்ரநக	"
ஸிநே "	பூஷாய "	"
" ஜாம்பவத்ப்ரமு	" வத்ஸஜிதே "	"
காவ்ருதாய "	" வத்ஸவர்தநாய "	"
" ஜாநகீசாய " 260	" க்ஷீரஸாராசநர	"
" ஸுராத்யக்ஷாய "	தாய "	"
" ஸாகேதேசாய "	" ததிபாண்ட	"
" புராதநாய "	ப்ரமர்தநாய " 290	"
" புண்யச்லோகாய "	" நவநீதாப	"
" வேதவேத்யாய "	ஹர்த்ரே "	"
" ஸ்வாமிதீர்த்த	"	"
நிவாஸகாய "	"	"
" லக்ஷ்மீஸர:	"	"
கேளிலோலாய "	"	"

ஓம் நீலநீரதபாஸுராய நம:	ஓம் கதாக்கரஜாய நம:
” ஆபீரத்ருஷ்ட	” கோபாங்கநாசேல
தௌர்ஜந்யாய ”	சோராய ”
” நீலபத்மநிபாநநாய”	” பாதோலீலாவிசார
” மாத்ருதர்சிதவிச்	தாய ”
வாஸ்யாய ”	” வம்சகாநப்ரவீணய ” 320
” உலாகலநிபந்த	” கோபீஹஸ்தாம்பு
நாய ”	ஜார்ச்சிதாய ”
” நளகூபரசாபாந்	” முநிபத்ந்யாஹ்
தாய ”	ருதாஹாராய ”
” கோதூளிச்சுரிதாங்	” முநிச்சேரேஷ்டாய ”
காய ”	” முநிப்ரியாய ”
” கோஸங்கரக்ஷகாய ”	” கோவர் தநாத்ரிஸந்
” ஸ்ரீசாய ” 300	தர்த்ரே ”
” ப்ருந்தாரண்ய	” ஸங்க்ரந்தநதமோ
நிவாஸகாய ”	பஹாய ”
” வத்ஸாந்தகாய ”	” ஸதுத்யாநவிலா
” பகத்வேஷிணே ”	ஸிநே ”
” தைத்யாம்புத	” ராஸக்ரீடாபரா
மஹாநிலாய ”	யணய ”
” மஹாஜகரசண்	” வருணாய்சிதாய ”
டாக்நயே ”	” கோபீப்ரார்த்தி
” சகடப்ராணகண்ட	தாய ” 330
காய ”	” புருஷோத்தமாய ”
” இந்த்ரஸேவ்யாய ”	” அக்ருரஸ்துதி
” புண்யகாத்ராய ”	ஸம்பீர்தாய ”
” கரஜிதே ”	” குப்ஜாயெளவந
” சண்டதீதிதயே ” 310	தாயகாய ”
” தாளபக்வபலாசிநே”	” முஷ்டிகோர:
” காளீயபணிதர்	ப்ரஹாரிணே ”
பக்நே ”	” சாணாரோதர
” நாகபத்நீஸ்துதி	தாரணய ”
ப்ரீதாய ”	” மல்லயுத்தாக்ரகண்
” ப்ரலம்பாஸுரகண்	யாய ”
டநாய ”	” பித்ருபந்தநமோச
” தாவாக்நிபலஹா	காய ”
ரிணே ”	” மத்தமாதங்க
” பலஹாரிணே ”	பஞ்சாஸ்யாய ”

ஓம் கம்ஸக்ரீவாநிக்ருந்த	ஓம் சுபாவஹாய	நம:
நாய நம:	சததந்வஹராய	"
" உக்ரஸேநப்ரதிஷ்	ஸித்தாய	"
டாத்ரே "	பாண்டவப்ரிய	"
" ரத்நஸிம்ஹாஸ	கோத்ஸவாய	"
நஸ்திதாய "	பத்ரப்ரியாய	"
" காலநேமிகலத்	ஸுபத்ராயா	"
வேஷிணே "	ப்ராத்ரே	"
" முசுகுந்த வரப்ர	நாக்நஜிதிவிபவே	"
தாய "	கிரீடகுண்டல	"
" ஸால்வஸேவிததுர்	தராய " 370	
தர்ஷ ராஸ்ஜமய	கல்பபல்லவலாலி	"
நிவாரணாய "	தாய "	
" ருக்மிகர்வாப	பைஷ்மீப்ரணய	"
ஹாரிணே "	பாஷாவதே	"
" ருக்மிணீநயநோத்ஸ	மித்ரவிந்தாதி	"
வாய "	பாய "	
" ப்ரத்யும்நஜநகாய	அபயாய	"
காமிநே "	ஸ்வழூர்த்திகேளி	"
" ப்ரத்யும்நாய	ஸம்ப்ரிதாய	"
த்வாரகாதிபாய " 350	லக்ஷ்மணோதார	"
" மண்யா ஹர்த்ரே	மாநஸாய	"
" மஹாமாயாய	ப்ராக்ஜ்யோதி ஷாதிப	"
" ஜாம்பவத்க்ருத	த்வம்ஸிநே	"
ஸங்கராய	தத்ஸைந்யாந்த	"
" ஜாம்பூநதாம்பரத	கராய	"
ராய "	அம்ருதாய	"
" கம்யாய	பூமிஸ்துதாய " 380	
" ஜாம்பவதிவிபவே	பூரிபோகாய	"
" காளிந்திப்ரதிதாரா	பூஷணம்பரஸம்ய	"
மகேளயே "	தாய "	
" குஞ்ஜாவதம்ஸகாய	பஹுராமாக்ரு	"
" மந்தாரஸுமநோ	தாஹ்லாதாய	"
பாஸ்வதே "	கந்தமால்யாநு	"
" சசீசாபீஷ்டதாய	லேபநாய	"
காய " 360	நாரதாத்ருஷ்ட	"
" ஸத்ராஜிந்மாந	சரிதாய	"
ஸோல்லாஸிநே "	தேவேசாய	"
" ஸத்யாஜாநயே "	விச்வராதே	"

ஓம் குரவே	நம:	ஓம் ஸத்வாதிருணகம்	
" பாணபாஹு		பீராய நம: 410	
" விதாரகாய "		" த்ரௌபதீமாந	
" தாபஜ்வர விநாச		ரக்ஷகாய "	
காய " 390		" பீஷ்மத்யேயாய "	
" உஷோத்தர்ஷ		" பக்தவச்யாய "	
யித்ரே "		" பீம்பூஜ்யாய "	
" அவ்யக்தாய "		" தயாநிதயே "	
" சிவவாக்துஷ்ட		" தந்தவக்த்ர சிரஸ் :	
மானஸாய "		சேத்ரே "	
" மஹேசஜ்வரஸம்		" க்ருஷ்ணாய "	
ஸ்துத்யாய "		" க்ருஷ்ணஸகாய "	
" சீதஜ்வரபயாந்த		" ஸ்வராஜே "	
காய "		" வைஜயந்தீப்ர	
" ந்ருகராஜோத்		மோதிநே " 420	
தாரகாய "		" பர்ஹிபர்ஹ	
" பெளண்ட்ரகாதி		விபூஷ்ணாய "	
" வதோத்தயதாய "		" பார்த்தகௌரவ	
" விவிதாரிச்சலோத்		ஸந்தாந காரிணே "	
விக்ந ப்ராஹ்மணேஷு		" துச்சாஸநாந்த	
தயாபராய "		காரிணே "	
" ஜராஸந்தபலத்வே		" புத்தாய "	
ஷிணே "		" விசுத்தாய "	
" கேசிதைத்ய பயங்க		" ஸர்வஜ்ஞாய "	
ராய " 400		" க்ரதுஹிமஸாவிநிந்த	
" சக்ரிணே "		காய "	
" சைத்யாந்தகாய "		" த்ரிபுரஸ்தீர்மாநபங்	
" ஸப்யாய "		காய "	
" ராஜபந்தவிமோச		" ஸர்வசாஸ்த்ர விசார	
காய "		தாய "	
" ராஜஸ்யஹவிர்		" நிர்விகாராய " 430	
போக்த்ரே "		" நிர்மமாய "	
" ஸ்நிக்தாங்காய "		" நிராபாஸாய "	
" சுபலக்ஷ்ணாய "		" நிராமயாய "	
" தாநாபக்ஷண		" ஜகந்மோஹகதர்	
ஸம்ப்ரீதாய "		மிணே	
" குசேலாபீஷ்டதாய		" திக்வஸ்த்ராய "	
காய "		" திக்பதிச்வராய "	

ஓம் கல்கிநே	நம:	ஓம் நிஸ்ப்ருஹாய	நம: 470
" ம்லேச்சப்ரஹர்த்ரே "		" அஸங்காய "	
" துஷ்டநிக்ரஹகார "		" நிர்யாய "	
" காய "		" நிதிபாரகாய "	
" தர்மப்ரதிஷ்டா "		" நிஷ்ப்ரேஷ்யாய "	
" காரிணே " 440		" நிஷ்க்ரியாய "	
" சாதுர்வர்ணய "		" சாந்தாய "	
" விபாகக்ருதே "		" நிஷ்ப்ரபஞ்சாய "	
" யுகாந்தகாய "		" நிதயே "	
" யுகாக்ராதாய "		" நயாய "	
" யுகக்ருதே "		" கர்மிணே " 480	
" யுகபாஸகாய "		" அகர்மிணே "	
" காமாரயே "		" விகர்மிணே "	
" காமகாரிணே "		" கர்மேப்ஸவே "	
" நிஷ்காமாய "		" கர்மபாலநாய "	
" காமிதார்த்ததாய "		" கர்மாங்காய "	
" ஸவிதூர்வரேணயாய "		" கர்மவிந்யாஸாய "	
" பர்கஸே " 450		" மஹாகர்மிணே "	
" சார்ங்கிணே "		" மஹாவ்ரதிநே "	
" வைகுண்டமந்திராய "		" கர்மபுஜே "	
" ஹயக்ரீவாய "		" கர்மபலதாய " 490	
" கைடபாரயே "		" கர்மேசாய "	
" க்ரஹக்நாய "		" கர்மநிக்ரஹாய "	
" கஜரக்ஷகாய "		" நராய "	
" ஸர்வஸம் சயவிச் "		" நாராயணை "	
" சேத்ரே "		" தாந்தாய "	
" ஸர்வபக்தஸமுத்ஸு "		" கபிலாய "	
" காய "		" காமதாய "	
" கபர்திநே "		" சுசயே "	
" காமஹாரிணே " 460		" தப்த்ரே "	
" கலாயை "		" ஜப்த்ரே " 500	
" காஷ்டாயை "		" அக்ஷமாலாவதே "	
" ஸ்ம்ருதயே "		" கந்த்ரே "	
" த்ருதயே "		" நேத்ரே "	
" அநாதயே "		" லயாய "	
" அப்ரமேயௌஜஸே "		" கதயே "	
" ப்ரதாநாய "		" சிஷ்டாய "	
" ஸந்நிருபகாய "		" த்ரஷ்ட்ரே "	
" நிர்லேபாய "		" ரிபுத்வேஷ்ட்ரே "	

ஓம் ரோஷ்ட்ரே	நம:	ஓம் அநந்தாய	நம:
” வேஷ்ட்ரே	” 510	” அநந்தபாஹுரவே,,	” 550
” மஹாநடாய	”	” அநந்தாங்கரயே	” 550
” ரோத்த்ரே	”	” அநந்தத்ருசே	”
” போத்த்ரே	”	” அநந்தவக்த்ராய	”
” மஹாயோத்த்ரே	”	” அநந்தாங்காய	”
” ச்ரத்தாவதே	”	” அநந்தருபாய	”
” ஸத்யதியே	”	” அநந்தக்ருதே	”
” சுபாய	”	” ஊர்த்வரேதஸே	”
” மந்த்ரிணே	”	” ஊர்த்வலிங்காய	”
” மந்த்ராய	”	” ஊர்த்வமூர்த்நே	”
” மந்த்ரகம்யாய	” 520	” ஊர்த்வசாககாய	” 560
” மந்த்ரக்ருதே	”	” ஊர்த்வாய	”
” பரமந்த்ரஹ்ருதே	”	” ஊர்த்வாத்வ	”
” மந்த்ரப்ருதே	”	” ரக்ஷிணே	”
” மந்த்ரபலதாய	”	” ஊர்த்வஜ்வாலாய	”
” மந்த்ரேசாய	”	” நிராகுலாய	”
” மந்த்ரவிக்ரஹாய	”	” பீஜாய	”
” மந்த்ராங்காய	”	” பீஜப்ரகாய	”
” மந்த்ரவிந்யாஸாய	”	” நித்யாய	”
” மஹாமந்த்ராய	”	” நிதாநாய	”
” மஹாக்ரமாய	” 530	” நிஷ்க்ருதயே	”
” ஸ்திரதியே	”	” க்ருதிநே	”
” ஸ்திரவிஜ்ஞாநாய	”	” மஹதே	” 570
” ஸ்திரப்ரஜ்ஞாநாய	”	” அணீயஸே	”
” ஸ்திராஸநாய	”	” கரிம்ணே	”
” ஸ்திரயோகாய	”	” ஸுஷுமாயை	”
” ஸ்திராதாராய	”	” சித்ரமாலிகாய	”
” ஸ்திரமார்காய	”	” நபஸ்ப்ருசே	”
” ஸ்திராகமாய	”	” நபஸோ	”
” நிச்ச்ரேயஸாய	”	” ஜ்யோதிஷே	”
” நிர்ஹாய	” 540	” நபஸ்வதே	”
” அக்நயே	”	” நிர்நபஸே	”
” நிரவத்யாய	”	” நபஸே	”
” நிரஞ்ஜநாய	”	” அபவே	” 580
” நிர்வைராய	”	” விபவே	”
” நிரஹங்காராய	”	” ப்ரபவே	”
” நிர்தம்பாய	”	” சம்பவே	”
” நிரஸ்யகாய	”	” மஹீயஸே	”

ஓம் பூர்புவாக்குதயே	நம:	ஓம் அநஸூயாநந்த	
„ மஹாநந்தாய	„	நாய நம: 620	
„ மஹாகுராய	„	„ அத்ரிநேத்ராநந்	
„ மஹோராசயே	„	தாய „	
„ மஹோத்ஸவாய	„	„ ஸுநந்தவதே	„
„ மஹாக்ரோதாய	„ 590	„ சங்கவதே	„
„ மஹாஜ்வாலாய	„	„ பங்கஜகராய	„
„ மஹாசாந்தாய	„	„ குங்குமாங்காய	„
„ மஹாகுணய	„	„ ஜயாங்குசாய	„
„ ஸத்யவ்ரதாய	„	„ அம்போஜ	
„ ஸத்யபராய	„	மகரந்தாட்யாய	„
„ ஸத்யஸந்தாய	„	„ நிஷ்பங்காய	„
„ ஸதாங்கதயே	„	„ அகருபங்கிலாய	„
„ ஸத்யேசாய	„	„ இந்த்ராய	„ 630
„ ஸத்யசங்கல்பாய	„	„ சந்த்ரரதாய	„
„ ஸத்யசாரித்ர	„	„ சந்த்ராய	„
லக்ஷணய	„ 600	„ அதிசந்த்ராய	„
„ அந்தஸ்சராய	„	„ சந்த்ரபாஸகாய	„
„ பரமாத்மநே	„	„ உபேந்த்ராய	„
„ அந்தராத்மநே	„	„ இந்த்ரராஜாய	„
„ சிதாத்மகாய	„	„ வாகிந்த்ராய	„
„ ரோசநாய	„	„ சந்த்ரலோசநாய	„
„ ரோசமாநாய	„	„ ப்ரதீசே	„
„ ஸாக்ஷிணே	„	„ பராசே	„ 640
„ செளரயே	„	„ பரஸ்மைதாம்நே	„
„ ஜநார்தநாய	„	„ பரமார்த்தாய	„
„ முகுந்தாய	„	„ பராத்பராய	„
„ நந்தநிஷ்பந்தாய	„	„ அபாரவாசே	„
„ ஸ்வர்ணபிந்தவே	„	„ பாரகாமிநே	„
„ புரந்தராய	„	„ பாராவாராய	„
„ அரிந்தமாய	„	„ பராவராய	„
„ ஸுமந்தாய	„	„ ஸஹஸ்வதே	„
„ குந்தமந்தார	„	„ அர்த்ததாத்ரே	„
ஹாஸவதே	„	„ ஸஹநாய	„ 650
„ ஸ்யந்தநாருட	„	„ ஸாஹஸிநே	„
சண்டாங்காய	„	„ ஜயிநே	„
„ ஆநந்திநே	„	„ தேஜஸ்விநே	„
„ நந்தநந்தநாய	„	„ வாயுவிசிகிநே	„

ஓம் தபஸ்விநே	நம:	ஓம் சரண்யாய	நம:
„ தாபஸோத்த		„ புண்யகீர்த்தயே	„ 690
„ மாய	„	„ புராணகாய	„
„ ஐச்வரியோத்	„	„ ஜந்யப்ருதே	„
„ பூதிக்குதே	„	„ ஜந்யஸந்நத்தாய	„
„ பூதயே	„	„ திவ்யபஞ்சாயு	„
„ ஐச்வர்யாங்ககலா	„	„ தாய	„
„ பவதே	„	„ வசிநே	„
„ அம்போதிசாயிநே	„ 660	„ தெளர்ஜந்யபங்	„
„ பகவதே	„	„ காய	„
„ ஸர்வஜ்ஞாய	„	„ பர்ஜந்யாய	„
„ ஸாமபாரகாய	„	„ ஸௌஜந்ய	„
„ மஹாயோகிநே	„	„ நிலயாய	„
„ மஹாதீராய	„	„ அலயாய	„
„ மஹாபோகிநே	„	„ ஜலந்தராந்தகாய	„ 700
„ மஹாப்ரபவே	„	„ பஸ்மதைத்ய	„
„ மஹாவீராய	„	„ நாசிநே	„
„ மஹாதுஷ்டயே	„	„ மஹாமநஸே	„
„ மஹாபுஷ்டயே	„ 670	„ ச்ரேஷ்டாய	„
„ மஹாகுணய	„	„ ச்ரவிஷ்டாய	„
„ மஹாதேவாய	„	„ த்ராகிஷ்டாய	„
„ மஹாபாஹவே	„	„ கரிஷ்டாய	„
„ மஹாதர்மாய	„	„ கருடத்வஜாய	„
„ மஹேச்வராய	„	„ ஜ்யேஷ்டாய	„
„ ஸம்பகாய	„	„ த்ரடிஷ்டாய	„
„ தூரகாமிநே	„	„ வர்ஷிஷ்டாய	„ 710
„ ஸ்வர்கமார்க	„	„ த்ராகியஸே	„
„ நிரர்களாய	„	„ ப்ரணவாய	„
„ நகாய	„	„ பணிநே	„
„ நகதராய	„ 680	„ ஸம்ப்ரதாயகராய	„
„ நாகாய	„	„ ஸ்வாமிநே	„
„ நாகேசாய	„	„ ஸுரேசாய	„
„ நாகபாலகாய	„	„ மாதவாய	„
„ ஹிரண்மயாய	„	„ மதவே	„
„ ஸ்வர்ணரேதஸே	„	„ நிர்நிமேஷாய	„
„ ஹிரண்யார்சிஷே	„	„ விதயே	„ 720
„ ஹிரண்யதாய	„	„ வேதஸே	„
„ குணகண்யாய	„	„ பலவதே	„

ஓம் ஜீவநாய	நம:	ஓம் யுக்திதாயகாய	நம:
„ பவிநே	„	„ சக்தியுஜே	„
„ ஸ்மர்த்ரே	„	„ மௌக்திகஸ்ரக்	„
„ ச்ரோத்ரே	„	„ விணே	„
„ விகர்த்ரே	„	„ ஸுக்தயே	„
„ த்யாத்ரே	„	„ ஆம்நாயஸுக்தி	„
„ நேத்ரே	„	„ காய	„
„ ஸமாய	„ 730	„ தநஞ்ஜயாய	„
„ அஸமாய	„	„ தநாத்யக்ஷாய	„
„ ஹோத்ரே	„	„ தநிகாய	„
„ போத்ரே	„	„ தநதாதிபாய	„
„ மஹாவக்த்ரே	„	„ மஹாதநாய	„ 770
„ ரந்த்ரே	„	„ மஹாமாநிநே	„
„ மந்த்ரே	„	„ துர்யோதநவிமாநி	„
„ கலாந்தகாய	„	„ தாய	„
„ தாத்ரே	„	„ ரத்நாகராய	„
„ க்ராஹயித்ரே	„	„ ரத்நரோசிஷே	„
„ மாத்ரே	„ 740	„ ரத்நகர்பாச்ரயாய	„
„ நியந்த்ரே	„	„ சுசயே	„
„ அநந்தவைபவாய	„	„ ரத்நஸாநுநிதயே	„
„ கோப்த்ரே	„	„ மௌளிரத்ந	„
„ கோபயித்ரே	„	„ பாலே	„
„ ஹந்த்ரே	„	„ ரத்நகங்கணய	„
„ தர்மஜாகரித்ரே	„	„ அந்தர்லக்ஷ்யாய	„ 780
„ தவாய	„	„ அந்தரப்பாஸிநே	„
„ கர்த்ரே	„	„ அந்தர்த்யேயாய	„
„ கேஷத்ரகராய	„	„ ஜிதாஸநாய	„
„ கேஷத்ரப்ரதாய	„ 750	„ அந்தரங்காய	„
„ கேஷத்ரஜ்ஞாய	„	„ தயாவதே	„
„ ஆத்மவிதே	„	„ அந்தர்மாயாய	„
„ கேஷத்ரிணே	„	„ மஹார்ணவாய	„
„ கேஷத்ரஹராய	„	„ ஸரஸாய	„
„ கேஷத்ரப்ரியாய	„	„ ஸித்தரஸிகாய	„
„ கேஷமகராய	„	„ ஸித்தயே	„ 790
„ மருதே	„	„ ஸாத்யாய	„
„ பக்திப்ரதாய	„	„ ஸதாகதயே	„
„ முக்திதாய	„	„ ஆயுப்ரதாய	„
„ சக்திதாய	„ 760	„ மஹாயுஷ்மதே	„

ஓம் அர்சிஷ்மதே	நம:	ஓம் காலஸர்ப்பயாந்த	
” ஒஷ்தீபதயே	”	காய நம:	
” அஷ்டச்ரியே	”	” ஸுதர்சநாய	”
” அஷ்டபாகாய	”	” காலமேகச்யாம	
” அஷ்டககுப்வ்யாப்		லாய ”	
தயசஸே	”	” ஸ்ரீ மந்த்ரபாவி	
” வ்ரதிநே	” 800	தாய ”	
” அஷ்டாபதாய	”	” ஹேமாம்புஜஸ	
” ஸுவர்ணபாய	”	ரஸ்ஸநாயிநே ”	
” அஷ்டமூர்த்தயே	”	” ஸ்ரீமநோபாவி	
” த்ரிமூர்த்திமதே	”	தாக்ருதயே ”	
” அஸ்வப்நாய	”	” ஸ்ரீப்ரதத்தாம்பு	
” ஸ்வப்நகாய	”	ஜஸ்ரக்விணே ”	
” ஸ்வப்நாய	”	” ஸ்ரீகேளயே	”
” ஸுஸ்வப்நபல	”	” ஸ்ரீநிதயே	” 830
தாயகாய ”		” பவாய	”
” துஸ்ஸ்வப்நத்வம்ஸ		” ஸ்ரீப்ரதாய	”
காய ”		” வாமநாயா	”
” த்வஸ்ததுர்நிமித்		” லக்ஷ்மீநாயகாய	”
தாய ” 810		” சதுர்புஜாய	”
” சிவங்கராய	”	” ஸந்த்ருப்தாய	”
” ஸுவர்ணவர்ணய	”	” தர்பிதாய	”
” ஸம்பாவ்யாய	”	” தீர்த்தஸ்நாத்ரு	
” வர்ணிதாய	”	ஸௌக்யப்ரதர்ச	
” வர்ணஸம்முகாய	”	காய ”	
” ஸுவர்ணமுகரீதிர		” அகஸ்த்ய ஸ்துதி	
சிவத்யாதபதாம்		” ஸம்ஹ்ருஷ்டாய ”	
புஜாய ”		” தர்சிதாவ்யக்த	
” தாஷ்நாயணீவசஸ்		பாவநாய ” 840	
துஷ்டாய ”		” கபிலார்சிஷே	”
” தூர்வாஸோ		” கபிலவதே	”
த்ருஷ்டிகோசராய ”		” ஸுஸ்நா தாக	
” அம்பரீஷ்வ்ரத		” விபாடநாயா	”
ப்ரீதாய ”		” வ்ருஷாகபயே	”
” மஹாக்குத்தி		” கபிஸ்வாமிமநோ	
” விபஞ்ஜநாய ” 820		” ந்தஸ் ஸ்திதவிக்கர	
” மஹாபிசாரக		ஹாய ”	
” த்வம்ஸிநே ”		” வஹ்நிப்ரியாய ”	

ஓம் அர்த்தஸம்பாவ்
யாய நம:
" ஜநலோகவிதாய
காய "
" வஹ்நிப்ரபாய "
" வஹ்நிதேஜஸே " 850
" சுபாபீஷ்டப்ரதாய "
" யமிநே "
" வாருணகேசுத்ரநில
யாய "
" வருணய "
" வாரணாசிதாய "
" வாயுஸ்தாநக்ரு
தாவாஸாய "
" வாயுகாய "
" வாயுஸம்ப்ருதாய "
" யமாந்தகாய "
" அபிஜநநாய " 860
" யமலோக நிவாரணய "
" யமிநாமக்ரகண்யாய "
" ஸம்யமிநே "
" யம்பாவிதாய "
" இந்த்ரோத்யாந
ஸம்பஸ்தாய "
" இந்த்ரத்ருக்
விஷயாய "
" ப்ரசுவே "
" யக்ஷராட்ஸரஸீ
வாஸாய "
" அக்ஷய்ய நிதி கோசக்
ருதே "
" ஸ்வாமி தீர்த்தக்ருதா
வாஸாய " 870
" ஸ்வாமித்யேயாய "
" அதோக்ஷஜாய "
" வராஹாத்யஷ்ட தீர்த்
தாபிஸேவிதாங்க்ரி
ஸரோருஹாய "

ஓம் பாண்டு தீர்த்தாபிஷிக்
தாங்காய நம:
" யுதிஷ்டிர வரப்ரதாய "
" பீமாந்த: கரண
ருடாய "
" ச்வேதவாஹநஸக்ய
வதே "
" நகுலாபயதாய "
" மாத்ரீஸஹ தேவாபி
வந்திதாய "
" க்ருஷ்ணசபதஸந்
தாத்ரே " 880
" குந்தீஸ்துதிநதாய "
" தமிழே "
" நாரதாதி முநிஸ்துத்
யாய "
" நித்யகர்ம பராயணய "
" தர்சிதாவ்யக்த
ரூபாய "
" வீணாநாதப்ரமோதி
தாய "
" ஷட்கோடி தீர்த்த
சர்யாவதே "
" தேவதீர்த்தக்ருதாச்ர
மாய "
" பில்வாமலஜலஸ்
நாயிநே "
" ஸரஸ்வத்யம்புஸேவி
தாய " 890
" தும்புருதகஸம்ஸ்பர்ச
ஜநசித்ததமோபஹாய "
" மத்ஸ்யவாமந கூர்மாதி
தீர்த்தராஜாய "
" புராணப்ருதே "
" சக்ரத்யேய பதாம்
புஜாய "
" சங்கபூஜிதபாதுகாய "
" ராமதீர்த்த
விஹாரிணே "

ஓம் பலபத்ரப்ரதிஷ்டி

தாய நம:

- ” ஜாமதக்ந்ய ஸரஸ்
தீர்த்தஜலஸேசநதர்பி
தாய ”
- ” பாபாபஹாரிகிலால
ஸுஸ்நாதாக விநாச
நாய ”
- ” நபோகங்காபிஷிக்
தாய ” 900
- ” நாகதீர்த்தாபிஷேக
வதே ”
- ” குமாரதாரா தீர்த்தஸ்
தாய ”
- ” வடுவேஷாய ”
- ” ஸுமேகலாய ”
- ” வருத்தஸ்ய ஸுகு
மாரத்வ ப்ரதாய ”
- ” ஸௌந்தர்யவதே ”
- ” ஸுகிநே ”
- ” ப்ரியம்வதாய ”
- ” மஹாகுக்ஷயே ”
- ” இக்ஷ்வாகுக்குலநந்த
நாய ” 910
- ” நீலகோக்ஷிரதாரா
புவே ”
- ” வராஹாசல நாயகாய ”
- ” பரத்வாஜப்ரதிஷ்டா
வதே ”
- ” ப்ருஹஸ்பதிவிபாவி
தாய ”
- ” அஞ்ஜநாக்ருதபூஜா
வதே ”
- ” ஆஞ்ஜநேயகரார்
சிதாய ”
- ” அஞ்ஜநாத்ரிநிவாஸாய ”
- ” முஞ்ஜகேசாய ”
- ” புரந்தராய ”
- ” கிந்நரத்வயஸம்பந்தி

பந்தமோக்ஷப்ரதாய

காய நம: 920

- ஓம் வைகாநஸமகாரம்
பாய ”
- ” வ்ருஷஜ்ஞேயாய ”
- ” வ்ருஷாசலாய ”
- ” வ்ருஷகாயப்ரபேத்ரே ”
- ” க்ரீடநாசாரஸம்ப்ர
மாய ”
- ” ஸௌவர்சலேய
விந்யஸ்தராஜ்யாய ”
- ” நாராயணப்ரியாய ”
- ” துர்மேதோபஞ்ஜகாய ”
- ” ப்ராஜ்ஞாய ”
- ” ப்ரஹ்மோத்ஸவ
மஹோத்ஸகாய ”
- ” பத்ராஸுரசிரஸ்
சேத்ரே ” 930
- ” பத்ரக்ஷத்ரிணே ”
- ” ஸுபத்ரவதே ”
- ” ம்ருகயா க்ஷீண
ஸந்நாஹாய ”
- ” சங்கராஜந்யதுஷ்டி
தாய ”
- ” ஸ்தாணுஸ்தாய ”
- ” வைநதேயாங்கபாவி
தாய ”
- ” அக்ரீரவதே ”
- ” போகீந்த்ரபோக
ஸம்ஸ்தாநாய ”
- ” ப்ரஹ்மாதி கண
ஸேவிதாய ” 940
- ” ஸஹஸ்ரார்கச்சடா
பாஸ்வத்விமாநாந்
தஸ்ஸ்திதாய ”
- ” குணிநே ”
- ” விஷ்வக்ஸேநக்ருத
ஸ்தோத்ராய ”
- ” ஸநந்தநவரீவ்ரு
தாய ”

ஓம் ஜாஹ்நவ்யாதிநதீ
ஸேவ்யாய நம:

„ ஸுரேசாத்யபிவந்தி
தாய „
„ ஸுராங்கநாந்ருத்ய
பராய „
„ கந்தாவோத்காய
நப்ரியாய „
„ ராகேந்துஸங்கா
சநகாய „
„ கோமளாங்கரி
ஸரோருஹாய „ 950
„ கச்சபப்ரபதாய „
„ குந்தகுல்பகாய „
„ ஸ்வச்சகூர்பராய „
„ மேதுரஸ்வர்ணவ
ஸ்த்ராட்யகடிதேச
ஸ்தமேகலாய „
„ ப்ரோல்லஸச்சுரிகா
பாஸ்வத்கடிதே
சாய „
„ சுபங்கராய „
„ அநந்தபத்மஜஸ்
தாநநாபயே „
„ மௌக்திகமாலி
காய „
„ மந்தாரசாம்பேய
மாலிநே „
„ ரத்நாபரண
ஸம்ப்ருதாய „ 960
„ லம்பயஜ்ஞோப
வீதிநே „
„ சந்த்ரஸ்ரீகண்ட
லேபவதே „
„ வரதாய „
„ அபயதாய „
„ சக்ரிணே „
„ சங்கிநே „
„ கௌஸ்துபதிப்திமதே „

ஓம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கித நம:

வக்ஷஸ்காய „
„ லக்ஷ்மீஸம்ச்சரித
ஹ்ருத்தடாய „
„ நீலோத்பலநிபாகா
ராய „ 970
„ சோணம்போஜ
ஸமாநநாய „
„ கோடிமந்மத
லாவண்யாய „
„ சந்த்ரிகாஸ்மித
பூரிதாய „
„ ஸுதாஸ்வச்
சோர்த்த்வ புண்ட்
ராய „
„ கஸ்தூரீதிலகாஞ்சி
தாய „
„ புண்டரீகேக்ஷணாய „
„ ஸ்வச்சாய „
„ மௌளிசோபா
விராஜிதாய „
„ பத்மஸ்தாய „
„ பத்மநாபாய „ 980
„ ஸோமமண்டல
காய „
„ புதாய „
„ வஹ்நிமண்டல
காய „
„ ஸூர்யாய „
„ ஸூர்யமண்டல
ஸம்ஸ்திதாய „
„ ஸ்ரீபதயே „
„ பூமிஜாநயே „
„ விமலாத்யபிஸம்வ்
ருதாய „
„ ஜகத்குடும்ப
ஜநித்ரே „
„ ரக்ஷகாய „ 990
„ காமிதப்ரதாய „

ஓம் அவஸ்தாத்ரய
யந்த்ரே நம:
,, விச்வதேஜஸ்ஸவ
ரூபவதே ,,
,, ஜ்ஞப்தயே ,,
,, ஜ்ஞோயாய ,,
,, ஜ்ஞாநகம்யாய ,,

ஓம் ஜ்ஞாநாதீதாய நம:
,, ஸுராதிகாய ,,
,, ப்ரஹ்மாண்டாந்தர்
பஹிர்வ்யாப்தாய ,,
,, வேங்கடாத்ரிகதா
தராய ,,1000

ஓம் தத்ஸத்

ஆழ்வார்களின்
பக்திப்ரவாகம்

ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். அவர்கள் பாற்
கடலில் பள்ளிகொண்ட எம்பெருமானை அகக்
கண்களால் கண்டுகளித்து அவரது திவ்விய
மங்கள சொரூபத்தையும், கருணை விலாஸத்தை
யும் பற்பல விதமாகப் பாடி ஆனந்தித்துள்ளார்
கள். அப்பாடல்களின் தொகுப்பே நாலாயிர
திவ்வியப் பிரபந்தம் எனப்படும்.

அவர்களுள் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்
வாரும், மதுரகவி ஆழ்வாரும் நீங்கலாக ஏனைய
பத்துப்பேர் மட்டுமே வேங்கடநாதனைப் பாடிப்
பரவசமுற்றிருக்கிறார்கள். அடுத்து வரும் பக்கங்
களில் வேங்கடத்தைப் பற்றிய அவர்களது
தெள்ளுதமிழ்ப் பாசுரங்கள் கொடுக்கப்பட்
டுள்ளன.

முதலாழ்வார்கள்

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரும் சமகாலத்தவர்கள். அதன் காரணமாகவே அவர்கள் முதலாழ்வார்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

‘நகரேஷு காஞ்சி’ என்று போற்றிக் கொண்டாடப்படும் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள திருவெஃகா எனப்படும் பதியில் பொற்றாமரைக் குளத்திலே அழகிய தாமரை மலரில் ஐப்பசி மாதம் சர்வண நக்ஷத்திரத்தன்று பரந்தாமனின் திருக்கரத்திலிருக்கும் பாஞ்சஜநயம் எனப்படும் சங்கின் அம்சமாகப் பொய்கை ஆழ்வார் அவதரித்தார். பொய்கையில் தோன்றியதன் காரணமாகப் பொய்கையாழ்வார் என அழைக்கப்பட்டார். எம்பெருமானிடம் இடையறாத பக்தி கொண்ட அவர் பகவானை நூறு பாசுரங்களால் போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார். அவற்றுள் பத்து பாசுரங்கள் வேங்கடத்தைக் குறிப்பிடுவனவாகும்.

பூதத்தாழ்வார் ஸ்தலசயநம் என அழைக்கப்படும் திருக்கடல்மல்லையில் (மாமல்லபுரம் அல்லது மஹாபலிபுரம் என இப்போது வழங்கப்படுவது.) மல்லிகைப் புதரின் நடுவில் நீலோற்பல மலரில் ஐப்பசி மாதத்தில் அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தன்று பகவானின் கௌமேதகீ எனப்படும் கதாயுதத்தின் அம்சராய் அவதரித்தார். அவரது உள்ளம் இவ்வுலக இன்பங்களைச் சிறிதும் விரும்பாது, எம்பெருமானையே நாடியது. பகவானின் ஆராதனையை விரும்பி சதா அவரது தியானத்திலேயே ஈடுபட்டு வந்தார். பகவானைக் குறித்து இயற்றியுள்ள நூறு பாசுரங்களில் ஒன்பதுப் பாசுரங்களில் திருவேங்கடநாதனைப் போற்றிப் பாடியிருக்கிறார்.

சென்னை மைலாப்பூரில் ஆதிகேசவப் பெருமாள் கோயிலில் உள்ள திருக்கிணற்றில் உண்டான செவ்வல்லிப் பூவிலே ஐப்பசி மாதம் சதய நக்ஷத்திரத்திலே நாந்தகம் எனப்படும் பகவானின் வாளின் அம்சராய் பேயாழ்வார் அவதரித்தார். முன்னர் இருவரைப் போலவே இவரும் திருமாலிடம் இடை

விடாப் பக்தி கொண்டு அவரைப் பலவாறு பாடிப்பாடி ஆனந்தமடைந்தார். தாம் இயற்றிய நூறு பாசுரங்களில் பத்தொன்பது பாக்களில் திருவேங்கடத்தைப் பாடியிருக்கிறார்.

கர்ப்பவாசமின்றி மலரிலே தோன்றிய இம் மூன்று ஆழ்வார்களும் ஒருநாள் இருந்த ஊரிலே மறுநாள் தங்காது ஊர் ஊராகச் சென்று பகவானைத் தரிசித்து அவர் புகழ் பாடிக் களித்து வந்தனர். ஒருசமயம் இம்மூவரும் திருக்கோவிலுரை ஒருங்கே அடைந்தனர். இம்மூவரையும் ஒன்று சேர்க்க எண்ணினார் பகவான்.

இரவு நேரம். தங்குவதற்கு ஏற்ற இடம் எங்கிருக்கிறதென்று தேடிவந்த பொய்கையார், அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த வைஷ்ணவ பக்தர் ஒருவரின் வீட்டை அடைந்து இரவு தங்க அனுமதி கேட்டார். அடியார்களிடம் பக்தி பூண்ட அவரும் தம் வீட்டின் முன்பகுதியிலுள்ள இடைகழியில் இரவு அவர் தங்கிச் செல்ல அனுமதித்தார். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் வெளியே பலத்த மழை தொடங்கியது. அப்போது அங்கே வந்த பூதத்தாழ்வார், அங்கு தங்கியிருந்த பொய்கையாழ்வாரைக் கண்டு, தாமும் அங்கே தங்க அனுமதிக்கவேண்டினார். 'ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம்' எனப் பொய்கையாரும் அவருக்கு இடம் அளித்தார். சற்றை நேரத்துக்கெல்லாம் தங்க இடம் தேடி பேயாழ்வாரும் அங்கு வரவே, 'ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்' எனக் கூறி அவருக்கும் இடம் தந்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் பகவான் அவ்விடத்தில் அவர்களோடு தாமும் ஒருவராய் நின்று நெருக்கத்தை உண்டு பண்ணினார். இருட்டிலே தங்களைத் தவிர அதிகப்படியாக இருப்பது யார் என்பதை அறிய விரும்பிய அவர்கள் ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றி, எம்பெருமானின் திருவுருவத்தை அகக்கண்களால் கண்டு தரிசித்து, களிப்புற்று நூறு நூறு பாடல்களைப் பாடினர். அவையே முதல், இரண்டாம், மூன்றாம் திருவந்தாதி எனப்படும்.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த முதல் திருவந்தாதி

எழுவார் விடைகொள்வா ரீந்துழா யானை,
வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவார்,
வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே, வாறோர்
மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை. 26

வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள், நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தி,—திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே, வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுக்கந்த லூர். 37

ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்யானை,
பேர வெறிந்த பெருமணியை—காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே, மேலசுரர்
என்னென்ற மால திடம். 38

இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்,
கடந்தது கஞ்சனைமுன் னஞ்ச,—கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே,
பேரோத வண்ணர் பெரிது. 39

பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தி
வெருவிப் புனம்துறந்த வேழம்,—இருவிசம்பில்
மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே, மேலசுரர்
கோன்வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று. 40

உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ றாழி,
உணர்வாரா ருன்னுருவந் தன்னை,—உணர்வாரார்
விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய்,
நால்வேதப்
பண்ணகத்தாய் நிகிடந்த பால். 86

வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார், வழுவா
மொழிநின்ற மூர்த்தியரே யாவர்,—பழுதொன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும், மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங் கடம்.

76

வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும், அஃகாத
பூங்கிடங்கில் நீன்கோவல் பொன்னகரும்,—நான்கிடத்தும்
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே,
என்றால் கெடுமா மிடர்.

77

படையாரும் வாஸ்கண்ணார் பாரசிநாள், பைம்பூம்
தொடையலோ டேந்திய தூபம்,—இடையிடையின்
மீன்மாய மாகுணும் வேங்கடமே, மேலொருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை.

82

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன்கண்டாய்,
வெள்ளத்தினுள்ளானும் வேங்கடத்துமேயானும்,
உள்ளத்தினுள்ளானென்றோர்.

99

பெய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பூதத்தாழ்வார் அருளிச் செய்த இரண்டாம் திருவந்தாதி

சென்றதிலங்கைமேல் செவ்வேந்தன் சீற்றத்தால்,
கொன்றதிராவணனைக் கூறுங்கால்,—நின்றதுவும்
வேயோங்குதண்சாரல் வேங்கடமே, விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தொல்புகழான்வந்து.

25

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான், மற்றும்
நினைப்பரியநீளரங்கத் துள்ளான்,—எனைப்பலரும்
தேவாதிதேவ னெனப்படுவான், முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்தமகன்.

28

- துணிந்ததுசிந்தை துழாயலங்கல், அங்கம்
அணிந்தவன்பேருள்ளத்துப் பல்கால்,—பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்குசாரல் விறல்வேங்கடவனையே,
வாய்திறங்கள் சொல்லும்வகை. 33
- உளதென்றி ருமாவா ருண்டில்லையென்று,
தளர்தலதனருகும் சாரார்,—அளவரிய
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்,
பாதத்தான்பாதம் பயின்று. 45
- பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி, பன்னாள்
பயின்றதுவும்வேங்கடமே பன்னாள்,—பயின்ற
தணிதிகழும்சோலை யணிநீர்மலையே,
மணிதிகழும் வண்தடக்கைமால். 46
- நெறியார்குழல்கற்றை முன்னின்றுபின்தாழ்ந்து,
அறியாதிளங்கிரியென் றெண்ணி,—பிறியாது
பூங்கொடிகளவையும் பொருபுனல்குன்றென்னும்,
வேங்கடமே யாம்விரும்பும்வெற்பு. 53
- வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்,
நிற்பென்றுநீமதிக்கும் நீர்மைபோல்,—நிற்பென்
றுளங்கோயிலுள்ளம்வைத் துள்ளினேன், வெள்ளத்
திளங்கோயில் கைவிடேலென்று. 54
- போதறிந்துவானரங்கள் பூஞ்சனைபுக்கு, ஆங்கலர்ந்த
போதறிந்துகொண்டேத்தும் போது, உள்ளம்—போது
மணிவேங்கடவன் மலரடிக்கேசெல்ல,
அணிவேங் கடவன்பேராய்ந்து. 72
- பெருகுமதவேழம் மாப்பிடிக்குமுன்னின்று,
இருகணிளமூங்கில் வாங்கி,—அருகிருந்த
தேன்கலந்துநீட்டும் திருவேங்கடம்கண்டர்,
வான் கலந்தவண்ணன்வரை. 75

பேயாழ்வார் அருளிச் செய்த மூன்றும் திருவந்தாதி

மாற்பால்மனம்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு,
நூற்பால்மனம்வைக்க நொய்விதாம்,—நாற்பால
வேதத்தான்வேங்கடத்தான் விண்ணோர்முடிதோயும்,
பாதத்தான் பாதம்பணிந்து. 14

சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்கணரவும்,
நிறைந்தசீர்நீள்கச்சி யுள்ளும்,—உறைந்ததுவும்,
வேங்கடமும் வெஃகாவும் வேளுக்கைப்பாடியுமே,
தாங்கடவார் தண்டுழாயார். 26

சேர்ந்ததிருமால் கடல்குடந்தை வேங்கடம்
நேர்ந்தவென்சிந்தை நிறைவிசம்பு,—வாய்ந்த
மறைபாடகமனந்தன் வண்டுழாய்க்கண்ணி,
இறைபாடி யாயவிவை. 30

பாற்கடலும்வேங்கடமும் பாம்பும்பணிவிசம்பும்,
நூற்கடலும் நுண்ணூல தாமரைமேல்,—பாற்பட்
டிருந்தார்மனமு மிடமாகக்கொண்டான்,
குருந்தொசித்த கோபாலகன். 32

இறையாய்நிலனாகி யெண்டிசையும்தானாய்,
மறையாய்மறைப்பொருளாய் வானாய்—பிறைவாய்ந்த
வெள்ளத்தருவி விளங்கொலிநீர்வேங்கடத்தான்,
உள்ளத்தினுள்ளேயுளன். 39

உளன்கண்டாய்நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன்கண்டாய்,
விண்ணோடுங்கக்கோடுயரும் வீங்கருவிவேங்கடத்தான்,
மண்ணோடுங்கத் தானளந்தமன். 40

புரிந்துமதவேழம் மாப்பிடியோடுடித்,
 திரிந்துசினத்தால் பொருது,—விரிந்தசீர்
 வெண்கோட்டுமுத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே, மேலொருநாள்
 மண்கோட்டுக் கொண்டான்மலை. 45

தெளிந்தசிலாதலத்தின் மேலிருந்தமந்தி,
 அளிந்தகடுவனையே நோக்கி,—விளங்கிய
 வெண்மதியம்தாவென்னும் வேங்கடமே, மேலொருநாள்
 மண்மதியில் கொண் டுகந்தான் வாழ்வு. 58

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாற்கடல்வைகுந்தம்,
 கொண்டாங்குறைவார்க்குக் கோயில்போல்,—வண்டு
 வளங்கிளரும்நீள்சோலை வண்பூங்கடிகை,
 இளங்குமரன் றன் விண்ணகர். 61

விண்ணகரம்வெஃகா விரிதிரைநீர்வேங்கடம்,
 மண்ணகரம்மாமாட வேளுக்கை,—மண்ணகத்த
 தென்குடந்தைதேனார் திருவரங்கம்தென்கோட்டி,
 தன்குடங்கைநீரேற்றான் தாழ்வு. 62

தாழ்சடையும்நீண்முடியு மொண்மழுவும்சக்கரமும்,
 சூழரவும்பொன்னுணும் தோன்றுமால்,—சூழும்
 திரண்டருவிபாயும் திருமலைமேலெந்தைக்கு,
 இரண்டுருவுமொன்று யிசைந்து. 63

பார்த்தகடுவன் சுனைநீர்நிழற்கண்டு
 பேர்த்தோர்கடுவனெனப் பேர்ந்து,—கார்த்த
 களங்கனிக்குக்கைநீட்டும் வேங்கடமே, மேனாள்
 விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்தான்வெற்பு. 68

வெற்பென்றுவேங்கடம் பாடும், வியந்துழாய்க்
 கற்பென்றுசூடும் கருங்குழல்மேல்,—மற்பொன்ற
 நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான்,
 பூண்டநாளெல்லாம் புகும். 69

புகுமதத்தால்வாய்ப்பூசிக் கீழ்தாழ்ந்து, அருவி
உகுமதத்தால்கால்கழுவி கையால்,—மிகுமதத்தேன்
விண்டமலர்கொண்டு விரல்வேங்கடவனையே,
கண்டுவணங்கும் களிறு.

70

களிறுமுகில்குத்தக் கையெடுத்தோடி
ஒளிறுமருப்பொசிகை யாளி—பிளிறி
விழ, கொன்றுநின்றதிரும் வேங்கடமே, மேனாள்
குழக்கன்றுகொண்டெறிந்தான் குன்று.

71

குன்றொன்றினாய குறமகளிர்கோல்வளைக்கை,
சென்றுவிளையாடும் தீங்கழைபோய்,—வென்று
விளங்குமதிகோள்விடுக்கும் வேங்கடமே, மேலை
இளங்குமரர் கோமாவிடம்.

72

இடம்வலமேழ்பூண்ட விரவித்தேரோட்டி,
வடமுகவேங்கடத்து மன்னும்,—குடநயந்த
கூத்தனாய்நின்றான் குரைகழலேகூறுவதே,
நாத்தன்னு லுள்ளநலம்.

73

சார்ந்தகடுதேய்ப்பத் தடாவியகோட்டுச்சிவாய்,
ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியி னொண்முயலை,—சேர்ந்து
சினவேங்கைபார்க்கும் திருமலையே, ஆயன்
புனவேங்கைநாறும் பொறுப்பு.

75

முடிந்தபொழுதில் குறவாணர், ஏனம்
படிந்துமுசால்பைந்தினைகள் வித்த,—தடிந்தெழுந்த
வேயங்கழைபோய்விண் திறக்கும் வேங்கடமே,

மேலொருநாள்

தீங்குழல்வாய் வைத்தான்சிலம்பு.

89

திருமழிசையாழ்வார்

ஒரு சமயம் அத்ரி, ப்ருகு, வசிஷ்டர், பார்க்கவர், ஆங்கிரஸர் முதலான தபஸ்விகள் பிரம்மதேவனை அடைந்து பூலோகத்திலே உத்க்ருஷ்டமமான சேஷத்திரத்தில் நித்ய வாஸம் செய்ய விரும்புவதாய்ச் சொல்ல, பிரம்மதேவன் விசுவகர்மாவை அழைத்துத் தராசிலே பூலோகம் முழுமையும் ஒரு தட்டிலும், திருமழிசை சேஷத்திரம் மட்டும் ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுக்குமாறு சொன்னார். அவ்விதம் நிறுத்தபோது திருமழிசை சேஷத்திரம் இருந்தத் தட்டுத் தாழ்ந்தே இருந்தது. அத்தலமே சிறந்ததென்பதைக் கண்ட முனிவர்கள் அங்கே சென்று நித்திய வாசம் செய்து வந்தனர்.

பார்க்கவர் 'தீர்க்க ஸத்ரம்' என்னும் யாகத்தாலே பகவான் நாராயணனை ஸக்ரமாகத் தியானித்து வந்தார். முனிபத்தினி கருவுற்று பன்னிரண்டு மாதங்கள் சென்றதும் தை மாதத்தில் மக நசூத்திரத்தன்று பிண்டமாகப் பிரஸவித்தாள். ரூபமின்றி பிறந்திருப்பதைக் கண்டு முனிவரும் அவர்தர்மபத்தினியும் பெரிதும் விசனித்து, அப்பிண்டத்தை ஒரு பிரம்புப் புதற்கீழ் வைத்துவிட்டுப் போய் விட்டனர். பகவானின் சுதர்ஸனம் எனப்படும் சக்கரத்தின் அம்சமாகப் பிறந்திருந்த அக்குழந்தையை பூமிதேவி கடாகழிக்க அக் கணமே பிண்டமாயிருந்த அக்குழந்தை கை கால்கள் முகம் முதலான வளரப்பெற்று ஸர்வாவயவ செளந்தர்யத்தோடு விளங்கலாயிற்று. பசி தாகத்தால் குழந்தை அழத்தொடங்கவே, பகவான் தோன்றி பசி தாகம் தீரக்குழந்தைக்கு அனுக்கிரகம் செய்து தமது திருவுருவைக் காட்டி மறைந்தார்.

பகவத் சொரூபம் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் குழந்தை மீண்டும் அழத்தொடங்கியது. அப்போது பிரம்பறுக்க அங்கு வந்திருந்த திருவாளன் என்பவன் குழந்தையின் அழுகுரலைக் கேட்டுத் தேடிவர, புதரின் கீழ் கிடக்கும் குழந்தையைக் கண்டு எடுத்துச் சென்று தன் மனைவி பங்கயச்செல்வியிடம் கொடுத்தான். குழந்தை இல்லாது வருந்தி வந்த அவளும் அந்தத் தெய்வக் குழந்தையை மகிழ்ச்சியோடு பெற்று,

பாலுட்டினான். குழந்தையோ அவனிடம் பால் குடிக்காது, அழுவதுமின்றி சிறுநீர் முதலியன கழிக்காதுமிருந்து வந்தது.

இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேட்டு அவ்வூரில் வாழ்ந்துவந்த எம்பெருமானிடம் பக்திகொண்ட முதியவர் ஒருவர் பாலைக் காய்ச்சி எடுத்துவந்து குழந்தையிடம் வைத்துப் பருகவேண்டுமென்று வேண்ட, குழந்தையும் பாலைப் பருகியது. அன்று முதல் அவர் தினமும் குழந்தைக்குப் பால் எடுத்துவந்து கொடுத்தார். அவருக்குப் பிள்ளையில்லாக் குறையை அறிந்த தெய்வக் குழந்தையாகிய திருமழிசையாழ்வாரும் ஒரு நாள் தான் குடித்த பாலில் சிறிது நிற்கும்படி செய்து அதனை அவரும் அவர் பத்தினியும் அருந்தச் செய்தார். அவர்கள் முதுமை அகன்று இளமை உடையவர்களானார்கள். அவரது மனைவி கருவுற்று ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றாள். அக் குழந்தைக்கு கணிகண்ணன் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர்.

ஏழு வயதடைந்த திருமழிசையாழ்வார் அஷ்டாங்க யோகத்தில் விருப்பம்பெற்று பகவானின் தியானத்தில் ஈடுபடலானார். எதிலும் அவர் மனம் பற்றுக்கொள்ளவில்லை. சிவ வாக்கியர் என்ற நாமத்தோடு சைவசமயத்தைத் தழுவி பல தலங்களைத் தரிசித்து மயிலையை அடைய, பேயாழ்வார் அவரைச் சந்தித்து மீண்டும் வைணவச் சமயத்துக்குத் திருப்பினார். நாராயணனின் திருமந்திரத்தை முறைப்படி உபதேசிக்கப் பெற்றுத் திருமாலின் மீது பக்திகொண்டு அவரை ஆராதித்து வரலானார் திருமழிசையாழ்வார்.

ஒரு சமயம் அவர் தாம் அவகரித்த திருமழிசைக்கு எழுந்தருளியபோது, சாத்துகைக்குத் திருமண் வேண்டிச்சோதிக்க, திருமண் கிடைக்காது வருந்தவே பகவான், அவர் கனவில் தோன்றி திருமண் கிடைக்குமிடத்தை அடையாளமாகக் காட்டியருளினார்.

திருக்கச்சியில் பகவானை ஸேவித்து வருகையில் கணிகண்ணன் ஆழ்வாரின் சீடனாகி அவருக்குத் தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்தான். அப்போது வயோதிக மாதா ஒருத்தி தினமும் ஆழ்வாரின் இருப்பிடத்தைச் சுத்தி செய்து அலங்கரித்து வந்தாள். ஒரு நாள் ஆழ்வார் அம்மாதின் தொண்டினைக் கண்டு மகிழ்வுற்று அவருக்கு என்ன விருப்பமென்று கேட்கவே, அவள் தன் கிழத்தனம் போகவேண்டும் என்று வேண்டினாள். ஆழ்வாரும் அவ்வாறே அவள் கிழத்தனம் மாறி என்றும் மாறு இளமை கொள்ள அருளினார்.

அவளது அழகைக் கண்ணுற்ற அரசன் அவள் மீது மையல் கொண்டு அவளை மணந்து கொண்டான். காலம் செல்லச் செல்ல அரசன் தான் முதுமையடைவதையும் தன் தேவி இளமை மாறாதிருப்பதையும் கண்டு ஆச்சரியமுற்று அவளிடம் கேட்க, அவளும் ஆழ்வாரின் திருவருளைத் தெரிவித்தாள். அரசன் மறுநாள் அரண்மனைக்கு பிசைக்குவந்த ஆழ்வாரின் சீடன் கணிகண்ணன் அழைத்து ஆழ்வாரைக் கூட்டிவருமாறு சொன்னான். தம் குரு யாருடைய இருப்பிடத்துக்கும் எழுந்தருள மாட்டார் என்று கணிகண்ணன் தெரிவிக்க, அரசன் அவனைத் தன் மீது ஒரு பாட்டு பாடுமாறு சொன்னான். ‘நாக்கொண்டு மானிடம் பாடமாட்டோம்’ எனக் கணிகண்ணன் கூறவே, அரசன் திருமாவின் அம்சம் பெற்றவர்களே அரசர்களாதலால் அது குற்றமில்லை என்று சொல்ல, கணிகண்ணன் அப்படியானால் அரசரைப்பாடுவதை விடத் திருமலைப் பாடுவதே நன்று எனப் பகவானின் மீது பாடினான். இதனால் சீற்றமடைந்த அரசன் உடனே நகரை விட்டு நீங்குமாறு அவனை உத்தரவிட்டான்.

அரசன் ஆணைக்குப் பணிந்த கணிகண்ணன் தன் குருவை அடைந்து நடந்ததை விவரித்துத்தான் நகரைவிட்டுச் செல்வதாகக் கூறினான். ஆழ்வாரும் அவனும் புறப்படத் தீர்மானித்து அவனைச் சிறிது நேரம் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, எம்பெருமானின் ஆலயம் சென்று,

“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டா—துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய் சுருட்டிக்கொள்”

என்று பாடினார். பகவானும் தம் பாம்பணையைச் சுருட்டிக் கொண்டு அவரோடு புறப்பட்டு விட்டார். பகவானோடு அத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த இதர தேவர்களும் புறப்பட்டு விடவே நகரம் களையிழந்து விட்டது.

ஒற்றர்களை அழைத்து அரசன் விசாரிக்க, உண்மை உணர்ந்து, தான் செய்த தவறைப் புரிந்து கொண்டான். உடனே புறப்பட்டுச் சென்று நகருக்கப்பால் தங்கியிருந்த கணிகண்ணனைப் பணிந்து தன்னை மன்னித்து ஊர் திரும்புமாறு வேண்டினான். கணிகண்ணன் ஆழ்வாரை வேண்ட, திருமழிசையாழ்வார் பகவானைப் பார்த்து,

“கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டும்—துணிவுடைய
செந்நாப்புவனும் போக்கொழிந்தேன் நியுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய் படுத்துக்கொள்”

என்று பாடினார்.

பகவான் திருப்தியுற்று இதர தேவர்களுடன் நகரம்
திரும்பினார். அரசன் கணிகண்ணனையும் திருமழிசை ஆழ்
வாரையும் வரவேற்றுக் கொண்டாடினான். அன்று முதல் எம்
பெருமான் யதோக்தகாரி என்றும், சொன்னவண்ணம்
செய்த பெருமாள் என்றும் விளங்கலானார். அந்த ஆலயமே
சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள்கோவில் என்று இன்றும்
விளங்குகிறது.

பின்னர், ஆழ்வார் திருக்குடந்தைக்குச் செல்ல எண்ணம்
கொண்டவராய் புறப்பட்டு வரும்போது பெரும்புலியூர்
என்னும் கிராமத்தில் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் சிறிது நேரம்
சிரமப்பரிகாரம் செய்துகொள்ளத் தங்கினார். அப்போது
வேதம் ஒதிக்கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் அவரைப் பார்த்து
நான்காம் வருணத்தினன் என்று தாம் சொல்லிவந்த
வேதத்தைப் பாதியிலே நிறுத்திவிட்டனர். - ஆழ்வாரும்
அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்க மனமின்றி திண்ணையை
விட்டுக் கீழிறங்கினார். அந்தணர்கள் மீண்டும் வேதம் ஓத
முற்படவே, தாங்கள் விட்ட இடத்தை அறியமுடியாது திண
றினார்கள். ஆழ்வாரும் நகத்தால்கரு நெல்லைப் பிளந்து குறிப்
பாக அவர்களுக்கு உணர்த்தவே, அவர்கள் தாங்கள் விட்ட
இடத்தை உணர்ந்ததோடு, ஆழ்வாரின் மகிமையைக் கண்டு
தங்கள் அறியாமைக்கு வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டு அவரைப்
பலவாறு போற்றினர்.

பின்னர், ஆழ்வார் வீதியிலே இறங்கிச் செல்லும்போது,
அவ்வூர் ஆலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் ஆழ்
வார் செல்லும் வீதிகள்தோறும் தம் திருமுகத்தைத் திருப்
பவே, அதைக் கண்டு அர்ச்சகர் ஓடிவந்து யாகசாலையில்
யாகம் செய்துகொண்டிருக்கும் பெரும்புலியூர் அடிகளிடம்
சொல்ல, அவரும் ஆழ்வாரை எதிர்கொண்டு அழைத்துச்
சென்று அவரை உபசரித்தார். அப்போது யாகசாலையில்
கூடியிருந்தவர்கள் இதனை ஆட்சேபிக்க, பகவான் ஆழ்வாரின்
மகிமையை எடுத்துக்காட்ட, அவர் தேகத்திலே சங்கு சக்கர
தாரியாய் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டுள்ள கோலத்

தைக் காட்டி அருள, அவர்களும் தம் பிழை உணர்ந்து ஆழ்
வாரைக் கொண்டாடினார்கள்.

பின்னர், ஆழ்வார் குடந்தை சென்று தாம் பாடிய
பாடல்கள் அனைத்தும் காவே நீரில்விட, அவற்றுள் நான்
முகன் திருவந்தாதியும், திருச்சந்தவிருத்தமும் நீர்ப்பிரவா
கத்தை எதிர்த்துவர அவற்றைக் கொண்டு சென்று ஆராவ
முதனை சேவித்துப் பலவிதமாகப் பாடிக் களிப்புற்றார். இவ்
வாறு அநேக ஆண்டுகள் அவர் வாழ்ந்து பாசுரங்கள் மூலம்
எம்பெருமானின் பிரபாவத்தை எடுத்து உணர்த்தி வந்தார்.

திருமழிசையாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்முகன் திருவந்தாதி

குறிப்பெனக்குக்கோட்டியூர் மேயானையேத்த,
குறிப்பெனக்குநன்மை பயக்க,—வெறுப்பனோ
வேங்கடத்து மேயானை மெய்வினைநோயெய்தாமல்,
தான்கடத்தும் தன்மையான்தாள்.

34

அழைப்பன்திருவேங் கடத்தானைக்காண,
இழைப்பன்திருக்கடல் கூட,—மழைப்பே
ரருவிமணிவரன்றி வந்திழிய,—யானை
வெருவி யரவொடுங்கும் வெற்பு.

39

வெற்பென்றுவேங்கடம் பாடினேன், வீடாக்கி
நிற்கின்றேன்நின்று நினைக்கின்றேன்,—கற்கின்ற
நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டிகேள்வனார்,
கால்வலையில் பட்டிருந்தேன்காண்.

40

காணலுறுகின்றேன் கல்லருவிமுத்துதிர,
ஒணவிழவி லொலியதிர,—பேணி
வருவேங்கடவாவென் னுள்ளம்புகுந்தாய்,
திருவேங் கடமதனைச் சென்று.

41

சென்றுவணங்குமினோ சேனையர்வேங்கடத்தை,
நின்றுவினைகெடுக்கும் நீர்மையால்,—என்றும்
கடிக்கமலநான்முகனும் கண்முன்றத்தானும்,
அடிக்கமல மிட்டேத்து மங்கு.

42

மங்குல்தோய் சென்னிவடவேங்கடத்தானை,
கங்குல்புகுந்தார்கள் காப்பணிவான்,—திங்கள்
சடையேறவைத்தானும் தாமரைமேலானும்,
குறையேறத்தாம் குவித்துக்கொண்டு.

43

கொண்டுகுடங்கால்மேல் வைத்தகுழவியாய்,
தண்டவரக்கன் தலைதாளால்—பண்டெண்ணி,
போம்குமரன்நிற்கும் பொழில்வேங்கடமலைக்கே,
போம்குமர ருள்ளீர் புரிந்து.

44

புரிந்துமலரிட்டுப் புண்டரீகப்பாதம்,
பரிந்துபடுகாடு நிற்ப,—தெரிந்தெங்கும்
தானோங்கிநிற்கின்றான் தண்ணருவிவேங்கடமே,
வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு.

45

வைப்பன்மணிவிளக்கா மாமதியை, மாலுக்கென்
றெப்பொழுதும் கைநீட்டும்யானையை,—எப்பாடும்
வேடுவனைக்கக்குறவர் வில்லெடுக்கும்வேங்கடமே,
நாடுவனைத் தாடுதுமேல் நன்று.

46

நன்மணிவண்ணனா ராளியும்கோளரியும்,
பொன்மணியும்முத்தமும் பூமரமும்,—பன்மணிநீ
ரோடுபொருதுருளும் கானமும்வானரமும்,
வேடு முடைவேங்கடம்.

47

வேங்கடமேவிண்ணோர் தொழுவதுவும், மெய்ம்மையால்
வேங்கடமேமெய்வினைநோய் தீர்ப்பதுவும்,—வேங்கடமே
தானவரைவீழ்த்தன் னாழிப்படைதொட்டு,
வானவரைக் காப்பான் மலை.

48

வீற்றிருந்துவிண்ணை வேண்டுவார், வேங்கடத்தான்
பால்திருந்தவைத்தாரே பன்மலர்கள்,—மேல்திருந்த
வாழ்வார்வருமதிபார்த் தன்பினராய், மற்றவர்க்கே
தாழ்வா யிருப்பார் தமர்.

90

திருச்சந்த விருத்தம்

செழுங்கொழும்பெரும்பனி பொழிந்திட, உயர்ந்தவேய்
விழுந்துலர்ந்தெழுந்துவிண்புடைக்கும்வேங்கடத்துள்நின்று
எழுந்திருந்துதேன்பொருந்து பூம்பொழில்தழைக்கொழும்
செழுந்தடங்குடந்தையுள் கிடந்தமாலுமல்லையே.

60

கடைந்தபாற்கடல்கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்து,
உடைந்தவாலிதன்றனக் குதவவந்திராமனாய்,
மிடைந்தவேழ்மரங்களு மடங்கவெய்து, வேங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்து நாளுமுய்ம்மினோ.

81

திருமுழிசையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

குலசேகர ஆழ்வார்

சேர மன்னர் மரபிலே மாசி மாதம் புனர்பூச நகூத்தி ரத்தன்று கொல்லி நகரில் பகவானின் ஸ்ரீகௌஸ்துபாம்ச ராய் அவதரித்தார் குலசேர ஆழ்வார். சதுரங்க பலத்தோடு பகைவர்களை அழித்து செங்கோல் செலுத்தி வருகையில் ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானிடத்தில் ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. பகவானின் கல்யாண குணங்களைப் பாகவத உபன்யாசகர் களைக் கொண்டு அடிக்கடி சொல்லச் செய்து அவற்றை மனம் குளிரக் கேட்டு ஆனந்திப்பார்.

ஒரு சமயம் வால்மீகி ராமாயண உபன்யாசம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆரண்ய காண்டத்தில் கரதூஷணர்களுடன் ஸ்ரீராமன் தன்னந்தனியாக நின்று போரிடும் வைபவத்தைக் கூறும்போது உபன்யாசகர், 'பதினாலாயிரம் துஷ்ட ராக்ஷஸருடனே தர்மாத்வான ஸ்ரீராமன் ஒருவரே தனித்து நின்று போரிடும்போது எங்கு எதிரிகளின் அபரிமித எண்ணிக்கை காரணமாக சளைத்து விடுவரோ என்ற ஐயம் எழுந்தது' என்று கூறி வந்தபோது, கதையை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கேட்டுவந்த ஆழ்வாரும் உபன்யாசகர் கதையைச் சொல்லுகிறார் என்று எண்ணவில்லை. நிகழ்காலத்திய சம்பவமாகவே கருத்தில் கொண்டவராய், "ஹாஹா, அப்படியா சேதி!..." என்று கர்ஜித்துக் கொண்டு எழுந்து அமைச்சரை அழைத்து சதுரங்க படைகளையும் தயார்படுத்தி யுத்தத்துக்குப் புறப்படுமாறு உத்தரவிட்டுத் தானும் யுத்தச் சன்னத்தரானார்.

உபன்யாசகருக்குக் குழப்பமாகி விட்டது. இருப்பினும் அரசரது மனநிலையை உணர்ந்து கொண்டவராய், மந்திரிகளை அழைத்து, அரசரின் முன் சென்று, 'ஸ்ரீராமன் தாம் ஒரு வராகவே நின்று அரக்க வீரர்களை அடியோடு அழித்துத் திரும்பினார்' என்று அறிவிக்குமாறு சொன்னார். அவர்களும் அவ்வாறு அறிவிக்க, அதன் பின்னரே அரசர் சாந்தமடைந்தார். அவ்வளவு தூரத்துக்குப் பகவானிடம் ஒன்றிப்போய் விட்டார் அரசர்.

வைஷ்ணவர்களின் சகவாசம் காரணமாக அரசரின் மனம் இவ்விதம் மாறுதல்கொள்ளுகிறதென்று, அமைச்சர்கள் ஒன்றுகூடி சதிசெய்து, அனுதினமும் ஆராதனைக்குப் பின்னர் பகவானுக்குச் சாற்றும் ஆபரணங்களில் நவரத்தின மாலை ஒன்றை எடுத்து ஒளித்துவிட்டு, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே அதை எடுத்திருக்க வேண்டும் எனக் குற்றம் சாட்டினர். அரசரோ அதை நம்பவில்லை. பகவானிடம் பக்தி கொண்ட அவர்கள் இம்மாதிரியான ஈனச் செயல்களில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்றே நம்பினார். ஒரு குடத்திலே கொடிய விஷம் கொண்ட நாகத்தை அடைத்து எடுத்துவரச் செய்து, 'பரந்தாமனிடம் பக்தி பூண்ட வைஷ்ணவர்கள் ஹாரத்தை எடுத்திருக்கமாட்டார்கள். அப்படி எடுத்திருப்பார்களானால் இந்நாகம் என்னைத் தீண்டட்டும்' என்று அதனுள் கைவிட்டார். அவரவம் அவரைத் தீண்டாததோடு, குடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு படம் எடுத்து அவரை வணங்கியது. அமைச்சர்கள் ஹாரத்தை எடுத்துவந்து அவர் முன்பு வைத்துத் தங்களை மன்னிக்குமாறு மன்றாடினர்.

அதன் பின்னர் அரசரும் அவர்களிடையே இருந்து ராஜ்யபாரம் செய்யப் பிரியப்படாமல், தமது குமாரனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டுத் திருவரங்கம் சென்று ரங்கநாதரைத் தரிசித்து, மனம் களிக்கப் 'பெருமாள் திருமொழி' எனப்படும் திவ்விய பிரபந்தத்தைப் பாடினார்.

வேங்கடநாதனைக் குறித்து ஆழ்வார் பத்து பாசுரங்களில் பாடியுள்ளார். எத்தனைப் பிறவி எடுத்தாலும் வேங்கடமலையில் புல்லாகவும், கல்லாகவும், சுனையில் மீனாகவுமே பிறக்கவேண்டும் என அவர் வேண்டுவதிலிருந்து வேங்கடநாதனிடம் அவர் கொண்டிருந்த எல்லையில்லா பக்தி விளங்கும்.

குலசேகர ஆழ்வார் அருளிச் செய்த பெருமாள் திருமொழி நான்காம் பத்து

ஊனேறுசெல்வத் துடற்பிறவியான்வேண்டேன்,
ஆனேறேழ்வென்ற னடிமைத்திறமல்லால்,
கூனேறுசங்கமிடத்தான் தன்வேங்கடத்து,
கோனேரிவாமும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே. 1

ஆனாதசெல்வத் தரம்பையர்கள் தற்குழ,
வானானும் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்,
தேனார்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச்சுனையில்,
மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே. 2

பின்னிட்டசடையானும் பிரமனுமிந்திரனும்,
துன்னிட்டுப்புகலரிய வைகுந்த நீள்வாசல்,
மின்வட்டச்சுடராழி வேங்கடக்கோன் தானுமிழும்,
பொன்வட்டில்பிடித்துடனே புகப்பெறுவேனாவேனே. 3

ஒன்பவளவேலை யுலவுதண்பாற் கடலுள்,
கண்துயிலும்மாயோன் கழலிணைகள் காண்பதற்கு,
பண்பகரும்வண்டினங்கள் பண்பாடும்வேங்கடத்து,
செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே. 4

கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின்மேலிருந்து
இன்பமரும் செல்வமு மிவ்வரசும்யான் வேண்டேன்,
எம்பெருமானீச னெழில்வேங்கடமலைமேல்,
தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே. 5

மின்னனைய நுண்ணிடையா ருருப்பசியும் மேனகையும்,
அன்னவர்தம் பாடலொடு மாடலவையா தரியேன்,
தென்னவென வண்டினங்கள் பண்பாடும்வேங்கடத்துள்,
அன்னனையை பொற்குவடா மருந்தவத்தாவேனே. 6

வானூழும்மாமதிபோல் வெண்குடைக்கீழ், மன்னவர்தம்
கோனுகிவீற்றிருந்து கொண்டாடும் செல்வறியேன்,
தேனூர்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கட மலைமேல்,
காணூழும்ப்பாயும் கருத்துடையே னாவேனே. 7

பிறையேறு சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும்,
முறையாய் பெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான் மறையானான்,
வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கட மலைமேல்,
நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையே னாவேனே. 8

செடியாய் வல்வினைகள் தீர்க்கும்திருமாலே,
நெடியானே வேங்கடவா நின்கோயிலின்வாசல்,
அடியாருவானவரு மரம்பையரும் கிடந்தியங்கும்,
படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே. 9

உம்பருலகாண் டொருகுடைக்கீழ், உருப்பசிதன்
அம்பொற்கலையல்குல் பெற்றூலு மாதரியேன்,
செம்பவளவாயான் திருவேங்கட மென்னும்,
எம்பெருமான் பொன்மலைமே லேதேனுமாவேனே. 10

மன்னியதண்சாரல் வடவேங்கடத் தான்றன்,
பொன்னியலும்சேவடிகள் காண்பான் புரிந்திறைஞ்சி,
கொன்னவிலும் கூர்வேல் குலசேகரன் சொன்ன,
பன்னியநூல் தமிழ்வல்லார் பாங்காய் பத்தர்களே. 11

குலசேகர ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியாழ்வார்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே ஆனி மாதத்தில் சுவாதி நக்சத்தி ரத்தன்று, பிராம்மணர் குலத்திலே கருடாம்சராக அவரித் தார். பெற்றோர்கள் பிள்ளைக்கு விஷ்ணுசித்தர் என்று பெய ரிட்டு வளர்த்து வந்தனர். இளம் வயது முதற்கொண்டே பகவானிடம் அளவில்லா பக்தி கொண்ட அவர், எம்பெரு மானுக்குச் சேவை செய்வதே சிறந்தது என்பதை உணர்ந்து, நந்தவனத்தை ஏற்படுத்தி, நறுமணம் கமழும் புஷ்ப ஜாதிக் களை வளர்த்து, தினமும் மலர்களைப் பறித்துவந்து, மாலை களாகத் தொடுத்து வடபெருங் கோயிலிலுள்ள எம்பெருமா னுக்கு அர்ப்பணித்து வரலானார்.

இவ்வாறு இருக்கும்போது, மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்த பாண்டியன் ஸ்ரீவல்லபதேவன் ஒரு நாளிரவு நகர் சோதனைக்கு வரும்போது, ஓர் வீட்டுத் திண்ணையில் பிராம்மணன் ஒருவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, அவனை நெருங்கி யாரென்று விசாரித்தான். அவனும், தான் ஒரு அந்தணன் என்பதையும் காசியாத்திரை சென்று திரும்பிய தையும் அரசனிடம் சொல்ல, அரசன் மகிழ்ச்சியோடு, “உனக்கு நேரமிருக்குமானால் ஸ்லோகம் ஒன்று சொல்லு” என்று கேட்டான். அந்தப் பிராம்மணன் ‘வர்ஷார்த்த மஷ்டௌப்ரயதேத மாஸாந்’ என்று தொடங்கும் ஸ்லோ கத்தைச் சொன்னான்.

மழைக்காலத்துக்கு வேண்டியதை எட்டு மாதங் களில் தேடிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இரவுக்கு வேண்டியதைப் பகலிலும் முதுமைக்கு வேண்டியதை இளமையிலும் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறே மறுமைக்கு வேண்டியதை இம்மையிலே தேடவேண்டும்.

அரண்மனை திரும்பிய அரசன், அந்தணன் கூறிய ஸ்லோ கத்தின் பொருளைப் பலமுறை சிந்தித்தான். பின்னர், அரச புரோகிதரான செல்வ நம்பிகளை அழைத்து அவரிடம் ஸ்லோ கத்தைக் கூறி, மறுமைக்கு வேண்டியதை இம்மையில் தேட என்ன செய்யலாமெனக் கேட்டான். ‘வேதமுடிவாகிய பரம் பொருள் இன்னது என்பதை நிர்ணயித்து அவ்வழியால்

மறுமைக்கு வேண்டியதைப் பெறலாம்' என்று செல்வ நம்பிகள் கூறவே, அரசன் பெரும் பொற்குவியலைக் கிழிச்சீரையிலே வித்யாஸுல்கமாகக் கட்டி வித்வான்களை அழைத்துச் சபை கூட்டினான்.

பகவான் விஷ்ணுசித்தரின் கணவில் தோன்றி, பாண்டியன் சபைக்குச் சென்று பரத்தைப்பற்றி எடுத்துக்கூறி பொற்கிழியை அறுத்து வருமாறு சொல்ல, அவரும், சாஸ்திரங்களைக் கொஞ்சமும் படித்தறியாத தன்னால் அதெப்படி முடியும் என்று கேட்க, பகவானோ, அந்தக் கவலைப் படவேண்டியவர் தாமன்றோ எனத் தெரிவித்தார். அதன்மீது விடிந்ததும் விஷ்ணுசித்தர் பாண்டியன் அவைக்குப் புறப்பட்டார்.

அரசனும் மற்ற பிரதானிகளும் அவரை வரவேற்று உபசரித்தனர். அதைக் கண்ட மற்றவர்கள், வித்தியாப்பியாஸம் ஏதுமின்றி இருக்கும் அவரைப் பண்டிதர்களிடையே கௌரவிப்பது எங்ஙனம் என ஆசேஷிக்க, செல்வநம்பிகள் விஷ்ணுசித்தரைப் பணிந்து, பரதத்வ நிச்சயம் செய்தருளும்படி வேண்டினார். பகவத் ப்ரஸாதத்தினால் சகலவேத ஸாரார்த்தங்களையும் மடை திறந்தாற்போல் எடுத்துச் சொல்லி ஸ்ரீமன் நாராயணனே பரமென்று நிலைநிறுத்தினார் விஷ்ணுசித்தர். அவ்வளவில் கம்பத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட பொற்கிழி தானே வளைந்து அவர் முன்னே வர, விஷ்ணுசித்தர் அதை அறுத்தார்.

அவையில் கூடியிருந்த வித்வான்களும், மந்திரி பிரதானிகளும், பாண்டியராஜனும் பேராச்சரியமுற்று அவர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினர். பின்னர், அவரை யாணைமீது ஏற்றி பட்டர் பிரான் என்ற விருதோடு நகர்வலம் அழைத்து வரும்போது பரந்தாமன் தேவியோடு கருடாருடராய் சேவை சாதித்து அவருக்கு அருளினார். விஷ்ணுசித்தர் எம்பெருமானின் திவ்விய சொருபத்தைக் கண்டுகளித்து, யானையின் கழுத்திலுள்ள மணிகளைத் தாளமாகக் கொண்டு பகவானைப் போற்றித் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் திரும்பியதும் பட்டர்பிரான் அப்பொற்கிழியை எம்பெருமானுக்கே அர்ப்பணித்து அவன் சேவையே விருப்பம் கொண்டவராய், பக்திப் பரவசராகி பெரியாழ்வார் திருமொழி என்னும் பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார்.

பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த திருமொழி

முதற் பத்து நான்காம் திருமொழி

சுற்றுமொளிவட்டம் சூழ்ந்துசோதிபரந்தெங்கும்,
எத்தனைசெய்யிலும் என்மகன்முகம்நேரொவ்வாய்,
வித்தகன்வேங்கடவாண னுன்னைவிளிக்கின்ற,
கைத்தலம்நோவாமேஅம்புலீ கடிதோடிவா.

3

முதற் பத்து எட்டாம் திருமொழி

என்னிதுமாயம் என்னப்பனறிந்திலன்,
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயென்ன,
மன்னுநமுசியை வானிற்சுழற்றிய,
மின்னுமுடியனே அச்சோஅச்சோ

வேங்கடவாணனே அச்சோஅச்சோ 8

இரண்டாம் பத்து ஆறாம் திருமொழி

தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து,
மின்னிலங்குபூண் விபீடணநம்பிக்கு,
என்னிலங்குநாமத் தளவுமரசென்ற,
மின்னலங்காரற்கோர்கோல் கொண்டுவா

வேங்கடவாணற் கோர்கோல் கொண்டுவா 9

இரண்டாம் பத்து ஏழாம் திருமொழி

மச்சொடுமாளிகையேறி மாதார்கள்தம்மிடம்புக்கு,
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகிறி,
நிச்சலும்திமைகள்செய்வாய் நீள்திருவேங்கடத்தெந்தாய்,
பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப்பூச்சுட்டவாராய்.

3

இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி

போதர்கண்டாயிங்கேபோதர்கண்டாய்

போதரேனென்னுதே போதர்கண்டாய்,

ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தா

ரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன்,

கோதுகலமுடைக்குட்டனையோ

குன்றெடுத்தாய் குடமாடுகூத்தா,

வேதப்பொருளே என்வேங்கடவா

வித்தகனே இங்கேபோதராயே.

6

மூன்றாம் பத்து மூன்றாம் திருமொழி

கடியார்பொழிலணிவேங்கடவா கரும்போரேறே,

நீயுக்கும்

குடையும் செருப்பும் குழலும் தருவிக்கக்கொள்ளாதே

போனாய்மாலே,

கடியவெங்கானிடைக்கன்றின்பின்போன சிறுக்குட்டச்

செங்கமல

அடியும்வெதும்பி, உன்கண்கள்சிவந்தாய் அசைந்திட்டாய்

நீயெம்பிரான். 4

ஐந்தாம் பத்து நான்காம் திருமொழி

சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாய், உலகு

தன்னைவாழநின்றநம்பித்தாமோதராசதிரா,

என்னையுமென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி

யொற்றிக்கொண்டு

நின்னருளேபுரிந்தே னினியென் திருக்குறிப்பே.

1

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ ஆண்டாள்

ஆடிப் பூரத்திலே பூமிதேவியே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருநந்தவனத்தில் ஆண்டாளாக அவதரித்தார். எம் பெருமானுக்கு நந்தவனம் அமைத்து தினமும் மலர் மா லே யும் துளளி மா லே யும் கட்டிக் கொடுத்து சேவை செய்துவந்த விஷ்ணுசித்தர் ஒருநாள் காலையில் நந்த வனத்தில் துளளி பறித்துவரச் சென்றபோது, துளளி செடியின் அருகில் படுத்திருந்த பெண் குழந்தையைக் கண்டெடுத்து கோதை எனத் திருநாமமிட்டு வளர்த்து வந்தார்.

குழந்தை வளர்ந்து பெரியவளானாள். அவள் மனம் எம் பெருமானிடம் ஈடுபாடு கொண்டு அவரையே தன் மனைஞாகக் கொண்டு அவரையே தியானித்து வந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் தந்தை கோவிலுக்குக் கட்டிவைக்கும் மாலைகளை அவர் இல்லாதபோது தான் எடுத்து அணிந்து கண்ணாடியில் தன் அழகைப் பார்த்து மகிழ்வுறுவது உண்டு. அவர் வருவதற்குள் மாலைகளைப் பத்திரமாகக் கூடையில் கட்டிவைத்து விடுவாள். இது ஆழ்வாருக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் இதைக் கண்டுவிட்ட அவர், பகவானுக்கு பக்தியோடு கட்டி வைத்த மாலையை அறியாப் பெண் எடுத்துத் தான் அணிந்து நிர்மால்யமாகும்படி செய்துவிட்டாளே என மிகவும் விசனித்து அன்று கோவிலுக்கு மாலை கொண்டு செல்லாதிருந்து விட்டார். அன்றிரவு பெரியாழ்வாரின் கனவிலே பகவான் தோன்றி, அன்றைத் தினம் மாலை கொண்டு வராதிருந்தது ஏன் எனக் கேட்டார். ஆழ்வாரும் தம் குமாரத்தி அறியாது மாலையைச் சூடி நிர்மால்யமாகும்படி செய்து விட்டதைக் கூற, பகவானே, தினமும் அவள் சூடுவதால்தானே மாலை மிகவும் நறுமணத்தோடு விளங்குகின்றது என்று அருளினார்.

பேராச்சரியமடைந்த ஆழ்வார் விடிந்ததும் மகளைக் கூப்பிட்டுக் கேட்கத் தினமும் அவ்வாறு நிகழ்ந்து வருவதை உணர்ந்தார். அன்றுமுதல் கோதை எம்பெருமானுக்குத் தினமும் மாலைசூடிக் கொடுத்துவரத் தொடங்கி, சூடிக் கொடுத்த நாச்சியாரானார். கோதையின் மணப்பருவம் கண்டு ஆழ்வார் வியாகுலப்பட, அவளும் எம்பெருமானைத் தாம் வரித்திருப்பது பற்றித் தந்தையிடம் தெரிவித்து

அவரையன்றி வேறு யாரையும் கனவிலும் கருதமுடியா தென்று சொல்லிவிட்டாள். திருப்பாவை, நாச்சியார் திரு மொழி ஆகிய திவ்விய ப்ரபந்தங்களை அருளி, பகவானிடம் தாம் கொண்டுள்ள பிரேமையை வெளிப்படுத்தினாள். புத்திரியின் எண்ணம் எங்ஙனம் நிறைவேறுமோ என்று வேதனைப்பட்டு வந்த ஆழ்வாரின் கனவில் பகவான் தோன்றி, நாச்சியாரை மணக்கோலத்தோடு திருவரங்கத் தானின் சந்நிதிக்கு அழைத்து வருமாறு தெரிவித்தார். அதே போன்று பகவான் திருவரங்கத்திலிருந்த பரிகாரத் தாருக்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சென்று ஆண்டாளைத் தக்க மரியாதைகளோடு அழைத்து வருமாறு சொன்னார்.

அவ்வாறே அவர்கள் புறப்பட்டு வந்து ஆழ்வாரைப் பணிந்து பகவானின் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க, அவரும் அளவில்லா ஆனந்தம் கொண்டு சர்வாலங்காரபூஷிதை யாக ஆண்டாளை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீரங்கம் வந் தடைந்தார். எம்பெருமானின் சந்நிதானத்தை அடைந்ததும் நாச்சியார் பல்லக்கை விட்டு இறங்கி, பகவானின் திரு முன்பு சென்று வணங்க, அவரும் ஆண்டாளைத் தம்மோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார். பேராச்சரியமுற்று நின்ற ஆழ்வாருக்குப் பகவான் திருக்காட்சி அருளி, ஸ்ரீவில்லி புத்தூர் சென்று வடபெருங்கோயிலுக்குத் தொடர்ந்து பணி புரிந்து வருமாறு அவரை அனுப்பி வைத்தார்.

ஆண்டாள் அருளிச் செய்த நாச்சியார் திருமொழி

ஒன்றும் திருமொழி

தையொருதிங்கனும் தரைவிளக்கித்
தண்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னாள்,
ஐயநுண்மணற்கொண்டு தெருவணிந்து
அழகினுக்கலங்கரித்தனங்கதேவா,
உய்யவுமாங்கொலோவென்று சொல்லி
உன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன்,
வெய்யதோர் தழலுமிழ்சக்கரக்கை
வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கற்றியே.

மத்தநன்னுமலர்முருக்கமலர்
கொண்டுமுப்போதுமுன்னடிவணங்கி,
தத்துவமிலியென்றுநெஞ்செரிந்து
வாசகத்தழித்துன்னைவைதிடாமே,
கொத்தலர்பூங்கணைதொடுத்துக்கொண்டு
கோவிந்தனென்பதோர்பேரெழுதி,
வித்தகன்வேங்கடவாணனென்னும்
விளக்கினில்புகவென்னைவிதிக்கிறியே.

3

நான்காம் திருமொழி

காட்டில்வேங்கடம் கண்ணபுரநகர்,
வாட்டமின்றி மகிழ்ந்துறைவாமனன்,
ஒட்டராவந் தென்கைப்பற்றி, தன்னொடும்
கூட்டுமாகில்நீ கூடிடுகூடலே.

2

ஐந்தாம் திருமொழி

வெள்ளைவிளிசங்கிடங்கையிற்கொண்ட
விமலனெனக்குருக்காட்டான்,
உள்ளம்புகுந்தென்னைநைவித்து
நாளுமுயிர்ப்பெய்துகூத்தாட்டுக்காணும்,
கள்ளவிழ்செண்பகப்பூமலர்கோதிக்
களித்திசைபாடுங்குயிலே,
மெள்ளவிருந்துமிழற்றி மிழற்றா தென்
வேங்கடவன்வரக்கூவாய்.

2

எட்டாம் திருமொழி

விண்ணீலமேலாப்பு விரித்தாற்போல்மேகங்காள்,
தெண்ணீர்ப்பாய்வேங்கடத் தென்திருமாலும்போந்தானே,
கண்ணீர்கள்முலைக்குவட்டில் துளிசோரச்சோர்வேனை,
பெண்ணீர்மையீடழிக்கு மிதுதமக்கோர் பெருமையே.

1

மாழுத்தநிதிசொரியும் மாமுகில்காள், வேங்கடத்துச்
சாமத்தின் நிறங்கொண்ட தாடாளன்வார்த்தையென்னே,
காமத்தீயுள்புகுந்து கதுவப்பட்டு இடைக்கங்குல்,
ஏமத்தோர்தென்றலுக்கிங் கிலக்காய்நானிருப்பேனே. 2

ஒளிவண்ணம்வளைசிந்தை யுறக்கத்தோடிவையெல்லாம்,
எளிமையாலிட்டென்னை யீடழியப்போயினவால்,
குளிரருவிவேங்கடத்தென் கோவிந்தன்தணம்பாடி,
அளியத்தமேகங்கா ளாவிகாத்திருப்பேனே. 3

மின்னாகத்தெழுகின்ற மேகங்காள், வேங்கடத்துத்
தன்னாகத்திருமங்கை தங்கியசீர்மார்வற்கு,
என்னாகத்திளங்கொங்கை விரும்பித்தாம்நாடோறும்,
பொன்னாகம்புல்குதற்கென் புரிவுடைமைசெப்புமினே. 4

வாண் கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்,
வேங்கடத்துத்
தேன்கொண்டமலர்சிதறத் திரண்டேறிப்பொழிவீர்காள்,
ஊன்கொண்டவள்ளுகிரா விரணியனையுடலிடந்தான்,
தான்கொண்டசரிவளைகள் தருமாகிச்சாற்றுமினே. 5

சலங்கொண்டுகிளர்த்தெழுந்த தண்முகில்காள், மாவலியை
நிலங்கொண்டான்வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப்
பொழிவீர்காள்,
உலங்குண்டவிளங்கனிபோ லுள்மெலியப்புகுந்து, என்னை
நலங்கொண்டநாரணற்கென் நடலேநோய்செப்புமினே. 6

சங்கமாகடல்கடைந்தான் தண்முகில்காள், வேங்கடத்துச்
செங்கண்மால்சேவடிக்கீ ழடிவீழ்ச்சிவிண்ணப்பம்,
கொங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து, ஒருநாள்
தங்குமேலென்னாவி தங்குமென்றுரையீரே. 7

கார்காலத்தெழுகின்ற கார்குகில்காள், வேங்கடத்துப்
போர்காலத்தெழுந்தருளிப் பொருதவனார்பேர்சொல்லி,
நீர்காலத்தெருக்கினம் பழவிலைபோல்வீழ்வேனை,
வார்காலத்தொருநாள்தம் வாசகம்தந்தருளாரே. 8

மதயானேபோலெழுந்த மாமுகில்காள், வேங்கடத்தைப்
பதியாகவாழ்வீர்காள் பாம்பணையான்வார்த்தையென்னே,
கதியென்றும் தானுவான்கருதாது, ஓர்பெண்கொடியை
வதைசெய்தானென்னும்சொல் வையகத்தார்மதியாரே. 9

நாகத்தினையானே நன்னுதலாள் நயந்துரைசெய்,
மேகத்தைவேங்கடக்கோன் விடுதூதில்விண்ணப்பம்,
போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்கோதைதமிழ்,
ஆகத்துவைத்துரைப்பா ரவரடியாராகுவரே. 10

பத்தாம் திருமொழி

பாடும்சூயில்காள் ஈதென்னபாடல், நல்வேங்கட
நாடர் நமக்கொருவாழ்வுதந்தால்வந்துபாடுமின்,
ஆடும்சூளக்கொடியுடையார் வந்தருள்செய்து,
கூடுவராயிடில் கூவிநும்பாட்டுக்கள்கேட்டுமே. 5

மழையேமழையே மண்புறம்பூசியுள்ளாய்நின்று,
மெழுகூற்றிறாற்போல் ஊற்றுநல்வேங்கடத்துள்நின்ற
அழகப்பிரானுர்தம்மை யென்றெஞ்சத்தகப்படத்
தழுவநின்று, என்னைத்ததர்த்திக்கொண்

டேற்றவும்வல்லையே. 8

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

திருப்பாணுவார்

உறையூரில் கார்த்திகை மாதத்தில் ரோஹிணி நஷ்டத் திரத்தன்று பஞ்சம வர்ணத்திலே பகவானின் ஸ்ரீவத்ஸாம்ச ராகத் திருப்பாணுவார் அவதரித்தார். தம் குலவழக்கிற் கேற்ப வீணையில் இசை பாடுவதில் வல்லவரானதால் பாணர் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தார். அரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் பரந்தாமனிடம் பக்தி கொண்டு தினமும் காவிரியின் கரையில் திருவரங்கத்தை நோக்கி நின்று பகவானைப் பலவாறு பாடிக் களித்து வந்தார். அவர் பக்தியால் மகிழ்வுற்ற பகவானும் தமக்குத் திருமஞ்சனம் எடுத்துவரும் ஸ்ரீலோக ஸாரங்க மஹாமுநீந்திரரின் கனவில் தோன்றி, காவிரிக்கரையில் இசைபாடி மகிழ்விக்கும் பாணரைத் தம் மிடம் அழைத்து வருமாறு பணித்தார்.

அவ்வாறே அடுத்த நாள் காலை யில் இசைபாடி மகிழ்ந்திருந்த பாணரை நெருங்கி, இறைவனின் திருவுள்ளத்தைத் தெரிவித்து, அவரை அரங்கத்தெம்மானின் ஆலயத்துக்கு எழுந்தருளுமாறு அழைக்க, பாணரும் பதைபதைத்து, “ஐயனே! அதற்கு நான் அருகதையல்லேன். பஞ்சம குலத்திலே பிறந்த நான் பகவானின் புனித பூமியை எவ்வாறு மிதிப்பேன்?” என்று விசனிக்க, முநீந்திரர் அவரைப் பணிந்து, “சுவாமி! அடியேன் தோளில் தாங்கள் எழுந்தருளலாம்!” என்று சொல்லி, அவரைத் தோளிலே தாங்கிச் சென்று பகவானின் சந்நிதானத்தில் கொண்டுபோய் இறக்கினார். அங்கே பகவானின் திவ்விய தரிசனத்தைக் கண்டு பாணரும் பாதாதிசேசம் தரிசித்து அமலனாதிபிரான் என்னும் திவ்விய பிரபந்தத்தை பாடியருளினார். பின்னர் அனைவரும் பேராச்சரிய முற்று நிற்க பாணர் எம்பெருமானின் திருமேனியோடு ஐக்கியமாகிவிட்டார்.

திருப்பாணுவார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான்

அமலனாதிபிரா னடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்த
விமலன், விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன்,
நிமலன்நின்மலன் நீதிவானவன் நீள்மதிளரங்கத்தம்மான்,
திருக்
கமலபாதம்வந்தென்கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே. 1

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை, வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்ற னரங்கத்தரவினணையான்,
அந்திபோல்நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப்படைத்ததோ
ரெழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. 3

திருப்பாணுவார் திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கை ஆழ்வார்

பரந்தாமனின் ஸ்ரீகார்முகாம்சராய் நள வருஷம் கார்த்திகை மாதம் கிருத்திகை நஷத்திரத்தன்று திருஆலி நாட்டைச் சேர்ந்த திருக்குறையலூரிலே, அந்நாட்டுத் தலைவரான கள்வர் குலத்தில் அவதரித்தார். கலியன் என்ற பெயர் கொண்ட அவர் தக்க பருவம் அடைந்ததும் தாமே நாட்டுத் தலைவரானார். சோழ அரசன் கீழ்ச் சேனைத்தலைவராகவும் விளங்கினார் அவர்.

ஒருசமயம் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகள் சிலர் அங்கே உள்ள தடாகம் ஒன்றில் நீராட வந்தனர். அவர்களுள் ஒருத்தி திருமாமகள் என்பவள். நீராடிப் புறப்படும்போது அவள் தடாகத்திலே டூத்திருந்த குழுத மலர்களின்மீது ஆசை கொண்டு அவற்றைப் பறிக்கத் தொடங்கினாள். புறப்பட வேண்டிய நேரம் வந்து விடவே மற்றவர்கள் அவளுக்காகக் காத்திராமல் அவளை விட்டு விட்டுப் போய் விட்டனர். அப்போது திருநாங்கூரிலே இருந்து வரும் வைத்தியர் ஒருவர் அனுஷ்டானத்துக்காகப் பொய்கைக்கு வரவே, மனுஷ சரீரத்தோடு நிற்கும் அவளைக் கண்டு விசாரித்து, தமக்குப் புத்திரி இல்லாத குறை நீங்க, அவளையே புத்திரியாக சுவீகரித்துத் தம்முடன் அழைத்து வந்து குழுதவல்லி எனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தார். அவள் அழகையும் குணத்தையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட கலியன், வைத்தியரிடம் வந்து அவளைத் தமக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டார்.

குழுதவல்லியோ பஞ்சஸம்ஸ்காரம் உள்ளவருக்கல்லாது வேறு யாருக்கும் தன்னை மணம் பேச வேண்டாமென்று சொல்லிவிட, கலியன் திருநறையூர் சென்று பகவானின் முன்பு திருஇலச்சிணையைத் தமது தேகத்தில் பதிக்கப் பெற்று திரும்பினார். அப்போதும் குழுதவல்லி அவரை மணக்கச் சம்மதம் தெரிவிக்கவில்லை. ஒரு வருடகாலம் விடாது தினமும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அமுது செய்விக்க முடியுமாவெனக் கேட்க, அவரும் அதற்குச் சம்மதிக்கவே, குழுதவல்லி அவரை மணக்கச் சம்மதித்தாள்.

திருமணத்துக்குப் பின்னர் அவர் தாம் கொடுத்த வாக்குப்படி தினமும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அமுது செய்வித்து வந்தார். அதனால் அவர் சொத்து முழுமையும் கரைந்ததோடு, அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கப்பத்தொகை முழுவதும் செலவாகி விட்டது. இதை அறிந்த அரசன் மிகச் சீற்றம் கொண்டு அவரைச் சிறையில் அடைத்து, அவர் நாட்டைக் கைக்கொண்டான். சிறையிலே அவர் பகவானைக் குறித்து வேண்ட, பகவானும் அவர் கனவில் தோன்றி காஞ்சிபுரம் வந்தால் பொருள் கொடுப்பதாகத் தெரிவித்தார். அவ்வாறே அவரும், தம்மைக் காஞ்சிபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றால் அரசருக்குச் சேர வேண்டிய தொகையைக் கொடுப்பதாகக் கூற, அவரைக் காஞ்சிபுரம் அழைத்து வந்தனர். அங்கே கனவிலே தோன்றி பகவான் அடையாளம் காட்டிய இடத்தை வேகவதி தீர்த்திலே காட்ட, அங்கே தோண்டியபோது தனம் கிடைக்க, அரசனுக்குச் சேர வேண்டிய தொகையை அளித்து விட்டு மிகுதியை எம்பெருமானின் ஆராதனைக்குச் செலவிட்டார்.

இவ்வாறு இருந்து வரும்போது, மீண்டும் கைப்பொருள் தீர்ந்துவிடவே அவர் வழிப்பறியில் இறங்கி அதனால் கிடைத்து வந்த பொருளைப் பகவத் கைங்கரியத்தில் செலவிட்டார். பகவானும் அவரைக் கடாக்ஷிக்க எண்ணம் கொண்டு தமது தேவியாருடன் மாறுவேடம் பூண்டு கச்சிக்கடுத்த திருமணங்கொல்லையில் வழிப்பறி செய்யக் காத்திருக்கும் கலியனிருப்பிடம் வந்தார். புதுமணக்கோலத் தோடு வரும் அவர்களைக் கண்டதும் ஓடிவந்து வளைத்துக் கொண்ட அவர், அவர்களிடமிருந்த பொருள்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாது பறித்துக் கொண்டார். தேவியின் கால்விரல்களில் அணிந்து கொண்டிருந்த உருட்டுகளைக்கூட அவர் விடவில்லை. குனிந்து கைகளாலே கழற்ற முயன்றும் வராது போகவே, பல்லினால் கடித்து இழுத்தார். தமது திருப்பாதங்களில் தலைகுனிந்த அவருக்கு அருள்பாலிக்க எம்பெருமானிடம் தேவி ஜாடைகாட்டவே, பகவானும் மூட்டையாகக் கட்டித் தூக்கிச் செல்ல அவர் முயன்றபோது, அதை அசைக்கவும் முடியாதபடிச் செய்து விட்டார். அதைக் கண்ட கலியன் மிகவும் கோபத்தோடு பகவானை நெருங்கி, ‘மந்திரம் செய்து விட்டாயோ?’ என்று கேட்க, பகவானும் புன்னகைப் பூத்தபடி, “ஆம். உமக்கும் அந்த மந்திரத்தை உபதேசிக்கின்றேன் வாரும்” என்று அழைத்து, அவர்

கழுத்தை அணைத்துத் திருமந்திரத்தை அவரது காதிலே ஓதினர்.

உள்ளம் தெளிவுற்ற ஆழ்வாரும் பக்தி மேலிட்டவராய் எம்பெருமானைத் தோத்தரிக்க, பகவான் அவருக்குத் தேவியோடு கருடாருடராய் காட்சி அளித்து மறைந்தார். பின்னர் பெருமான் திருக்கோயில் கொண்ட பதிகளுக்கு நேரில் சென்று, கண்டுகளித்து, பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந் தாண்டகம், திருஎழுசூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் ஆகிய பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்து, புறச்சமயிகளை வாதிட்டு வென்று அதன் மூலம் கிடைத்த பொருள்களைத் திருவரங்கப் பெருநகரின் சுற்றுத் திருமதில் எழுப்புவதில் செலவிட்டு, நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, முடிவில் திருக்குறுங்குடியிலே எம்பெருமானோடு ஐக்கியமானார்.

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமொழி

முதற் பத்து எட்டாம் திருமொழி

கொங்கலர்ந்தமலர்க்குருந்தமொசித்த கோவலனெம்பிரான்,
சங்குதங்குதடங்கடல் துயில்கொண்டதாமரைக்கண்ணினன்,
பொங்குபுள்ளினைவாய்ப்புளிந்தபுராணர்தம்மிடம், பொங்கு
நீர்

செங்கயல்திளைக்கும்சுனைத் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 1

பள்ளியாவதுபாற்கடலரங்கம் இரங்க வன்பேய்முலை,
பிள்ளையாயுயிருண்ட வெந்தைபிரானவன் பெருகுமிடம்,
வெள்ளியான்கரியான்மணிநிறவண்ணனென்றெண்ணி,

நாடொறும்

தெள்ளியார்வணங்கும்மலைத் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 2

நின் றமாமருதிற்றுவீழ நடந்தநின் மலன்நேமியான்,
என்றும்வானவர் கைதொழுமிணைத்தாமரையடியெம்பிரான்,
கன்றிமாரிபொழுந்திடக் கடிதாநிரைக்கிடர் நீக்குவான்,
சென்றுகுன்றமெடுத்தவன் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 3

பார்த்தற்காயன்றுபாரதங்கைசெய்திட்டுவென்ற பரஞ்சுடர்,
கோத்தங்காயர்தம்பாடியில் குரவைபிணைந்தஎம்கோவலன்,
எத்துவார்தம்மனத்துள்ளான் இடவெந்தைமேவியவெம்
பிரான்,
தீர்த்தநீர்த்தடஞ்சோலைகுழ்திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 4

வண்கையானவுணர்க்குநாயகன்வேள்வியில்சென்று
மாணியாய்,
மண்கையாலிரந்தான் மராமரமேழுமெய்தவலத்தினான்,
எண்கையானிமயத்துள்ளானிருஞ்சோலைமேவியவெம்பிரான்,
திண்கைம்மாதுயர்தீர்த்தவன் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 5

எண்டிசைகளுமேழுலகமும்வாங்கிப்பொன்வயிற்றில்பெய்து,
பண்டொரலிலைப்பள்ளிகொண்டவன்பான்மதிக்கிடர்
தீர்த்தவன்,
ஒண்டிறலவுண்ணுரத்துகிர்வைத்தவ னொள்ளெயிற்றெருடு,
திண்டிறலரியாயவன் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 6

பாருநீரெரிகாற்றினோ டாகாசமுமிவையாயினான்,
பேருமாயிரம்பேசநின்றபிறப்பிலிபெருகுமிடம்,
காரும்வார்பனிநீள்விசும்பிடைச்சோருமாழுகில்தோய்தர,
சேரும்வார்பொழில் குழெழில்திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 7

அம்பரமனல்கால் நிலம்சலமாகிநின்றவமரர்கோன்,
வம்புலாமலர்மேல் மலிமடமங்கைதன்கொழுநனவன்,
கொம்பினன்னவிடைமடக்குறமாதர் நீளிதணந்தோறும்,
செம்புனமவைகாவல்கொள் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 8

பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்கொல்லிநின்றுபின்னரும்,
பேசுவார்தமையுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும்பிரானிடம்,
வாசமாமலர்நாறுவார்பொழில் சூழ்தருமலகுக்கெல்லாம்,
தேசமாய்த்திகழும்மலைத் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. 9

செங்கயல்திளைக்குஞ்சனைத்திருவேங் கடத்துறைசெல்வனை,
மங்கையர் தலைவன்கலிகன்றிவண்டமிழ்ச்செஞ்சொல்
மாலைகள்
சங்கையின் றித்தரித்துரைக்கவல்லார்கள் தஞ்சமதாகவே,
வங்கமாகடல்வையங்காவலராகி வானுலகாள்வரே. 10

முதற்பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி

தாயேதந்தையென்றும் தாரமேகிளைமக்களென்றும்,
நோயேபட்டொழிந்தே னுன்னைக்காண்பதோராசையினால்,
வேயேய்பூம்பொழில்சூழ் விரையார் திருவேங்கடவா,
நாயேன்வந்தடைந்தேன் நல்கியாளென்னைக்கொண்டருளே. 1

மானேய்கண்மடவார் மயக்கிற்பட்டு, மாநிலத்து
நானேநானாவிதநரகம்புகும் பாவஞ்செய்தேன்,
தேனேய்பூம்பொழில்சூழ் திருவேங்கடமாமலை, என்
ஆனாய்வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 2

கொன்றேன்பல்லுயிரைக்குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்,
என்றேனுமிரந்தார்க் கினிதாகவுரைத்தறியேன்,
குன்றேய்மேகமதிர் குளிர்மாமலைவேங்கடவா,
அன்றேவந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 3

குலந்தானெத்தனையும் பிறந்தேயிறந்தெய்த்தொழிந்தேன்,
நலந்தானொன்றுமிலேன் நல்லதோரறஞ்செய்துமிலேன்,
நிலந்தோய் நீள்முகில்சேர் நெறியார் திருவேங்கடவா,
அலந்தேன்வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 4

எப்பாவம்பலவுமிவையேசெய்தினைத்தொழிந்தேன்,
துப்பாநின்னடியே தொடர்ந்தேத்தவும்கிற்கின்றிலேன்,
செப்பார் திண்வரைசூழ் திருவேங்கடமாமலை, என்
அப்பா வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 5

மண்ணய்நீரெரிகால் மஞ்சலாவுமாகாசமுமாம்
புண்ணுராக்கைதன்னுள்புலம்பித்தளர்ந்தெய்த்
தொழிந்தேன்,
விண்ணார்நீள்சிகர விரையார்திருவேங்கடவா,
அண்ணு வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 6

தெரியேன்பாலகனாய்ப் பலதீமைகள்செய்துமிட்டேன்,
பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கேயுழைத்தேழையானேன்,
கரிசேர்பூம்பொழில்சூழ் கனமாமலைவேங்கடவா,
அரியேவந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 7

நோற்றேன்பல்பிறவி யுன்னைக்கான்பதோராசையினால்,
ஏற்றேன் இப்பிறப்பே யிடருற்றனனெம்பெருமான்,
கோல்தேன்பாய்ந்தொழுகும் குளிர்சோலைசூழ்வேங்கடவா,
ஆற்றேன்வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 8

பற்றேலொன்றுமிலேன் பாவமேசெய்துபாவியானேன்,
மற்றேலொன்றறியேன் மாயனெயங்கள்மாதவனே,
கல்தேன்பாய்ந்தொழுகும் கமலச்சனைவேங்கடவா,
அற்றேன்வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. 9

கண்ணையேமுலகுக்குயிராய வெங்கார்வண்ணனை,
விண்ணார் தாம்பரவும் பொழில்வேங்கடவேதியனை,
திண்ணார்மாடங்கள்சூழ் திருமங்கையர்கோன்கலியன்,
பண்ணார்பாடல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லைபாவங்களே. 10

முதற்பத்து பத்தாம் திருமொழி

கண்ணார்கடல்குழி லங்கைக்கிறைவன்றன்
திண்ணாகம்பிளக்கச் சரஞ்செலவுத்தாய்,
விண்ணோர்தொழும் வேங்கடமாமலைமேய
அண்ணா, அடியேனிடரைக்களையாயே.

1

இலங்கைப்பதிக்கன்றிறையாய், அரக்கர்
குலங்கெட்டவர்மாளக் கொடிப்புள்திரித்தாய்,
விலங்கல்குடுமித் திருவேங்கடம்மேய,
அலங்கல்துளபமுடியா யருளாயே.

2

நீரார்கடலும் நிலனும்முழுதுண்டு,
ஏராலமிளந்தளிர்மேல் துயிலெழுந்தாய்,
சீரார் திருவேங்கட மாமலைமேய,
ஆராவமுதே யடியேற்கருளாயே.

3

உண்டாயுறிமேல் நறுநெய்யமுதாக,
கொண்டாய்குறளாய் நிலமீரடியாலே,
விண்டோய்சிகரத் திருவேங்கடம்மேய,
அண்டா அடியேனுக்கருள் புரியாயே.

4

தூணயதனுடரியாய் வந்துதோன்றி,
பேணுவவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய்,
சேணார் திருவேங்கடமாமலைமேய,
கோணாகணையாய், குறிக்கொள்ளெனையே.

5

மன்னா இம்மனிசப்பிறவியைநீக்கி,
தன்னாக்கித் தன்னின்னருள்செய்யும் தலைவன்,
மின்னார் முகில்சேர் திருவேங்கடம்மேய
என்னுணையென்னப்ப நென்னெஞ்சிலுளானே,

6

மானேய்மடநோக்கிதிறத் தெதிர்வந்த,
ஆனேய்விடைசெற்ற அணிவரைத்தோளா,
தேனே திருவேங்கடமாமலைமேய,
கோனே என்பனம் குடிகொண்டிருந்தாயே.

7

சேயனணியனெனசிந்தையுள்நின்ற
மாயன், மணிவாளொளிவெண்தரளங்கள்,
வேய்விண்டுதிர் வேங்கடமாமலைமேய,
ஆயனடியல்லது மற்றறியேனே.

வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய்,
நந்தாதகொழுஞ்சுடரே யெங்கள்நம்பி,
சிந்தாமணியே திருவேங்கடம்மேய
எந்தாய், இனியானுன்னை யென்றும்விடேனே.

9

வில்லார்மலி வேங்கடமாமலைமேய,
மல்லார் திரடோள் மணிவண்ணனம்மாளை
கல்லார் திரடோள் கலியன்சொன்னமாலை,
வல்லாரவர் வானவராகுவந்தாமே.

10

இரண்டாம் பத்து முதல் திருமொழி

வானவர்தங்கள்சிந்தைபோல என்நெஞ்சமேயினிதுவந்து,

மாதவ

மானவர்தங்கள் சிந்தையமர்ந்துறைகின்றவெந்தை
கானவரிடுகாரகிற்புகையோங்குவேங்கடம்மேவி, மாண்குற
ளானவந்தணற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே.

1

உறவுசுற்றமென்றென்றிலா வொருவனுக்கந்தவர்தம்மை,
மண்மிசைப்

பிறவியேகெடுப்பானதுகண்டென் நெஞ்சமென்பாய்,
குறவர்மாதர்களோடு வண்டுகுறிஞ்சிமருளிசைபாடும்
வேங்கடத்து
அறவநாயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே.

2

இண்டையாயினகொண்டு தொண்டர்களேத்துவாருற
வோடும், வானிடைக்
கொண்டுபோயிடவுமதுகண்டேன் நெஞ்சமென்பாய்,
வண்டுவாழ்வடவேங்கடமலை கோயில்கொண்டதனோடும்,
மீமிசை
அண்டமாண்டிருப்பாற்கடிமைத் தொழில்பூண்டாயே. 3

பாவியாதுசெய்தாயென்னெஞ்சமே பண்டுதொண்டு
செய்தாரை, மண்மிசை
மேவியாட்கொண்டுபோய் விசும்பேற வைக்குமெந்தை,
கோவிநாயகன்கொண்டலுந்துயர் வேங்கடமலையாண்டு,
வானவர்
ஆவியாயிருப்பாற் கடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. 4

பொங்குபோதியும்பிண்டியுமுடைப் புத்தர்நோன்பியர்
பள்ளி யுள்ளறை,
தங்கள்தேவரும்தாங்களுமேயாக என்னெஞ்சமென்பாய்,
எங்கும்வானவர் தானவர் நிறைந்தேத்தும் வேங்கடம்மேவி
நின்றருள்,
அங்கனாயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. 5

துவரியாடையர்மட்டையர்சமண் தொண்டர்கள்
மண்டியுண்டு பின்னரும்,
தமரும்தாங்களுமே தடிக்கஎன்னெஞ்சமென்பாய்,
கவரிமாக்கணம்சேரும்வேங்கடம் கோயில்கொண்ட
கண்ணார்விசும்பிடை,
அமரநாயகற்கின்றடிமைத் தொழில்பூண்டாயே. 6

தருக்கினால்சமண்செய்துசோறுதண்தயிரினால் திரளை,
மிடற்றிடை
நெருக்குவார் அலக்கணதுகண் டென்னெஞ்சமென்பாய்,
மருட்கள்வண்டுகள்பாடும்வேங்கடம் கோயில்கொண்ட
தனோடும், வானிடை
அருக்கன்மேவிநிற்பாற் கடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. 7

சேயனணியன்சிறியன்பெரியனென்பது சிலர்பேசக்கேட்டிருந்
தே, என்னெஞ்சமென்பாய் எனக்கொன்றுசொல்லாதே,
வேய்கள்நின்று வெண்முத்தமேசொரிவேங்கடமலைக்கோயில்
மேவிய,
ஆயர்நாயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. 8

கூடியாடியுரைத்ததேயுரைத்தா யென்னெஞ்சமென்பாய்
துணிந்துகேள்,
பாடியாடிப்பலரும் பணிந்தேத்திக்காண்கிலார்,
ஆடுதாமரையோனும்சேனும்மரர்கோனும்நின்றேத்தும்,
வேங்கடத்து
ஆடுகூத்தனுக்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. 9

மின்னுமாமுகில்மேவு தண்திருவேங்கடமலைக்கோயில்மேவிய,
அன்னமாய்நிகழ்ந்த வமரர்பெருமானே,
கன்னிமாமதிள்மங்கையர்கலிகன்றியின் தமிழாலுரைத்த,இம்
மன்னுபாடல்வல்லார்க்கிடமாகும்வானுலகே. 10

நாலாம் பத்து மூன்றாம் திருமொழி

அன்றியவாணனுயிரம்தோளும்துணிய வன்றாழி
தொட்டானே,
மின்திகழ்குடுமிவேங்கடமலைமேல் மேவியவேதநல்விளக்கை,
தென்திசைத்திலதமனையவர்நாங்கைச் செம்பொன்செய்
கோயிலினுள்ளே,
மன்றதுபொலியமகிழ்ந்துநின்றானே வணங்கிநான்
வாழ்ந்தொழிந்தேனே. 8

நாலாம் பத்து ஏழாம் திருமொழி

வேடார்திருவேங்கடம்மேயவிளக்கே,
நாடார்புகழ்வேதியர் மன்னியநாங்கூர்,
சேடார்பொழில்சூழ்திரு வெள்ளக்குளத்தாய்,
பாடாவருவேன் வினையாயினபாற்றே. 5

ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம் திருமொழி

வாம்பரியுகமன்னர் தமுயிர்செகஐவர்கட்கரசளித்த,
காம்பினூர் திருவேங்கடப்பொருப்பநின்காதலையருளெனக்கு
மாம்பொழிந்தளிர்கோதியமடக்குயில் வாயதுதுவர்ப்பெய்த
தீம்பலங்கனித்தேனது திருவெள்ளறைநின்றானே. 4

ஐந்தாம் பத்து ஐந்தாம் திருமொழி

வெருவாதாள்வாய்வெருவிவேங்கடமேவேங்கடமே
யென்கின்றாளால்,
மருவாளாலென்குடங்கால்வாணெடுங்கண் துயில்மறந்தாள்,
வண்டார்கொண்ட
லுருவாளன்வானவர் தமுயிராளனொலிதிரைநீர்ப்பெளவங்
கொண்ட
திருவாளன் என்மகளைச்செய்தனக ளெங்ஙனம்நான்
சிந்திக்கேனே. 1

ஐந்தாம் பத்து ஆறாம் திருமொழி

சிந்தனையைத்தவநெறியைத் திருமாலை, பிரியாது
வந்தெனதுமனத்திருந்தவடமலையை, வரிவண்டார்
கொந்தனைந்தபொழில்கோவ லுலகளப்பானடிநிமிர்த்த
வந்தணனை, யான்கண்டதணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. 7

ஆறாம் பத்து எட்டாம் திருமொழி

மாண்கொண்டதோல்மார்வில் மாணியாய், மாவலிமண்
தாண்கொண்டு தாளாலளந்தபெருமானை,
தேன்கொண்டசாரல் திருவேங்கடத்தானை,
நான்சென்றுநாடி நறையூரில்கண்டேனே. 1

ஏழாம் பத்து மூன்றாம் திருமொழி

ஆங்குவெந்நரகத்தழுந்தும்போ தஞ்சே
 லென்றடியேனையங்கேவந்து
 தாங்கு, தாமரையன்னபொன்றாடி
 யெம்பிராணை உம்பர்க்கணியாய்நின்ற,
 வேங்கடத்தரியைப்பரிசீறியை
 வெண்ணெயுண் டுரலினிடையாப்புண்ட
 தீங்கரும்பினை, தேனைநன்பாலினை
 யன்றியென்மனம் சிந்தைசெய்யாதே.

5

ஏழாம் பத்து பத்தாம் திருமொழி

எங்களுக்கருள்செய்கின்றவிசனை
 வாசவார்குழலாள் மலைமங்கைதன்
 பங்கனை, பங்கில்வைத்துகந்தான் றெனைப்
 பான்மையைப் பனிமாமதியம்தவழ்
 மங்குலைச், சுடரை வடமாமலை
 யுச்சியை, நச்சிநாம்வணங்கப்படும்
 கங்குலை, பகலைச்சென்றுநாடிச்
 கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே.

3

எட்டாம் பத்து இரண்டாம் திருமொழி

அருவிசேர்ர்வேங்கடம் நீர்மலையென்றுவாய்
 வெருவினாள், மெய்யம்வினவியிருக்கின்றாள்,
 பெருகுசர்க்கண்ணபுரமென்றுபேசினாள்
 உருகினாள், உள்மெலிந்தாள் இதுவென்கொலோ.

3

ஒன்பதாம் பத்து ஏழாம் திருமொழி

பண்ணுலாமென்மொழிப்பாவைமார் பணைமுலையணைது
 எண்ணுவாரெண்ணமதொழித்து நீபிழைத்துய்யக்
 விண்ணுளார்விண்ணின் மீதியன்ற வேங்கடத்துளார்,
 வண்ணனார் வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய்மருவு
 நெஞ்சே.

4

ஒன்பதாம் பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி

வலம்புரியாழியனை வரையார் திரடோளன் றன்னை,
புலம்புரி நூலவனைப் பொழில்வேங்கடவேதியனை,
சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற,
நலந்திகழ்நாரணனை நனுகுங்கொலென் நன்னுதலே.

9

பத்தாம் பத்து முதல் திருமொழி

பொன்னைமாமணியை யணியார்ந்ததோர்
மின்னை, வேங்கடத்துச்சியிற்கண்டுபோய்,
என்னையாளுடையீசனை யெம்பிரான்
றன்னை, யாம்சென்றுகாண்டும் தண்காவிலே

2

பத்தாம் பத்து பத்தாம் திருமொழி

சொல்லாய்ப்பைங்கிளியே,
சுடராழிவலனுயர்த்த,
மல்லார்தோள்வடவேங்கடவனைவர,
சொல்லாய்ப்பைங்கிளியே.

5

பதினோராம் பத்து மூன்றாம் திருமொழி

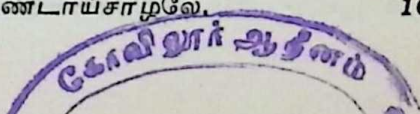
கண்ணன்மனத்துள்ளே நிற்கவும், கைவனைகள்
என்னோகழன்ற இவையென்னமாயங்கள்,
பெண்ணோனும்பெண்மையோம்நிற்க, அவன்மேய
அண்ணல்மலையுமரங்குழம்பாடோமே.

7

பதினோராம் பத்து ஐந்தாம் திருமொழி

கள்ளத்தால்மாவலியை மூவடிமண்கொண்டளந்தான்,
வெள்ளத்தான்வேங்கடத்தா னென்பரால்காணேடி,
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலும், கலிகன்றி
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய்சாழலே.

10

திருக்குறுந்தாண்டகம்

இம்மையைமறுமைதன்னை யெமக்குவீடாகிநின்ற,
மெய்ம்மையைவிரிந்தசோலை வியன் திருவரங்கம்மேய,
செம்மையைக்கருமைதன்னைத் திருமலையொருமையானை,
தன்மையைநினைவாரென்றன் தலைமிசைமன்னுவாரே.

7

திருநெடுந்தாண்டகம்

நீரகத்தாய் நெடுவரையினுச்சிமேலாய்
நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய் நிறைந்தகச்சி
ஊரகத்தாய், ஒண்துறைநீர்வெஃகாவுள்ளாய்
உள்ளுவாரு உள்ளத்தாய், உலகமேத்தும்
காரகத்தாய் கார்வரனத்துள்ளாய் கள்வா
காமருபூம்காவிரியின் தென்பால்மன்னு
பேரகத்தாய், பேராத்தென்நெஞ்சினுள்ளாய்
பெருமானுன் திருவடியேபேணினை.

8

வங்கத்தால்மாமணிவந்துந்துமுந்நீர்
மல்லையாய் மதின்கச்சியூராய் பேராய்,
கொங்கத்தார்வளங்கொன்றையலங்கல்மார்வன்
குலவரையன்மடப்பாவையிடப்பால் கொண்டான்,
பங்கத்தாய்பாற்கடலாய் பாரின்மேலாய்
பனிவரையினுச்சியாய் பவளவண்ணா,
எங்குற்றையெம்பெருமானுனை நாடி.
யேழையேனிங்ஙனமேயுழிதருகேனே.

9

கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாயென்றும்
கடிபொழில்சூழ்கணபுரத்தென்கனியேஎன்றும்,
மன்றமரக் கூத்தாடிமகிழ்ந்தாயென்றும்
வடதிருவேங்கடம்மேயமைந்தாவென்றும்,
வென்றசுரர்குலங்களைந்தவேந்தேயென்றும்
விரிபொழில்சூழ்திருநறையூர்நின்றையென்றும்,
துன்றுகுழல்கருநிறத்தென்துணையேயென்றும்
துணைமுலைமேல்துளிசோரச்சோர்கின்றாளே.

16

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார்

பாண்டிய நாட்டில் உள்ள திருக்குருகூரில் வேளாளர் குலத்தில் கலியுகம் பிறந்த நாற்பத்து மூன்றாம் நாள் வைகாசி மாதம் சுக்லபக்ஷம் பெளர்ணமியோடு கூடிய திருவைசாக நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தார்.

அவ்வூரிலே வாழ்ந்து வந்த காரியாரும் அவரது மனைவி உடையநங்கையாரும் தமக்குப் பிள்ளை இல்லா குறைநீங்க எம்பெருமானைத் தினமும் பக்தியோடு வேண்டிவர, ஒரு சமயம் அவர் தமது மனைவியைப் பிறந்தகத்திலிருந்து அழைத்து வருகையில் ஆலயத்தில் நுழைந்து பகவானைத் தரிசிக்க வந்தபோது, பகவான் 'நாமே வந்து பிறக்கிறோம்' என அர்ச்சகர் மூலம் தெரிவிக்க, அவ்வாறே சிலநாளில் காரியாரின் மனைவி கருவுறவே, எம்பெருமானின் விருப்பப்படி சேனமுதலியார், நம்மாழ்வாராக வந்து அவதரித்தார்.

குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து கண்திறக்காமலும் பால் அருந்தாமலும் வாய்திறந்து அழுவதுமில்லாமலுமிருப்பதையும் அதன் காரணமாகக் கொஞ்சமும் வாட்ட மில்லாதிருப்பதையும் கண்டு ஆச்சரியமுற்ற தம்பதிகள் குழந்தையை எடுத்துச் சென்று அனந்தனே வந்து திருஅவதாரம் செய்திருந்த திருப்புளியாழ்வாரிடம் காட்டினர். அவனையன்றி எவரையும் பார்ப்பதில்லை என்ற விரதம் கொண்டிருந்த ஆழ்வாரும் பதினாறு ஆண்டுகள் திருப்புளியாழ்வாரின் சந்நிதியிலேயே வளர்ந்து வந்தார்.

இது இப்படி இருக்க, ஸ்ரீகுமுதகணேசாம்சராக அவதரித்திருந்த மதுரகவி ஆழ்வார், முக்தி தரும் தலங்கள் ஏழையும் தரிசிக்கும் பொருட்டு புறப்பட்டுச் செல்ல, அயோத்தி நகரில் இருக்கும்போது வானத்தில் தென்திசையில் பிரகாசமான ஜோதி ஒன்று தெரிவதைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்று, அது என்ன வென்பதை அறிய விருப்பம் கொண்டவராய், பகலில் தங்கி இரவெல்லாம் அந்த ஜோதியையே லட்சியமாகக் கொண்டு பிரயாணப்பட்டு, ஒவ்வொரு சேஷத்திரமாகப் பரிசோதித்து வரும்போது ஸ்ரீரங்கத்துக்கும் தெற்கே அந்த ஜோதி தென்படவே புறப்பட்டு வந்தார். திருக்குருகூரை அடைந்தபோது அந்த ஜோதி மறைந்துவிடவே, அவ்வூரில்

என்ன விசேஷமென்று விசாரிக்கத் திருப்புளியாழ்வாரின் சந்நிதியில் கண்திறக்காமலும் பேசாமலும், உணவு ஏதும் அருந்தாமலும் வளர்ந்து வரும் நம்மாழ்வாரைப் பற்றி அறிந்து அவரைத் தரிசிக்க வந்து சேர்ந்தார். ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கி வந்து நம்மாழ்வாரின் முன்பு போட, அந்தச் சப்தத்திலே ஆழ்வாரும் கண்களைத் திறந்தார். மேலும் மதுரகவி ஆழ்வார், 'செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?' என்று கேட்க, நம்மாழ்வாரும் வாய்திறந்து, முதன் முறையாக 'அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்று அருளிச் செய்தார். மதுரகவி ஆழ்வாரும் அவரது பெருமையை உணர்ந்து அவர் பாதங்களில் விழுந்து சேவிக்க, பகவான் கருடாருடராய் எழுந்தருளி அவர்களுக்குத் தரிசனம் தந்தார். பகவானின் திருக்கடாக்ஷம் பெற்ற நம்மாழ்வார், ரீக், யஜுர், அதர்வண வேத சாரங்களை திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி என்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களாகவும், ஸாமவேத சாரத்தை திருவாய் மொழியாகவும் அருளிச் செய்தார். நூற்றுஎட்டு திவ்விய கேஷத்திரத்து எம்பெருமான்களும் அங்கே எழுந்தருளி மங்களாசாசனம் பெற்றனராம்.

நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவிருத்தம்

காண்கின்றனகளும் கேட்கின்றனகளும்காணில், இந்நாள் பாண்குன்றநாடர் பயில்கின்றன, இதெல்லாமறிந்தோம் மாண்குன்றமேந்திதன்மாமலை வேங்கடத்தும்பர்நம்பும் சேண்குன்றம்சென்று, பொருள்படைப்பான்கற்ற

திண்ணனவே. 8

மாயோன்வடதிருவேங்கடநாட, வல்லிக்கொடிகாள் நோயோவுரைக்கிலும் கேட்கின்றிலிருரையீர், நுமது வாயோ அதுவன்றிவல்வினையேன்னும் கிளியுமெளகும் ஆயோஅடும்தொண்டையோ, ஆறையோவிதறிவரிதே. 10

கயலோ நுமகண்களென்று களிநுவினவிநிற்றீர்,
 அயலோர நியிலுமி தென்னவார்த்தை, கடல்கவர்ந்த
 புயலோடுலாங்கொண்டல்வண்ணன்புனவேங்கடத்தெம்
 மொடும்
 பயலோவிலீர், கொல்லைக்காக்கின்றநாளும்பலபலவே. 15

இசைமின்கள் தூதென்றிசைத்தாலிசையிலம், என் தலைமேல்
 அசைமின்களென்றாலசையுங்கொலாம், அப்பொன்மா
 மணிகள்
 திசைமின்மிளிரும்திருவேங்கடத்துவன் தாள் சிமயம்
 மிசை, மின்மிளிரியபோவான் வழிக்கொண்டமேகங்களே. 31

ஒண்ணுதல்மாமையொளி பயவாமை, விரைந்துநந்தேர்
 நண்ணுதல்வேண்டும்வலவ கடாகின்று, தேன்நவின்ற
 விண்முதல்நாயகன் நீண்முடிவெண்முத்தவாசிகைத்தாய்
 மண்முதல்சேர்வுற்று, அருவிசெய்யாநிற்கும்மாமலைக்கே. 50

முலையோமுழுமுற்றும்போந்தில, மொய்பூங்குழல்குறிய
 கலையோஅரையில்லைநாவோகுழறும், கடல்மண்ணெல்லாம்
 விலையோவென மிளிருங்கண்ணிவள்பரமே பெருமான்
 மலையோ, திருவேங்கடமென்றுகற்கின்றவாசகமே. 60

காவியும் நீலமும்வேலும் கயலும்பலபலவென்று,
 ஆவியின் தன்மையளவல்லபாரிப்பு, அசுரைச்செற்ற
 மாவியம்புள்வல்லமாதவன் கோவிந்தன்வேங்கடம்சேர்
 தூவியம்பேடையன்னாள், கண்களாயதுணைமலரே. 67

உறுகின்றகன்மங்கள் மேலானவோர்ப்பிலராய், இவனைப்
 பெறுகின்றதாயர் மெய்நொந்துபெருர்கொல், துழாய்
 குழல்வாய்
 துறுகின்றிலர் தொல்லைவேங்கடமாட்டவும்குழ்கின்றிலர்
 இறிகின்றதாலிவளாகம், மெல்லாவியெரிகொள்ளவே. 81

பெரிய திருவந்தாதி
கல்லும்களைகடலும் வைகுந்தவானும்,
புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்,—வெல்ல
நெடியான்நிறங்கரியா னுள்புகுந்துநீங்கான்,
அடியேன துள்ளத் தகம்.

68

திருவாய் மொழி
முதற்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி

கண்ணாவானென்றும், மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு,
தண்ணார்வேங்கட, விண்ணோர்வெற்பனே.

3

இரண்டாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி

எந்தாய்தண்திருவேங்கடத்துள் நின்றாய்இலங்கைசெற்றாய்,
மராமரம்
பைந்தாளேமுருவடுவாரு வானிகோத்தவில்லா,
கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாயமுதேஉன்னையென்னுள்ளே
குழைத்தவெம்

மைந்தா, வானேறே யினியெங்குப்போகின்றதே. 9
போகின்றகாலங்கள்போய்காலங்கள்போகாலங்கள்,தாய்
தந்தையுயி
ராகின்ற யுன்னைநானடைந்தேன்விடுவேனோ,
பாகின்றதொல்புகழ்முவுலகுக்கும் நாதனே!பரமா,
தண்வேங்கட
மேகின்றாய்தண்டுழாய் விரைநாறுகண்ணியனே. 10

இரண்டாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி

பற்பநாபனாயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன்,
எற்பரனென்னையாக்கிக் கொண்டெனக்கேதன்னைத்தந்த
கற்பகம், என்னமுதம் கார்முகில்போலும்வேங்கடநல்
வெற்பன், விசும்போர்பிரா னெந்தைதாமோதரனே. 11

மூன்றும் பத்து மூன்றும் திருவாய்மொழி

ஒழிவில்காலாமெல்லாமுடனாய்மன்னி,
வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்,
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து,
எழில்கொள்சோதி யெந்தைதந்தைதந்தைக்கே.

1

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை, வானவர் வானவர்கோனெடும்,
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து,
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே.

2

அண்ணல்மாய னணிகொள்செந்தாமரைக்
கண்ணன், செங்கனி வாய்க்கருமாணிக்கம்,
தெண்ணிறைச்சுனை நீர்த் திருவேங்கடத்து,
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரிசனே.

3

ஈசன்வானவர்க் கென்பனென்றால், அது
தேசமோதிருவேங்கடத்தானுக்கு,
நீசனேன்றிறைவொன்றுமிலேன், என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே.

4

சோதயாகியெல்லா வுலகும்தொழும்,
ஆதிமூர்த்தியென்ற லளவாகுமோ,
வேதியர்முழு வேதத்தமுதத்தை,
தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

5

வேம்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்,
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார்,
வேங்கடத்துறைவார்க்குநமவென்ன
லாம்கடமை, அதுசுமந்தார்கட்கே.

6

சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர்தீபம்கொண்டு,
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனெடும்,
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு,
சமன்கொள்வீடு தரும்தடங்குன்றமே.

7

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்,
அன்றுஞால மளந்தபிரான், பரன்
சென்றுசேர்திரு வேங்கடமாமலை,
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே. 8

ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணி,
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன், நாண்மலராமடித்தாமரை,
வாயுள்ளும்மனத் துள்ளும்வைப்பார்கட்கே. 9

வைத்தநாள்வரை யெல்லைகுறுகிச்சென்று,
எய்த்திளைப்பதன் முன்னமடைமினோ,
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்,
மொய்த்தசோலைமொய் பூந்தடம்தாழ்வரே. 10

தாள்பரப்பிமண் தாவியவீசனை,
நீள்பொழில்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல்,
கேழிலாயிரத் திப்பத்தும்வல்லவர்,
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழுவே. 11

மூன்றும் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

வார்புனலந்தண்ணருவி வடதிருவேங்கடத்தெந்தை,
பேர்பலசொல்லிப்பிதற்றிப் பித்தரென்றேபிறர்கூற,
ஊர்பலபுக்கும்புகாது முலோகர்சிரிக்கநின்றாடி,
ஆர்வம்பெருகிக்குனிப்பா ரமரர்தொழப்படுவாரே. 8

மூன்றும் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

சொன்னால்விரோதமிது ஆகிலும்சொல்லுவன்கேண்மினோ,
என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும்கொடுக்கிலேன்,
தென்னுதெனவென்று வண்டுமுரல்திருவேங்கடத்து,
என்னையென்னப்ப னெம்பெருமானுளனாகவே. 1

நான்காம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மாரிமாறாததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை,
வாரிமாறாதபைம்பூம்பொழிக்குழ் குருகூர்நகர்,
காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால்,
வேரிமாறதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே.

11

ஆறாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி

கட்டெழில்சோலை நல்வேங்கடவாணனை,
கட்டெழில்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்,
கட்டெழிலாயிரத்திப் பத்தும்வல்லவர்,
கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே.

11

ஆறாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

விண்மீதிருப்பாய்மலைமேல்நிற்பாய் கடல்சேர்ப்பாய்,
மண்மீதுழல்வா யிவற்றுளெங்கும்மறைந்துறைவாய்,
எண்மீதியன்ற புறவண்டத்தாயெனதாவி,
உண்மீதாடி யுருக்காட்டாதேயொளிப்பாயோ.

5

ஆறாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி

உலகமுண்டபெருவாயா வுலப்பில்கீர்த்தியம்மானே,
நிலவும்சுடர்கூழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனாயிரே
திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே,
குலதொல்லடியேனுனபாதம் கூடுமாறு கூறாயே.

1

கூறாய்நீராய்நிலனாகிக் கொடுவல்லசுரர்குலமெல்லாம்,
சீரூவெரியும்திருநேமிவலவா தெய்வக்கோமானே,
சேரூர்சுனைத்தாமரைசெந்தீமலரும் திருவேங்கடத்தானே,
ஆரூவன்பிலடியே னுன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே.

2

வண்ணமருள் கோளணிமேகவண்ண மாயவம்மானே,
எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமமுதே யிமையோரதிபதியே,
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும்

திருவேங்கடத்தானே,

அண்ணலயேயுன்னடிசேர அடியேற்காவாவென்னாயே.

3

ஆவாவென்னுதுலகத்தையலைக்கும் மசுரர்வாணுள்மேல்,
 தீவாய்வாளிமழைபொழிந்த சிலையாதிருமாமக்கேள்வா,
 தேவா சுரர்கள்முனிக்கணங்கள் விரும்பும்திருவேங்கடத்
 தானே,
 பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுணராயே. 4

புணராநின் றமரமேழன்றெய்த வொருவில்வலவாவோ,
 புணரேய்நின் றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ,
 திணரார்மேகமெனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே,
 திணரார்சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேனெந்நாளே. 5

எந்நாளேநாம்மண்ணளந்தவினைத்தாமரைகள்
 காண்பதற்கென்று,
 எந்நாளும்நின் றிமையோர்களைத்தி யிறைஞ்சியினமினமாய்,
 மெய்ந்நாமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்
 தானே,
 மெய்ந்நானெய்தியெந்நா னுன்னடிக்களடியேன்மேவுவதே. 6

அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே யிமையோரதிபதியே,
 கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்ப்
 பெருமானே,
 செடியார்வினைகள் தீர்மருந்தே திருவேங்கடத்
 தெம்பெருமானே,
 ஞொடியார்பொழுதுமுனபாதம் காணநோலாதாற்றேனே. 7

நோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்றுநுண்ணுணர்வில்,
 நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும்,
 சேலேய்கண்ணார்பலர்குழவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே,
 மாலாய்மயக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. 8

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய்போல்வருவானே,
 செந்தாமரைக்கட்செங்கனிவாய் நால்தோளமுதே
 யெனதுயிரே,
 சிந்தாமணிகள் பகரல்லைப்பகல்செய் திருவேங்கடத்தானே,
 அந்தோ அடியேனுனபாத மகலகில்லேனிறையுமே. 9

அகலகில்லேனிறையுமென் றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா,
நிகரில்புகழாயுலகமுன்றுடையா யென்னையாள்வானே,
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே,
புகலொன்றில்லாவடியேனுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

10

அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தடியீர்வாழ்மினென்றென்றருள்
கொடுக்கும்
படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத்திருவேங்கடத்துக்
கிவைபத்தும்
பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்துபெரியவானுள்நிலாவுவரே.

11

எட்டாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி

நாங்கள் வரிவளையாயங்காளோநம்முடையேதலர் முன்பு
நாணி, நுங்கட்கியானொன்றுரைக்குமாற்றம்நோக்குகின்றே
னெங்கும்காணமாட்டேன், சங்கம்சரிந்தனசாயிழந்தேன்
தடமுலைபொன்னிறமாய்த்தளர்ந்தேன், வெங்கண்பறவை
யின்பாகனெங்கோன்வேங்கடவாணனைவேண்டிச்சென்றே. 1

ஒன்பதாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

இன்றிப்போக விருவினையும்கெடுத்து,
ஒன்றியாக்கை புகாமையுய்யக்கொள்வான்,
நின்றவேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது,
சென்றுதேவர்கள் கைதொழுவார்களே.

8

பத்தாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்,
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

6

பத்தாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேயென் தலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமேயென துடலே,
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே,
ஒருமாநொடியும்பிரியா யென்னுழிமுதல்வனெருவனே. 8

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

இராமாநுஜர்

வைஷ்ணவ ஆசாரியர் நாதமுனிகள் பிறந்தது தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள மன்னார்கோவில் என்னும் ஊர். அவர் தம் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியை அவ்வூரில் தான் கழித்தாராம். சிலகாலம் அவர் தம்முருக்குப் பக்கத்தே உள்ள குருக்கைக் காவலப்பன் என்னும் கிராமத்தில் வைஷ்ணவ சமயத்தைப் பற்றி பலருக்குப் பாடம் சொல்லி வந்தார்.

ஒருசமயம் வைஷ்ணவத் திருப்பதிகளுக்கு கேஷத் திராடனம் செய்து வந்த கோஷ்டி ஒன்று குருக்கைக் காவலப்பன் என்னும் அவ்வூருக்கும் வந்தது. அவர்கள் எம்பெருமான் ஆலயத்தில் நம்மாழ்வாரின் திருவாய் மொழிகளில் ஒன்றைப் பாடுவதைக் கேட்டபோது, நாதமுனிகள் அப்பாடலால் ஈர்க்கப்பட்டு அவர்களை நெருங்கி, மீதமுள்ள வற்றையும் பாடும்படி கேட்டார். அவர்களால் ஒரு பத்து மட்டுமே பாட முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவர்களுக்குத் தெரியாது. அதுவும், திருக்குடந்தையில் எம்பெருமானின் சந்நிதியில் தினமும் அந்தப் பத்து பாடல்களும் பாடப்பட்டு வந்தமையால் கேட்டுத் தாங்களும் அறிந்து கொண்டதாகத் தெரிவித்தனர்.

அதன் பின்னர் நாதமுனிகளுக்கு ஊரிலே இருக்க மனமில்லை. உடனடியாகத் திருக்குடந்தைக்குப் புறப்பட்டார். அங்கேயும் அவருக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. பத்துப் பாடல்களுக்கு மேல் எவருக்கும் தெரியவில்லை. நம்மாழ்வாரால் இயற்றப்பட்ட ஆயிரம் பாடல்களையும் அறிய வேண்டும் என்ற அவா அவரை உந்தித்தள்ளியது. ஆழ்வாரின் பிறப்பிடமான ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்றால் ஒருவேளை மற்ற பாடல்களை அறியலாம் எனச் சிலர் தெரிவிக்கவே, நாதமுனிகள் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கேயும் அதே நிலைதான். பூரூ பாடல்களையும் அறிந்தவர் கிடைக்கவில்லை. அலைந்து அலைந்து, களைத்துப் போய், ஆலயத்தில் நுழைந்து, ஆழ்வாருக்கு ஞானம் பிறக்கச் செய்த

புளியமரத்தடியில் சென்று யோகநிஷ்டையில் அமர்ந்து விட்டார். அப்போது, ஆழ்வாரின் பிரதம சிஷ்யரான மதுர கவி ஆழ்வாரிடமிருந்து நேரிடையாகப் பாடம் கேட்டு அறிந்தவர் ஒருவரை அழைத்து வந்தனர். அவரிடமிருந்து நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி பூராவையும் கேட்டு அறிந்து கொண்டார். பின்னர் அவர் ஸ்ரீரங்கம் திரும்பி, அங்கே நம்மாழ்வாரால் தொடங்கி வைக்கப்பட்டு, காலப்போக்கில் நின்றுவிட்ட வருடாந்திர உற்சவத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்து வைத்தார். பின்னர் எம்பெருமானின் திவ்விய சேஷத்திரங்களுக்குச் சென்று அவரைத் தரிசிக்க எண்ணம்கொண்டு யாத் திரை புறப்பட்டார்.

வடக்கே இமயமலை வரை சென்று திரும்பி வரும்போது நாதமுனிகள் திருவேங்கடத்துக்கும் வந்தார். அங்கே வழிபாடு முறைகள் சரிவர நடைபெறுதது கண்டு மனம் வருந்தினார். அவற்றை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென எண்ணம் கொண்டார். ஆனால் அந்தக் காரியம் அவரது பேரர் யாமுனாசாரியார் எனப்படும் ஆளவந்தார் யமுனைத் துறைவர் என்பவரால் நிறைவேறியது.

பாட்டனாரைப் போல வைஷ்ணவத் திருப்பதிகள் தோறும் சென்று பகவானைத் தரிசித்துத் திரும்பும்போது திருவேங்கடத்தை அடைந்தார் யாமுனாசாரியார். அங்கே நடைபெற்று வந்த காரியங்கள் அவருக்கு மிகவும் மன வேதனையை அளித்தன. பகவானுக்குத் தொண்டு செய்வதே தமது கடமை என்று உள்ளன்போடு சேவை செய்யத் தகுந்த மனிதர் தேவை என்பதை அவர் உள்ளம் நன்கு உணர்ந்தது.

அவரது உள்ளக் குறிப்பை உணர்ந்த பேரப் பிள்ளைகளில் ஒருவன் அந்தப் பணியை ஏற்க முன்வந்தான். பகவானின் சேவைக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அவன், தன்னோடு திருமணம் ஆகாத இரு சகோதரிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு, திருமலைக்குச் சென்று அங்கேயே தங்கினான். அதன் காரணமாகவே அவன் திருமலை நம்பி என்று அழைக்கப்பட்டான். சகோதரிகளுடன் அவன் மலையிலே தங்கி பகவானுக்குச் சேவை செய்து வந்தான். அன்றாடம் அபிஷேகத்துக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வருவது, பூஜைக்கு வேண்டிய மலர்களைப் பறித்து வந்து மாலை கட்டித் தருவது, நந்தவனம் அமைத்து மலர்ச்செடிகளை

வளர்ப்பது ஆகிய வேலைகளை மேற்கொண்டான். ஸ்ரீபெரும் பூதூரைச் சேர்ந்த கேசவ சோமயாஜி என்பவருக்குத் தனது சகோதரிகளில் ஒருத்தியை மணம் செய்து கொடுத்தான். அந்தத் தம்பதிகளுக்குப் பிறந்தவரே இராமாநுஜர்.

இராமாநுஜர் தமது தாய்மாமன் திருமலைநம்பிகளிடமிருந்தே இராமாயணம் பாடம் கேட்டார். அவர் திருமலைக்கு இரண்டு மூன்று முறை விஜயம் செய்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. முதல்முறை விஜயம் செய்தது மாமனிடமிருந்து இராமாயண பாடம் கேட்க. தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட கோவிந்தராஜரின் சிலையைத் திருப்பதிக்கு எடுத்து வந்து பிரதிஷ்டை செய்வதற்காக அவர் ஒருமுறை திருப்பதிக்கு விஜயம் செய்தார்.

அப்போது சோழ நாட்டிலே அரசு புரிந்து வந்த அரசன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவன். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவிந்தராஜரை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தி பகவானின் இருப்பிடமான திருப்பாற்கடலுள் கொண்டு எறிந்து விட்டான். கடலில் எறியப்பட்ட சிலையை வைஷ்ணவர்கள் சிலர் வெளியே எடுத்து, அதைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வருவதை அறிந்த இராமாநுஜர் தமது சிஷ்யர்களின் மூலம் அந்தச் சிலையைத் திருப்பதிக்கு எடுத்து வந்து அங்கு பிரதிஷ்டை செய்வித்து ஆராதனைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

அப்போது அந்தப் பிராந்தியத்தில் அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்துவந்த யாதவராயன் எனப்படுபவன் இராமாநுஜரிடம் மிகுந்த மதிப்புக் கொண்டிருந்தான்.

அதே நேரத்தில் அந்தப் பகுதியிலும் சைவ வைஷ்ணவ பேதங்கள் இருந்து வந்தன. தகுந்தபடி வழிபாடு முறைகளைக் கைக்கொள்ளாது விடப்பட்டிருந்த திருமலை ஆலயத்திலுள்ள எம்பெருமானைச் சிலர் ஈசனே என வாதித்து வந்தனர். வெகு காலமாக ஆலய வழிபாட்டு முறைகளை கோவிலில் கோபிநாதர் எனப்படும் அர்ச்சகரைக் கொண்டு வைகானஸ ஆகமப் பிரகாரம் நடத்தி வந்தனர். பின்னாலில் அவர் வழி வந்தவர்கள் ஆலய வழிபாடுகளை முறைப்படி செய்யாது இருந்து வந்ததை நாராயணபுரத்தைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்த அந்தப் பிரதேசத் தலைவன்

கண்டு அவர்களைக் கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டா னாம். அதனால் அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் குடும் பங்களோடு திருமலையை விட்டே போய் விட்டனர். அவர்கள் சென்ற பிறகு சிறிது காலம்வரை ஆலயம் கவ னிப்பாரற்றுக் கிடக்க நேர்ந்ததாம். இந்தக் காலத்தில் நாட் டிலே பரவியிருந்த சைவ வைஷ்ணவ வேறுபாடுகளின் பூசல் இங்கும் தோன்றச் செய்ததாம்.

திருமலைநம்பியின் மற்றொரு சகோதரியின் மைந்தரான கோவிந்த பட்டர் என்பவர் சைவ மதத்தைத் தழுவி, பக்கத் திலிருந்த சிவ சேஷத்திரமான காளஹஸ்தியில் தங்கி, சைவ மதப் பிரசாரம் செய்துவந்தாராம். அவரை எப்படியும் வைஷ் ணவ சமயத்துக்குத் திருப்பவேண்டும் எனத் திருமலைநம்பி கள் முயற்சித்தும் பலன் கிடைக்கவில்லை. இந்த வேற்றுமை காரணமாகத் திருமலையில் சைவப் பிரசாரர்களின் கூற்றை எதிர்த்துப் பேசத் தகுந்த ஆட்கள் இல்லாது போய்விட்டது.

நாட்டிலே நிலவிவரும் பூசலைக் கண்ட யாதவராயன் எப்படியும் இச் சண்டைக்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும் எனத் தீர்மானித்துத் தம்முடைய அவைக்கு வரும்படி இராமானுஜரை அழைத்தான். எதிர்தரப்பினரையும் அழைத்து இருவரது வாதங்களையும் தெரிவிக்குமாறு கேட் டான். இருதரப்பினரும் தங்கள் தங்கள் வாதங்களைத் தெரி வித்து திருமலையில் எழுந்தருளியிருப்பது தங்கள் தெய்வமே என வாதிட்டனர். அவனாலும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடிய வில்லை.

அந்தச் சமயத்தில் இராமானுஜர் ஒரு யோசனை தெரி விக்க, அதை எல்லோருமே ஏற்றுக்கொண்டனர். அர்த்த ஜாமப் பூஜை முடிந்து வெளியே வரும்போது பகவானின் அலங்காரங்களை முற்றிலும் கலைத்துவிட்டு இரு சமயங்களுக் கும் ஏற்ப இருதரப்பினரின் முன்னிலையிலும் சூலமும் மழுவும், சங்கு சக்கரமும் தனித்தனியே பகவானின் திருப்பாதங் களில் சமர்ப்பித்துவிட்டு வெளியே வந்து கதவைச் சார்த்திப் பூட்டி முத்திரையிட்டு விடுவதென்றும், மறுநாள் காலை யில் அனைவரின் முன்னிலையிலும் கதவைத் திறந்து பார்க்கும் போது, பகவான் எந்த ஆயுதங்களைக் கொண்டு விளங்கு கிறாரோ அந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தது ஆலயம் எனக் கொள்வதென்றும் இராமானுஜர் தெரிவித்தார். அவரது யோசனையை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளவே, அவ்விதமே செய்வது என முடிவாகியது.

அன்றிரவு ஒப்புக்கொண்டபடி காரியங்களைச் செய்து விட்டு வெளியே வந்து கதவைச் சார்த்திப் பூட்டி முத்திரை வைத்தனர். இரவு முழுவதும் இராமாநுஜர் தூங்கவில்லை. எம்பெருமானை ஸ்தோத்தரித்தபடி இருந்து வந்தார். தம்மை எவ்விதத்திலாகிலும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வேங்கடநாதனை வேண்டினார்.

இராமாநுஜர் ஆதிசேஷனின் திருஅவதாரமே என்பர். நடுநிசிக்குப் பிறகு, அவர் தமது உருவாகிய பாம்பாக மாறி ஆலயத்துள் சென்று, அபிஷேகத் தீர்த்தம் வெளியேவரும் கோமுகத்தின் வழியாகக் கர்ப்பகிருகத்தை அடைந்து, பகவானைச் சங்கு சக்கரத்தையே கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டினார். அவ்வாறே மறுநாள் கோயில் கதவு திறந்த போது பகவானின் திருக்கரங்களில் சங்கு சக்கரம் விளங்கக் கண்டனர். அதுமுதல் எதிர்ப்பு குறைந்து, ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பது நாராயணனே என முடிவாகியது.

இதன் காரணமாக இராமாநுஜரிடம் யாதவராயன் கொண்டிருந்த மதிப்பு மேலும் அதிகமாகியது. இந்தச் சமயத்தில்தான் சிதம்பரத்தில் கோவிந்தராஜரின் சிலை அகற்றப் பட்டது. அந்தச் சிலையைக் கொண்டுவந்து திருப்பதியில் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபாடு முறைகளைத் தோற்றுவிக்க அவன் இராமாநுஜருக்குப் பெரிதும் உதவினான். இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு இராமாநுஜர் கோவிந்த பட்டரையும் சந்தித்து அவர் மனத்தை மாற்றித் திரும்பவும் வைஷ்ணவ சமயத்தைத் தழுவுமாறு செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

மேலும், ஆலயத்தில் எம்பெருமானின் முன்னிலையில் தினமும் பிரபந்தங்களைப் பாடவும் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்தார். திருமலைநம்பிகள் வயோதிகத்தை அடைந்து விட்டபடியால் அவரது உதவிக்குத் தம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான அனந்தார்யர் என்பவரையும் திருமலையிலேயே தங்கச் செய்தார். பகவானுக்குத் தேவைப்படும் மலர்களுக் காக நந்தவனம் ஒன்றும் அமைத்துக்கொடுத்ததோடு அதைப் பராமரிக்கவும் தகுந்த ஏற்பாடு செய்தார். பத்மாவதியின் திருவுருவம் கொண்ட தங்கப் பதக்கம் ஒன்றைச் செய்வித்து பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தார். பழைய அர்ச்சகர்களின் வழி வந்தோரைத் தேடிப்பிடித்து அழைத்து வந்து அவர்களைக் கொண்டு வைகானஸ ஆகமப்படி ஆலய வழிபாடுகளை நடத்தச் செய்தார். சூ்ணித்துக் கிடந்த ஆனந்த நிலைய

விமானத்தை ஆகம சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கும் முறைக்கேற்ப புதுப்பித்தார்.

பகவானுக்கு அணிவிக்கப்படும் திருவாபரணங்களில் நாகரும் ஒன்று. ஒரே ஒரு கரத்தில் மட்டும் நாகர் அணிவிக்கப்பட்டு வருவதைப் பற்றி அவர் விசாரிக்கவே அதைச் சார்ந்த ஒரு வரலாறு தெரியவந்தது.

ஒரு சமயம் ஒட்ட தேசத்தைச் சேர்ந்த கஜபதி ராஜனான வீரநரசிம்மன் என்பவன் இராமேஸ்வரத்துக்கு யாத்திரை சென்று திரும்பும்போது, திருப்பதிக்கும் வந்திருந்தானாம். கோவிலுக்குத் தகுந்த கோபுரம் இல்லாததிருப்பதைக் கண்ட அவன் உடனே அதனைக் கட்டுவிக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டானாம். கோபுரத்தின் வேலைகள் முதல் கட்டம் பூர்த்தியான சமயம், ஒருநாள் இரவு, ஆதிசேஷன் அவன் கனவில் தோன்றி, பகவானுக்குச் சேவை செய்யும் முகாந்திரமாக அவன் மேற்கொண்டிருக்கும் காரியத்தால், ஏற்கனவே தாங்கமுடியாத பாரத்தோடு தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் தன் சிரசில் மேலும் பாரத்தையே அதிகரிப்பதாகத் தெரிவித்தான். விடிந்ததும் அரசன் வேலையைப் பாதியிலேயே நிறுத்தச் செய்துவிட்டானாம். ஆதிசேஷன் தன் கனவில் தோன்றியதன் நினைவாகப் பகவானுக்கு நாகாபரணம் ஒன்று செய்வித்து அணிவித்தானாம். பகவானும் மகிழ்ச்சியோடு அதை ஏற்றுக்கொண்டாராம்.

அதே சமயம், பத்மாவதியின் திருமணத்தின்போது பகவானுக்கு ஒரு ஜோடி நாகர்கள் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுவதாகச் சொல்லவே, இராமானுஜர் அதற்கு ஜோடியாக மற்றொன்றையும் செய்வித்து பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தார்.

கைலாசபதியான பரமேஸ்வரன் மஹாவிஷ்ணுவை நரசிம்ம கோலத்தில் தரிசிக்க வேண்டுமென்று விரும்பி தவம் செய்து அவர் தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றார். பரமேஸ்வரன் தவம் செய்த ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையில் சிவாலயம் ஒன்று எழுப்ப வேண்டுமென்று சிலர் விரும்பி அதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டனர். அதை வைஷ்ணவர்கள் சிலர் எதிர்த்துத் தடைசெய்து விட்டனர். ஏற்கனவே, பகவான் கபில தீர்த்தக் கரையில் பரமேஸ்வரனுக்கு இடம் அளித்திருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினர் அவர்கள். இதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட இராமானுஜர், மீண்டும் இம்மாதிரி

பூசல்கள் எழும்பாமலிருக்க மலைப்பகுதியில் எங்கும் சிவாலயம் எழுப்ப வேண்டாமென நியமித்ததோடு, ஆனந்த நிலையத்தின் கீழேயே நரசிம்மருக்கு ஒரு சந்நிதியைத் தோற்றுவித்தார். அத்துடன் மார்க்கண்டர் தவம் செய்து நரசிம்மரின் தோற்றத்தைக் கண்டு களித்த மலைக்குகையிலும் நரசிம்மருக்கு சந்நிதியை ஏற்படுத்தி வைத்தார்.

திருமலையில் வாசம் செய்வது பற்றிய சில வரையறைகளும் வகுத்தார். பகவானுக்குச் சேவை செய்பவர்களே மலையில் வாசம் செய்யலாம் என்றும் மற்றவர்கள் கீழே திருப்பதிக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்றும் எண்ணினார். மலையில் இருப்பவர்களும் அங்கே வரும் யாத்திரிகர்களும் ஆலயத்தில் வழங்கப்படும் உணவையே கொள்ளவேண்டுமென்றும், மலைமீது செல்பவர்கள் பாதணி அணியக் கூடாதென்றும், வாகனங்களில் சவாரி செய்யக்கூடாதென்றும், கபில தீர்த்தம் முதல் ஸ்வாமி புஷ்கரிணி வரையில் எம்பெருமானைத் தவிர இதர தெய்வங்களுக்குத் திருக்கோயில்கள் அமைப்பதோ, வழிபாடு செய்வதோ கூடாதென்றும் விரும்பினார். மலையில் வாசம் செய்யும் பகவானுக்கு அர்ப்பணிப்பதற்குத் தவிர தங்களுக்கெனச் சொந்தமாகப் பூச்செடிகளை வளர்க்கக் கூடாதென்றும் தெரிவித்தார். மலையில் இருப்பவர்கள் யாராவது கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டால் அவர்கள் முடிவை நெருங்கும் முன்னர் கீழே கொண்டுவரப்பட வேண்டும் எனக் கூறினார். மலையில் பிராணிகளை வதைப்பதோ, பறவைகளைக் கொல்லுவதோ கூடாதென்றும் தடுத்தார். இந்தக் கோர்ட்பாடுகளை அனுசரிப்பதன் மூலம் திருமலையின் புனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்றலாம் என விரும்பினார். அவரது யோசனைகள் பகவானின் முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு அவரது சம்மதம் பெற்று பிரதேசத் தலைவனால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

எம்பெருமானின் சேவைக்கு பிரம்மசாரியே தகுந்தவன் எனத் தீர்மானித்து அவ்வாறே ஏற்பாடு செய்தார். அவன் வழிபாட்டுக்காக ராமர் விக்ரகம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி, ஹனுமான் திருவுருவம் பதித்த முத்திரை ஒன்றையும் அளித்தார். கோவில் நிதி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் அந்த முத்திரையையே உபயோகிக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. தினமும் இரவில் ஆலயத்தைப் பூட்டி முத்திரை வைக்கும் பொறுப்பு அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது.

சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் இந்த ஏற்பாடு வேலைப்பளு காரணமாக விரிவாக்கப்பட்டது. பிரம்மசாரியான சன்யாசிக்கு உதவியாக மேலும் நான்கு பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களிலிருந்து சன்யாசியின் தலைமைப் பொறுப்பைத் தனியாக்கிக் காட்ட அவருக்கு சடகோபயதி என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. ஆலய நிர்வாகத்தின் பொறுப்பு முழுமையும் அக்குழுவினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் மேல்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் வராகப் பெருமானின் வழிபாடு முறைகளையும் சீர்படுத்தி முன்னாளில் நடந்து வந்த வழக்கப்படி முதலில் வராகப் பெருமானைத் தரிசித்து, பின்னரே ஸ்ரீநிவாசனைத் தரிசிக்கும் நியதியை உண்டாக்கினார்.

அவ்விதமே கீழ்த்திருப்பதியிலுள்ள கோவிந்தராஜப் பெருமாள் கோவிலுக்கும் பல கைங்கரியங்கள் செய்தார். அந்தணர்களுக்கென நான்கு மாடவீதிகளிலும் யாதவராயனைக் கொண்டு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கச் செய்து அக்ரஹாரத்தைத் தோற்றுவித்தார். அவர் பெயரைக் கொண்டே இராமநுஜபுரம் என அது விளங்கலாயிற்று. ஆலயத்தினுள் கோதைத் தாயாருக்கும் ஒரு சந்நிதியை ஏற்படுத்தி நித்திய பூஜைக்கு வழிசெய்தார். ஆனியிலும் மார்ச்சுமீயிலுமாக இரண்டு பிரம்மோத்ஸவங்கள் நடக்கவும் ஏற்பாடு செய்தார். ஆழ்வார்களுக்கான திருஉருவங்கள் செய்யப்பட்டு ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டன.

கீழிருந்து மலைக்குச் செல்லும் போது நடுவழியில் ஓரிடத்தில் புளியமரம் ஒன்றிருந்தது. அதன்கீழ் அமர்ந்து தான் இராமானுஜர் தம் மாமனிடம் இராமாயண பாடம் கேட்டது. இராமானுஜர் திருமலையையே பகவானின் திருவுருவமாக எண்ணியவர். ஆகவே அவர் கீழ்த் திருப்பதியிலேயே தங்கியிருந்தாராம். அவருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கத் திருமலை நம்பிகள் கீழ்த்திருப்பதிக்கு வரவேண்டியிருந்தது. இதனால் ஏற்படும் தாமதத்தைத் தவிர்க்கவும், சிரமத்தைக் குறைக்கவும் நடுவழியிலுள்ள அந்தப் புளியமரத்தின் கீழ் சந்திப்பதென அவர்களுக்குள் முடிவாகியது.

இந்த இடத்தில் கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் கதை ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது.

இராமாநுஜர் திருமலையில் கால் வைப்பதே பாவம் என எண்ணி, முழங்கால்களால் மண்டியிட்டு ஏறிவந்தாராம். தோல் சிராய்ப்புற்று இரத்த காயம் ஏற்பட்டதையும் அவர் பொருட்படுத்தவில்லையாம். அவ்வாறு அவர் வந்து கொண்டிருக்கும் போது ஓரிடத்தில் முழங்கால் எலும்பு தேய்ந்து மேலே செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்ட தாம். இனியும் அவரைச் சோதனைக்குள்ளாக்கக் கூடாது என பகவான் ஸ்ரீநிவாசன் அவர் முன்பு தோன்றி காட்சி தந்தாராம். அந்த இடத்துக்கு 'முழங்கால் முறிச்சான்' என்ற பெயரே ஸ்தாபிதமாகி விட்டது. இச்செய்தி கர்ண பரம்பரையாக சொல்லப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறதே தவிர, இதர ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை.

திருமலை நம்பிகள் தினமும் உச்சிவேளை பகல் ஆராதனைக்கு இருக்காது இராமாநுஜருக்குப் பாடம் சொல்லப் போவதை பிறர் விரும்பவில்லை. அதைத் தடுக்கவும் பிரயாசைப்பட்டனர். பிறருக்காகத் தன் கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்கவும் நம்பிகள் விரும்பவில்லை. அதேநேரத்தில் பகவானின் ஆராதனைக்கு இருக்க முடியாமற் போகிறதே என்று அவர் வேதனையும் பட்டுவந்தார்.

ஒருநாள் இரவு பகவான் அவர் கனவில் தோன்றி, 'திருமலை, ஏன் விசனப்படுகிறாய்? உன் பணியைத் தொடர்ந்து செய்துவா. தினமும் உச்சிவேளையில் நான் உன்னிருப்பிடம் வந்து தரிசனம் தருகிறேன்' என்று அருளி மறைந்தார்.

அதேபோல், மறுநாள் நடுப்பகல் வேளையில், புளியமரத்தின் நிழலில் அமர்ந்து திருமலை நம்பிகள் இராமாநுஜருக்குப் பாடம் சொல்லி வந்தார். மலையில் உச்சிவேளை ஆராதனை நடைபெறும் அதேசமயத்தில் புளியமரத்தினடியில் நம்பிகள் அமர்ந்திருக்குமிடத்துக்கு எதிரே தரையில் இரண்டு பாதங்களின் அடிச்சுவடுகள் தோன்றின. நறுமணம் கமழும் தென்றல் மெய்மறக்கச் செய்தது. பகவானின் திருப்பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கப்படும் புஷ்பம் துளசி முதலியன அந்தச் சுவடுகளின் மீது நன்கு தெரிந்தன.

நம்பிகள் தம்மை மறந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அவருக்குக் காட்சி தரும் பொருட்டு ஆலயத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்த கருணாமூர்த்தியைப் பலவாறு ஸ்தோத்தரித்தார்.

இராமாநுஜர் அந்த இடத்தைப் புனிதம் நிறைந்ததாகக் கருதினார். அவ்விடத்தில் இருபாதங்களை பிரதிஷ்டை செய்து மலைக்கு நடந்து செல்லுபவர்கள் அங்கே பகவானை ஆரதிக்க வேண்டும் என்ற வழக்கத்தை ஏற்படுத்தினார். சண்டாளர்களும் அவ்விடத்தில் சென்று பகவானை ஆரதிக்கலாம் என அனுமதித்தார்.

திருமலை நம்பிகளிடம் இராமாநுஜர் பாடம் கேட்டு வந்த சமயத்தில் ஒருநாள் வீபீஷண சரணாகதிப் படலம் பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அன்றைத்தினம் தெற்கே யிருந்து ஸ்ரீராமனுடைய சிலை ஒன்று வைஷ்ணவ அடியார்களால் திருப்பதிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

மதுரைக்குத் தென்மேற்கே வகை நதிக்கரையில் குருவித்துறை என்றொரு கிராமம் இருக்கிறது. அங்குதான் அச்சிலை வழிபட்டு வரப்பட்டது. அந்தப் பிராந்தியத்தில் அடிக்கடி ஏற்பட்டு வந்த தொல்லைகள் காரணமாக அந்தச் சிலையை அங்கிருந்து பத்திரமான இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல விரும்பினர். விஸ்வாம்பரன் என்ற யோகி ஒருவரின் விருப்பத்துக்கிணங்க அந்தச் சிலை திருப்பதிக்கு எடுத்து வரப்பட்டது.

அந்தச் சிலையைக் கோவிலிலே பிரதிஷ்டை செய்து அதன் அருகே சீதைக்கும் ஒரு சிலை செய்து வைத்தார்.

மேலும், திருமலை நம்பிகளின் வாழ்வில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியின் நினைவாக அவரைக் கௌரவிக்கும் வகையில் அத்யயன உத்ஸவத்திற்கு மறுநாள் ஓர் உத்ஸவத்தை ஏற்படுத்தி வைத்தார்.

திருமலை நம்பிகள் பகவானின் அபிஷேகத்துக்காகத் தினமும் பாபவிநாசத் தீர்த்தத்திலிருந்து மண் குடத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வருவது வழக்கம். அந்தத் தீர்த்தம் ஆலயத்திலிருந்து சில மைல்கள் தொலைவில் இருக்கிறது. தலையிலே நீர் நிரம்பிய குடத்தைச் சுமந்து வரும்போது அவர் திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச் செய்த பெரிய திருமொழிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு வருவார்.

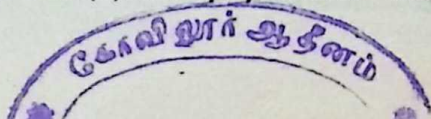
ஒருநாள் அவ்வாறு வந்து கொண்டிருக்கும்போது, இருந்தாற்போலிருந்து தலையிலே சுமந்து வந்த குடத்தின்

கணம் குறைந்தது போல் தோன்றியது. திடுக்கிட்டுக் குடத்தை இறக்கிப் பார்த்தால் குடம் நீரின்றி இருந்ததைக் கண்டார். அதன் வயிற்றுப் பகுதியில் சிறு துளையிடப் பட்டிருந்தது. அதன் வழியாக வெளியே ஊற்றிய நீரைக் கைகளில் ஏந்திப் பருகியபடி. வேடன் ஒருவன் அவரைத் தொடர்ந்து வந்திருப்பதையும் கண்டார். பகவானின் அபிஷேகத்துக்காகத் தாம் கொண்டு செல்லும் புனித நீரை இவ்விதம் அம்பினால் மண் குடத்திலே துளையிட்டு நீரை வழியச் செய்து பருகி விட்டானே எனக் கோபம் கொண்ட வராய் அவனைப் பார்த்து, “அடே, என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்? நீ செய்தது நியாயம் என்று உனக்கே தோன்றுகிறதா? பகவானின் அபிஷேகத்துக்காகக் கொண்டு செல்லும் நீரை இவ்விதம் வீணாக்கி விட்டாயே?” என்று கடிந்து கேட்டார்.

அவனோ சிரித்தபடி, “தாத்தா! கோபப்படாதீர்கள். தண்ணீருக்காக நீங்கள் திரும்பி அவ்வளவு தூரம் செல்ல வேண்டாம். இதோ பக்கத்திலேதான் நீர் இருக்கிறது. அதிலிருந்து கோவிலுக்கு நீர் கொண்டு செல்லலாம்” என்று சொல்லியவாறு சற்று முன் நடந்து சென்று ஆகாசகங்கையைச் சுட்டிக் காட்டினான். பிறகு அவன் மேலும் சொன்னான்: “இதோ இருக்கிறது புனிதமான கங்கா தீர்த்தம். இனிமேல் தினமும் நம்முடைய அபிஷேகத்திற்கு இங்கிருந்தே நீர் எடுத்து வந்தால் போதும்.”

இவ்வாறு சொல்லிய வேடன் அடுத்த கணம் அங்கிருந்து அந்தர்தியானமாகி விட்டான். அப்போதுதான் நம்பிகளுக்கு வேடனாக வந்தது ஸ்ரீநிவாசனே என்பது தெரிய வந்தது. வயது முதிர்ந்த நிலையில் தினமும் வெகுதூரம் நடந்து சென்று பாபவிநாசத்திலிருந்து நீர் எடுத்து வருவது சிரமமாக இருக்குமென்று, அந்தச் சிரமத்தைக் குறைக்க பகவான் அவருக்கு அருகிலிருந்த ஆகாசகங்கைத் தீர்த்தத்தைக் காட்டி அருளியது பற்றி அவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

பகவானே அவரை அன்போடு ‘தாத்தா’ என்று அழைத்ததன் காரணமாக அவருக்குத் தாதார்யர் என்ற கௌரவம் வழங்கலாயிற்று. அவரது வமிசத்தினர் தாதாசாரியர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

அத்யயன உத்ஸவத்தின் மறுநாள் மங்களகிரி மண்டபத்தில் பகவானின் விக்கிரகம் எடுத்து வரப்பட்டு, வைஷ்ணவப் பிராம்மணர்களால் ஆகாசகங்கையிலிருந்து திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச் செய்த திருமொழியைப் பாடியபடி ஊர்வலமாக எடுத்து வரப்பட்ட புனித தீர்த்தத்தால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு சடகோபம் அணிவிக்கப்படும். இந்த உத்ஸவத்தை இராமாநுஜரே ஏற்படுத்தி வைத்தார். ஆகாச கங்கையிலிருந்து தினமும் அபிஷேகத்துக்கு நீர் கொண்டு வரும் பழக்கமும் கொஞ்சகாலத்துக்கெல்லாம் மாற்றப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மூப்பின் காரணமாக நோயுற்றுப் படுத்துவிட்ட திருமலை நம்பிகளால் வெளியே செல்லமுடியாமலிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அவரது இயலாமையைக் குறித்து அனந்தார்யர் பகவானிடம் பிரார்த்தித்து, ஆலயத்தினுள் இருக்கும் ரங்கதாசனால் உண்டாக்கப்பட்டத் திருக்கிணற்றிலிருந்தே நீர் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்குமாறு வேண்டி, பகவானும் அதற்குச்சம்மதித்தாராம்.

இதேபோன்று அனந்தார்யரின் வாழ்நாளில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தின் நினைவாகவும் புரட்டாசி மாதத்தில் ஓர் உத்ஸவத்தை ஏற்படுத்தினார்.

எம்பெருமான் சேவைக்காகத் தான் வளர்ந்து வந்த நந்தவனத்துச் செடிகளுக்குப் போதிய தண்ணீர் வசதி இருக்கும்பொருட்டு நந்தவனத்தினுள்ளே சிறு குளம் ஒன்றை அமைக்க விரும்பினார் அனந்தார்யர். அப்பணியில் அவர் தம் மனைவியையும் ஈடுபடுத்தி வந்தார். தினமும் அவர் மண் வெட்டுவதும், அதைச் சிறு கூடைகளில் நிரப்பி அவர் மனைவி தூக்கிச் சென்று சிறிது தொலைவில் போய் கொட்டி வருவதுமாக வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அம்மாள் தான் கர்ப்பமுற்றிருந்தும், கணவரின் சேவையில் மகிழ்ச்சியோடு பங்கு ஏற்றிருந்தாள்.

கர்ப்பிணி சிரமத்தோடு வேலை செய்வதைப் பகவான் விரும்பவில்லை. அவளுடைய வேலைப் பளுவைக் குறைக்க, கூலிக்காரனாக வேடம் பூண்டு அங்கே வந்தார். பள்ளத்திலிருந்து கூடையில் மண்ணைச் சுமந்துவரும்போது அவளிடமிருந்து கூடையைத் தாம் வாங்கிச் சென்று மண்ணைக் கொட்டிவிட்டு வந்து கொடுத்தார். அவள் எவ்வளவு மறுத்தும் அவர் விடவில்லை.

“என்னம்மா! உங்க நிலைக்கு ஏற்ற வேலையா இது? கோவிலுக்குக் குளம் வெட்டறீங்க. உங்க வேலையிலே நானும் கொஞ்சம் பங்குகொண்டு புண்ணியம் கிடைப்பதாக இருக்கட்டுமே. எனக்குக் கூலி எதுவும் தர வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டார்.

‘கூலி வேண்டாம்; வேலை செய்கிறேன்’ என்று யாராவது சொன்னால் அதை மறுக்க எவருக்குத்தான் மனம் வரும்? மகிழ்ச்சியோடு தங்கள் பணியில் அவனையும் கலந்துகொள்ள அனுமதித்தான் அந்த அம்மாள்.

ஆனால், இதைப் பார்த்தபோது அனந்தார்யருக்குப் பெருத்தகோபம் வந்துவிட்டது. தாமும் தம் மனைவியுமே வேலை செய்து அத்திருக்குளத்தை முடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த அவருக்கு, அவ்வேலையில் இன்னொரு ஆளும் பங்குபெற வந்திருப்பது பிடிக்கவில்லை. மனைவியை அழைத்து “அவனை ஏன் வேலை செய்யவிட்டாய்?” என்று கோபித்தார்.

“கூலி வேண்டாம் என்று சொன்னான். தனக்கும் கொஞ்சம் புண்ணியம் கிடைக்கட்டுமே என்றான்” என்று பதில் அளித்தான் அவன்.

“நன்றாயிருக்கிறதே. நாம் இருவருமே வேலை செய்து இக்குளத்தை வெட்டி முடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது இன்னொருவனை அனுமதிக்கலாமா? அவனைப் போகச் சொல்லிவிடு” என்றார்.

“நான் எவ்வளவோ சொல்லிவிட்டேன். அவன் போக மாட்டேன் என்கிறான். அதற்குமேல் நான் என்ன செய்வது?” என்றான் அந்த அம்மாள்.

அனந்தார்யர் கோபத்தோடு மேலேறி வந்தார். கையில் கூடையுடன் கூலியாளாக நிற்கும் பகவானைப் பார்த்து, “என்னப்பா, வேலை செய்ய வேண்டாம் என்றால் நீ போக வேண்டியதுதானே. அப்புறம் ஏன் இங்கே நிற்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“சாமி, நீங்களும் அம்மாவும் கஷ்டப்படறீங்க. உங்க கஷ்டத்தில் நானும் பங்கு கொண்டால் தப்பென்ன இருக்கிறது? நான் கூலி கேட்டால் நீங்கள் சண்டைக்கு வரலாம்,

கூலிவேண்டாமென்று நான் சொல்லும்போது நீங்க ஏன் கோபப்படறீங்க?” என்று கேட்டார் பகவான்.

“நீ வேலை செய்ய வேண்டாம் என்றால் போய்விட வேண்டியதுதானே உன் வேலை?...”

“சாமி, அம்மாவோட நிலையைப் பார்த்தீங்களா? மகாலக்ஷ்மி மாதிரி இருக்கிற அவங்க கஷ்டப்படறாங்க. என்னால் பார்த்துண்டு சும்மா இருக்க முடியுமா? நீங்களே சொல்லுங்க.”

“இந்த வாதமெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லை. நீ வேலை செய்ய வேண்டாம். போய்விடு” என்றார் அனந்தார்யர்.

பகவானோ பிடிவாதத்தோடு இருந்தார்.

“கூடையிலே மண்ணை நிரப்பி என் தலையிலே தூக்கி விடுங்க. நான் கொண்டுபோய் கொட்டிவிட்டு வருகிறேன்” என்றார்.

அனந்தார்யருக்குக் கட்டுக்கடங்காத கோபம் வந்து விட்டது.

“என்னடா சொல்றே? வேலைக்கு வேண்டாமென்றால் போகமாட்டாயா?” என்று கேட்டபடி கையில் பிடித்திருந்த மண்வெட்டியால் ஒங்கி அவன் முகவாய்க் கட்டையில் இடித்தார்.

அடுத்தகணம் அந்த ஆளைக் காணவில்லை. அவன் மறைந்து விட்டான். அனந்தார்யருக்குச் சிறிது நேரம் ஒன்றுமே புரியவில்லை. குழம்பிய மனத்தோடு வேலையைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிவிட்டார்.

அன்று மாலை ஆலயத்திற்குச் சென்றபோது ஸ்ரீநிவாசனின் திரு உருவத்தைக் கண்டதும் அவர் திடுக்கிட்டார். பகவானின் முகவாய்க் கட்டையில் சிறு காயம் ஏற்பட்டு அதிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. சட்டென்று, காலையில் தான் வேலைக்கு வந்த கூலியானை மண் வெட்டியால் முகவாயில் ஒங்கி இடித்தது அவருக்கு நினைவு வந்தது. அப்படியானால் காலையில் வேலைக்குக் கூலியாளாக வந்தது பகவான் ஸ்ரீநிவாசனா? கர்ப்பமுற்றிருக்கும் நிலையிலும் கடுமையான வேலையை மேற்கொண்டிருக்கும் அவர் மனைவியின்

நிலைக்குப் பரிதாபப்பட்டு அவளுக்கு உதவுவதற்காகப் பகவான் கூலியாளாக வந்தாரா?

அனந்தார்யர் வெலவெலத்துப் போய்விட்டார். பகவானையா அவர் அடித்துவிட்டார்? கண்களிலிருந்து நீர் 'பொல பொல'வென்று கொட்டியது.

“பரந்தாமா! என்னை மன்னித்துவிடு...!” என்று கதறிய படி வெளியே ஓடிச் சென்று மூலிகை ஒன்றைப் பறிந்து வந்தார். அதை இடித்துப் பொடியாக்கி, அந்தத் தூளைக் காயத்திலே வைத்து அழுத்தினார். இரத்தம் கசிவது நின்றுவிட்டது. அன்று முதல் பச்சைக் கர்ப்பூரம் முதலான கலவையைக் கொண்டு காயம் பட்டதால் உண்டாயிருந்த அந்தப் பள்ளத்தை நிரப்பும் வழக்கம் தினமும் ஏற்பட்டது.

அனந்தார்யர் அரும்பாடுபட்டு வளர்த்த நந்தவனம் நல்ல முறையில் அமைந்திருந்தது. எத்தனையோ வகையான புஷ்பங்கள் பூத்து எங்கும் நறுமணத்தைப் பரப்பின. இவ்வாறு இருக்கும்போது ஒரு நாள் நந்தவனத்திலே மலர்கள் குறைந்திருப்பதைக் கண்டார். அவருக்குத் தெரியாமல் யாரோ மலர்களைப் பறித்து உபயோகப்படுத்திவிட்டுக் குப்பையாக எறிந்திருப்பதைக் கண்டார். அவ்விதம் நந்தவனத்தில் அத்துமீறிப் புகுந்து மலர்களைப் பறிப்பது யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று முயற்சித்தார். ஐந்தாறு முறை அவர் அம்முயற்சியில் பலன் காண முடியவில்லை. கடைசியில் ஒரு நாள் இரவு பூராவும் கண்விழித்திருந்து மலர்கள் திருடு போவதைக் கண்டுபிடித்தார்.

நடுநிசியில் இளம் காதலர் இருவர் நந்தவனத்தில் நுழைந்து மலர்களைப் பறித்து ஒருவர் மீது ஒருவர் எறிந்து ஆனந்தமாக விளையாடுவதைக் கண்டார். அவர்கள் அறியாது அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்குமிடத்தை நெருங்கிய அனந்தார்யர், மெல்ல அந்த இளைஞனைப் பிடிக்க எண்ணம் கொண்டார். ஆனால், எப்படியோ அவர் வருகையை அறிந்துவிட்ட அவன் அவரது பிடியில் அகப்படாமல் இங்குமங்கும் ஓடி தப்பிச் சென்று மறைந்துவிட்டான். பாவம், அந்தப் பெண் மட்டும் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்டாள். அவளை இழுத்துவந்து பக்கத்திலிருந்த சம்பக மரத்திலே கட்டிப் போட்டார் அனந்தார்யர்.

அந்தப் பெண் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள். அவருடைய மகளுக்கு ஒப்பாக இருக்கும் தன்னை விட்டுவிடும்படி பல

வாறு அவரிடம் மன்றாடினாள். அனந்தார்யர் அவள் கோரிக்கைக்குக் கொஞ்சமும் செவி சாய்க்கவில்லை. விடிந்ததும் அவளைத் தேடி அந்த இளைஞன் எப்படியும் நந்தவனம் வருவான் என்றும், அவன் யார் என்பதை அறிந்த பின்னரே அவளை விடுவிக்க முடியும் என்றும் சொல்லிவிட்டு அவளருகிலே அமர்ந்துகொண்டார்.

பொழுது விடிந்தது. பகவானின் ஆலயத்துக்குச் சென்ற அர்ச்சகர்களிடம் பத்மாவதி தேவியார், அனந்தார்யரின் தோட்டத்தில் அவரால் கட்டிப் போடப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவித்து, அவளை அழைத்து வருமாறு பகவான் கூறினார். பரபரப்போடு ஓடி வந்த அர்ச்சகர்களிடமிருந்து உண்மையை அறிந்த அனந்தார்யர் என்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குறுக, கண்கள் நீரைக் கொட்ட தேவியின் கட்டுகளை அவிழ்த்து, அவரது பாதங்களில் விழுந்து கதறினார்.

“அம்மா, உன்னை யாரென்று உணராமல், பெரும் அபசாரம் செய்துவிட்டேனே. யாரோ மானிடப் பெண்ணென்று எண்ணி, உன்னைத் தரதரவென்று இழுத்துவந்து கயிறு கொண்டு கட்டிப் போட்டிருந்தேனே. என்னை மன்னித்து விடு, தாயே!” என்று கதறிய அனந்தார்யர், தேவியைத் தமது தலையிலே தாங்கியவராக ஆலயத்துக்கு அழைத்து வந்து பகவானின் சந்நிதிமுன் இறக்கிவிட்டார். அந்தக்ஷணமே தேவியும் அந்தர்தியானமாகிவிட்டாள். பின்னர், அவர் பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்தரித்து தாம் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினார்.

இந்தச் சம்பவங்களின் நினைவாகத்தான் இராமாநுஜர் புரட்டாசி மாதத்தில் உத்ஸவத்தின் ஏழாவது நாள் பகவான் திருநந்தவனத்துக்கு எழுந்தருளவும், மறுநாள் தேரோட்டத்தன்று அனந்தார்யருக்குப் பகவானின் திருமால்கள் சாத்தப் படவும் ஏற்பாடு செய்தார்.

இராமாநுஜரின் மறைவுக்குப் பிறகு, திருவேங்கட நாதனுக்கு அவர் செய்த கைங்கர்யங்களுக்காக அவரைத் தகுந்த முறையில் கௌரவிக்க எண்ணம் கொண்டார் அனந்தார்யர். அத்யயன உத்ஸவத்தின் போது அவருக்காக ஒரு விழா தோற்றுவித்து, அப்போது இராமாநுஜ நூற்றந்தாதியைப் பாட ஏற்பாடு செய்தாராம். இதற்கு அவர் பகவானின் அனுமதியைப் பெற்றதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து வந்த பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் என்பவர் திருவேங்கட முடையானின் மீது திருவேங்கட மாலை, திருவேங்கடத் தந்தாதி ஆகிய பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். பகவான் தம்மீது திருப்பாடல்கள் புனையுமாறு அவரைப் பணித்தபோது, அவர், 'அரங்களைப் பாடிய வாயாற் குரங்களைப் பாடமாட்டேன்' என மறுத்தாராம். அவரைக் கொண்டு எவ்விதத்திலும் பாடச்செய்து விட வேண்டுமென்று பகவான் அவருக்குக் கண்ட மாலை என்ற நோய் தோன்றச் செய்தாராம். நோயினால் வருந்திய அவர், அதற்கான காரணத்தை உணர்ந்தபோது, தமது தவறுக்கு வருத்தி, பகவானின் மீது பாட, உடனே அவரை வருத்தி வந்த நோய் நீங்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

சரித்திரக் குறிப்புகள்

திருவேங்கடத்தைப் பற்றி மிகப் பழைமையாகத் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் எல்லைகளைக் குறிப்பிடும்போது 'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரம் 'நெடியோன் குன்றம்' என்று திருமலையைக் குறிப்பிடுகிறது. சங்க இலக்கியங்களிலும் அனேக இடங்களில் திருப்பதியைப் பற்றியும், அங்கு வாழும் மக்களைப் பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தென்னாட்டில் அரசு புரிந்துவந்த அரசு பரம்பரையினர் எல்லோருமே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தான் தருமங்கள் ஏராளமாகச் செய்திருக்கின்றனர் என்பது கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. பல்லவ மன்னனான தந்திவர்மன் தன்னுடைய ஆட்சியின் ஐம்பத்தோராம் ஆண்டில், ஆலயத்தில் நொந்தா விளக்கு எரிப்பதற்காகப் பொன் அளித்த செய்தி காணப்படுகிறது. அது கி. பி. 850-ம் ஆண்டளவில் ஆகும். குடலூர் நாட்டுத் திருவேங்கடக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த திருச்சோகினூரில் உள்ள இளங்கோவிலில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ள எம்பெருமானின் முன்பு நொந்தா விளக்கு எரிக்கத் தானம் அளிக்கப்பட்டதாகச் சாசனம் கூறுகிறது.

பராந்தகன் ஆட்சியின் இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டில், அதாவது கி. பி. 935-ல், அவன் கீழ்ப் படைத்தலைவன் ஒருவனால் சூரிய சந்திரர் உள்ளவரை நொந்தா விளக்கு எரிக்க நாற்பது கழஞ்சு திருச்சோகினூர் சபையாரின் அனுமதியோடு எம்பெருமான் அடியார் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட செய்தி மற்றொரு கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது.

கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் வடபகுதியை நிர்வகித்து வந்த பார்த்திவேந்திர வர்மனுடைய ஆட்சியின் பதினான்காவது ஆண்டில் சக்தி விடங்கள் என்னும் காடவத் தலைவன் மனைவியான சாமல்வை என்பாள் நாற்பத்தேழு கழஞ்சு மதிப்புள்ள வெள்ளியாலான எம்பெருமானின் திருவுருவத்தைச் சகல

ஆபரணங்களோடு வழங்கிய செய்தியை ஒரு சாசனம் கூறுகிறது. பகவானுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்வித்துப் பின்னர் அவள் தானம் அளித்ததாகக் கூறுகிறது. மேலும், திருச்சோகினூர் சபையார், மடத்து நிர்வாகி லக்ஷ்மண நம்பி ஆகியோரிடமிருந்தும், கோவிலிலிருந்தும் மூவாயிரம் குழி நிலத்தைக் கிரயத்துக்குப் பெற்று குறிப்பிட்ட காலங்களில் பகவானுக்குக் குறிப்பிட்ட சேவைகள் செய்வதற்காகத் தானம் வழங்கினாள் என்றும் தெரிய வருகிறது.

சுந்தரசோழன் தேவியர்களில் ஒருத்தி நவரத்தினங்கள் பதித்த தங்கத்தாலான பட்டம் ஒன்று எம்பெருமானுக்கு அளித்ததாகத் தெரிகிறது.

முதலாம் ராஜராஜன் ஆட்சிக்காலத்திலும் தானங்கள் பல அளிக்கப்பட்டதாகக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

கபில தீர்த்தக்கரையிலுள்ள கபிலேச்வரர் ஆலயத்தில் காணப்படும் முதலாம் ராஜேந்திர சோழனுடைய கல்வெட்டுக்களில் ஒன்று திருச்சோகினூரில் நடைபெற்ற ஒரு விசாரணையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அரசனுடைய ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டு நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் இந்தச் சம்பவம். கி. பி. 1018-க்கு அணித்தானதாகும். அரசனின் அதிகாரிகளில் ஒருவரான காடப்பங்கொடையன் எனப்படும் சிறுதனத்துப் பெருமகன், ஆலயத்து நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த சில சிக்கல்களைச் சரிசெய்ய திருச்சோகினூரில் சபை கூட்டி விசாரணை நடத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. சிறுமுண்டியம் சபையார், தாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட பொன்னுக்காக இருபத்துநான்கு நொந்தா விளக்குகளை எரிப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டதைச் சரிவர நிறைவேற்றவில்லை என்ற புகாரின்மீது விசாரணை நடத்தப்பட்டு, முடிவாகியதாம். இருபத்துநான்கு நொந்தா விளக்குகளில் அவர்கள் இரண்டு விளக்குகளையே எரித்து வந்தார்களாம். ஆகவே, சிறுமுண்டியம் ஊராரிடமிருந்து இருபது கழஞ்சு பெற்று அதனோடு, ஆலயப் பொக்கிஷத்திலிருந்து மூன்று கழஞ்சு சேர்த்து, பூராவையும் திருச்சோகினூர் சபையாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதாம்.

சோழர்கள் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் திருப்பதி உள்ளிட்ட பகுதி யாதவராயர்கள் என்பவர்கள் அதிகாரத்தில் இருந்து வந்தது. அவர்கள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் ஆதிக்கியத்தை

ஏற்று. அவர்களுக்குட்பட்ட சிற்றரசாக இருந்து வந்தனர். சோழர்களின் வலி குன்றி ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டபோது அவர்கள் மக்திய அரசின் ஆதிக்கியத்துக்கு உட்பட்டே இருந்து வந்திருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவனான கட்டி தேவ யாதவராயன் என்பானே இராமாநுஜருக்குப் பெருத்த உதவியாக இருந்தான் என்று கூறப்படுகிறது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு பட்டம் ஏறிய மூன்றாம் ராஜராஜனின் ஆட்சியோடு சோழர்களின் ஆதிக்கியம் வலிகுன்றி தமிழ் நாட்டில் பாண்டியர்களின் கை ஒங்கத் தொடங்கியது.

முதலாம் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுக்குப் பிறகு பட்டம் ஏறிய இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோழர்களின் ஆதிக்கியத்தை முற்றிலும் முறியடித்தான். வடக்கே நெல்லூர் வரை அவன் படை சென்று அவன் ஆதிக்கியத்தை நிலைநாட்டியது. அவனுடைய ஆட்சியின் பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் பகவானுக்குத் திருவமுது செய்விக்க நிலத்தைச் சர்வமானியமாக அளித்தாகக் கூறும் சாசனம் ஒன்று திருமலைக் கோவிலிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

காஞ்சிக்கு வடக்கே இருந்து வந்த பல பிரதேசத் தலைவர்களுள் ஒருவனான விஜயகண்ட கோபாலனின் சாசனங்கள் பல திருப்பதியில் காணக் கிடைக்கின்றன. அவன் ஆந்திர தேசத்தைச் சேர்ந்தவன் எனச் சொல்லப்படுகிறது. அவனோடு நடந்த சண்டையில் ஜடாவர்மன் அவனைப் போரில் கொன்று நாட்டைத் திரும்பவும் அவனது இளைய சகோதரனான வீரகண்ட கோபாலன் வசம் ஒப்புவித்தானாம். விஜயகண்ட கோபாலனின் ஆட்சியின் பதினான்காம் ஆண்டில் மலைமீது எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு வைகாசி உக்ஸவத்தின்போது அமுது செய்விக்கத் தானம் அளித்த செய்தியைக் கோவிந்தராஜனின் ஆலயத்தில் கிடைக்கும் கல்வெட்டு ஒன்று எடுத்துக் கூறுகிறது.

வீரநரசிம்ம யாதவராயன் எம்பெருமான் ஆலயத்தில் கர்ப்பக்கிருக விமானத்தின்மீது தங்கத்தால் மூட, தன்னையே நிறுத்துப் பொன் அளித்த செய்தியை இன்னொரு சாசனம் கூறுகிறது.

ஹொய்சல மன்னனான வீரபல்லாளதேவன் மற்றும் சிங்கண்ண தண்டநாயகன் ஆகியோரின் சாசனங்களும்

காணக்கிடைக்கின்றன. ஹோய்சலர்களின் ஆதிக்கியம் ஓங்கியிருந்த காலத்தில்தான் தென்னாட்டில் முகம்மதியரின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அலாவுதீன் கில்ஜியின் தள கர்த்தனான மாலிக்காபூர் தன் படைகளுடன் தக்காணத்தின் வழியாக நுழைந்து தேவகிரியைக் கைப்பற்றி, பின்னர் ஹோய்சலரைத் தாக்கி வெற்றி கொண்டு, தெற்கே மதுரையையும் பிடித்தான். அக்காலத்தில் சிதம்பரம், ஸ்ரீரங்கம், திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, ராமேஸ்வரம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஆலயங்கள் முகம்மதியப் படை வீரர்களால் சூறையாடப்பட்டன. அந்தப் படையெடுப்பில் திருவேங்கடம் சிக்கவே இல்லை என்பர். நாற்புறமும் மலை சூழ்ந்ததாக இருந்தது ஒரு காரணமாகக் கூறலாம். மேலும் அந்தக் காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்தவர்கள் தக்ஷிணத்தின் மேற்குப் பகுதியில் ஹோய்சலர் நாடு வழியாகக் கொங்கு நாட்டை அடைந்து, பின்னர் அங்கிருந்து திருச்சி, மதுரை ஆகியப் பிரதேசங்களில் புகுந்தார்கள். ஆகவே, எவருமே திருமலையை நெருங்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை.

முகம்மதிய படைவீரர்கள் ஸ்ரீரங்கத்தில் நுழைந்த சமயத்தில் எம்பெருமான் விக்கிரகத்தை காவிரிக்கரையில் உத்ஸவம் நிமித்தமாக எழுந்தருளச் செய்திருந்தனராம். நகரில் முகம்மதிய வீரர்கள் நுழைந்து விட்டனர் என்ற செய்தி கேட்டதும், பெருமானின் திருவிக்கிரகத்தை ஆலயத்துக்குக் கொண்டுவராமல் அப்படியே இரகசியமாகப் புதுக்கோட்டை வழியாகத் திருநெல்வேலிப் பக்கம் கொண்டு போய் விட்டனராம். பின்னர், அங்கிருந்து கன்னியாகுமரி திருவனந்தபுரம் வழியாகக் கொண்டு சென்று மைசூரிலுள்ள மேல்கோட்டை எனப்படும் திருநாராயணபுரத்தில் சில நாட்கள் வைத்திருந்து பிறகு திருப்பதியில் சிறிது காலம் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தனராம். நாட்டில் கொந்தளிப்பு அடங்கி அமைதி நிலவத் தொடங்கிய பின்னரே, அத்திருவுருவம் திருப்பதியிலிருந்து எடுத்துச் செல்லப் பட்டுத் திரும்பவும் ஸ்ரீரங்கத்தில் நிறுவப்பட்டதாம். விஜயநகர அரசன் இரண்டாம் கம்பணனுடைய மந்திரியும் செஞ்சிப் பகுதியின் தலைவராக இருந்தவருமான கோபண்ண என்பவர் திருமலை வந்திருந்தபோது, அரங்கப்பெருமானின் திருவுருவத்தைப் பற்றி அறிந்து, அதைச் செஞ்சிக்கு எடுத்துச் சென்று சில காலம் வைத்திருந்து பின்னர் தக்க வைபவங்களோடு ஸ்ரீரங்கத்தில் நிறுவச் செய்தாராம்.

ஹோய்சலர்களுக்குப் பின், அந்தப் பிரதேசம் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆதிக்கியத்தின் கீழ் வந்தது. இதுகாறும் அரசர்களும், இதர அரசகரத்து உத்தியோகஸ்தர்களும் பகவானுக்குச் சேவை செய்யவும், கோயிலில் விளக்கு எரிக் கவும், பிராம்மணர்களுக்கு அமுது செய்விக்கவும் பொன், நிலம் முதலியன தானம் கொடுத்ததாகச் செய்திகள் மட்டும் கிடைத்து வந்தன. விஜயநகர ஆட்சியின் கீழ்வந்த பின்னரே ஆலயம் விரிவுபடுத்தப்பட்டு மண்டபங்களும், கோபுரங் களும் நிர்மாணிக்கப்பட்டனவாகத் தெரிகிறது.

இரண்டாம் தேவராயர் காலத்தில் உத்ஸவ காலங் களில் பகவானின் விக்கிரகங்களை வீதிகளில் எழுந்தருளச் செய்யும் போது வேத பாராயணம் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டதாக சக வருஷம் 1355, அதாவது கி. பி. 1433-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது. திருக்கலி கன்றிதாசன் என்பவரின் குமாரனான அழகர்பிரானூர் என்னும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பிராம்மணர் ஒருவர், திருமலையில் பகவத் ஆராதனைக்கு எத்தனையோ ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டிருந்தபோதிலும், வேத பாராயணத்துக்கு வகை செய்யப்பட வில்லையென்றும், அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யுமாறும் தேவராய மகாராயருக்கு விடுத்த விண்ணப் பத்தை அரசர் ஏற்று அதற்குத் தகுந்த வழிகள் செய்த விவரத்தைச் சாசனம் எடுத்துக் கூறுகிறது. இதற்காக, அரசாங்கப் பொக்கிஷத்தில் சேர்ப்பிக்கப்பட்டு வந்த, சித்தக் குட்டை என்னும் கிராமத்தின் வருஷ வருமானத்தில் ஒரு பாதியை ஒதுக்கிவிடப்பட்டது.

‘திருவேங்கடம் உடையானுக்கு ஸகலமான வைபோகங்களும் உண்டா[யிரு]க்க வேதபாராய ணம்] நடவாதிருந்தபடி ஆலே’

என்ற சாசன வாக்கியம் இதை நன்கு எடுத்துக் காட்டு கிறது. நாளடைவில் இந்த வருமானம் போதவில்லை எனத் தோன்றியதால் மற்ற பாதியையும் இதற்கே ஒதுக்கி வைக் கப்பட்டதாம்.

கி. பி. 1444-ம் ஆண்டில் இரண்டாம் தேவராயரின் அதி காரிகளுள் ஒருவனான மல்லனன் என்பான் கர்ப்பக்கிருகத் துக்கு முன்பாக திருமாமணி மண்டபம் என்ற மண்டபத்தை அமைத்தான்.

கிருஷ்ணதேவராயர் முதன்முதலாக கி. பி. 1513-ல் திரு மலைக்கு விஜயம் செய்தபோது நவரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற தங்க கிரீடம் ஒன்றை பகவானுக்கு அர்ப்பணித்தார். அவருடைய தேவியர் இருவரும் பகவானுக்குப் பாலமுது செய்விக்கத் தங்கத்தாலான கிண்ணங்கள் அளித்தனர். அடுத்த முறை விஜயம் செய்தபோது, வேங்கடேஸ்வரர், ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகிய உற்சவ விக்கிரகங்களுக்கு கிரீடங்களும் அனேக ஆபரணங்களும் செய்து அணிவித்தார். முப்பதாயிரம் வராகனைக்கொண்டு கனகாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். அவ்வமயம் அவரது மூத்த தேவியான திரு மலாதேவி ஒரு பதக்கமும், இளைய தேவியான சின்னாதேவி பதக்கமும் கண்ட மாலையும் பகவானுக்கு அளித்தனர். கி. பி. 1515-ல் அரசர் நவரத்தின மகரதோரணமும், 1517-ல் கண்ட மாலையும் பதக்கமும் பகவானுக்கு அளித்தார். மீண்டும் முப்பதாயிரம் வராகன்கொண்டு கர்ப்பகிருகத்தின் விமானத்தைத் தங்கத்தால் மூடச் செய்தார். 1521-ல், நவரத்தினங்கள் இழைக்கப்பெற்ற பீதாம்பரமும், பச்சை, நீலம், கோமேதகம், பவழம், நல்முத்து ஆகியவை பதிக்கப் பெற்ற குல்லாயும் பகவானுக்குச் செய்து அணிவித்தார். கடைசியாக மீண்டும் ஒருதரம் முப்பதாயிரம் வராகன்கொண்டு கனகாபிஷேகம் செய்தாரும். அவருடையவும், அவருடைய, தேவியர் இருவருடைய திருவுருவங்களும் செம்பிலே வாடிக்கப்பெற்று, தோள்களிலே அவர்கள் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டு ஆலயத்தினுள் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

அவர் கீழ் உத்தியோகஸ்தரான கரணிக பஸவராயன் என்பான் 1515-ல் வீதி எழுந்தருளப் பெறும் விக்கிரகங்கள் தங்குவதற்காக நந்தவனம் ஒன்றில் மண்டபம் ஒன்று கட்டு வித்தானும்.

வண் சடகோப ஜீயர் என்பவர் முதல் மலையில் மலைக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகளை நிர்மாணித்தார். இரண்டு கோபுரங்களுக்கிடையே சுவர் ஒன்றை 1490-ல் மன்னாள் பிள்ளை என்பவன் எழுப்பினான். மற்றொரு ஜீயரான கந்தாடை மாதவய்யங்கார் கர்ப்பம்கிருகத்துள் செல்லும் வரயிற் கதவுகளையும், வைகுந்த வாசலின் கதவுகளையும் தங்கத் தகடுகளால் மூடச் செய்தார்.

1533-ம் ஆண்டு விஜயநகர மன்னான அச்சுதராயன் திருமலைக்குத் தமது தேவி வரதாஜி அம்மாளுடனும் மைந்தன் வேங்கடாத்ரியுடனும் விஜயம் செய்தான். வைரம்,

வைடுரியம், புஷ்பராகம் முதலியவற்றால் முழுதும் பதிக்கப் பெற்ற அழகிய அங்கியைப் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்த தோடு, ஏழு மண்டபங்களையும் நிறுவினான். அவற்றுள் இரண்டு அவன் பெயராலும், இரண்டு அரசி வரதாஜி அம்மா பெயராலும், மற்ற மூன்றும், குமாரன் வேங்கடாத்ரி, தந்தை நரசநாயகன், தாய் ஓபாம்பிகா ஆகியோர் பெயரிலும் விளங்கச் செய்தான். கபில தீர்த்தத்துக்குச் செல்லும் கற்படிகள் அவனால் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. அந்தத் தீர்த்தத்தின் கிழக்கு மேற்கு பகுதிகளில் இரு சந்தியாவந்தன மண்டபங்களைக் கட்டுவித்து, அத்தீர்த்தத்துக்குச் சக்கர தீர்த்தம் என்ற பெயர் விளங்குமாறு செய்தான். மேலும், அவன் நூற்றிருபது வீடுகளைக் கொண்ட அக்ரஹாரம் ஒன்றை நிர்மாணித்து அதற்கு அச்சுதராயபுரம் என்று பெயரிட்டு அங்கே ஒரு கோவிலும் கட்டுவித்தான். மலையின் அடிவாரத்தில் கபில தீர்த்தத்துக்குச் செல்லும் வழியில் கிழக்குப் பக்கத்திலே இது இருக்கிறது. இந்நாளில் இந்த இடம் கழிணித்துப்போய் திடலாக இருக்கிறது.

1541-ல் அவன் கீழ் உத்தியோகஸ்தன் ஒருவன் திருமலையில் மேற்கு வீதியில் இரு பக்கங்களிலும் வீடுகள் எழுப்பினான். அவ்வாறே நரசநாயக திருவீதியில் இரு வரிசைகளிலும் தளவாய் திம்மரஸ்யன் என்பவன் வீடுகள் எழுப்பினான். மொட்லபாதி திருமலைராயன் என்பான் பெரிய ராஜ வீதியில் ஒரு வரிசை முழுவதும் வீடுகளைக் கட்டிய தோடு, 1547-ல் கபில தீர்த்தத்தின் அருகில் உள்ள நான் காவது குளத்தின் கரையில் திருவேங்கடமுடையானின் திருவுருவத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தானாம்.

1561-ல் திருமலைராஜன் முதல் பிராகாரத்தில் ஊஞ்சல் மண்டபத்தை எழுப்பி அதைத் திருமலைராயன் மண்டபம் என்ற பெயரோடு விளங்கச் செய்தான். கொடி மரத்துக்குத் தெற்கே இருக்கிறது இம்மண்டபம்.

கடப்பை மாவட்டம் ராஜம்பேட்டை தாலுகாவில் உள்ள தாலப்பாக்கம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த தெலுங்குப் பிராம்மணர்கள் திருமலைக் கோயிலுடன் கி. பி. 1424-க்கும் 1503-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பெரிதும் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் திருவேங்கட நாதனின் பேரில் அனேக பக்திப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவை அனைத்தும் செப்பேடுகளில் பொறிக்கப்பட்டு,

இப்பவும் ஆலயத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றனவாம். பிராகாரத்தில் ஓர் அறை முழுவதும் அந்தப் பாடல்கள் பொறிக்கப்பட்ட செப்பேடுகள் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவர்களுள் முதல்வரான அன்ன மாசார்யா என்பவர் அப்பாடல்களை பகவானின் முன்பு தினமும் பாடி வந்தாராம். 1535-ம் ஆண்டில் அவ்வமிசத் தார் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் படிக்களைச் சீர்படுத்தினராம். புஷ்கரிணியின் மையத்திலுள்ள நீராழி மண்டபத்தைப் புதிதாகக் கட்டுவித்ததோடு, தடாகத்தைச் சுற்றிலும் மதில் சுவர் எழுப்பினராம். ஸ்ரீவராகச் சுவாமியின் கோபுரத்தையும் ஆலயச் சுவரையும் பழுது பார்த்தனராம்.

கடப்பை மாவட்டத்தில் உள்ள ராயச்சோட்டியிலிருந்து வடகிழக்காக ஐந்துமைல் தொலைவில் மாண்டவ்ய நதிக்கரையில் உள்ள மாட்லி என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அரசுகுடும்பத்தினரும் ஆலயப் பணிகளில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சிக்குட்பட்டு கடப்பை மாவட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் ஆண்டுவந்தனர். அந்த வமிசத்தைச் சேர்ந்த குமார அனந்தராயன் என்பான் மலையடிவாரத்திலுள்ள கட்டக்கோபுரம் எனப்படும் இரண்டாவது கோபுரத்தையும், மலையின் உச்சியிலுள்ள காலி கோபுரத்தையும் கட்டுவித்தான். அவற்றுள் ஒன்றில் அவனுடையவும், அவன் தேவியர் மூவருடையவும் சிலைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டக்கோபுரத்தில் மாட்லா திருவெங்களநாதராயன், அவன் தேவி சென்னம்மா ஆகியோரின் சிலைகளுடன் குமார அனந்தராயரின் சிலையும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அடிவாரத்துக்குத் தெற்கே இப்போதுள்ள க்ஷீணித்துக் காணப்படும் மண்டபத்தின் அருகே அனந்தராயன் மற்றொரு மண்டபத்தை 1628-ல் கட்டியதாகத் தெரிகிறது. இந்தக் கோபுரங்களில் காணப்படும் செய்திகளிலிருந்து அவர்கள் அதிகாரம் திருப்பதிக்கும் அகோபிலத்துக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் பரவியிருந்தது தெரிய வருகிறது. மலைக்குச் செல்லும் பாதையில் வேங்கடேஸ்வரரின் திருவுருவத்தை பிரதிஷ்டை செய்ததாகவும் தெரிகிறது. மேலும் அவன் தங்கத் தகட்டால் மூடப்பட்ட யானை வாகனம், குதிரை வாகனம், இரதம், பத்மாசனம், இரத்தினம் பதிக்கப்பெற்ற கிரீடம், மற்றும் ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றை ஆலயத்தின் உபயோகத்துக்காக அளித்ததாகவும் தெரியவருகிறது.

ராமராயன் என்பான் அடிவாரத்தில் கோபுரம் ஒன்று எழுப்பியதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆனால் இன்று கோபுரம் மிகவும் சிதிலமான நிலையில் இருக்கிறது.

கோவிந்தராஜர் ஆலயத்திலும் அனேகத் திருப்பணிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. திருமலையில் இருப்பது போலவே 1508-ம் ஆண்டு ஊஞ்சல் திருநாள் உண்டாக்கிவைக்கப்பட்டது. ஆலயத்தினுள் நுழையுமிடத்தில் ஒரு கோபுரம் 1535-ல் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. அளிய இராமராயர் என்பரால் ஆலயத்தில் திருவேங்கட மகாத்மியம் படிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதாம். 1543-ல் கோவிந்த கிருஷ்ணன், நாச்சிமார் ஆகியோருக்கு சிலைகள் வைக்கப்பட்டன. கர்ப்பகிருகத்தின் முன்பாகத் துவாரபாலகர்களின் சிலைகள் 1548-ல் செய்து வைக்கப்பட்டன. வெளிப்புறம் உள்ள பெரிய கோபுரம் மாட்லி குமார அனந்தராயனால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. அவன் மேலும் கோவிலுக்கு உபயோகத்துக்காகத் தங்கத் தகட்டால் முடப்பட்ட யானை வாகனம் ஒன்றும் குதிரை வாகனம் ஒன்றும் அளித்தானாம்.

கீழ்த் திருப்பதியிலுள்ள ராமஸ்வாமி கோவில் சாளுவ நரசிம்மனால் கி. பி. 1480-ல் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவம் 1494-லும், பங்குனி மாதத்தில் நடத்தப்படும் பிரம்மோத்ஸவம் 1530-லும், அத்யயன உத்ஸவம் 1598-லும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. உத்தான துவாதஸி அன்று பகவானின் முன்பு கைசிக புராணம் படிக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது.

கபில தீர்த்தத்திலுள்ள கபிலேஸ்வரர் ஆலயத்தில் 1545-ம் ஆண்டில் லக்ஷ்மி நாராயணப் பெருமாள் திருவுருவம் நிறுவப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அங்கு உள்ள விக்னேஸ்வரரின் திருவுருவம் 1562-ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டதாகும். திருமலை அய்யங்கார் என்பவர் குளத்தின் தென்கரையிலுள்ள தீர்த்தவாரி மண்டபத்தைக் கட்டுவித்தாராம்.

அவர்மேல்மங்கை நாச்சியார் ஆலயத்திலுள்ள கோபால கிருஷ்ணனின் திருவுருவம் 1537-ல் நிறுவப்பட்டதாகும். விஜயநகர அரசனால் கிருஷ்ண தேவராயர் இவ்வாலயத்தில் லக்ஷ்மிதேவி பிரம்மோத்ஸவத்தைத் தொடங்கி வைத்ததாகத் தெரிகிறது.

தென்னாட்டின் மீது படையெடுத்துவந்த மராத்திய தளகர்த்தன் ரகோஜி பான்ஸ்லே என்பவன் திருமலைக்கு விஜயம் செய்து பகவான் வேங்கடநாதனுக்கு அனேக ஆபரணங்கள் அளித்தானாம்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாராயண சாஸ்திரி என்பவர் கோவில் இஜரா பெற்றிருந்தார். அவர் அரசியலில் புகுந்து, பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டார். ஆயினும், அதனால் ஆலய நிர்வாகங்கள் தடைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. 1800-ம் ஆண்டு முதல் 1845-ம் ஆண்டு வரை அந்தப் பகுதி கும்பினியாரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தபோது, ஆலய நிர்வாகம் சம்பந்தமாக அவ்விடத்தில் உள்ளோரிடையே இருந்து வந்த பூசல்களை அறிந்து, ஆலய நிர்வாகப் பொறுப்புகள் அனைத்தும் சொந்த நலன்களைக் கருதாத ஒரு வரிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதாம். அப்போது திருப்பதியில் இருந்துவந்த ஹாதிராம்ஜி மடத்துத் தலைவரான மஹந்து ஸேவா தாஸ்ஜி என்பவரிடம் அப்பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

ஸர்வபாபானி வேம் ப்ராஹு:

கடஸ்தத்ராஹ உச்யதே |

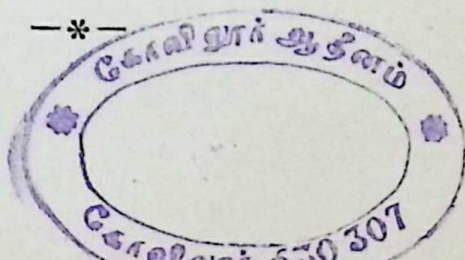
ஸர்வபாபதேஹ யஸ்மாத்

தஸ்மாத் வேங்கடநாமவான் ||

வேம் என்ற வார்த்தை பாபத்தைக் குறிக்கிறது; கட என்றால் எரிகிறது என்று அர்த்தமாகும்; வேங்கட என்ற வார்த்தைக்குப் (பக்தர்களின்) பாபத்தை எரிக்கச் செய்யும் பகவான் என்று பொருள் ஆகிறது.

சுபம்

—*—

ஸ்ரீ வேங்கடேசுர புராணம்

-கார்த்திகேயன்-

